

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King_Stephen-Temna_pule.pdb

PDB Name: Stephen King - Temná půle.txt

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 23.5.2005

Modification Date: 23.5.2005

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Stephen King

Temná půle

Autorova poznámka:

Zesulému Richardu Bachmanovi vděčím za pomoc a inspiraci. Bez něj by tento román nemohl vzniknout.
S.K.

Prolog

"Podřízni ho," řekl Machine. "Podřízni ho,
dokud tu stojím a dívám se. Chci vidět téct krev.

At' ti to nemusím říkat dvakrát."

Machineův způsob

George Stark

Lidské životy - ty skutečné, nikoli prostá fyzická existence - začínají v různou dobu. Skutečný život Tada Beaumonta. chlapce, kteiy se narodil a vyrůstal ve čtvrti Ridgeway v Bergenfieldu ve slálě New Jersey. začal v roce 1960. Toho roku se mu přihodily dvě věci. Ta první dala jeho životu směr; druhá ho skoro

ukončila. Toho roku bylo Tadu Beaumontovi jedenáct let.

V lednu poslal svou povídku do spisovatelské soutěže, kterou sponzoroval časopis American Teen. V červnu doslal od vydavatelů časopisu dopis s oznámením, že obdržel čestné uznání v kategorii beletrie. V dopise dál stálo, že porota by mu byla udělila druhou cenu, kdyby v průvodním dopise neprozradil, že zatím o dva roky mladší, než aby mohl být považován za bona lide "amerického mladíka". Přesto byla jeho povídka "Před Martyho domem" neobyčejně zralé dílo. Jak psali vydavatelé, a upřímně mu blahopřáli.

Za dva týdny dorazil z American Teen diplom. Přišel jako doporučená a pojištěná zásilka. Na diplomu bylo napsáno jeho jméno lak kudrlinkova-ivni síaroanglickým písmem, že je sotva přečetl, a dole se skvěla zlatá \\\(s vytlačeným logem American Teen - siluetou nakrátko ostříhaného kluku a dívky s ohonem, kteří spolu tancují.

lada, lichého a vážného chlapce, který dosud v ničem neprojevil vytr-\\ .IKM a často zakopával o vlastní obrovské nohy. popadla matka do náiii-i i- ,i dusila ho polibky.

\\i olec dojem neudělal.

"Jcsili ío bylo tak strašně dobrý, proč mu nedali prachy?" zamručel / hlubin křesla.

"Glene-"

„No nic. Možná by mi mohl pan Ernest Hemingway zaběhnout pro pivo. až ho přestaneš muchlal."

Matka už nic neřekla... ale nechala originál dopisu a diplom zarámovat, za což zaplatila z osobního kapesného, a obojí mu pověsila do pokoje nad postel. Když přišli na návštěvu příbuzní nebo známí, zavedla je tam, aby se podívali. Z Tada bude jednoho dne velký .spisovatel, říkala navilí vo. Vždycky cítila, že z něj vyroste slavná osobnost, a zde je první důkaz. Tada [ím uváděla do rozpaků, aie miloval svou matku natolik, že jí to nikdy neřekl.

Rozpaky nerozpaky. Tad se rozhodl, že jeho matka má aspoň částečně pravdu. Nevěděl, jestli je mu souzeno, aby byl slavný spisovatel, ale spisovatel z něj bude, ať se děje. co se děje. Proč ne? Psaní mu šlo. A co bylo důležitější, přímo ho pohlcovalo. Když se mu v hlavě vnořovala ta správná slova, nechával se jimi zavalit až po uši. A redaktoři mu nebudou pořád opírat peníze kvůli technickým potížím. Jedenáct let mu nebude věčně.

Ta druhá důležitá věc, která se mu v roce 1960 stala, se ohlásila v srpnu. Tehdy ho začaly sužovat bolesti hlavy. Nejdřív nebyly zlé, ale v září, kdy zase začínala škola, se mírná, plíživá bolest ve spáncích a za čelem proměnila v děsivé, chorobné maratóny utrpení. Když ho ty bolesti popadly, nemohl dělat vůbec nic, jen ležet v zatemněném pokoji a čekat, až umře. Koncem září doufal, že konečně umře. A do půli října se bolest vystupňovala do tó míry. že se začal bát, že neumře.

Záchvat strašlivé bolesti obvykle ohlašoval fantomový zvuk, který slyšel jen on - zněl jako vzdálené pípání tisíců malých ptáčků. Občas měl dojem, že ty ptáky skoro vidí - vypadali jako vrabci, hřadující po desítkách na telefonních drátech a hřebenech střech, jako to dělávali na jaře a na podzim.

Matka ho zavedla k doktoru Sewardovi.

Doktor Seward mu oftalmoskopem n;ihlédl do očí a zavrtěl hlavou. Potom zatáhl závěsy, zhasl stropní světlo a nařídil Tadovi, aby se díval na bílou zeď ordinace. Zaměřil na ni baterku a rychlým rozsvěcováním a zhasínáním vytvářel na zdi blikající světelný kotouč, na který se Tad díval.

"Je ti z toho divně, synku?"

Tad zavrtěl hlavou.

"Nedělá se ti slabo, jako na omdlení?"

Tad znovu zavrtěl hlavou.

"Nečidiáš něco? Třeba nahnílé ovoce nebo spálené hadry?"

"Ne.-1

"Co ti tvoji ptáci l.1 Slyšel jsi je. když ses díval na lo blikající světlo?" "Ne." řekl Tad nepravdivě.

„To jsou nervy," prohlásil jeho otec později, když se Tad ocitl znovu v čekárně. "Ten zatracenej kluk je uzlíček nervů."

"Myslím, že je to migréna." řekl jim doktor Seward. „U tak mladého člověka je to nezvyklé, ale už se takové případy staly. A připadá mi velmi... citlivý."

"To je," řekla Shayla Beaumontová, nikoli bez jisté pýchy.

"Nu, jednou se to snad bude moci léčit. Je mi líto, ale do té doby to bude muset nějak přetpět."

"Jo, a my s ním," zahučel Glen Beaumont.

Ale nebyly to nervy, nebyla to migréna a nepřešlo lo.

Čtyři dny před Halloweenem uslyšela Shayla Beaumontová, jak jeden chlapec, se kterým Tad každé ráno čekal na školní autobus, začal hrozně křičet. Vykoukla ven kuchyňským oknem a uviděla svého syna ležet v křečích na cestičce. Krabice s obědem ležela vedle něj, ovoce a obložené chleby se rozletěly po asfaltu. Vyběhla ven, odehnala ostatní děti a pak nad ním jen bezmocně stála a bála se ho dotknout.

Kdyby velký žlutý autobus s panem Reedem za volantem přijel o chvíli později, Tad mohl tehdy před domem na příjezdové cestičce umřít. Ale pan Reed byl v Koreji zdravotníkem. Uměl zaklonit chlapci hlavu a uvolnit dýchací cesty, takže se Tad nezadusil vlastním jazykem. Sanitka ho odvezla do bergenfeldské okresní nemocnice a na pohotovosti byl zrovna náhodou jeden doktor, jmenoval se Hugh Pritchard, který popíjel kávu a tlachal s přítelem o golfu, když chlapce přivezli dovnitř. A Hugh Pritchard byl náhodou také nejlepším neurologem státu New Jersey.

Pritchard nařídil rentgen, a pak si snímky prostudoval. Ukázal je Beaumontovým a požádal je, aby zvláštní pozornost věnovali neurčitému stínu, který zakroužkoval žlutou voskovkou.

"Tohle." řekl. "Co je to?"

..Jak to máme sakra vědět?" vyjel Glen Beaumont. "Vy jste sakra doktor."

„Správně," souhlasil Pritchard suše.

..Manželka říkala, že to vypadalo, že to s ním pořádně seklo." pokračoval Glen.

Doktor Pritchard pravil: "Jestli tím myslíte, že měl záchvat, pak ano, měl záchvat. Jestli líní myslíte, že měl epileptický záchvat, pak |senci si docela jist. že takový záchvat neměl. Tak silný záchvat, jako měl váš syn. by byl určitě grand mal. u Tací nevykazoval žádnou reakci na Littonový světelný test. Po pravdě řečeno, kdyby Tatí měl grand nud epilepsii, nepotřebovali byste doktora, aby vám io vysvětloval. Svíjel by se vám v obýváku na koberci pokaždé, když by vám začal lítat obraz v televizi."

"Tak co to je?" zeptala se Shayla ustrašeně.

Pritchard se vrátil ke snímku pověšenému na prohlížečce. "Co je tuhle?" poklepal znovu na zakroužkované místo. "Náhly nástup bolestí hlavy ve spojitosti s naprostou absencí předchozích záchvatu podle mč naznačuje, že váš syn má mozkový nádor, pravili;podobno dosud malý a doufejme benigní,"

Glen Beaumont bez hnutí hleděl na doktora a jeho manželka stála vedle něj a plakala do kapesníku. Plakala, aniž by vydala nějaký zvuk, 1 c.ulo nehlučný pláč byl výsledkem letitého manželského tréninku, Glenovy pěsti byly rychlé, bolestivé a skoro nikdy nenechávaly stopy a Shayla by po dvanácti letech tichého smutku plakat nahlas nejspíš nedokázala, ani kdyby chtěla.

"Sakumprásk to teda znamená, že mu chcete řezat mozek?" zeptal se Glen se svým obvyklým taktem a jemnocitem.

"To není ten pravý výraz, pane Beaumonle, ale jsem přesvědčen, že průzkumná operace je nutná, ano."

A pomyslel si: Jestli je opravdu Bůh a jestli nás opravdu stvořil k obrazu svému, pak nechci domýšlet, proč se 114 potuluje tolik blbu, jako je tenhle, s osudy tolika jiných lidí v rukou.

Glen dlouho mlčel, hlavu skloněnou, čelo zamyšleně zamračené. Nakonec hlavu zvedl a položil otázku, která mu dělala největší starosti:

"Povězte mi pravdu, doktore - kolik to všechno bude stát?"

Asistující sálová sestra to uviděla první.

Její pronikavý výkřik olásl operačním sálem, kde během posledních patnácti minut zněly jen tiché povely doktora Pritcharda, sykot masivních přístrojů udržujících životní funkce a vysoké kňučení Negliho pily. Sestra tápavě ucouvla, vrazila do vozíku, na kterém byly úhledně vyloženy skoro dvě desítky nástrojů, a převrhla ho. Vozík dopadl na dlažbu, třískl, až se rozlehla ozvěna, a vzápětí následovala přehršle jemnějšího cinkotu.

"Hilary!" zařvala hlavní sestra. Její hlas vyjadřoval Sok a údiv. Zapomněla se natolik, že dokonce téměř vykročila k prchající ženě ve vlajícím /cleném úboru.

Doktor Albertson, který asistoval, kopl hlavní sestru pantoflem do lýtku. "Nezapomeňte laskavě, kde jste."

"Ano, doktore." Okamžitě se obrátila zpět a ani se neohlédla po dveřích sálu, které se hlučně rozletěly, když Hilary opouštěla jeviště, stále vyluzujíc jekot jako hasičský vůz.

"Nechtě nástroje sterilizovat," nařídil Alberlson. "Hned. Šup, šup."

"Ano, doktore."

Začala nástroje sbírat, těžce přitom oddechovala, byla očividně nervózní, ale jinak se zcela oviádala. Zdálo se, že doktor Pritchard si ničeho nevšimá. Napjaté hleděl do otvoru, který vyřízl v lebce Tada Beaumonta.

"Neuvěřitelné," zamumlal. "Prostě neuvěřitelné. Skutečně pozoruhodné. Kdybych to neviděl na vlastní oči-"

Sykot sterilizátoru ho patrně vzpamatoval, podíval se na doktora Al-berlsona.

"Chci odsávání," řekl ostře. Pohled! na sestru. "A co sakra děláte vv? Luštíte křížovku v nedělní příloze? Pohněte zadkem a přineste to!"

Přišla s nástroji na čistém tácu.

"Odsávej mi, Lestere." nařídil Pritchard Albertsonovi. "Hned. Potom ti ukážu něco, co jsi ještě nikdy neviděl v žádném oblodáriu na venkovské pouti."

Albertson přivezl pumpu na odsávání a nevšiml si hlavní sestry, která mu uskočila z cesty a přitom sotva vybalancovala nástroje, které stále držela.

Pritchard se díval na anesteziologa.

"Jaký má tlak, příteli? Slušný tlak je vše, co chci."

"Má sto pět na osmašedesát, doktore. Stabilní jako skála."

"Nu, jeho matka tvrdí, že nám tu leží další William Shakespeare, takže se ho tak budeme snažit udržet. Odsávej, Lestere - nelechtej ho jenom!"

Albertson přiložil nástroj, odsával krev. Monitorovací zařízení v pozadí pravidelně pípalo, monotónně, konejšivě. Potom se doktor Albertson prudce nadechl. Měl pocit, jako by mu někdo vrazil pěst do břicha.

"Ach, pane Bože. Ach, Ježíši Kriste. Kriste pane." Na okamžik se odvrátil... ale pak se naklonil blíž. Jeho oči nad maskou a za brýlemi s rohovinovou obroučkou se rozevřely dokořán a najednou se lesklý zvědavostí. "Co je to?"

"Myslím, že vidíš sám." odpověděl Pritchard. "Jenomže chvilku trvá, nci si na to Člověk zvykne. Už jsem o tom četl, aie nikdy jsem nečekal, že to doopravdy uvidím."

Mozek Tada Beaumonta měl barvu vnějšího okraje škeble - středně šedou s jemným nádechem do růžová.

Z hladkého povrchu tvrdé pleny mozkové se pouličilo osamělé, slepé a znetvořené lidské oko. Mozek lehce tepal. Oko tepalo s ním. Vypadalo to, jako by na ně mrkalo. Právě tohle - zdání, že mrká - vyhnalo asistující sestru ze sálu.

"Ježíši Kriste, co je to?" zeptal se znovu Alberston.

"Nic," řekl Pritchard. "Kdysi to možná byla část živé, dýchající lidské bytosti. Teď to není nic. Jenom problém. A náhodou je lo problém, se kterým si umíme poradit."

Doktor Loring, anesteziolog, se ozval; "Mohu se podívat, doktore Prít-charde?"

"Pořád je stabilní?"

"Ano."

"Tak pojd'te. O tomhle budete vyprávět vnukům. Ale rychle."

Zatímco se Loring díval, Pritchard se otočil k Albertsonovi. "Chci Neg-liho. Otevřu ho trochu víc. Potom vezmeme sondu. Nevím, jestli to můžu dostat celé, ale dostanu toho co nejvíc."

Les Albertson, který teď zastupoval hlavní sálovou sestru, strčil čerstvě sterilizovanou sondu do Pritchardovy ruky v rukavici, když si o ni Pritchard řekl. Pritchard - teď si pod vousy broukal melodii z Bonanzy - pracoval v ráně rychle a téměř bez námahy, a jen chvílemi se díval do malého zrcátka, podobného zubařskému, na konci sondy. Pracoval hlavně po hmatu. Albertson bude později říkat, že v životě neviděl tak strhující ukázkou intuitivní chirurgie.

Kromě oka našli část nosu, tři nehty a dva zuby. Jeden zub měl malý kaz. Oko dál tepalo a snažilo se mrkat, když Pritchard provedl jehlovým skalpelem první punkci a pak oko vyřízE. Celá operace od první

sondáže po konečnou excizi trvala pouze dvacet sedm minut. Do nerezové misky na vozíku s nástroji vedle Tadvy oholené hlavy plesklo pět chuchvalců tkáně.

"Myslím, že jsme hotoví," řekl nakonec Pritchard. "Zdá se, že cizorodou tkáň spojovaly rudimentární ganglie. Pokud tam zbyly nějaké kousky, myslím, že jsme je s velkou pravděpodobností usmrtili."

"Ale... jak to, usmrtili, když ten kluk pořád žije? Chci říct, je to přece jeho součást, ne?" ptal se Loring užasle.

Pritchard ukázal na vozík. "Najdeme v hlavě toho kluka oko, pár zubů a hrstku nehtů a vy si myslíte, že je to jeho součást? Vidíte, že by mu nějaké nehty chyběly? Chcete je spočítat?"

"Ale i rakovina je součástí pacientova vlastního-"

"Tohle nebyla rakovina," vysvětloval Pritchard trpělivě. Ruce mu při hovoru pracovaly dál jako po másle.

"V mnoha případech, kdy matka porodí jediné dítě, bylo io dítě ve skutečnosti povodně dvojče, příтели. Může se to slát až ve dvou případech z deseti. Co se stane s druhým plodem? Silnější absorbuje slabšího."

"Absorbuje? Chcete říct, že ho sní?" zeptal se Loring. Trochu zezelenal. ..Hovoříme tu o kanibalismu in úlem?"

..Říkejte si tomu, jak chcete; stává se to docela často. Jestli někdy vyvinou ten sonograf, o kterém se na lékařských konferencích pořád mluví, možná zjistíme, jak často. Ale af se to děje často nebo zřídka, dnešní případ je mnohem vzácnější. Část dvojčete toho chlapce zůstala neabsorbována. Náhodou skončila v jeho čelním laloku mozkovém. Stejně tak mu mohla uvíznout ve střevech, slezině, páteři, kdekoliv. Takové věci obvykle vidí jenom patologové - zjistí se to při pitvě, ale nikdy jsem neslyšel o případu, u kterého by cizorodá tkáň byla příčinou smrti."

"Tak co se tu stalo?" zeptal se Albertson.

"Tuto tkáň, která byla před rokem pravděpodobně mikroskopické velikosti, cosi znovu probudilo k životu. Růstové hodiny absorbovaného dvojčete, které měly navěky doběhnout aspoň měsíc předtím, než paní Beaumontová porodila, něco znovu natáhlo... a ta zatracená věc se skutečně rozběhla. Není v tom žádné tajemství: už jen nitrolební tlak stačil, aby působil klukovi bolesti hlavy a křeče, které ho sem dostaly."

"Ano," řekl Loring, "ale proč se to stalo?"

Pritchard zavrtěl hlavou. "Pokud za třicet let budu vykonávat nějakou náročnější činnost než se ohánět golfovou holí, můžete se mě pak zeptat. Možná budu znát odpověď. Ted' jenom vím, že jsem lokalizoval a odstranil velmi zvláštní, velmi vzácný druh nádoru. Benigního nádoru. A abychom se vyhnuli komplikacím, bude to podle mého názoru všechno, co potřebují icho rodiče vědět. Vedle otce toho kluka by i Piltdownský člověk vypadal jako génius. Neumím si představit, jak bych mu vysvětlil, že jsem udělal jeho jedenáctiletému synovi polrat. Leši, zavřeme ho."

A jako by si dodatečně vzpomněl, vlídně dodal k hlavní sálové sestře:

„Tu krávu pitomou, co odtud utekla, chci vyrazit. Dejte jí výpověď, prosím."

"Ano, doktore."

Tad Beaumont odešel z nemocnice devět dnu po operaci. Levá strana těla mu zůstala ještě skoro pul roku nepříjemně slabá a občas, když byl moc unavený, viděl před očima divné, ne tak docela nesmyslné obrazce z mihotavých světél.

Matka mu jako dárek na uzdravenou koupila starý psací stroj Remington 32 a světelné záblesky se objevovaly, hlavně když se hodinu před spaním hrbil nad psacím strojem a namáhal se správně něco vyjádřit nebo se snažil vymyslet, co by se mělo dál přihodit v povídce, kterou právě psal. Nakonec obrazce taky zmizely.

Ten přízračný, fantomový zvuk - cvrlikání hejna vrabců - se po operaci nevrátil vůbec.

Psál dál, získával sebedůvěru s vybrušoval zárodky stylu a sesl lei poté, co začal jeho skutečný život, prodal svou první povídku - pro American Teen. Potom se už neohlížel zpět.

Rodiče i sám Tad byli přesvědčeni, že tehdy na podzim v jeho jedenáctém roce mu byl z čelního laloku mozkového vyřat malý nezhoubný nádor. Pokud o tom Tad vůbec přemýšlel {což dělá! s uplývajícími roky stále méně}, pomyslel si jen, že měl neobyčejné štěstí, že přežil.

Mnoha pacientům, kteří v těch průkopnických dobách podstoupili operaci mozku, .se to nepodařilo.

I

Nechutná nádivka

Machine svými dlouhými, silnými prsty pomalu i pečlivě narovnal kancelářské svorky. „Podrž mu hlavu, Jacku,“ na řídil muži za Halsleadem. „Drž ji pevně, prosím.“

řvát. když inu jaek Rangdy přitiskl velké nice na

rozlehni a duněl opušlým skladištěm. Ohromný prázdný prostor fungoval jako přirozený zesilovač.

Halstead připomínal operního /pčv.íka, který se rozcvičuje před premiérou.

„Vrátil jsem se,“ řekl Machine. Hulstead pevně zavřel oři, ale nepomohlo to. Ocelový drát bez námahy projel levým víčkem a propíchl bulvu pod ním. jen to slabě puklo. Ven začala prosakovat lepkavá, želatinová tekutina. „Vrátil jsem se z mrtvých a ty se vůbec netváříš poičšeně, že mě vidíš, hajzle

-Cesia do Babylonu George Stark

Jedna

Lidé rádi mluví

i

Obsah Časopisu People z 23. května byl docela typický.

Obálku zdobila Význačná mrtvola tohoto týdne, rock and rollová hvězda, která se oběsila ve vězeňské cele. kam ji zavřeli za držení kokainu a nejrůznějších přidružených drog. Uvnitř byla obvyklá všehochuť: devět neobjasněných sexuálních vražd v neobydlené západní části Nebrasky; gum propagující zdravou stravu, kterého zavřeli za dětské porno; žena v domácnosti z Marylandu vypěstovala tykev, která vypadala trochu jako busta Ježíše Krista - když jste se na ni dívali přivřenýma očima v zatemněném pokoji, opravdu tomu tak bylo; chromá paraplegička trénovala na cyklistický závod v New Yorku; rozvod hollywoodských hvězd; sňatek v newyorské vyšší společnosti; zápasník se zotavoval z infarktu; komika žaluje neformální partner o výživné.

Byl zde také článek o utazském podnikateli, který prodával nejnovější trháč, panenku nazvanou Jo, mami! Jo, mami! údajně vypadala jako "tchýně, kterou si každý oblíbí {?}". Měla vestavěný magnetofon, jenž trousil iir/ky dialogu, jako třeba "Když byl malý. v mém domě se nikdy nepodávala studená večere, drahousku" a "Tvůj bratřit nikdy nechová, jako bych tnu páchla, když přijedu na pár týdnů". Skutečný trháč byl, že místo abyste lo. mami! tahali za šňůrku v zádech, aby začala mluvit, nakopli jste tu potvoru, co nejvíc to šlo. "Jo, mami! je dobře vycpaná, zaručujeme, že se nerozbije, a také zaručujeme, že neodře stěny ani nábytek." říkal její pyšný vynálezce pan Gaspard Wilmot (který, jak se článek mimochodem /iuiňoviil. byl kdysi obžalován z neplacení daní z příjmu - od obvinění bylo upuštěno).

A na straně třicet tři toho zábavného a poučného čísla předního amerického zábavného a poučného Časopisu byla stránka nadepsaná typickým popisem z People: průbojným, výstižným a pádným: BIO.

"People jde rád přímo k věci." řekl Tad Beaumont manželce Liz, když seděli vedle sebe v kuchyni u stolu a společně ten článek už podruhé pročítali. "BIO. Když nechceš BIO. přejdi na MÁM PROBLÉM a přečti si o těch holkách, z kterých kdosi hluboko v srdci Nebrasky dělá fašírku."

"Není to tak legrační, když se nad tím opravdu zamyslíš." řekla Liz Beaumontová, ale vzápětí to pokazila tím, že zdusila smích v pěsti.

"Sice ne zrovna k popukání, aleje to určitě zvláštní." řekl Tad a začal znovu listovat článkem. Nepřítomně si přítom mnul malou bílou jizvu vysoko na čele.

Jako většina rubrik BfO v People, byla i tato jediným místem v celém časopise, které poskytovalo více prostoru slovům než obrazové části.

"Lituješ, žes to udělal?" zeptala se Liz. Jedno ucho měla pořád nastražené směrem k dvojčatům, ale ta zatím byla naprosto skvělá, spala jako jehňátka.

"Za prvé," řekl Tad, Já to neudělal. Udělali jsme to my. Jeden za oba a oba za jednoho, pamatuješ?"

Poklepal na fotografii na druhé straně článku, na které byla jeho žena, podávající Tadovi misku s rozinkovými sušenkami, zatímco Tad sedí u psacího stroje se založeným listem papíru. Nedalo se poznat, co a pokud vůbec něco je na papíře napsané. To bylo asi dobře, protože to musel být hrozný žvást.

Psaní byla pro něj vždycky těžká práce a nepatřila k činnostem, které dokázal provádět před obecnstvem - zvláště pokud v obecnstvu byl náhodou fotograf z časopisu People. Georgi Šlo psaní mnohem lehčeji, ale pro Tada bylo zatraceně těžké. Liz se k němu nepřibližovala, když se pokoušel -

občas úspěšně - psát. Nenosila mu ani telegramy, o sušenkách nemluvě. "Ano, ale-" "Za druhé..."
Díval se na fotografii Liz se sušenkami a sebe sama, jak se na ni dívá. Oba se zubili. Ty úsměvy vypadaly skutečně zvláště na tvářích lidí, kteří byli sice příjemní, ale přece jen tak běžnými věcmi, jako je úsměv, šetřili. Vzpomněl si na doby, které strávil jako appalačský průvodce přírodou v Maine, New Hampshiru a Vermontu. V těch chmurných dnech měl ochočeného mývala, jmenoval se John Wesley Harding. Ne že by se Johna pokoušel ochočit; mýval si ho prostě oblíbil. Tad si rád za chladných večerů přihnul, i starý J. W., a někdy, když si lokl z láhve víc než jednou, zubil se mýval přesně takhle.

"Za druhé co?"

Za druhé je něco legračního na tom, jak se nositel jediné nominace na státní knižní cenu a jeho manželka na sebe zubí jako párek opilých mývalů, pomyslel si a už se smíchy neudržel, rozchechtal se na celé kolo. "Tade, probudí? dvojčata!"

Snažil se, celkem neúspěšně, výbuch smíchu zdušit.

"Za druhé vypadáme jako párek idiotů a vůbec mi to nevádí," řekl, pevněji objal a políbil ji do důlku na hrdle.

V druhém pokoji začal brečet nejdřív William a pak se přidala i Wendy.

Liz se snažila dívat vyčítavě, ale nedokázala to. Bylo příliš příjemné slyšet jeho smích. Příjemné, snad proto, že to často nedělal. Jeho smích měl pro ni zvláštní, neznámé kouzlo. Tad Beaumont nikdy nebyl žádný smíšek.

"Moje chyba." řekl. "Já je vezmu."

Začal vstávat, bouch! do stolu a skoro ho převrátil. Byl jemným mužem, ale podivně neohrabaným; v tomto směru byl pořád jako malý kluk.

Liz zachytila džbán s květinami, který stál uprostřed, dřív, než stačil sklouznout přes okraj a rozbít se o zem.

"Vážně, Tade!" řekla, ale pak se začala taky smát.

Znovu se na okamžik posadil. Nevzal ji přímo za ruku. Těle jemně ji hladil mezi svými dlaněmi.

..Poslouchej, děvče, tobě to vadí?"

"Ne," řekla. Letmo si pomyslela. Ale nějak mě to tísní. Ne proto, že vypadáme trochu hloupě, ale protože... nu, nevím proč. Prostě to na mě působí trochu tísnivě, to je všechno.

Pomyslela si to, ale neřekla. Bylo prostě příliš příjemné poslouchat jeho smích. Chytila ho za ruku a krátce ji stiskla. "Ne," řekla. "Nevadí mi to. Podle mě je to legrační. A pokud publicita pomůže Zlatému psovi, až se konečně rozhodneš tu zatrápenou věc doopravdy dokončit, tím líp."

Vstala a zatlačila ho zpátky na židli, když se pokusil připojit se k ní.

"Můžeš je vzít příště," řekla. "Chci, abys zůstal sedět a ani se nehnu, dokud tvé nevědomé nutkání zničit můj džbán konečně nepomine."

"Dobrá," usmál se. "Miluju tě, Liz."

"Já tebe taky." Odešla pochovat dvojčata a Tad Beaumont začal znovu listovat svou Biografií.

Níže rozdíl od většiny článků v People začínala biografie Tadeáše nuaumor.tn nikoli níioiřid'íi na cdou stránku, ale pouj na necelou čtvrtku. Přesto upoutala pozornost, protože grafik s citem pro všechno nezvyklé zářmoval fotografii do černého; fotografie zachycovala Tada a Liz na hřbitově. Strojová popiska dole tvořila skoro surový kontrast.

Na fotografii byl Tad s rýčem a Liz měla krumpáč. Stranou stáli trakaři s dalšími hřbitovními proprietami. Na hrobě leželo několik kytic a nápis na náhrobku byl dokonale Čitelný.

GEORGE STARK

1975-1988 Nebyl to zrovna příjemný chlapík.

V křiklavém protikladu s místem a zřejmou situací (nedávno zde byl pohřben člověk, který byl podle dat na náhrobku sotva dorůstající chlapec) si dva falešní hrobníci potřásali rukama nad čerstvě naházenou hlínou - a vesele se chechtali.

Byla to samozřejmě naaranžovaná situace. Všechny fotografie provázející článek - pohřbívání mrtvol, vystavování sušenek na odív a fotografie Tada bloumajícího jako osamělý mrak po opuštěné cestě v ludlowských lesích, kde jako "dostával nápady" - byly naaranžované. Bylo to legrační. Liz si posledních

pět Jet kupovala People v samoobsluze a oba si z časopisu utahovali, ale oba při večeri časopisem listovali, někdy na záchodě, když tam nebyla po ruce dobrá kniha. Čas od Času rozumovali nad úspěchem časopisu, uvažovali, jestli za to muže panoplikum osobností, které činí časopis tak přízračně zajímavým, nebo jestli je to pouze úpravou, těmi velikými černobílými fotografiemi a tučně tištěným textem, sestávajícím většinou z jednoduchých oznamovacích vět. Ale nikdy ho nenapadlo uvažovat, jestli jsou ty fotografie aranžované.

Fotografovala je žena. jmenovala se Phyllis Myersová. Informovala Tada a Liz, že udělala spoustu fotek medvídků v dětských rakvích, přičemž všichni medvídci byli oblečení v dětských šaličkách. Doufala, že je prodá jako knihu velkému newyorskému nakladateli. Teprve koncem druhého dne fotografování a rozhovorů si Tad uvědomil, že si ho ta žena oťukává ohledně sepsání textu. Smrf a medvídci, říkala, to by byl "konečný, dokonalý komentář amerického způsobu smrti, nemyslíš, Tade?"

Vzhledem k jejím poněkud makabrozním zájmům patrně vůbec nebylo divné, že ta Myersová objednala náhrobek George Starka a přivezla ho / . New Yorku s sebou. Byl z papíroviny.

"Nevadí vám, že si před ním potřesete rukama, že ne?" zeptala se jich s úsměvem, vmlouvavým a samolibým zároveň. "Bude to nádherný záběr."

Liz se podívala na Tada, tázavě a trochu vyděšeně. Pak se oba podívali na falešný náhrobek, který dorazil z New Yorku (trvalého sídla časopisu People) do Castle Rock v Maine (letního sídla Tada a Liz Beaumonlo-vých), se směsicí úžasu a zmateného údivu. Tadovy oči se stále vracely k nápisu:

Nebyl to zrovna příjemný chlapík.

Příběh, který chtěl People vyprávět dychtivým pozorovatelům amerických osobností, byl v jádru velmi prostý. Tad Beaumon byl tíznávaný spisovatel, jehož první román, Nečekání tanečníci, byl v roce 1972 nominován na státní knižní cenu. Taková věc získá jistou váhu u literárních kritiků, ale dychtiví pozorovatelé amerických osobností se ani za mák nestarali o Tada Beaumonta, který poté publikoval pouze jediný román pod vlastním jménem. Muž, o kterého se zajímala spousta lidí, nebyl vůbec skutečný člověk. Tad napsal jeden tlustý bestseller a další tři neobyčejně úspěšné romány pod jiným jménem. To jméno znělo samozřejmě George Stark.

Jerry Harkavay, který představoval veškerý personál watervillské pobočky Associated Press, byl první, kdo příběh George Starka rozšířil, jakmile ho Tadův agent, Rick Cowley, dal s Tadovým souhlasem Louisi Boo-kerovi do Publishers Weekiy. Harkavay ani Booker neznali celý příběh -Tad neoblomně trval na tom, že se o tom úlisném hajzlíkovi Fredericku Clawsonovi neutrousí ani řádka - ale příběh byl pořád dost dobrý na to, aby mohl počítat s širším ohlasem, než jaký mohly poskytnout telefonní linky AP nebo časopis pro knižní obchod. O Clawsonovi, jak Tad řekl Liz a Rickovi, ten příběh vůbec nebyl - Clawson byl jenom darebák, který je donutil příběh publikovat.

Během prvního rozhovoru se ho Jerry zeptal, jaký ten George Stark byl. "George nebyl zrovna příjemný chlapík," odpověděl Tad. Citát se objevil v záhlaví Jerryho článku a inspiroval Myersovou, aby objednala falešný náhrobek s tímto nápisem. Přízračný svět. Přízračný. přízračný svět.

Zčistajasna Tad znovu vyprskl smíchy.

2

Pod fotografií Tada a Liz na jednom z lepších hřbitovů v Castle Rock se skvěly dva řádky bílého písma na černém pozadí.

DRAHÝ ZESNULÝ BYL TĚMTO DVĚMA LIDEM NESMÍRNĚ BLÍZKÝ, oznamoval první řádek. TAK PROČ SE SMĚJÍ? tázal se druhý.

"Protože svět je strašně divné místo," odpověděl Tatí Beaumont a uchechl se do dlaně.

1, iz Beaumontová nebyla jediná, komu bylo trochu zvláštně z toho nečekaného návalu publicity. Jemu samotnému bylo trochu úzko. Přesto se nedokázal přestat smát. Na pár vteřin ztichl a pak z něho vyletěla nová dávka hýkání, když mu zrak znovu padl na ten nápis - Nebyl to moc příjemný chlapík. Pokouše! se zůstat zticha bylo stejné marné jako snaha ucpat díry v chatrně postavené hliněné přehradě; jakmile jste zastavili jeden čůrek, už jste viděli jinde další.

Tad měl podezření, že na tom bezmocném smíchu není něco v pořádku - byl nějakou formou hysterie.

Věděl, že s takovými záchvaty má humor zřídka kdy, pokud vůbec, něco společného. Skutečnou příčinou

mohl být úplný opak legrace.

Možná něco, čeho by se měl bát.

Bojíš se hloupého článku v časopise People? Tohle si myslíš? Blbče. Btí! se, ie se ztrapniš, že se tvoji kolegové z katedry angličtiny budou na ty folky dívat a myslel si, že si uletěly poslední včely, které li v hlavě zbývaly?

Ne. Od kolegů se neměl čeho obávat, dokonce ani od těch, co zůstali na katedře 7. dob, kdy po zemi kráčeli dinosauři. Konečně dostal definitivu a také měl dost peněz, aby zahájil život - prosím fanfáry! - spisovatele na plný úvazek, pokud by se mu zachtělo (nebyl si jist, jestli chce; byrokratické a správní stránky univerzitního života ho nezajímaly, ale učit bylo prostě fajn). Navíc ho už před lety přestalo pfilis zajímat, co si o něm kolegové myslí. Zajímal se, co si myslí jeho přátelé, to ano. a někteří jeho přátelé. Lizini přátelé a společní přátelé byli náhodou i kolegy z práce, ale podle jeho názoru si tito lidé taky budou spíš myslet, že jde prostě o žert.

Pokud bylo čeho se bát, pak to byl -

Nech toho, přikázala mu mysl suchým, přísným tónem, při kterém i ti nejvzpiimčjší studenu angličtiny bledli a umlkali. Okainžitfi nech těch hlou-

Nepomohlo to. Ten hlas možná účinkoval, když ho použil na své studenty, ale nad Tadem neměl moc.

Znovu se podíval na fotografii a tentokrát se jeho zrak neupíral na tváře manželky a sebe sama, drze rozSklebené jako u párku dětí, provádějících nějaké alotrium.

GEORGE STARK

197[^]-1988 Nebyl to zrovna příjemný chlapík

Tohle ho tísnilo.

Náhrobní kámen. Jméno. Data. A hlavně ten kyselý epitaf, nad kterým zařval smíchem, ale který zároveň z jakéhosi důvodu nebyl v hloubi duše ani trochu k smíchu.

To jméno.

Epitaf.

"Je to jedno," zamumlal Tad. "Ten hajzl je už po smrti."

Ale tíseň zůstávala.

Když se Liz vrátila, na loktech přebalená a oblečená dvojčata, Tad se znovu skláněl nad článkem.

"Zavraždil jsem ho?"

Tadeáš Beaumont, kdysi oslavovaný jako nejslibnější americký romanopisec a nositel nominace státní knižní ceny v roce 1972 7.a Nečekané tanečníky, zamyšleně otázku opakoval. Vypadal trochu zmateně.

"Vražda." opakoval tiše, jako by ho to slovo nikdy nenapadlo... i když vražda představovala skoro všechno, nač jeho "temná půle", jak Beaumont George Starka nazývá, skutečně myslela.

Z široké zavařovací sklenice vedle staromódního psacího stroje Remington 32 vytáhl tužku značky Berolova černá kráska (s níž napsal celého Starka, tvrdí Beaumont) a začal ji lehce okusovat. Podle vzhladu desítky dalších tužek v zavařovačce je okusování tužky zvyk.

"Ne," řekl nakonec a strčil tužku zpátky do sklenice. "Nezavraždil jsem ho." Vzhlédl a usmál se.

Beaumontovi je třicet devět, ale když se takhle upřímně usměje, mohli byste ho považovat za některého z vysokoškoláků, které učí. "George zemřel z přirozených příčin."

Beaumont říká, že George Stark byl manželčin nápad. Elizabeth Stephens Beaumontová, chladná a líbezná blondýnka, odmítá vzít na sek: celou zod-

povědnost. "Jásemjenom navrhla," říká. "aby napsal román pod jiným jménem a viděl, co se stane. Tad prodělával vážný spisovatelský blok a potřeboval trochu odpich. A opravdu," zasměje se, "George Slark tu byl celou dobu. Viděla jsem jeho stopy v některých nedokončených věcech, které Tad občas dělal. Prosté ho jenom vytáhl ze skříně."

Podle mnoha současníků byly Beaumontovy problémy hlubší než pouhý spisovatelský blok. Nejméně dva známí spisovatelé (kteří nechtěli být přímo citováni) říkají, že si během onoho rozhodujícího období mezi první a druhou knihou dělali starosti o BeaumontovLi přičetnost. Jeden říká, že podle něj se Beaumont po uveřejnění Nečckunýrh uineánlu, kteří vynesli víc pochvalných kritik než honorářů, možná pokusil o sebevraždu.

Na otázku, jestli někdy o sebevraždě uvažoval, Beaumont jen zavrtí hlavou a říká: "To je hloupost."

Skutečný problém nebyl v přijímání popularity: byl to spisovatelský blok. A mrtví spisovatelé ho mají navždycky."

Mezitím Liz Beaumontová neustále "lobbovala" - Beaumontův výraz -ve prospěch používání pseudonymu. "Říkala, že si můžu pro jednu povolit uzdu, když budu chtít. Napsat jakoukoli koninu podle vlastní chuti bez toho, že mi bude The New York Times tiok Review celou dobu koukat přes rameno. Říkala, že můžu napsat western, tajuplný příběh, science fiction. Nebo můžu napsat detektivku." Tad Beaumont se zubí.

"Myslím, že to poslední řekla schválně. Věděla, že jsem si pohrával s myšlenkou napsat detektivní román, ale vypadalo to, že se do toho nikdy nepustím.

Myšlenka na pseudonym mula pro mě zvláštní přitažlivost. Pseudonym mi připadal jaksi svobodný - jako tajný Ukryt, jestli mi rozumíte.

Ale bylo v tom jeStě něco jiného. Něco, co se velmi těžko vysvětluje." Beaumont natahuje ruku k úhledně ořezaným berolkám v zavařovače. pak ruku stáhne. Pohlédne k prosklené stěně v pracovně, která skýtá výhled na jarně ozelenané stromy.

"Nápad psát pod pseudonymem, to bylo jako pomyslet na neviditelnost," říká nakonec skoro váhavě.

"Čím víc jsem si s tou myšlenkou hrál, tím víc jsem cítil, že bych... nu... znovu vymýšlel sebe sama." Ruka mu zabloudí a tentokrát se jí podaří jednu tužku ze zavařovačky uzmout, zatímco jeho mysl je zaměstnána jinde.

Tad obrátil stránku a pak pohlédl na dvojčata na vysoké dětské dvojité stoličce. Dvojčata ve složení chlapec-děvče jsou vždycky dvouvaječná. Wendy a William však byli lak stejní, jak jen to šlo, aniž by byli totožní.

William se přes svou láhev na Tada zazubil.

Wendy se na něj také zazubila přes svou láhev, ale Wendy si užívala vymoženosti, kterou její bratr neměl - vpředu měla jeden zub, jenž vyrostl naprosto bez bolesti, prostě se vynořil z dásně jako periskop ponorky, vyplouvající v tichosti k hladině oceánu.

Wendy sundala jednu baculatou ruku z plastové láhve. Otevřela ji, ukázala čistou růžovou dlaň. Zavřela ji. Otevřela. Wendin pozdrav.

Aniž se tia ni William podíval, sundal svou ruku ze své láhve, otevřel dlaň, zavřel, otevřel. Williamův pozdrav.

Tad vážně zvedl jednu ruku ze stolu, otevřel dlaň, zavřel, otevřel.

Dvojčata se nad láhvemi zubila.

Znovu se podíval do časopisu. Ach, People, pomyslel si - kde bychom bez tebe byli, co bychom dělali? Lidičky, tohle je doba amerických hvězd.

Autor samozřejmě vytáhl veškeré špinavé prádlo, které se vytáhnout dalo - hlavně čtyřletou zlou pauzu poté, co Nečekání tanečníci nezískali státní knižní cenu - ale to se dalo čekat, a Tad se přistihl, že mu ta indis-krétnost nijak nevadí. Za prvé to prádlo nebylo zas tak špinavé a za druhé mu vždycky připadalo lehčí žít s pravdou než lží. Aspoň dlouhodobě.

Což samozřejmě nastolilo otázku, jestli časopis People a to „dlouhodobě" mají vůbec něco společného. "Ach jo. Teď už je příliš pozdě."

Autor článku se jmenoval Mike - tolik si pamatoval, ale jak se jmenoval dál? Pokud jste nebyli hrabě klevetící o královské rodině nebo filmová hvězda drbající jiné filmové hvězdy, pak jméno autora článku pro People přišlo až na konec. Tad musel pflistovat čtyři stránky (dvě z nich zaplnily celostránkové reklamy), než jméno našel. Mike Donaldson. Tad seděl s Mikem pozdě do noci, sypali ty žvásty rovnou na ostro, a když se ho Tad zeptal, jestli se někdo bude doopravdy zajímat o to, že napsal pár knížek pod jiným jménem, Donaldson řek! věc, nad kterou se Tad hlučně rozchechtal. "Průzkumy ukazují, že většina čtenářů People má nesmírně ú/ké nosy. Tím pádem se v nich můžou těžko rýpat, takže se rýpají v nose co možná největšího počtu jiných lidí. Budou chtít vědět o vašem příteli Georgeovi všechno."

"Není to žádný můj přítel," odpověděl Tad a pořád se smál.

Teď se zeptal Liz, která odešla ke sporáku: "Už jsi hotová, děvče? Potřebuješ pomoc?"

„To je dobré. Jenom vařím trochu kaše pro malé. Ty ještě nemáš dost?"

"Ještě ne," řekl Tad nestydatě a vrátil se k článku.

"Nejtěžší bylo s tím jménem doopravdy vyrukovat." pokračuje Beaumont a zlehka okousává tužku. "Ale bylo to důležité. Věděl jsem, že to bude fungovat. Věděl jsem, že to muže prolomit blok, se kterým jsem zápasil... kdybych měl nějakou totožnost. Vhodnou totožnost, která je oddělená od mé." Jak si vybral George Starka?

"Nu, existuje spisovatel detektivek Donald E. Westlake," vysvětluje Beaumont. "A pod svým pravým jménem WestJake píše zábavné společenské komedie o americkém životě a amerických móresech, zahalené do roušky detektivního románu.

Ale od začátku šedesátých do poloviny sedmdesátých let napsal řádku románů pod jménem Richard Stark a ty knihy jsou velmi odlišné. Pojednávají o muži jménem Parker, který je profesionální zloděj. Nemá žádnou minulost, žádnou budoucnost a v nejlepších knihách ho nezajímá nic jiného než loupení. Z důvodů, na které byste se musel zeptat Westlakea, nakonec knihy o Parkerovi přestal psát, ale já jsem nikdy nezapomněl, co Westlake řekl, když se jeho pseudonym prozradil. Řekl, že on psal knihy za slunných dní, a Stark že přebíral vládu za deštivých dní. Líbilo se mi to, protože moje deštivé dny nastaly mezi rokem 1973 a začátkem roku 1975.

V nejlepších knihách se Parker podobá spíš zabijáckému robotovi než člověku. Převládajícím tématem je v nich oloupený lupič. A Parker se zlými hochy - myslím Ičmi druhými zlými hochy -jednal přesně jako robot, který byl naprogramován na jeden jediný cíl. 'Chci své peníze,' říká a to je vlastně všechno, co říká. 'Chci své peníze, chci své peníze/ Připomíná vám to někoho?'

Reportér přikyvuje- Beaumont popisuje Alexise Machinea, hlavní postavu prvního a posledního románu George Starka.

"Kdyby Machineův způsob skončil tak, jak začal, zastrčil bych ho na-vždycky do šuplíku," říká Beaumont. "Kdybych ho uveřejnil, dopustil bych se plagiátu. Ale asi ve čtvrtině si našel vlastní rytmus a všechno zapadalo na své místo."

Reportér se ptá, jestli tím Beaumont říká, že poté, co strávil nějakou dobu prací na knize, se George Stark probudil a začal mluvit. "Ano," říká Beaumont. "To je dost výstižné."

Tad vzhlédl, skoro se znovu proti své vůli smál. Dvojčata viděla, že se usmívá, a taky se zazubila nad rozmixovaným hráškem, kterým je Liz krmila. Tad si vzpomněl, že tehdy ve skutečnosti řekl: "Kšiespane, to je melodramatické! Ve vašem podání to zní jako z Franketisteina, když do nejvyššího hradního cimbuří konečná uhodí blesk a příšera se probere k životu!"

"Takhle je nikdy nenakrmím, když toho nenecháš." poznamenala Liz. Měla na špičce nosu malinkou tečku mixovaného hrášku a Tad pocítil absurdní chuť ji slíbat.

"Nenechám čeho?"

"Ty se culíš, oni se culí. Rozesmáté děcko se nedá krmit, Tade."

"Promiň." omluvil se pokorně a mrkl na dvojčata. Jejich totožné zeleně zarámované úsměvy se na okamžik rozšířily.

Potom Tad sklopil oči a Četl dál,

"Začal jsem psát Muchineiiiv zpmob v noci v roce 1975, když jsem vymyslel jméno, ale byla tu ještě jiná věc. Když jsem byl připravený začít, založil jsem si papír do psacího stroje... a pak jsem papír zase vyroloval. Psal jsem na stroji všechny své knihy, ale George Stark zřejmě psacím strojům nenově!" Znovu krátký záblesk úsměvu.

"Možná proto, že v žádném z těch zamřížovaných hotelů, kde pobýval, nedávali lekce v psaní na stroji." Beaumont naráží na "životopis ze záložky" George Starka, kde stojí, že autorovi je třicet devět let a seděl ve třech různých věznicích z. a žhářství, útok vražednou zbraní a pokus o vraždu. Tento životopis je však jen součástí celého příběhu; Beaumont se vytasí s autorovou kartou od Darwin Press, ve které je podána historie jeho alter ega s podrobnostmi, jež si umí vycucat z prstu jenom dobrý spisovatel. Je zde všechno, od narození v Manchesteru v New Hamsphiru až po poslední bydliště v Oxfordu v Mississippi, kromě pohřbu George Starka, ke kterému došlo před Šesti týdny na hřbitově Domovina v Castle Rock, stát Maine.

"V jednom šuplíku svého stolu jsem našel starý zápisník a pak jsem používal tohle." Ukazuje na zavařovačku plnou tužek a vypadá poněkud překvapené, když zjistí, že jednu drží v ruce coby ukazovátka. "Začal jsem psát: pak už jsem jenom věděl, že mi Liz říká, že je půlnoc, a ptá se, jestli vůbec

půjdu spát."

Liz Beaumontová si tu noc pamatuje také. Říká: "Probudila jsem se ve tři čtvrti na dvanáct a viděla jsem, že neleží, takže jsem si pomyslela, 'No, tak to píše'. Ale neslyšela jsem psací stroj, a tak jsem se trochu polekala."

Její výraz naznačuje, že se polekala možná víc než trochu.

"Když jsem sešla dolů a uviděla, jak drápe do notesu, málem mé to porazilo." Zasměje se. "Nosem se skoro dotýkal papíru."

Tazatel se ptá, jestli se jí ulevilo.

Li/ Beaumontová odpovídá tichým, odměřeným tónem: "Velmi se mi ulevilo."

"Zalistroval jsem notesem /pálky a vklíil. že jsem narjsal šestnáct stránek (^ij7 JL'I.ÍITIC1H) slí i í L.L.L i "i jví i 1 > Ć;Í miioni. ..ÉI proměnn jsenj tti cí vriin v v'o\ LJSII nove lůžky v hobliny v ořezávátku."

Podívá se na zavírůvovýčku s výnucin, který může znamenat buď stesk, nebo skrytý humor. ..Myslím, že bych ty tužky mé! vyhodit, když je teď George mrtvý. Já je nepoužívám. Zkoušel jsem to. Prostě to nefunguje. Pokud jde o mě, tak já bez psacího stroje nemůžu pracovat. Ruka se mi unaví a zhloupne. 7b .se Georgeovi nikdy nestalo."

Vzhlédne a tajuplně mrkne.

"Zíato?" Pohlédl na manželku, která se soustředila na poslední sousta, jež se snažila vpravit Williamovi do úst. Zdálo se, že chlapec má velkou část večere na bryndáku.

"Copak?"

"Koukni se sem na momentl."

Poslechla.

Tad mrkl.

"Mělo 10 něco znamenat?"

"Ne, miláčku."

"Myslela jsem si to."

Zbytek příběhu je další ironickou kapitolou v dlouhé historii toho, o čem Tad Beaumont praví; "Úchylní lidé tomu říkají román."

Machineův zpit.wb vy.šel v červnu roku 1976 u nevelkého nakladatelství Darwin Press (Beaumontovo "skutečné" já vycházelo u Duttona) a stal se toho roku nečekaným úspěchem a nakonec největším bestsellerem na žebříčcích prodejnosti po celé zemi. Natočili podle něj i film, také trhák.

"Dlouho jsem čekal, že někdo objeví, že já jsem George a George jsem já," říká Beaumont. "Autorská práva byla registrována nu jméno George Stark, ale můj agent to věděl, i jeho manželka - teď jeho bývalá manželka, ale pořád je jeho obchodní partnerkou - a samozřejmě to vědělo vedení a účetní u Darwin Press. Ten to musel včičtět, protože George u;něl psát lomány rukou, ale měl drobný problém s podepisováním šeku. A samozřejmě to musel vědět daňový úřad. Takže jsme Liz a já strávili asi nik a pul v očekávání, až někdo tu bublinu propíchne. Nestalo se to. Myslím, že to bylo prostě slepé štěstí a jenom to dokazuje, že když si myslíte, že někdo prosté musí-/učit žvanil, tak všichni drží jazyk m zuby."

A drželi je za zuby dalších deset let, zatímco tajuplný pan Stark, daleko plodnější spisovatel než jeho druhá půle, vydal další tři romány. U žádného z nich se neopakoval oslnivý úspěch Machineova způsobu, ale všechny se výrazně prosadily v žebříčku bestsellerů.

Po dlouhé, zamyšlené odmlce začne Beaumont mluvit o důvodech, proč se nakonec rozhodl celou výhodnou Šarádu zrušit. "Nesmíte zapomenout, že George Stark byl přece jenom papírový člověk.

Užíval jsem si jeho společnosti dlouhou dobu... a sakra, ten chlap vydělával peníze. Říkal jsem jim moje posr- peníze. Pouhé vědomí, že bych mohl přestat učit, kdybych chtěl, a dál splácet hypotéku, na mě meto ohromně osvobozující účinek.

Ale chtěl jsem znovu psát své vlastní knihy a Stárkovi už docházel dech. Takhle prostě to bylo. Já to věděl. Liz to věděla, můj agent to věděl... Myslím, že to věděl dokonce i Georgeův redaktor v Darwin Press. Ale kdybych to tajemství zachovával dál, pokušení napsat další román George Starka by mě nakonec přemohlo. Můžu podlehnout vášnivému volání peněz jako každý jiný. Zdálo se, že řešením bude proklát mu srdce kůlem jednou provždy.

Jinými slovy, uveřejnit to. Což jsem udělal. Dělán to vlastně právě teď."

Tad s mírným úsměvem zvedl hlavu. Jeho úžas nad aranžovanými fotografiemi v People mu okamžitě připadal trochu pokrytecký, pozérský. Protože fotografové z Časopisu nebyli jediní, kdo občas aranžují skutečnost, aby získali pohled, jaký čtenáři chtějí a očekávají. Předpokládal, že to dělá většina lidí, o kterých se v článkách píše, a to ve větší či menší míře. Ale měl pocit, že v aranžování byl možná o něco lepší než někteří; koneckonců byl přece spisovatel... a spisovatel je prostě chlapík, který je za lži placený. Čím větší lži, tím vyšší honoráře.

Stárkovi prostě docházel dech. Takhle prostě to bylo.

Jak přímé.

Jak odzbrojující.

Jak totální kec.

"Miláčku?"

Liz se snažila utřít Wendy. Wendy tím nápadem nebyla nadšená. Neustále vrtěla hlavičkou a nedůstojně žvatlala a Liz ji neustále pronásledovala žínkou. Tad si pomyslel, že ji manželka nakonec dostihne, i když ho napadlo, že existuje možnost, že se dřív unaví. Zdálo se, že Wendy to také považuje za možné.

"Udělalí jsme chybu, když jsme lhali o Clawsonové úloze v tom všem?"

"Nelhali jsme, Tade. Prostě jsme i toho vynechali jeho jméno."

"A on byl hajzl, že?"

"Ne. zlato."

"Nebyl?"

"Nebyl." řekla Liz klidně. Pustila se teď do očisty Williamova obličej. "Byl to hnusný prťavý Plazoid."

Tad vyprskl. "Plazoid?!"

"Správné. Plazoid."

"Myslím, že takový výraz slyším vůbec poprvé."

"Minulý týden jsem ho viděla na videokazetě, když jsem byla v půjčovně na rohu a hledala něco pro nás. Horror nazvaný Plazoidí. A mě hned napadlo: 'Nádhera. Někdo natočil film o Fredericku Clawsonovi a jeho rodině. Musím to říct Tadyvi.' Ale vzpomněla jsem si až teď."

„Takže jsi v tomhle směru v klidu?"

"V naprostém klidu." Ukázala rukou s žínkou nejdřív na Tada a potom na otevřený Časopis na stole.

"Tade. dostal jsi z toho svou libru masa. People dostal zase .STOH libru masa. A Frederick Clawson dostal hovno... což je přesně to, co si zasloužil." "Díky," řekl.

Pokrčila rameny. "Není zač. Někdy příliš krvácíš. Tade." "Vadí to něčemu?"

"Ano - všemu to vadí... Williame, no tak! Tade, mohl bys mi trochu pomoci?"

Tad zavřel časopis a odnesl Willa do ložnice dvojčat za Liz, která nesla Wendy. Baculaté mimino bylo teplé a příjemné těžké, pažemi se volně drželo Tada kolem krku a všechno s obvyklým zájmem komentovalo. Liz položila Wendy na přebalovací stůl; Tad položil Willa na druhý stůl. Vyměnili mokré pleny za suché. Liz se pohybovala trochu hbitěji než Tad.

"Tak," řekl Tad, "byli jsme v časopise People, a tím to končí. Správně?"

"Ano," usmála se. Cosi na tom úsměvu Tadovi tak doceia nesešlo, ale vzpomněl si na svůj vlastní přízračný záchvat smíchu a rozhodl se nechat to být. Někdy si prostě nebyl tak docela věcmi jist - byla to jakási duševní obdoba jeho tělesné neohrabanosti - a potom Liz bodně otravoval. Jenom málokdy mu kvůli tomu odsekla, ale občas si všiml, že se jí do očí vkrádá únava, když mlel pořád dokola moc dlouho. Co že to říkala? Někdy příliš krvavíš, Tade.

Zašpendlil Willovy plíny, držel při tom předloktí na břicho neposedného,

ale veselého mimina, aby se Will nemohl skulit ze stolu a zabít se, k čemuž byl očividně odhodlaný.

„Lugguirah!" křičel! Wiii.

"Jo," souhlasil Tad.

"Dyvvvit!" ječela Wendy.

Tad přikývl. "To taky dává smysl."

"Je dobré, že je po smrti," prohlásila Liz najednou.

Tad vzhlédl. Chvilku uvažoval, pak přikývl. Nebylo nutné upřesňovat, koho má na mysli; oba to věděli.

"Jo."

"Neměla jsem ho moc ráda."

To teda říkáš o svém manželovi pěkné věci, odpověděl skoro, ale neudělal to. Nebylo to nic divného, protože nemluvila o něm. Spisovatelský styl George Starka nebyl jediným zásadním rozdílem mezi nimi dvěma.

"Anijáne," řekl. "Co jek večeři?"

Dvě Domácnost se rozpadá

i

Té noci Tada postihla noční můra. Probudil se z ní skoro plačky a roztřesený jako štěně vystrašené bouřkou. Byl v lom snu s Georgem Stárkem, jenomže George byl realitní agent a ne spisovatel, a pořád se držel těsně za Tadem, takže byl pouhým hlasem a stínem.

2

V autorské kartě u Darwin Press - kterou Tad napsal těsně před začátkem práce na Oxfondském blues, drahém díle George Starka - stálo, že Stark jezdí s "dodávkou GM ročník 1967, která drží pohromadě jen díky modlitbám a podkladovému nátěru". Vtom snu však jeli v černočerném Toronadu a Tad věděl, že s tou dodávkou šlápl vedle. Tohle bylo auto, s jakým jezdil Stark. Raketový pohřebák.

Toronado mělo zdvižený zadek a vůbec nevypadalo jako auto realitního agenta. Vypadalo spíš jako auto, ve kterém by mohl jezdit třetířadý mafián. Tad se po autu ohlédl, když šli k domu, který mu Stark z nějakého důvodu ukazoval. Myslel si, že Starka uvidí, a srdce se mu sevřelo strachem a úzkostí. Ale Stark už mu stál za druhým ramenem (i když Tad netušil, jak se tam mohl dostat tak rychle a nehlukně) a Tad viděl jenom auto, svítící na slunci jako ocelová tarantule. Na vysoko zdviženém zadním nárazníku mělo nálepku. HAJZL PAR EXCELLENCE, stálo na ní. Slova měla po levé a pravé straně lebku a zkřížené hnáty.

Dům, kam ho Stark zavezl, byl jeho dům - nikoli ten v Ludlow nedaleko od univerzity, kde pobývali přes zimu, ale letovisko v Castle Rock. Za domem se rozvírala severní zátoka Castleského jezera a Tad slyšel slabé šplouchání vln. narážejících na břeh. Na trávníku za příjezdovou cestou byla zapíchnutá cedule NA PRODEJ.

Pěkný dům, že? skoro mu šeptal Stark za ramenem. Hlas měl hrubý, ale mazlivý jako kočičí jazyk.

To je můj dům, odpověděl Tad.

To jsi vedle jak ta jedle. Majitel toho domu je mrtvěj. Zabil manželku a děti a pak sebe. Zmáčkkl spoušť. Bum prásk, a sbohem. Měl k tomu sklony. Člověk si toho u něj všiml, ani se nemusel namáhat. Dalo by se říct, že to bylo nabíledni.

To má být vtíp? chtěl se zeptat - připadalo mu velmi důležité, aby Stárkovi ukázal, že se ho nebojí.

Důvod, proč je to důležité, tkvěl v tom, že byl k smrti vyděšený. Ale než dokázal ze sebe něco vypravit, velká ruka, která jakoby na dlani neměla čáry (ale to bylo těžké určit, protože pokrčené prsty vrhaly na dlaň pokrivený stín), se mu natáhla přes rameno a zacinkala mu před obličejem svazkem klíčů.

Ne - nezacinkala. Kdyby to tak bylo, možná by dokázal promluvit, možná by i ty klíče odstrčil, aby ukázal, jak máto se bojí toho strašidelného muže, který se neustále držel těsně za ním. Ale ruka mu ty klíče strkala do obličeje. Tad je musel popadnout, aby mu nevrázily do nosu.

Zastrčil jeden klíč do předních dveří, hladkou dubovou plochu narušoval jenom knoflík a mosazné klepadlo v podobě malého ptáka. Klíč se hladce otočil a to bylo divné, protože to vůbec nebyl domovní klíč, ale dlouhá ocelová tyčinka s literou z psacího stroje na konci. Všechny ostatní klíče na kroužku vypadaly jako paklíče, jaké nosí lupiči.

Sevřel knoflík a otočil jím. Když to udělal, železem vyztužené dřevo dveří se zachvělo a povolilo s řadou hlasitých ran, jako když se odpalují rachejtle. Čerstvými prasklinami mezi prkny prosvítlo světlo. Vylétl obláček prachu. Ozvalo se křehké prasknutí a ozdobné tepané železo upadlo ze dveří a zadunělo o práh u Tadvých nohou.

Vešel dovnitř.

Nechtěl; chtěl zůstat na zápraží a hádat se se Stárkem. Nejen to! Vzbouři se proti němu. zeptat se, proč ve jménu Božím tohle dělá, protože vejít do domu bylo ještě děsivější než sám Stark. Ale byl to sen, zlý sen a připadalo mu, že podstatou zlých snů je nemožnost ovlivnit události. Bylo to jako vézt se na vozíku horské dráhy, který se může každou chvíli propadnout

v prudkém klesání a napálit s vámi do cihlové zdi. lede se rozmáznete jako moucha pod plácačkou. Povědomá chodbu působila cize. skoro nepřátelsky, ale to způsobila její nepřítomnost vybledlého tureckého běhounu, o kterém Liz neustále prohlašovala, že ho vyhodí... a i když to ve snu vypadalo jako maličkost, později se k tomu neustále vracel, možná proto, že to bylo autenticky děsivé - děsivé i mimo kontext snu. Jak mohl být život jistý, když zmizení lakové maličkosti, jako je běhoun na chodbě, mohlo způsobit tak silné pocity vykořenění, dezorientace, smutku a strachu?

Nelíbila se mu ozvěna jeho kroků na podlaze z tvrdého dřeva, a nejen proto, že mu kvůli ní dům připadal jako zlosyn číhající za zády - ale i proto, že byl neobydlený, plný tiché bolesti z prázdnoty. Nelíbil se mu ten zvuk, protože zvuk jeho kroků mu zněl ztraceně a děsivě nešťastně.

Chtěl se otočit a odejít, ale nemohl to udělat. Protože za ním byl Stark a Tad nějak věděl, že Stark najednou drží v ruce břitvu s perleťovou rukojetí Alexise Machinea, tu, kterou vzala jeho milenka na konci Machineova způsobu a zřídila tomu darebákovi obličej k nepoznání.

Kdyby se otočil, George Stark by zapracoval na obličejí i jemu. V domě sice nebyli lidé, ale kromě koberců (lososově růžový koberec od zdi ke zdi v obývacím pokoji taky zmizel) tu zůstal všechen nábytek. Na malém konferenčním stolku na konci chodby stála váza s květinami, mohli jste kolem ní jít buď přímo do obývacího pokoje s vysokým klenutým stropem a prosklenou stěnou směřující k jezeru, nebo zabočit vpravo do kuchyně. Tad se vázy dotkl a ona se rozletěla na střepy a mračno kysele páchnoucího keramického prachu. Zabínavající voda vytekla a půl tuctu zahradních růží, které předtím kvetly, uschly a zhnědly, než dopadly do kaluže páchnoucí vody na stolku. Dotkl se stolku. Dřevo suše. vyprahle zapraskalo a stolec se rozštípl ve dvě, a spíň omdlával, než padal na holou dřevěnou podlahu ve dvou oddělených kusech.

Co jsi tu udělal s mým domem? zakřičel na muže za sebou... ale neotočil se. Nemusel se otáčet, aby se přesvědčil o přítomnosti břitvy, kterou Machine odřízl nos svým "obchodním konkurentům" a pak ji na Machinea vzala Nonie Griffithsová a nadělala mu z tváří červené a bílé třásně s jedním okem vylouplým z důlku.

Nic, řekl Stark, a Tad ho nemusel vidět, aby se přesvědčil, že se usmívá, jak postřehl z jeho hlasu. 7> to děláš, kamaráde. Pak se ocitli v kuchyni.

Tad se dotkl sporáku a ten se rozštípl ve dvě s tupým zvukem, jako když zazvoní veliký zvon obalený blátem. Topné spirály vyskočily šikmo vzhůru, vypadaly jako legrační spirálové klobouky pošoupnuté větrem. / tmavé díry uprostřed sporáku se vyřinul zkažený puch. a když Tad nakoukl dovnitř, uviděl krocana. Hnil a vypadal odporně. Z dutiny mrtvého ptáka vyvěrala černá tekutina plná nechutných chuchvalců masa.

Tak tomu se tady dole říká nechutná nádivka, poznamenal za ním Stark.

Jak to myslíš? zeptal se Tad. Kde je to tady dole?

Konečná, řekl Stark klidně. Tady končí všechny vlaky. Tade.

Dodal ještě cosi, ale Tadovi to uniklo. Na podlaze ležela Lizina kabelka a Tad oni zakopl. Když se zachytil kuchyňského stolu, aby neupadl, stůl se rozletěl na třísky a piliny, které se sesypaly na linoleum. Do rohu odletěl s drobným kovovým zacinkáním blýskavý hřebík.

Okamžitě toho nech! vykřikl Tad. Chci se probudit! Nesnáším, když rozbíjím věci!

Ty jsi byl vždycky nemotora. kamaráde, poznamenal Stark. Říkal to, jako by Tad měl spoustu sourozenců a všichni se pohybovali půvabně jako gazely.

Nemusím být takový, brání se Tad úzkostným hlasem, který se tetelil na hranici kňučení. Nemusím být nemotorný. Nemusím rozbíjet věci. Když si dám pozor, všechno je v pořádku.

Ano- věčná škoda, že sis přestal dávat pozor, řekl Stark stejným usměvavým hlasem typu Jenom-nkám-jak-to-je. A ocitli se v zadní chodbě.

Tady byla Liz, seděla s roztaženými nohama v rohu u dveří do kůlny, jeden pantofel nazutý, druhý zutý. Měla na sobě nylonové punčochy a Tad viděl, že na jedné jí pustilo očko. Hlavu měla skloněnou, trochu hrubé, medově zlaté vlasy jí zakrývaly obličej. Nechtěl vidět její obličej. Stejně jako nepotřeboval vidět břitvu nebo Starkův jedovatý úsměv, nemusel vidět Lizinu tvář, aby věděl, že nespí nebo neomdlela, ale že je mrtvá.

Rozsviť si. uvidíš lip, řekl Stark stejným usměvavým tónem typu Je-nom-s-tebou-ztrácím-čas-příteli.

Nad Tadovým ramenem se vysunula ruka a ukazovala na světla, která tam namontoval sám Tad. Byla samozřejmě elektrická, ale vypadala docela stylově: dvě lampy s cylindrem posazené na dřevěném vřetenu a ovládané zatmívacím vypínačem.

Nechci vidět!

Snažil se mluvit tvrdě a sebejistě, ale začínalo ho to přemáhat. Slyšel, že se mu do hlasu vkrádá říidrhávání a neklid, který znamená. Že za chvíli začne blekotat. A stejně se zdálo, že na tom, co říká, nezáleží, protože vztáhl ruku ke kruhovému reostatu na zdi. Když se ho dotkl, mezi prsty mu vytryskl modrý bezbolestný elektrický zášleh, tak hutný, že mu připadal spíš jako žele než světlo. Slonovinově zbarvený kruhový knoflík reostatu zčernal, vyletěl ze zdi a prosyčel pokojem jako miniaturní létající talíř. Rozbil okénko na druhé straně a zmizel venku v denním světle, které mezitím získalo přízračný zelený odstín zkorodované mědi.

Elektrické lampy s cylindry se rozzářily nadpřirozeným jasnem a vřeteno se začalo otáčet a navíjelo řetěz, na kterém visely kabely, a lampy rozhazovaly po pokoji stíny v Šíleném kolovém tanci. Nejdřív se roztránil jeden a pak druhý cylindr a Tada zasypaly střepy.

Bez přemýšlení skočil vpřed a popadl bezvládnou manželku, chtěl ji dostat pryč dřív, než řetěz praskne a dopadne na ni těžké dřevěné vřeteno. To nutkání bylo tak silné, že přehlušilo všechno včetně jistoty, že na tom nezáleží, že je stejně mrtvá, Stark by klidně mohl vyškubnout ze země Empire State Building a hodit ji na ni, stejně by se nic nezměnilo. Aspoň pro ni ne. Už ne.

Když ji bral v podpaždí a spojil ruce na jejích lopatkách, tělo se jí svezlo dopředu a hlava se zvrátila vzad. Kůže na obličejí jí praskala jako povrch vázy z dob dynastie Ming. Skelné oči najednou pukly. Do tváře mu šplíchla ohavná zelená kaše, nechutně teplá. Pootevřela se jí ústa a zuby jí vyletěly ven jako bílé krupobití. Cítil, jak ho do tváří a čela klovou jako hladké tvrdé zobáky. Mezi jejími zuboženými dásněmi vytryskla napůl sražená krev. Z úst jí vylezl jazyk a upadl, svezl se jí do klína sukně jako krvavý hadí chuchvalec.

Tad začal rvát - díky Bohu jen ve snu a ne ve skutečnosti, jinak by hrozně Liz vyděsil.

Ještě jsem s tebou neskončil, frajere, tiše za ním pronesl George Stark. Jeho hlas už nebyl usměvavý. Jeho hlas byl studený jako Castleské jezero v listopadu. Zapamatuj si to. Nechtěj mě nasrat, protože jestli mě nasereš...

3

Tad se trhnutím probudil, tvář měl mokrou, polštář, který si křečovitě tiskl k obličejí, byl taky mokrý. Vlhkost mohl způsobit pot. nebo to mohly být slzy.

"...nasereš toho nejlepšího," dokončil do polštáře a pak jenom ležel s koleny přitáženými k hrudi a křečovitě se třásl.

"Tade?" zamumlala Liz tlumeně odněkud z hlubin vlastních snů. "Dvojčata jsou v pořádku?"

"V pořádku," vypraví! ze sebe. „Já... nic. Klidně spi."

"Jo, všechno je..." Řekla ještě cosi, ale znělo to nesrozumitelně, stejně jako to, co říkal Stark poté, když Tadovi oznámil, že dům v Castle Rock je Konečná... místo, kde končí všechny vlaky.

Tad ležel ve svém propoceném důlku na prostěradle a pomalu polštář pouštěl. Otíral si obličej holou paží a čekal, až z něj sen vyprchá, čekal, až se přestane třást. Stalo se to, ale podivně pomalu. Aspoň že neprobudil Liz.

Bezmyšlenkovitě zíral do tmy, nepokoušel se tomu snu porozumět, jenom chtěl, aby zmizel, a po nekonečně dlouhé době se ve vedlejším pokoji probudila Wendy a začala pláčem žádat o přebalení. William se samozřejmě probudil za okamžik po ní, rozhodnutý, že i on potřebuje přebalit (i když jakmile ho Tad rozbil, zjistil, že je docela suchý).

Liz se okamžitě probudila a poslepu šla do dětského pokoje. Tad šel s ní, o poznání probuzenější a pro jednou vděčný, že dvojčata potřebují přebalit uprostřed noci. Aspoň uprostřed této noci. Přebalil Williama, zatímco Liz přebalovala Wendy, ani jeden z nich moc nemluvil, a když se vrátili do postele, Tad se vděčně přistihl, že znovu upadá do spánku. Předtím ho napadlo, že má pro tuto noc po spaní. A když ho probudil pohled na Lizin překotný rozklad, který mu utkvěl před očima jako živý, myslel si, že nebude spát už vůbec nikdy.

Ráno to bude pryč, jako každý sen.

Tak zněla jeho poslední bdělá myšlenka oné noci, ale když se tóno probudil, pamatoval si sen do všech podrobností (i když ztracená a osamělá ozvěna jeho kroků v holé chodbě bylo to jediné, co si podrželo původní emocionální zabarvení) a nevybledl, jak to sny obvykle dělají, i když dny mýjely.

Tento sen patřil k těm vzácným, které zůstávaly s ním, živé jako vzpomínka. Klíč, jenž byl ve skutečnosti literou z psacího stroje, dlaň bez čar a suchý, skoro nevzrušený hlas George Starka, který mu za ramenem říká, že s ním ještě neskončil a že když nasíráš tohoto hajzla par excellence, nasíráš toho nejlepšího.

Tří Hřbitovní blues

i

Hlavou tříčlenné party, která měla na starosti údržbu veřejné zeleně v Castle Rock, byl Steven Holt, takže mu samozřejmě všichni říkali Hrobník. Je to obecná přezdívka tisíců správců veřejné zeleně v tisícovkách malých novoanglických městeček. Jako většina z nich měl i Holt na starosti docela velkou hromadu práce, aspoň ve srovnání s velikostí své party. Město mělo dvě malá ligová hřiště, která potřebovala ošetřovat, jedno poblíž železničního nadjezdu mezi Castle Rock a Harlow a druhé v Castle View; pak tu byla městská zeleň, která se musela na jaře dosévat, v létě sekat a na podzim se z ní muselo důkladně vyhrabat spadané listí (nemluvě o stromech, které potřebovaly prořezávat a někdy porazit, a o udržování vlnkového stožáru a laviček kolem něj); byly tu městské parky, jeden na Castleském potoce poblíž staré píi, druhý u Castleských vodopádů, kde se od nepaměti počínaly nespočetné děti z lásky. Mohl se starat o to všechno a zůstat obyčejným starým Stevem Holtem až do konce svých dní. Ale Castle Rock měl také tři hřbitovy a jeho partaje měla také všechny na starosti. Ukládání zákazníků do země byla jen malá část úkolů, které vyžadovala údržba hřbitova. Bylo potřeba vysazovat květiny, hrabat, pokládal dm na čerstvé hroby. Dohlíželi na odklizení odpadků. Museli odklidit staré květiny a vybledlé stuhly, když bylo po svátcích - po Dni obětí války zůstávala největší hromada harampádí, ale Čtvrtý červenec. Den matek a Den otců jim dával taky hodně zabrat. Bylo i také potřeba umýt neuctivé nápisy, které občas děti naškrábaly na náhrobky.

Nic z toho městečku samozřejmě nevadilo. Ale právě ukládání zákazníku do hrobu vysloužilo chlapíkům, jako je Holt, onu přezdívku. Matka

ho pokřtila jménem Steve, ale on byl Hrobník Holt, byl Hrobníkem Hol-lem od roku 1964, kdy tu práci přijal, a zůstane Hrobníkem Hollem až do konce svých dní, i kdyby si našel jinou práci - což v jedenašedesáti letech nebylo pravděpodobné.

Ve středu v sedm hodin ráno. první červnovou středu, za pěkného, jasného, téměř letního dne, zajel Hrobník se svou dodávkou na hřbitov Domovina a vystoupil, aby otevřel železnou bránu. Byl na ní zámek, ale ten se používal jenom dvakrát do roka - když se na střední škole pořádal maturitní večírek a o Halloweenu. Jakmile bránu otevřel, pomalu vjel na hlavní cestičku.

Dnešní dopoledne bylo přísně průzkumné. Měl vedle sebe blok, do kterého si bude zapisovat, které úseky hřbitova budou potřebovat upravit, než bude Den otců. Až skončí s Domovinou, zajede přes město na hřbitov Milosrdství a potom na hřbitov Hraniční u křižovatky Hraniční ulice s Městskou silnicí číslo tři. Odpoledne pak se svou partou začnou pracovat tam, kde to bude nutné. Nemělo by to být moc náročné; těžkou práci zvládli koncem dubna, který byl pro Hrobníka dobou jarního úklidu.

Během oněch čtrnácti dní ještě s Davem Phillipsem a Dekem Bradfordem, který byl vedoucím městského odboru pro veřejné práce, pracovali jako každé jaro deset hodin denně, čistili zanesené trativody, zpevňovali trávníky, které jarní voda strhla, narovnávali náhrobky a pomníky, jež pracující zem naklonila. Na jaře měli tisíce úkolů, drobných i velkých, a Hrobník chodíval domů tak utahaný, že sotva dokázal udržet oči otevřené na tak dlouho, aby si ukuchtil něco malého k večeři a dal si pivo, než se skácel do postele. Jarní úklid vždycky končil stejného dne: dne, o kterém nabyl dojmu, že ho nepolevující bolest v zádech připraví o rozum.

Červnové dodělávky nebyly zdaleka tak zlé, ale byly důležité. Koncem června začnou přijíždět po svých obvyklých trasách lidé na dovolenou a s nimi přijedou bývalí místní obyvatelé (a jejich děti), kteří se odstěhovali do teplejších nebo bohatších částí země, ale ponechav;!: si ve městě nemovitost. Tohle byli lidé, které Hrobař považoval za opravdové osiny v zadku, s takovými byl hned oheň na střeše, když zjistili, že mlýnskému koho u pily chybí jedna lopatka nebo že náhrobek strýce Reginalda se skácel lícem

rovnou dolů.

Nu, však přijde zima, pomyslel si. Tím se utěšoval za všech ročních období, i v počínajícím létě, kdy mu zima připadala vzdálená jako sen.

Domovina byla největší a nejhezčí městský hřbitov. Hlavní cestička byla široká skoro jako normální silnice a křížovaly ji čtyři užší cestičky, vlastně

vyježděné koleje, mezi kterými rostla úhledně posekaná tráva. Hrobník jel po hlavní cestičce

Domovinou, projel první a druhou křižovatku, dojížděl ke třetí... a dupl na brzdy.

"A mordsetsakra!" zahučel, zhasl motor dodávky a vystoupil. Přesel asi patnáct metrů po cestičce k zubaté jámě v trávě napravo od boční cestičky. Kolem jámy ležely hnědé hroudy a hromady hlíny jako po výbuchu granátu. "Zatracený děcka!"

Stál u jámy, velké mozolnaté ruce založené na bocích vybledlých zelených montérek. To byl ale binec.

Už nejdnou se stalo, že musel se svými spolupracovníky uklízet po bandě kluků, kteří se buď vyhecovali nebo opili natolik, že se pouštěli do půlnočních vykopávek na hřbitově - obvykle što o přijímací rituál nebo prostě o bandu pubertálních blbečků, které rozjívil měsíční svit, atak si vyhodili z kopýtka. Pokud Hrobník Holt věděl, nikdo z nich doopravdy žádnou rakev nevykopal ani, chraň Bůh, nezneuctil některého platícího zákazníka - ať byli ti rozjaření blbečci opilí, jak chtěli, obvykle se vzmošli na jámu hlubokou půl metru až metr, pak je ta hra unavila a nechali toho. A i když kopání na místním hřbitově bylo známkou spatného vkusu (ovšem pokud jste náhodou nebyli chlapík jako Hrobník, který byl placen a náležitě zplnomocněn k ukládání zákazníků do země), nebyl vzniklý nepořádek tak zlý. Obvykle.

Tohle ale nebyl obvyklý případ.

Jáma neměla žádný tvar; byla to prostě díra. Určitě nevypadala jako hrob, který má úhledně pravoúhlé rohy a obdélníkový obrys. Byla hlubší, než jakou obvykle ivořili opilí středoškoláci, ale nebyla hluboká na všech místech stejně; kuželovitě se sbíhala, a když si Hrobník uvědomil, jak ta díra skutečně vypadá, po zádech mu přeběhlo nepříjemné mrazení.

Jáma vypadala tak, jak by vypadal hrob, kdyby byl někdo pohřbený zaživa, probral se a vyhrabal se ze země holýma rukama.

"Sákryš, nech toho," zamumlal. "Blbej vtip. Blbý děcka. I'

Nic jiného to přece být nemohlo. Nebyla zde žádná rakev a neležel tu skácený náhrobek, a to dokonale souhlasilo, protože tu nebylo pohřbeno žádné tělo. Nemusel se vracet do kůlny, kde byl na zdi připíchnutý podrobný plánec hřbitova, aby tohle věděl. Tento kus půdy patřil k šestimístnímu pozemku, který si koupil první městský radní, Danforth "Chla-pák" Keeton. A na jediných dvou místech, která byla skutečně obsazena zákazníky, byla uložena těla Chlapákova otce a strýce. Ti leželi napravo, jejich náhrobky stály vzpřímeně a bez pohany.

Hrobník si ten pozemek pamatoval ještě z jiného důvodu. Právě zde bylo místo, kde ti lidé z New Yorku postavili falešný náhrobek, když dávali dohromady článek o Tadovi Beaumontovi. Beaumont s manželkou tu ve městečku měli letní byt, u Castleského jezera. O dům se jim staral Dave Phillips a loni na podzim Hrobník osobně pomáhal Daveovi asfaltovat příjezdovou cestu, než spadalo listí a byli zase v jednom kole. A letos na jaře se ho Beaumont trochu rozpačitě zeptal, jestli by nějaký fotograf mohl postavit na hřbitově falešný náhrobek kvůli "trikovému snímku", jak tomu říkal.

"Jestli to nejde, klidně mi to řekněte," povídal mu tehdy Beaumont a vypadal, že se v rozpacích přímo topí. "V podstatě o nic nejde."

"Klidně se do toho pusťte," odpověděl Hrobník laskavě. "Říkal jste časopis PeopleT'

Tad přikývl.

"No toto! To je věc, že jo? Člověk z našeho městečka v časopisu Peop-le\ Určitě si to číslo seženu!"

Já se do toho tak nepohrnu," řekl Beaumont. "Díky, pane Holte."

Hrobník měl Beaumonta rád, i když to byl spisovatel. Hrobník se osobně dostal jen do osmé třídy - a o tu se musel pokusit dvakrát, než ji zvládl -a ne všichni v městečku mu říkali "pane".

"Štamgasti u Darna by to s várna asi rádi důkladně zapili, co?"

Beaumont se zasmál, což dělal zřídka. "Jo, přesně to by asi rarčí." poplácal Hrobníka po rameni.

Ukázalo se, že ten fotograf je ženská, a takovým Hrobník říkal Nafně-ná píča z města. Město bylo v tomto případě samozřejmě New York. Chodila, jakoby měla před našima zastrčený jedno vřetýnko a v

zadku zapíchnutý druhý a uměla oběma vrtět tak rychle, až oči přecházely. Přijela ve stejšnu z půjčovny na portlandském letišti a stejšn byl tak nacpaný fotografickou výbavou, že byl div, že uvnitř zbylo pro ni ajejího asistenta místo. Kdyby se ukázalo, že je auto příliš plné a že se musí zbavit buď asistenta nebo nějaké fotovýbavy, Hrobník počítal, že by se jeden příhrátej z Velkého Jablka pokoušel chytit stopa zpátky na letiště.

Beaumontovi, kteří jeli za ní ve svém autě a zaparkovali za stejšnem, vypadali rozpačitě a pobaveně. Jelikož se zdálo, že jsou s tou Nafrněnou píčou z města z vlastní svobodné vůle, Hrobník hádal, že se spíš baví. Přesto se naklonil do okénka, aby se o tom ujistil, a nevšímal si ofrňování Nafrněné píci. "Všechno v pořádku, pane B.?" zeptal se.

"Kristova nohu. ne. aie doufám, že to půjde," odpověděl a mrkl na Hrobníka. Hrobník mu mrknuli oplatil. Jakmile si ujasnil, že Beaumontovi jsou odhodlaní tu věc podniknout, Hrobník se usadil, aby se na ně díval - dokázal ocenit zajímavou podívanou jako každý druhý. Ta žena měla uprostřed ostatního nádobička zapíchnutý veliký falešný náhrobek, takový staromódní. s oblým vrškem. Podobal se náhrobkům, které kresilil v komiksech Charles Addams, a podoba! se jim víc než ty skutečné, jež Hrobník v poslední době osadil. Žena pořád pobíhala kolem, nutila asistenta, aby náhrobek zas a znovu usazoval. Hrobník se jednou mezi ně vložil a zeptal se. jestli může pomoci, ale ona jenom řekla ne, díky, tím nafrněným newyorským způsobem, že se Hrobník radši zase uklidil.

Nakonec měla všechno tak, jak chtěla, a přinutila asistenta párat se s nasvícem. To trvalo asi další půl hodiny. A celou dobu tam pan Beaumont stál a díval se, občas si svým typickým způsobem mnul malou bílou jizvu na čele. Hrobníka fascinovaly jeho oči.

Ten chlap si dělá vlastní fotky, pomyslel si. Nejspíš lepší, než budou ty její, a nádnvkeiit inu výdrže mohem dýl. Ukládá si ji do paměti, aby ji jcdu(olu) duc po!izd tto tiemkv k'iuukv, " Oíííí a í' m (mi neví. Nakonec byla žena připravena fotografovat. Přinutila Beaumoritovy, aby si nad náhrobkem potřásl rukama, asi desetkrát, jako by jí to nestačilo jednou, a že bylo toho dne zatraceně sychravo. Proháněla je úplně stejně jako toho kníkávého, slad'oučkého asistenta. Když tak Hrobník poslouchal to její newyorské vřeštění a neustálé příkazy, aby to udělali znovu, protože světlo nebylo v pořádku nebo jejich obličej nebyly v pořádku nebo možná její blbá prdel nebyla v pořádku, jenom čekal, kdy pan Beaumont -podle toho, co o něm slyšel, nepatřil zrovna k nejtrpělivějším lidem na světě - na ni začne řvát. Ale pan Beaumont - a jeho manželka taky -vypadali víc pobavené než našťavaně a prostě pořád dělali, co po nich ta Nafrněná píča z města chtěla, i když toho dne fakticky zalézalo za nehty. Hrobník byl přesvědčený, že kdyby tam stál on, byl by za chvíličku na tu dámu pořádně nasranej. Nejdýl za patnáct vteřin.

A právě tady. přesně na místě, kde se objevila ta hloupá zatracená díra. tehdy osadili ten falešný náhrobek. Kdyby potřeboval další důkaz, v drnu pořád zůstávaly kulaté stopy, stopy, které vyryly podpatky té Nafrněné píci. Byla z New Yorku, to teda jo; jenom Newyorčanka vyieze na jehlových podpatcích v plískanici ven a pak v nich hamtá po hřbitově a dělá dolíky. Díval se na zarůstající důlky po fotografe i ných jehlách, a když se díval na tyto stopy, oči mu náhodou padly na jiné, čerstvější.

2

Stopy? Že by to byly stopy?

Jasně ie nejsou, to jenom len blbeček, co vykopal tu díru, odhodil hrstku hlíny dál než zbytek- Nic víc. Jenomže v tom bylo něco víc a Hrobník Holt to věděl. Ještě než se vůbec dostal k první hrudce hiíny na zelené trávě, uviděl v hromádce hlíny těsně u jámy hluboký otisk boty.

Tak jsou tu otisky bot, a co? Myslel sis, ie ten, co tohle proved, se tu vznášel s lopatou v ruce jako přátelskej duch Casper?

Na světě jsou lidé, kteří si umějí docela dobře lhát, ale Hrobník Holi k nim nepatřil. Ten nervózní, posměšný hlas v jeho hlavě nemohl na tom. co viděly oči. nic změnit. Celý život stopoval a lovil divokou zvěř a tato stopa se daia příliš snadno přečíst. Přál si, aby to proboha tak snadno neslo.

V hromadě hlíny u hrobu nebyl jen otisk nohy. ale také kruhová pro-hloubenina velká skoro jako talířek. Tento důlek byl nalevo od otisku nohy. A po obou stranách tohoto kulatého otisku a otisku nohy, ale kousek dál. byly v hlíně hluboké dolíky, které nepochybně vytlačily prsty, a ty prsty trochu sklouzly, než

se pevně zachytily.

Podíval se za první otisk nohy a uviděl další. Za ním, na trávě, byla půlka třetího, vznikl tím, že trocha hlíny na podrážce, která na to místo stoupla, odpadla. Hlína odpadla, ale zůstala natolik vlhká, že otisk podržela... a totéž udělaly tři nebo čtyři další stopy, které původně upoutaly jeho pozornost. Kdyby neměl tu smůlu, že přišel tak brzy ráno. dokud byla tráva mokrá, slunce by zem vysušilo a stopy by se rozpadly do drobných hrudek, které by nic neznamenal.

Litoval že nepřišel později, že nešel nejdříve na hřbitov Milosrdství, jak měl původně v úmyslu, když vyjížděl z domova.

Aie neudělal to a nedalo se to změnit.

Zlomky stop se vytrácely necelé čtyři metry od (hrobu)

jámy v zemi. Hrobník měl podezření, že orosená tráva mohla udržet otisky i dál, a měl pocit, že by to měl ověřit, i když se mu nechtělo. Próza-

tím však znovu nasměroval pohled na nejzřetelnější stopy, které se nacházely v hromádce hlíny u jámy.

Rýhy, které vyryly prsty; kousek před nimi kulatý otisk; stopa chodidla vedle kulatého otisku. Co taková selslava napoví?

Hrobník se ani nemusel piát a odpověď se mu vynořila v mysli jako bójka na hladině. Viděl to tak jasně, jako by tu byl, když se to stalo, a přesně to byl důvod, proč s tím už dál nechtěl mít nic společného. Bylo to pořádně strašidelné.

Protože koukněte: v čerstvě vykopané jámě v zemi stál nějaký chlápek. Ano, ale jak se tam dolů dostal?

A vykopal tu jámu on nebo ji vykopal někdo jiný? A jak to, že kořínky jsou pokroucené, rozčuchané a potřhané, jako by drny trhaly holé ruce a nebyly čistě uříznuté rýčem?

Nevšímat si žádných ale. Vůbec si jich nevšímat. Možná bylo lepší na ně nemyslet. Držet se prostě toho, že v jámě stál chlap, v jámě, která je trochu moc hluboká, než aby se z ní dalo jenom tak vyskočil. Takže udělá co? Položí dlaně na nejbližší hromádku hlíny a vzepře se. Není v tom žádný trik, pokud to byl dospělý muž, což byl, žádný kluk. Hrobník se podíval na těch několik jasných a úplných otisků, které viděl, a pomyslel si: Jestli to byl kluk, tak měl zatraceně velké nohy. Tohle musejí být nejmíň dvanáctky.

Ruce vystrčí ven. Vzepře tělo nahoru. Při vzporu mu ruce v hlíně trochu sklouznou, takže je nutno zabořit prsty, po nich zůstaly ty krátké rýhy. Potom už je člověk venku, získá rovnováhu tím, že se opře o koleno, tím udělá tu kulatou prohloubení nu. Pak postavíte jednu nohu vedle koieny. na kterém balancujete, přenesete váhu z kolena na nohu, vstanete a odejdete. Jednoduché jako facka.

Takže se nějaký chlap vykope z hrobu a jednoduše si odkráčí, jo? Možná měl tam dole trochu hlad, a tak si řekl, že si zaskočí k Nan na čizburgr a pivo?

"Krucinál, to není hrob, je to blbá díra v zemi!" řekl nahlas a pak trochu nadskočil, protože mu vyhuboval nějaký vrabec.

Ano, nic než díra v zemi - copak to sám neřikal? Ale jak to, že neviděl žádné stopy, které by prozrazovaly práci s rýčem? Jak to, že tu byla prostě jenom řada stop, směřujících od díry, a žádné okolo, žádné směřující k ní, jak by tomu mělo být, když někdo kopal a chvílemi šlapal v hlíně, kterou vyházal, jak to chlapíci kopající díry dělávají?

Zamyslel se, co s tím, a ať se Hrobník propadne, jestli to věděl. Předpokládal, že v Lechnickém slova smyslu byl spáchán nějaký zločin, ale nebylo možné obvinít toho kriminálního z vylupování hrobu - když v pozemku, klcrý byl prokopán, neleželo žádné tělo. Nanejvýš šlo o vandalství, a pokud bylo potřeba podniknout s tím něco víc, Hrobník Holt si nebyl jist, jestli je on tím pravým, kdo by se do toho chtěl pouštět.

Možná by bylo nejlepší tu díru zasypat, vrátit drny pokud možno na místo, zbytek holé hlíny osadil čerstvým drnem a na celou věc zapomenout.

Koneckonců, řekl si potřetí, nesmím se na to dívat tak, jako by tu byl opravdu někdo pohřbený.

Paměť mu na okamžik probleskla vzpomínka na deštivý jarní den. Páni len náhrobek vypadal opravdicky! Když jste viděli toho vychrtlýho asistenta, jak ho poponáší, bylo vám jasné, že je to podfuk, ale když ho usadili do země a před něj rozložili umělé kytky a vůbec, člověk by přísahal, že ten náhrobek právě a že tu opravdu někdo leží.

Na pažích mu vyskočily tvrdé pupence husí kůže.

"Okamžitě toho necháš," poručil si chraptivě, a když vrabec znovu za-huboval, Hrobník jeho nemelodický, ale dokonale skutečný a dokonale obyčejný zpěv uvítal. "Jenom klidně nadávej dál." a přešel k poslednímu zbytku otisku.

Za ním, jak více méně očekával, viděl v trávě další stopy. Byly daleko od sebe. Když se na ně Hrobník díval, nemyslel si, že dotyčný běžel, ale byl si jist, že neztrácel čas. Po dalších čtyřiceti metrech pohledem zjistil, že chlápek odbočil: veliký květinový kos byl překocený. I když na takovou dálku nemohl vidět žádné stopy, koš byl přímo v cestě otisků, které mohl vidět. Člověk by mohl ten koš obejít, ale tenhle se rozhodl jinak. Odkopl ho stranou a šel dál.

Chlápci, co dělají takové věci, nebyli podle Hrobníkova názoru těmi, které byste chtěli nasrat, pokud k tomu nemáte zatraceně dobrou důvod.

Muž šel rovnou čarou napříč přes hřbitov, snad k nízké zídce mezi hřbitovem a silnicí. Pohyboval se jako člověk, kterého čeká spousta práce a spousta pochůzek.

I když Hrobníkova představitost nebyla o mnoho lepší než jeho schopnost něco si nalhávat (ty dvě věci koneckonců krácejí ruku v ruce), na okamžik toho muže uviděl, doslova ho uviděl: veliký chlap s velkýma nohama, rázuje si to tichým předměstím hlubokou tmou, pohybuje se sebejistě a klidně na velkých nohou, odkopne květinový koš z cesty, aniž by zpomalil, když k němu dojde. Nebál se - tenhle muž ne. Protože pokud zde na hřbitově existovalo něco, co zůstávalo stále živé, jak někteří lidé věří, pak se to bálo jeho. Pohyboval se. šel, rázoval, a Buh stůj při lom muži nebo ženě, kteří mu vstoupí do cesty.

Ptáček, zahuboval.

Hrobník sebou trhl.

"Zapomeň na to, kámo." řekl si ještě jednou. "Prostě tu blbou díru zasypej a už o tom nepřemýšlej!"

Zasypal ji. to ano. a laky na ni chtěl zapomenout, ale později odpoledne ho našel Dekc Bradford na hřbitově u Hraniční ulice a řekl mu tu novinu o Homcrovi Gamaeheovi, kterého našli před polednem necelou míli od Domoviny na silnici číslo třicet pět. Městečko skoro celý den jen kypělo fámami a dohady.

Takže Hrobník Holt sice neochotně, ale přece jen zašel promluvit s šerifem Paiijzborncni. Nevěděl, jestli ta díra a stopy mají něco společného s vraždou Homera Gamachea, ale myslel si, že udělá nejlíp, když poví, co ví. a nechá ty, kdo jsou za to placení, aby se v tom vyznali.

C.lyTi

Smrt v městečku

i

Castle Rock byl, aspoň v posledních letech, nešťastné městečko.

Snad jako důkaz, že staré rčení o blesku, který nikdy neuhodí dvakrát do stejného místa, není vždycky pravdivé, došlo v posledních osmi nebo deseti letech v Castle Rock ke spoustě zlých událostí - dost zlých, aby se objevily v celostátních zprávách. Místním šerifem byl George Bannerman, když k těm událostem došlo. ale Velký George. jak mu všichni láskyplně říkali, už se nemusel Homerem Gamachem zabývat, protože Velký Geonze byl po smrti. Vyšetřoval první zlou událost, sérii sexuálních vražd, které páchal jeden /jeho v lastních úředníku, ale za dva roky ho na městské silnici Číslo tři zabil vzteklý pes - nejenže zabil, ale doslova skoro roztrhal na kusy. Oba tyto případy byly velmi zvláštní, ale svět je zlá láštní místo. A drsné. A někdy nešťastné.

Nový Šerif (vykonával úřad už osmý rok. ale Alan Pangborn se rozhodl, že bude „novým šerifem“ aspoň do roku 2000 - ovšem za předpokladu, jak říkal manželce, že bude tak dlouho kandidovat a bude volen) tehdy v Castle Rock nebyl: až do roku 1980 pracoval u dálniční hlídky menšího, ale rostoucího města v horní části slálu New York. nedaleko od Syracuse.

Při pohledu na rozbité tělo Homera Gamachea. pohozené v příkopu u silnice číslo třicet pět. zalitoval, že z předchozího mísia odešel. Vůbec se nezdálo, že smůla, která se na městečko lepila, umřela zároveň K velkým Georgem Bannermanem.

Ále, nech toho - přece si doopravdy nepřejješ, nbsy byl někde jinde nct lom božím světě. Neříkej, že si to přejel nebo tě doopravdy stihne smůla ti přilepí se li na paty. Tohle je zatracené dobrý místo pro Annie a

kluky a jít to zatraceně dobrý místo i pro tebe. Tak proč toho nenecháš.'

Dobrá rada. Pangbom zjistil, že hlava vždycky uděluje nervům dobré rady. které Iv nervy ovšem nedokážou poslechnout. Řeknou Ano, pane, když se tak o tom zmiňujete, je to přesně tak. A dál se klepou a hrajou.

K něčemu takovému se stejně schylovalo, ne? Během svého šerifského působení seškrábal z městských silnic zbytky skoro čtyřiceti lidí. roztrhl nepočítané rvaček a setkal se možná se stovkou případů manželského týrání a zneužívání dětí - a to jen těch, které mu byly ohlášeny. Ale všechno se nějak srovnalo: na město, které poměrně nedávno zažilo svého vlastního masového vraha, si šerif užíval docela klid a pohodu, i když už k nějaké vraždě došlo. Byly jenom čtyři a pouze jeden pachatel utekl - Joe Rod-way. ten vystřelil manželce mozek z hlavy. Jelikož Pangbom tu dámu trochu znal, skoro litoval, když dostal telex od policie v Kingstonu na Rhode Islandu, že mají Rodwaye ve vazbě.

Další z těch čtyř případů bylo přejetí autem, dva zbývající byly jednoduché případy vraždy druhého stupně, jedna nožem a druhá holýma rukama - zde šlo o manželské týrání, které prostě zašlo příliš daleko, mělo však jeden zvláštní háček: manželka umlátla manžela, který byl těžce opilý, a vrátila mu luk konečnou apokalyptickou splátkou skoro dvacet let půjček. Když ji na stanici zapisovali, poslední sada modřin byla ještě čerstvá, zářivě žlutá. Pangbom nelitovat ani trochu, když ji soudce nechal vyváznout s půl rokem v ženském nápravném zařízení a šestiletou podmínkou. Soudce Pender to pravděpodobně udělal jen proto, že by nebylo zrovna výchovné dál té dámě to. co si opravdu zasloužila, totiž medaili. Zjistil, že vraždy v malém městečku se vůbec nepodobají vraždám v malém městečku z románů Agathy Christie. kde sedm lidí po řadě zapáchne během pochmurné zimní vánice prohnílého plukovníka Stopping-Goitera v jeho venkovském sídle v Loužičkově nad Blaty. Ve skutečném životě, jak Pangbom věděl, skoro vždycky dorazíte na místo činu a zastihnete pachatele, jak tam stojí, dívá se na tu spoušť a diví se, co to sakra provedl!; jak se mu všechno vymklo z rukou smrtelnou rychlostí. i když se pachatel vytratil, obvykle neodešel daleko a našli se dva tři očití svědkové, kteří vám dokázali přesně říct, co se stalo, kdo to udělal akám dotyčný odešel. Odpovědná poslední otázku obvykle zněla do nejbližšího baru. Vraždy na malém městě byly zpravidla prosté, surové a hloupé. Zpravidla. Ale pravidla jsou od toho, aby byla porušována. Blesk občas udeří

dvakrát do stejného místa a čas od času se vraždy, které se stanou na malém městě, nedají vyřešit okamžitě... vraždy jako tato. Pangbom by šiji klidně odpustil.

2

Z hlídkového vozu. který parkoval za Pangbornovým vozem, se znovu vynořil policista Norris Ridgewick. Teplým vzduchem pozdního jara se nesla praskavá hlášení z obou policejních vysílaček. "Ray už jede?" zeptal se Pangbom. Ray byl Ray Allen, soudní lékař a koroner okresu Castle.

"Jo," odpověděl Norris.

"Co Homerova manželka? Už jí o tom někdo řekl?"

Pangbom při řeči odháněl mouchy z Homerova vzhůru obráceného obličeje. Z ostrého, orlího nosu mnoho nezbyvalo. Kdyby nebylo protézy místo levé paže a zlatých zubů, které měl kdysi Gamache v ústech a teď ležely porůznu na jeho laločnatém krku a vpředu na košili, pochyboval by Pangbom. že by ho poznala vlastní matka.

Norris Ridgewick, který vzdáleně připomínal šerifova zástupce Bar-neyho Fit'ea ze staré show Andyho Griffitha, zašoupal nohama a sklopil pohled ke střevícům, jako by mu najednou připadaly hrozně zajímavé. "No... John je na objížďce na Vyhlídce a Andy Clutterbuck je v Auburnu, u okresního soudu-" Pangbom vzdychl a vstal. Gamacheovi bylo - a už víc nebude - šedesát sedm let. Bydlel s manželkou v malém, úhledném domku u starého železničního depa necelé dvě míle odtud. Děti už měli veliké a samostatné. Právě pani Gamacheová toho dne brzy ráno telefonovala se slzami na krajíčku do šerifovy kanceláře, že se probudila v sedm hodin a zjistila, že Homer, který občas spával kvůli jejímu chrápání v některém dětském pokoji, se minulou noc vůbec nevrátil domů. Večer odešel sehrát turnaj v kuželkách jako vždy a měl být doma do půlnoci, nejpozději v půl jedné, ale všechny postele byly prázdné a jeho dodávka nebyla ani před vraty, ani v garáži.

Sheila Brighamová. dispečerka, která měla právě službu, ohlásila její telefonát šerifovi Pangbornovi a len z automatu u pumpy Sunoco Sonnyho .luckcHa. kde zrovna tankoval, paní Gamacheové zavolal.

.Sdělila mu potřebné údaje o dodávce | Chevrolet Pickup ročník 1971. bílý s kaštanovou základní barvou na zrezivělých mísech a s příhrádkou na pušku v kabině, poznávací značka Maine 96S29Q. Šerif" to předal vysílačkou svým policistům v terénu (byli jen tři. / toho Clul svědčil v Aibuniu) ii řekl paní Gamacheové, že se jí o/vc. jakmile se něco dozví. Nedělal si zvláštní starosti. Gamaeche měl rád pivo. zvláště o večerech, kdy hrál kuželky, ale nebyl úplný blbec. Pokud přebral natolik, že se na řízení auta necítil, vyspal se na pohovce u některého spoluhráče v obýváku.

Byla lu však jedna otázka. Kdyby se Homer rozhodl přespal u kamaráda, proč manželce nezavola a neřekl jí o tom".1 Copak nevěděl, že si bude dělat starosti? Nu, možná bylo pozdě a on ji třeba nechtěl budít. To byla jedna možnost. Lepší možnost, podle Pangbornova názoru, byla ta. zejí zavola, ale ona tvrdě spala a mezi telefonem a postelí byly zavřené dveře, A k iomu je třeba připočíst, že nejspíš cluápala jako motorová pila.

Pangborn se s vyděšenou ženou rozloučil, zavěsil a pomyslel si. že se její manžel nejpozději do jedenácti dopoledne ukáže, bude se tvářit zahanbeně a bude mít pořádnou opici. Kllen pak svého flamendra sjede smirkovou stranou jazyka. Pangborn proto nezapomene Homera pochválit - ve vší tichosti - že. měl dost rozumu a těch třicet mil mezi South Paris a Castle Rock nejel autem, když měl vypito.

Asi za hodinu po telefonátu Kllen Gamacheové ho napadlo, že na jeho rozboru situace není něco v pořádku. Pokud Gamaeche přespal u některého kamaráda z kuželek, bylo by to patrně vůbec poprvé, co něco takového udělal. Jinak by to napadlo i manželku, lakže by aspoň jeslí chvíli počkala, než aby hned telefonovala Šcrluvi. A polom Alana napadlo, že Ilomer Gamache je trochu moc starý, než aby měnil zaběhané způsoby. Kdyby přespal někde jinde, určitě by to nebylo poprvé, aie telefonát manželky naznačoval opak. Kdyby se už někdy dřív na kuželkách ziřískal a v tom stavu jel domu, nejspíš by totéž udělal i včera v noci... ale neudělal to.

Takže se starý pes přece jenom naučil nový kousek, pomyslel si. Stává se to. Nebo se možná jenom napil víc než obvykle. Kruci, moiná se i napil úplně stejně jako vždycky, ale opil se víc než obvykle. Pvx se to člověku stává

Snažil se na Homera Gamaehea zapomenou!, aspoň zatím. Měl na stole spoustu papíru k vyřizování, a tak lam seděl, převaloval tužku sem a lam a myslel na toho starého papriku, který je kdesi venku ve své dodávce, na (oho starého papriku s bílými vlasy ostríhanými ru\ ježka a s umělou paží, protože íu svou /tratil na místě /váném Pu-uri v m:vyhlášeno válce, jež se

odehrávala v době, kdy většina současné úrody vietnamských veteránu ještě kadila do plínek... no. takovými úvahami s papírováním na stole nehnul a ani jimi Gamachea nenašel.

Takže zamířil do kamrlíku Sheily Brighamové. chtěl ji požádat, aby sehnala Normě Ridgewicka. možná by vysondoval. jestli aspoň ten něco nezjistil, ale Norns zrovna volal sám. Alanovo nejasné znepokojení se v té chvíli proměnilo ve studený a silný proud. Probíhal mu vnitřnostmi a bylo mu z něj trochu mdlo.

Poškleboval se lidem, kteří volali do rozhlasu a mluvili o telepatii a předtuchách, poškleboval se. jako to dělají lidé. jimž se náznaky a tušení staly natolik součástí života, že si je ani neuvědomují, když je pocítí. Ale kdybyste se ho zeptali, co si myslel o Homerovi Gamacheovi v té chvíli. Alan by odpověděl: Když zavola Norris... no, v lý chvíli jsem vědět, ie je ten děda valně zraněné j nebo mrtvěj. Spíš to druhý.

3

Norris se náhodou zastavil u Arsenaultů na silnici číslo třicet pět. asi míli na jih od hřbitova Domovina. Na Homera Gamachea ani nepomyslel, i když farma Arsenaultových a 1 lomcruiv dum nebyly ani tři míle od sebe. a kdyby Homer předchozí noci jel domu ze South Paris logickou cestou, musel by Arsenaultovy minout. Norrisovi nepřipadalo pravděpodobné, že by si někdo z Arsenaultových Homera předchozí noci všiml, protože kdyby ano. Homer by byl za nějakých deset minut doma. v bezpečí a zdrav.

Norris zastavil u farmy Arsenaultových jenom proto, že měli u silnice nejlepší zeleninový stánek ze všech tří městeček. Norris patřil k těm vzácným starým mláďencům, kteří rádi vaří, a měl ohromnou slabost pro čerstvý zelený hrášek. Chtěl zjistit, jestli Arsenaultovi nemají trochu na prodej. Mimochodem se zeptal Doliv Arsenaultové. jestii náhodou včera večer neviděla dodávku Homera Gamachea.

"To je zvláštní," řekla paní Arsenaultová, „žc se ptáte, protože jsem ji viděla. Včera pozdě v noci. Ne... teď když o tom přemýšlím, bylo to dneska brzo ráno, protože pořád běžel Johnny Carson, ale už končil. Chtěla jsem si dát další porci zmrzliny a díval se chvíli na Davida Lettermana a pak jít spát. Poslední

dobou nějak špatně spím a ten chlap na druhý straně silnice mé znervózňoval."

"Co to bylo za chlapa, paní Arsenaultová?" zeptal se Norris zaujatě. "Nevím - prostě nějaký chlap. Nelíbil se mi jeho kukuč. Ani jsem ho pořádně neviděla a nelíbil se mi, čím to? Vypadá lo divně, já vím, ale blázinec na Jalovcovým kopci není zas tak daleko, a když vidíte osamoce-nýho chlapa na pustý silnici skoro v jednu hodinu ráno. z toho bý znervózňel každej. i když měl na sobě oblek: l

"Jaký mel na sobě oblek-" začal Norris, ale nebylo mu to nic platné. Paní Arsenaultová byla typická venkovská upovídaná ženská a prosté, velkolepě a nemilosrdně Norris Ridgewicka převálcovavala. Rozhodl se. že počká, a? se vypovídá, a bude se celou dobu ze všech sil usmívat. Vytáhl z kapsy notes. "Ten oblek," pokračovala, "mě nějak obzvlášť znervózňoval. Nepřipadalo mi vhodný, aby měl člověk na sobě oblek v takovou hodinu, jestli víte. co lim myslím. Asi nevíte. nejspíš si myslíte, že jsem jenom hloupá stará ženská, a nejspíš taky jsem jenom hloupá stará ženská, ale nějakou tu minutku, než Homer projel kolem, jsem měla pocit, že se ten chlap možná vydá k našemu domu, a Šli: jsem se pa-ivědčii, jestli jsuu /_imCcný dveře. Koukal se naším směrem, víte. viděla jsem ho, že se dívá. Mám dojem, že se sem díval, protože asi viděl, že se v oknech pořád svítí, i když bylo pozdě. Nejspíš viděl i mě, protože máme řídký záclony. Do tváře jsem mu pořádně neviděla - včera v noci nesvítíl měsíc a pouliční osvětlení, co mají ve městě, sem nejspíš nikdy neprotáhnou, o kabelový televizi nemluvě -ale viděla jsem, jak otáčí hlavu. Potom fakticky zamířil přes cestu -- aspoň mám pocit, že to udělal, nebo jsem si to myslela, jestli víte. jak to myslím - a už jsem čekala, že sem přijde a zaklepe na dveře a řekne, že se mu pokazilo auto a jestli si může zatelefonoval, a přemejšlela jsem, co řeknu, jestli tuhle udělá, nebo jestli mám vůbec oievírat. Asi jsem hloupá stará ženská, protože jsem si vzpomněla najeden film z pořadu Alfred Hitchvock uvádí, kde byl jeden takovej blázen, kterej vypadal jako mílius, jenomže popadl sekeru a kohosi sní rozsekal, víte, a kusy mrtvoly naskládal do kufru auta, a chytily ho jenom proto, že mu nefungovalo koncový světlo nebo něco takovýho - ale druhá věc byla-" "Paní Arsenaultová, mohl bych se zeptat-"

"-byla, že jsem nechtěla být jako Filišlínští nebo Saraceni nebo Gomo-rové nebo kdo to byl, kdo procházel po druhý straně česly," pokračovala paní Arsenaultová. "Víte přece, v tom příběhu o dobrým Samaritánovi. Takže jsem z toho byla trochu nsvá. Ale řekla jsem si-"

Ibu dobou už Norris dokonale zapomněl na hrášek. Konečně se mu poda-řilo paní Arsenaultovou - arazil sdělením, že ten muž, kterého viděla, možná hraje určitou roli v "probíhající vyšetřování", jak se vyjádřil. Přiměl ji. aby se vrátila zase na začátek a pověděla mu všechno, co viděla, a pokud možno vynechala Alfred Hitchcock uvádí i příběh o dobrém Samaritánovi.

Její výpověď, jak ji tlumočil vysílačkou šerifu Alanovi Pangbornovi. /něla takto: dívala se v televizi na noční film, byla sama, manžel a chlapani už spali. Křeslo měla u okna, ze kterého je výhled na silnici číslo pětatřicet. Rolety měla vytažené. Kolem půl jedné nebo za pět minut lři čtvrté na jednu zvedla hlavu a uviděla na opačné straně silnice stát muže... tedy na straně, kde leží hřbitov Domovina.

Přišel ten muž od hřbitova nebo z opačné strany?

Paní Arsenaultová nevěděla jistě. Měla pocit, že mohl přijít od Domoviny, což by znamenalo, že mířil pryč od města, ale nedokázala říct s určitostí, proč ten dojem měla, protože se podívala z okna a viděla jen silnici, a pak se podívala znovu, když vstávala pro zmrzlinu, a vtom tam stál. Prostě tam stál a díval se k osvětlenému oknu - patrně na ni. Napadlo ji, že neznámý přejde silnici nebo že se už přes silnici vydal (nejspíš tam jenom stál, pomyslel si Alan; zbytek obstaraly její nervy), když se na hřebeni kopce objevila světla. Když muž v obleku světla uviděl, vztyčil palec ve věčném, mezinárodním gestu stopaře.

"Byla to Homerova dodávka, no jo. a Homer za volantem," zvěstovala paní Arsenaultová Norrisu Ridgewickovi. "Nejdřív jsem si myslela, že prostě projede jako každej normální člověk, když uvidí stopaře uprostřed noci. ale potom blikla zadní světla a ten chlap doběhl ke dvířkům a nasedl."

Paní Arsenaultová, které bylo šesiačtyřicet a vypadala o dvacet let starší, zavrtěla bílou hlavou.

"Homer musel bejt jako dělo, když vzal stopaře takhle pozdě," řekla Norrisovi. "Zlitej nebo prostoduchý], ajá znám Homera skoro pětatřicet let. Prostoduchej není."

Na okamžik se zamyslela.

"No... ne lak moc"

Norris se pokusil dostat z paní Arsenaultové další podrobnosti o obleku, který měl muž na sobě. ale měl

smůlu. Napadlo ho, že je dost škoda, když pouliční lampy končí u hřbitova Domovina, ale městečka jako Rock neměla na víc peníze.

Byl to oblek, tím si byla jistá, žádný sportovní kabát nebo sako a nebyl černý. Jile tím pádem zbývala celá palem barev n; i výběr. Paní Arsenaulto-vil si nemyslela, že stopařův oblek byl čistě bílý, ale přísahal byfa ochotna pouze na to. že nebyl černý.

"Já po vás nechci, abyste rovnou přísahala, paní Arsenaultíová," řekl Norris.

„Když člověk mluví s mužem zákona o úředních záležitostech." odpověděla paní Arsenaultová a zasunula si ruce do rukávu svetru, "vyjde to nastejno. 1"

Takže to. co věděla, se dalo shrnout takto: viděla, jak asi ve tři čtvrtě na jednu v noci bere dodávka Homera Gamachea stopaře. Kvůli lomu není potřeba volat FBI, řekli bystu možná. Získalo to však zlověstný nádech, když jste připočetli skutečnost, že Homer toho stopaře vzal asi tři míle od svého dvorku... ale domu nedojel.

Paní Arsenaultová měla pravdu i s tím oblekem. Bylo dost divné vidět stopaře takhle daleko v pustině uprostřed noci - ve tři čtvrtě na jednu by obyčejný stopař zalehl do opuštěné stodoly nebo do dře vniku u nějakého farmáře - ale když jste připočetli skutečnost, že měl na sobi' oblek a kravatu ("Nějakou tmavou," řekla paní Arsenaultová, „jenom po mně nechtějte, abych přísahala, jakou tmavou, protože to nemůžu a nebudu"), bylo to znepokojivé stále víc.

"Co chcete, abych dělal teď?" zeptal se Norris vysílačkou, když ukončil hlášení.

"Zůstaň, kde jsi." řekl Alan. "Probírej spaní Arsenaultovou Alfred Hiichcock uvádí, dokud nepřijedu. Já jsem se na ty filmy laky rád díval."

Ale ještě než ujel půl míle. přeložil schůzku se svým podřízeným od Arsenaultových na jedno místo asi míli západně od nich. Jeden chlapec, jmenoval se Frank Gavineaux, se trochu brzo vracel domů / rybaření na Sírimmerově poioce, a cestou zahlédl, jakž vysoké Ira vy u jižní strany silnice číslo pětaticet třetí něčí nohy. Utíkal domu a pověděl to matce. Ta zavolala do šerifovy kanceliáře, Sheila Brighamová oznámila tuto zprávu Alanu Pangbomovi a Norrisu Ridgewiekovi. Sheila dodržela protokol a neřekla do vysílačky žádné jméno - policejní rozsahy neustále poslouchá příliš mnoho džbánku s velikýma ušima ale Alan podle rozčileného íonu Sheilina hlasu poznal, že i ona má doceia dobrou představu, komu ty nohy patří.

Asi jedinou dobrou věcí za celé dopoledne bylo. že Norris stačil vyprázdnit žaludek dřív, než Alan přijel, a zachoval si dost rozumu, aby zvracel na severní straně silnice, daleko od mrtvolky a důkazu, které by mohly být poblíž.

„('0 Ied7" zeptal se Nori is a přerušil víření Alanových myšlenek.

Alan ztěžka vzdychl a přestal odhánět mouchy z Homerových pozůstatku. Byla to marná bitva. "Teď budu muset odjet a pověděl El len Gama-cheové, že dneska brzo ráno měla návštěvu, která 7. ní udělala vdovu. Ty zůstaňeš u těla. Snaž se od něj odhánět mouchy."

"Kristova noho, šerife, proč? Je jich hrozná spousta. A stejně-"

"Je mrtvěj, já vím. to vidím. Nevím proč. Protože mi to prostě připadá správný. Neumřeme mu nasadit tu zatracenou ruku. ale aspoň nemusíme nechat srát mouchy na ío, co mu zbylo z nosu."

"Jasně." řekl Norris pokorně. "Jasně, šerife."

"NOITÍM. myslíš, že bys mi dokázal říkat ‚Alane‘, když se na to hodně soustředíš? Když si to nacvičíš?"

"Jasně, šerife, určitě jo."

Alan zamručel, otočil se, naposledy se podíval na okolí strouhy, která. až. se vrátí, bude s největší pravděpodobností obehnána jasně žlutou páskou s nápisem MÍSTO ZLOČINU ZÁKAZ VSTUPU, připevněnou na zeměměřičských tyčích. Bude lady okresní koroner. Bude tu Henry Payton z oxfordské policejní stanice. Fotograf a technici z úřadu státního návkid-ního, oddělení hrdelních zločinů tu pravděpodobně ještě nebudou - pokud se jich tu v okolí pár nepotuluje v souvislosti s jiným případem - ale za nějakou chvíli přijedou taky. Nejpozději v jednu odpoledne tu bude i pojízdná policejní laboratoř, plná nažhavených a chladnokrevných výkonných odborníku na vraždy, včetně chlapíka, jehož práce obnáší míchání sádry a odlévání otisků pneumatik, které Norris díky dostatečné dávce rozumu nebo štěstí nepřešel vlastním autem (Alan se trochu neochotně přikláněl spíš k lomu štěstí).

A k jakému závěru to všechno povede? Nu. prostě k tomuto: podnapilý děda zastavil, aby prokázal

laskavost neznámému Člověku. (Naskoč si. chlapče, jako by ho Alan slyšel, mám to sice jenom pár mil, ale hodím tě kousek dál tvým směrem), a cizinec se odvděčil tím, že dědu umlátíl a pak mu dodávku ukradl.

Muž v úhledném obleku patrně Homera požádal, aby zastavil - záminkou nejspíš bylo, že se potřebuje vymočít - a jakmile dodávka zastavila, muž dědu praštil, vytáhl ho ven. a-

Ach jo. v té chvíli to začalo být zlé. Zatraceně zlé.

Alan se naposledy podíval do strouhy, kde Norris Ridgeuick dřepěl u krvavého kusu masa. které kdysi bylo člověkem, a trpělivě odháněl notě-

sem mouchy od místa, které bývalo Homerovou tvář, a cítil, jak se mu znovu zvedá žaludek.

Byl io jenom děda. ty hajzle - dědu, ktcvej n.: bxl jednou nohou v hrobě a navíc měl jenom jednu pořádnou raku. dědu. kícrvmit už zbývalu jenom jediná radost, ty jeho kuželky po večerech. Tak proč'jsi mu v lom autě jirostě jednu nevrátil a puk ho nenechal být? Byla teplá noc, a i kdyby bylo trochu chladno, nejspíš by se mu nic nestalo. Vsadil bych klobouk, že mu v krvi najdeme dost nemrznoucí směsi. A poznávací značka auta stejně půjde do éteru. Tuk proč to? Chlape, doufám, ze se mi naskytne možnost se tě zeptat. Záleželo však na důvodech? Homerovi Gamacheovi určitě ne. Už ne. Homerovi už nikdy nebude záležet na ničem. Protože poté, co mu stopař uštědřil první ránu, vytáhl ho z kabiny a odvllekl do strouhy, patrně ho vlekl za podpaždí. Alan nepotřeboval chlapce z oddělení hrdelních zločinu, aby rozeznal stopy, které zanechaly podpatky Gamaehevých bot. Cestou ten stopař zjistil Homerovu vadu. A na dně strouhy odtrhl protézu od těla a utloukl s ní dědu k smrti.

Pět 96529Q

"Počkat, počkat." řekl nahlas policista státu Connecticut Warren Hamil-lon, přestože byl v hlídkovém voze sám. Bylo druhého června večer, uplynulo asi pětatřicet hodin od nalezení těla Homera Gamachea v městěčlíl s v Kaine. o kterém policista Hamilton předtím v životě neslyšel.

Nacházel se na parkovišti McDonaldu u westportské mezistátní silnice 1-95 (směr jih). Měl ve zvyku zajíždět na parkoviště u pump a občerstvení, když hlídkoval na dálnici; když jste se v noci vplížili se zhasnutými světly do poslední řady parkoviště, občas jste kápli na pěkné sousto. Víc než dobré.

Úctyhodné. Když vycítil, že se mu možná taková příležitost naskytla, často si mluvil sám pro sebe. Tyto samomluvy většinou začínaly Počkat, počkat, potom pokračovaly Tohodle cucáka si prověříme nebo Zeptej se mámy. jestli ti tohle uvěří. Policista Hamillon se hrozně rád mámy ptal, jestli tomu uvěří, když věřil št'avnaté sousto.

"Copak tu máme?" zamumlal tentokrát a otočil vůz. Projel kolem Ca-mara. Projel kolem Toyoty, která v měděném světle sodíkových lamp vy-padaia jako pomalu osyenaající koňská kobliha. A... ta-DÁ! Stará dodávka GMC, která v tom světle vypadala oranžová, což znamenalo, zeje - nebo byla - bílá nebo světle šedá.

Rozsvítil reflektor a zaměřil ho na poznávací značku. Poznávací značky se lepšily, aspoň podle skromného názoru policisty Hamiltona. Státy na ně jeden za drahým přidávaly malé obrázky. Tím pádem se v noci, kdy proměnlivé světelné podmínky mění skutečné barvy ve všemožné falešné odstíny, daly lehčeji identifikovat. A nejhorší světlo pro všechny poznávací značky byly ty zatracené oranžové výkonné lampy. Nevěděl, jeslji zabraňovaly znásilněním

a další kriminalitě, k čemuž byly určeny, ale bezpečně vědeT že kvůli nim měli těžce pracujít í poldové juki) on zulriiccnĚ co dělal, aby rozeznávali /načkv na kradených autech a unikajících vozech bez čísla.

Malé obrázky tento nedostatek hodně napravovaly. Socha svobody byla Sochou svobody za jasného slunečního světla i v nehybné záři těch mědě-ně oranžových parchanUi. A bez ohledu na barvu znamenala Paní Svoboda New York.

Stejně j;iko len pokrouceiiý rak. na klerého prává naměřil baterku, znamenal Maine. Nemuseli jste už napínat zrak a hledal nápis TURISTICKÁ OBLAST nebo se pokoušel vyluštit, jestli barva, která vypadá růžová, oranžová nebo elektricky modrá, je ve skutečnosti bílá. Jednoduše jste hledali toho pokrouceného raka. Ve skutečnosti to byl hunu". Hamilton to věděl, ale pokroueený rak byl v každém případě pořád pokroucený rak a Hamilton by radši zhlhl lejno praseti rovnou u zadku, než by strčil do pusy některého toho odporného raka, ale stejně byl moc rád, že lu jsou.

Zvlášť když hledal poznávací značku s rakem, jako dnes v noci.

"Zeptej se mámy, jestli by tomudle uvěřila," zamumlal a zaparkoval. Vzal zápisník z magnetického pásu, který přidržel zápisník uprostřed přístrojové desky hurd nad převodovkou, přelístoval prázdnými formuláři předvolání, které všichni policajti nechávají ležet jako šlí: nad aktuálními poznámkami (není pylřeba, aby obyčejní lidi hleděli na poznávací značky, které poldy obzvlášť zajímají, zatímco polda, klerému ten seznam patří, se cpe hamburgerem nebo expresně tankuje u příhodné pumpy), a projel nehtem palce po seznamu.

A tady to bylo. 96529Q: stál Maine; domov pokroucených raků.

Předchozí projížďka policistovi Hamiltonovi ukázala, že v kabině dodávky nikdo není. Uvnitř byl držák na kulovnici, ale len byl taky prázdný. Bylo možné - nikoli pravděpodobné, ale možné - m by mohl být někdo v korbě dodávky. Bylo dokonce možné, že by neznámý v korbě dodávky mohl mít ni kulovnici, která patří do diváku. Pravděpodobnější bylo. že řidič byl buď dávno pryč. nebo se uvnitř cpe hamburgerem. Ale stejně...

"Staří poldové, stateční poldové, ale staří stateční poldové nejsou.!" řekl policista Hamilton potichu. Zhasl reflektor a pomalu projížděl uličkou mezi auty. Zastavil ještě dvakrát, pokaždé blikl reflektorem, ale ani se nenamáhal dívat se na aula. která osvětloval. Pořád totiž existovala možnost, že pan 96529Q cestou z restaurace cum pumpa zahlédl, jak Hamilton

||vil! na ukradenou dodávku, a pokud viděl, že policejní auto projelo celou ladou a kontrolovalo i jiná auta, třeba neuteče.

"Bezpečnost je bezpečnost, a loje všechno, co vím, u velkého Jóvíce!" zvolal policista Hamilton. To byl jeho další oblíbený výraz, ne tolik jako dotazování mámy, jestli tomu věří, ale skoro.

Zajel do mezery, odkud mohl dodávku pozorovat. Zavolal základnu, která se nacházela necelé čtyři míle od něj, a pověděl jim, že našel dodávku GMC z Maine. která se hledá v souvislosti s vraždou. Požádal o posily a dozvěděl se, že posily za chvíli přijedou.

Hamilton pozoroval, že se nikdo k dodávce nepřibližuje, a došel k závěru, že nebude přehnané statečné, když se opatrně přiblíží k vozidlu sám. Ve skutečnosti by vypadal jako baba, kdyby tu scdčl potmě o jednu řadu aut dál. než ostatní jednotky dorazí.

Vystoupil z auta, palcem rozeplnul pouzdro s pistolí, ale nevytáhl ji. Za tu dobu, co sloužil LI policie, vytáhl bouchačku jenom dvakrát a nevystřelil vubec. A nic z toho nemínil udělat ani teď. Přibližoval se k dodávce v úhlu, který mu dovoľoval sledovat jak dodávku - zvlášť korbou dodávky - tak cestu od Donalda. Zastavil se. protože od restaurace přicházel nějaký muž s ženou k Fordu Sedan o lři řady blíž k restauraci, a pokračoval, když do svého auta nastoupili a zamířili k výjezdu.

Pravou ruku nechával na rukojeti služebního revolveru, levou ruku spustil k boku. Služební opasky, podle Hamiltonova skromného názoru, se také lepšíly. Už jako malý kluk. a vydrželo mu to až do dospělosti, byl velkým fandou Batmana, rytíře v pláštěnce - měl dokonce podezření, že Batman byl jedním z důvodů, proč se stal poldou (tuto drobnůstku však ve své žádosti skromně neuvedl). Jeho oblíbeným batmanským zařízením nebyla batluil nebo batarang, dokonce ani batmobil, ale pracovní opasek rytíře v pláštěnce. Tato báječná součást výstroje připomínala dobře zásobený dárkový obchod; vždycky se v ní našlo něco pro každou příležitost, at' to byl provaz, noční brýle nebo několik kapslí ochromujícího plynu. Hamiltonův služební opasek nebyl zdaleka tak dobrý, ale na levé straně měl tři smyčky. na kterých visely tři velmi užitečné věci. Jednou byl váleček na baterie, klerý se na trhu prodával pod jménem Lehni, pse! Když jste zmáčkli červený knoflík nahoře. Lehni, pse! vydal ultrazvukové písknutí, které dělalo i z rozrušených pitbullů hromádku vařených špaget. Další věcí byl sprej Mace (ve státu Connecticut to byla policejní verze Batmanova ochromujícího plynu) a vedle Mace visela silná baterka.

Hamilton vytáhl baterku ze smyčky, rozsvítil ji, pak levou rukou částečně zakryl paprsek. To vše udělal, aniž by sundal pravou ruku z rukojeti revolveru.

Staří poldové; stateční poldové: žádní staří* zároveň stateční poldové nejsou.

Přejel paprskem po korbě dodávky. Byl tam kus plahtoviny, jak jinak.

Korba byla prázdná stejně jako kabina.

Hamilton celou dobu zachovával od auta s rakem na značce bezpečnou vzdálenost - to měl tak zařité, že o tom ani nepřemýšlel. Ted' se sklonil a posvítil baterkou pod dodávku, na poslední místo, kde by se mohl schovávat ten, kdo by mu chtěl ublížit. Nebylo to pravděpodobné, ale nechtěl, až nakonec zaklepe

bačkorama. aby duchovní začal svůj proslov větou: "Drazí přátelé, sešli jsme se zde, abychom oplakali nečekaný odchod policisty Warrena Hamiltona.* To by bylo třes laciné.

Přejel paprskem světla pod vozem rychle zleva doprava a nic nezpovozoval, jenom prorezlý výfuk, který se chystal v nejbližší budoucnosti upadnout - ne že by si řidič všiml rozdílu, až se to stane, vzhledem ke všem těm děrám.

"Myslím, že jsme tu sami, zlato," řekl policista Hamilton. Naposledy prohlédl nejbližší okolí dodávky, zvláště se zaměřil na směr k restauraci. Pozoroval, že nikdo nepozoruje jeho, a tak přistoupil k okénku u dveří spolujezdce v kabině vozu a posvítil si dovnitř.

„A sakra," zamumlal Hamilton. "Zeptej se mámy, jestli tyhle báchorce uvěří." Najednou byl opravdu vděčný oranžovým lampám, které svítily na parkovišti a také do kabiny, protože barvu, o které věděl, zeje kaštanová, měnily v barvu, která byla skoro černá, takže krev vypadala spíš jako inkoust. "Takhle s tím jel? Ježíši Kriste, celou cestu z Mamě jel takhle! Zeptej se mámy-"

Posvítil níž. Sedadlo a podlaha dodávky představovaly jeden velký svinčík. Viděl plechovky od piva, limonád, prázdné nebo poloprázdné sáčky od bramborových a vepřových lupínků, krabičky od hamu^{erň} a hranolku. Na kovové přístrojové desce nad dírou, kde kdysi bylo rádio, byla připečená patrně žvýkačka. V popelníku byla spousta cigaretových špačků bez filtru. A hlavně tu byla krev. Na sedadle byly krvavé šmouhy a fleky. Krev byla rozmazaná na vo-íantu. Na klaksonu byl uschlý cákanec krve, skoro zakrýval symbol Chevroletu, který tam byl vyrytý. Krev byla na vnitřní klíče dveří u řidiče a krev byla na zrcátku - ta skvrna byla kruhová a původně chtěla být oválná, a Hamilton si pomyslel, že pan 96529Q možná zanechal dokonalý otisk prstu v krvi své oběti, když si upravoval zpětné zrcátko. Najedná krabička od hamburgeru byla taky velká sraženina. Vypadala, že je k ní přilepený chomáč vlasů.

"Co řekl servírce?" zamumlal Hamillon. "Že se řízl při holení?"

Zaskřípal za ním štěrk. Hamilton se prudce otočil, ale cítil, zeje příliš pomalý, cítil do morku kostí, že přes veškerou rutinní opatrnost byl příliš zbrklý, než aby se dožil stáří, protože na tomhle nebylo nic rutinního, ne, pane, ten chlap se mu dostal do zad a brzo bude v kabině staré dodávky Chevrolet ještě víc kivejeho krve, protože chlap, který dojede v pojízdných jatkách z Maine až skoro na hranici státu New York, je šílenec, takovej chlap zabije státního policistu úplně bez přemýšlení, jako by si koupil čtvrtku mlíka. Hamilton potřetí za svou kariéru vytasil revolver, natáhl úderník a skoro zmáčkl spoušť (možná i dvakrát, třikrát), rovnou do tmy; byl napjatý k prasknutí. Ale nikdo za ním nebyl.

Pomaíounku pistoli sklonil, krev mu bušila ve spáncích.

Nocí zavál drobný poryv větru. To zaskřípání se ozvalo zas. Na chodníku uviděl krabičku od rybího sendviče - nepochybně ze zdejšího McDo-naldu, jak jste chytrý, Hoímesi, to nestojí za řeč, Watsone, bylo to vskutku elementární - krabička sklouzla metr nebo dva při závanu větru a pak znovu zůstala na místě.

Hamilton zdlouha. rozřeseně vydechl a opatrně zajistil revolver. "Skoro ses ztrapnil, Holmesi," řekl hlasem, který vůbec nebyl klidný. "Skoro sis zadělal na CR-14." CR-14 byl formulář "vypálené rány". Napadlo ho, že pistoli opět zastrčí do pouzdra, když bylo jasné, že není na co střílet, kromě prázdné krabičky od rybího sendviče, a pak se rozhodl, že ji bude držet, dokud neuvidí přijíždět posily. Bylo mu příjemné, když ji tak v ruce držel. Uklidňovala. Protože tu nebyla jen ta krev nebo skutečnost, že chlap, kterého sháněl nějaký polda z Maine pro vraždu, ujel čtyři sta mil v takovém chlivě. Kolem dodávky vládl puch, který se trochu podobal puchu na okresce, když na ní auto přejede skunka. Nevěděl, jestli si ho všimnou i jiní policisté nebo ho cítí jenom on, a nestaral se o to. Nebyl to pach krve, zkaženého jídla ani tělesný pach. Podle něj to byl prostě pach zla. Něčeho velmi, velmi zlého. Dost zlého, aby se mu nechtělo zastrčit revolver do pouzdra, i když si byl skoro jist, že nositel toho pachu je pryč, nejspíš už několik hodin - neslyšel žádné tikání, které vydává dosud tepíý motor. Na tom nezáleželo. Nic to neměnilo na tom, co věděl:

z dodávky si na nějakou dobu udělalo doupě nějaké strašlivé zvíře a on nemínil ani v nejmenším riskovat, že se to zvíře třeba vrátí a zastihne ho nepřipraveného. A máma na to mohla vzít jed.

Stál tam s pistolí v ruce. vlasy v zátylku zježené a připadalo muže uběhla hodně dlouhá doba, než konečně posily dorazily.

Šesl

Smrt ve velkém městě

Dodie Eberhartová byla nasraná, a když byla Dodie Eberhartová nasraná, byla tím pádem v hlavním městě státu ženská, kterou nasírat nebylo rádií. Stoupala po schodech činžovního domu na parcele v L Street, ze kterého plynuly (skoro proudem) prašule. Její námořnický modrý šál se střídavě napínaly a uvolňovaly na prsou, která byla trochu moc obrovská. než aby se jim dalo fikat bohatá. Masité paže se komíhaly jako kyvadla.

Před pěknou řádkou let byla tato žena jednou z nejoslnivějších kurtizán ve Washingtonu. V těch dobách z ní její výška - sto devadesát sedm centimetrů - stejně jako pěkný vzhled udělaly víc než nezbednou holčičku; byla tolik vyhledávaná, že noc s ní měla skoro stejnou cenu jako trofej v doupěti sportujícího gentlemana, a pokud by člověk pečlivě prohlížel fotografie z různých washingtonských fetex a soirées, které se uskutečnily během druhé Johnsonovy a první Nixonovy vlády, zahlédl by na mnoha / nich Dodie Eberhartovou, obvykle zavěšenou do některého muže. Jeho jméno se často objevovalo v závažných politických článcích a pojednáních. Už jenom díky její výšce byste ji těžko přehlédli.

Dodie byla kurva se srdcem bankovního pokladníka a duší shánčlivého švába. Dva z jejích pravidelných klientů, jeden byl demokratickým senátorem a druhý republikánským reprezentantem v pokročilém věku, jí poskytli dostatek hotovosti, aby mohla podnikání zanechat. Neudělali to tak docela ze své vlastní vůle. Dodie si uvědomovala, že nebezpečí nemoci neklesá (a vysoce postavení vládní úředníci jsou stejně vystavení nebezpečí AIDS a různých méně nebezpečných - i.e. stejně nepříjemných - pohlavních chorob jako obyčejní lidé). Ani roklí jí neubývalo. A navíc
léto gentlemanům tak docela nevěřila, že jí něco odkážou v poslední vůli. i když lo oba slibovali. Je mi líto, řekla jim, ale já už nevěřím v Santa Clause ani Zoubkovou vílu. Malá Dodie se musí postarat sama o sebe.

Malá Dodie si za ty peníze koupila tři činžovní domy. Roky mijely. Pětaosmdesát kilo, před kterými padali silní muži na kolena (obvykle když před nimi stanula nahá), se rozhojnilo na dobrých sto čtyřicet, investice, které se v polovině sedmdesátých let tak výborně osvědčily, v osmdesátých letech zksly, i když se zdálo, že se všem ostatním v zemi s penězi na burze daří. Až do konce své aktivní kariéry měla na svém krátkém seznamu hned nahoře dva výlečné makléře; byly chvíle, kdy litovala, že si je nenechala i v důchodu.

O jeden činžák přišla v čtyřiaosmdesátém; o druhý v šestaosmdesátém následkem katastrofálního auditu mezistátní finanční komise. Tohoto domu na L Street se zarputile držela jako prohrávající hráč ve vražedné hře na monopoly, přesvědčená, že si už brzo vyláhne kartu Náhoda. Ale zatím se žádná náhoda nekonala a ani ji v nejbližších letech nečekala... pokud na ni vůbec dojde. Až se lo stane, měla v úmyslu spakovat si svých pět švestek a přestěhoval se do Aruby. Zatím se domácí paní, která kdysi byla nejvyhledávanější děvkou hlavního místa, bude muset prostě nějak udržet. Což dělala vždycky. Což měla v úmyslu dělat i dál. A Bůh pomoz tomu, kdo se jí postaví do cesty. Jako například Frederick "Pan Veleduležitej" Clawson. Došla na odpočívadlo v druhém podlaží. Z bytu Shulmanových buráceli Guns nL Roses.

"ZTLUMTE TEN ZASRANEJ PŘEHRÁVAČ!" zaječela z plných plic... a když Dodie Eberhartová pozvedla hlas na maximální decibelovou úroveň, tříštila se okna, ušní bubínky malých dětí praskaly, psi padali mrtví k zemi. Hudba se okamžitě proměnila z řevu v šepot. Dodie Eberhartová přímo cítila, jak se Shulmanovi tisknou k sobě a třesou se jako párek vystrašených štěňat v bouři a modlí se, aby to nebyli oni, ke komu jde na návštěvu Zlá čarodějnice z L Street. Báli se jí. Měli docela proč. Shulman byl podnikovým právníkem u mocné firmy, ale dosud mu chyběly dva žaludeční vředy, aby byl natolik mocný, že by ho Dodie nechala být. Kdyby jí v léto části svého mladého života nakrknul, udělala by si z jeho střev podvazky a on lo věděl!, a Dodie lo mocně uspokojovalo.

Když upadlo dno vašemu bankovnímu kontu i investičnímu portfoliu, musíte si hledat uspokojení, kde se dá.

Dodie zahrula za roh, aniž zpomalila krok. a vydala se po schodech do třetího podlaží, kde ve skvělém osamění žil Frederick "Pan Veleduležitej" Clawson. Rázovala pořád slejným krokem jako nosorožec plání, hlavu vzhůru, stále při dechu bez ohledu na tonáž. Schodiště se nepatrně otrásalo, přestože bylo

dobře stavěné.

Těšila se na to.

Clawson nebyl ani na nejnižší příčce žebříčku podnikových právníků. Momentálně se na tom žebříčku nenacházel vůbec. Jako všichni studenti práv, které kdy potkala (většinou jako nájemníky; v době, na kterou teď vzpomínala jako na svůj "jiný život", určité s žádným nešukala), se vyznačoval hlavně velkými sny a nedostatkem peněz a obojí se vznášelo na bohatém polštáři keců. Dodie si zásadně nic z toho nepletla. Podlehnout kecům studenta práv bylo podle jejího názoru stejně špatné jako dát Číslo zadarmo. Jakmile jste s něčím takovým začali, mohli jste to rovnou zabalit.

Jenomže Fredericku "Panu Veledůležitými!" Clawsonovi se podařilo částečně prolomit její obranu.

Čtyřikrát po sobě se opozdil s nájemným a ona to strpěla, protože ji přesvědčil, že v tomto případě je ta obehnaná stará písnička skutečně pravda (nebo by mohla být): skutečně měl peníze na cestě.

Nemohl by jí to provést, kdyby byl tvrdil, že Sidney Sheldonová je ve skutečnosti Robert Ludlum nebo že Victoria Hollová je ve skutečnosti Rosemary Rogersová, protože na tyhle lidi nebo jejich hromady popsaného papíru kašlala. Zajímala se o detektivky a čím primitivnější detektivky to byly, tím líp. Podle jejího názoru asi existovaly spousty lidí, kteří se vyžívají v romantických škvárech nebo špionážních sračkách, pokud se dalo soudit podle nedělního žebříčku bestsellerů v Post, ale ona četla El-mora Leonarda spoustu let předtím, než se objevil v žebříčkách, a také si vytvořila silné pouto k Jimu Thompsonovi, Davidu Goodisovi, Horacovi McCoyovi, Charlesu Willefordovi a ostatním podobným chlapcům. Pokud byste to chtěli v krátkosti a po lopatě, Dodie Eberhartová měla ráda knížky, kde muži vylupovali banky, střídali se a projevovali lásku k ženám většinou tím, že z nich vymlátí duši.

George Stark byl podle jejího názoru - nebo býval - nejlepší z nich. Byla jeho oddanou přítelkyní od Machineova způsobu a Oxjordského blues až po Cesi do Babylonu, patrně poslední knížku.

Pan Veledůžitej v bytě ve třetím podlaží byl obklopený poznámkami a Sláikivými romány, když si tehdy poprvé na něj došlápla kvůli nájemnému (tehdy se opozdil jen o tři dny, ale samozřejmě platí stará pravda, že když jim podáte prst, utrhnou vám niku), a když svou věc vyřídila a on slíbil, že jí donese Sek do poledního následujícího dne. zeptala se ho, jestli sebrané spisy George Starka jsou teď povinnou četbou pro výkonné právníky. "Ne, 1" řekl Clawson s tím zářivým, veselým a masožravým úsměvem, "ale mohly jednoho právníka živit."

Byl to ten úsměv, co ji zaujalo a způsobilo, že v Clawsonově případě uvěřila tirádě o penězích na cestě, přestože všechny ostatní držela v tomto ohledu pěkně zkrátka. Ten úsměv viděla už dřív a mnohokrát ve svém zrcadle. Uvěřila tehdy, že takový úsměv nemůže být předstíraný, a jen pro pořádek dodáváme, že lomu věřila stále. Clawson skutečně měl nějaké věci na Tadeáše Beaumonta: jeho chybou bylo neotřesitelné přesvědčení, že Beaumont bude mít pro plány pana Veledůžitého, takto Fredericka Clawsona, pochopení. A byla to i její chyba.

Přečetla si jeden ze dvou Beaumontových románů - Purpurová mlha - když jí Clawson předtím vysvětlil, co objevil, a knížka jí připadala neuvěřitelně hloupá. Bez ohledu na korespondenci a fotokopie, které jí pan Veledůžitej ukazoval, připadalo jí těžké nebo nemožné uvěřit, že oba spisovatelé jsou jeden a týž člověk. Snad jenom... asi ve třech čtvrtinách knížky, v místě, kde už se chystala mrsknout tou nudnou sračkou na druhou stranou pokoje a pustit to z hlavy, byla scéna, ve které farmář zastřelil koně. Kůň měl zlomené dvě nohy a musel být zastřelen, ale vtip byl vtom, že starému farmářovi Honzovi se to líbilo. Přesněji řečeno přiložil hlavě pušky koni k hlavě, začal masturbovat a ve chvíli vyvrcholení zmáčkl spoušť.

Připadalo jí, jako by si Beaumont odskočil udělat si kafe, když došel k tomu místu... a do pokoje vstoupil jako nevídaný skřítek George Stark a scénu napsal sám. Nepochybně to byla jediná hříbna v hromadě sena.

No, na tom už teď nezáleželo. Dokazovalo to jenom, že nikdo není vůči kecům imunní věčně. Pan Veledůžitej ji vyvezl na projíždku, ale a.spoň to byla krátká projíždku. A právě teď skončila.

Dodie Eberhartová došla na odpočívadlo ve třetím podlaží, ruka se jí už balila do pevné pěsti jako vždy, když přišla chvíle nikoli zdvořile zaklepat, ale zabouchat, a pak uviděla, že bouchat nebude třeba. Dveře pana Veledůžitého byly pootevřené.

".ležiš zaplakal," zamumlala Dodie a zkrivila rty. Tohle nebyla špatná čtvrt', ale pokud došlo na

vyřabování bytu nějakého idiota, feťáci byli víc než ochotní překročit hranice. Ten chlap byl ještě hloupější, než si myslela.

Zabubnovala na dveře klouby prstu a dveře se rozlétly. "Clawsone!" zavolala hlasem, který sliboval zkázu a zatracení.

Žádná odpověď. Pohlédla do krátké chodbičky a viděla, že rolety v obývacím pokoji jsou stažené a stropní světlo svítí. Potichu hrálo rádio.

„Clawsone, chci s vámi mluvit!"

Vyčkčila do krátké chodbičky... a zastavila se.

Jeden polštář z pohovky ležel na zemi.

To bylo všechno. Nic nenaznačovalo, že byt vyraboval chtivý leták, ale její instinkty byly pořád silné a v mžiku se rozrušila. Něco cítila. Bylo to velmi slabé, ale bylo to tam. Trochu jako jídlo, které se zkazilo, ale ještě neshnilo. Nebylo to ono, ale přesněji to nedokázala popsat. Už to někdy cítila? Měla dojem, že ano.

A pak tu byl další pach, ale nemyslela si, že ji na něj upozornil nos. Ten pach poznala okamžitě. S policistou Hamiltonem z Connecticutu by se okamžitě shodla: byl to pach zla.

Stála těsně před obývacím pokojem, dívala se na pohozený polštář, slyšela rádio. To, co nedokázala líti patra schodů, dokázal jeden nevinný polštář - srdce jí prudce bouchalo pod mohutným levým nadrem a mělký dech jí proudil mezi rty. Něco tu nebylo v pořádku. Něco tu zatraceně nesouhlasilo. Otázkou bylo, jestli se do toho Dodie namočí nebo nenamočí, pokud se tu bude potloukat.

Zdravý rozum jí napovídal, aby odešla, dokud má možnost, a zdravý rozum mluvil hodně silným hlasem.

Zvědavost jí říkala, aby zůstala a nakoukla... a zvědavost byla silnější.

Vystrčila hlavu za dveře obývacího pokoje a podívala se nejdřív vpravo, kde byl falešný krb, dvě okna s výhledem na L Street a nic víc. Podívala se vlevo a hlava se jí najednou přestala pohybovat. Vlastně vypadala, že se jí zasekl krk. Oči se jí rozšířily.

Ten strnulý pohled trval nejméně tři vteřiny, ale jí to připadalo mnohem déle. A viděla všechno, do nejmenších podrobností; mozek si pořídil fotografii toho, co viděl, jasnou a ostrou jako krirainalislické fotografie, které budou brzy pořízeny také.

Viděla na kávovém stolku dvě láhve piva Amstel, jednu prázdnou a druhou poloprázdnou, s věnečkem pěny stále uvnitř hrdla. Viděla popel-

nik s nápisem CHICAGOLAND na oblém povrchu. Viděla dva nedopalky cigaret, zamáčknuté do středu neporušené běloby popelníku, i když Veleđiiležitej nekouřil - aspoň ne cigarety. Viděla malou umělohmotnou krabičku, která byla kdysi plná napínáčků, ležela na boku mezi láhvemi a popelníkem.

Většina napínáčků, kterými si Veleđiiležitej připínal různé věci na nástěnku v kuchyni, byla rozházená po skleněné desce kávového stolku. Viděla, že několik jich zůstalo ležet na otevřeném časopise People, na tom, ve kterém byl článek o Tadu Beaumontovi/Georgi Stárkovi. Viděla, jak si pan a paní Beaumontovi potřásají rukama nad Stárkovým náhrobkem, ikdyž z jejího pohledu byli vzhůru nohama. Byl to ten článek, který podle Fredericka Clawsona nikdy neměl vyjít. Místo toho se měl stát poměrně bohatým mužem. Mýlil se. Zdálo se, že se mýlil ve všem.

Viděla, že Frederick Clawson, který se z pana Veleđiiležitého stal nickou, sedí v jednom ze dvou křesel. Byl k němu připoutaný. Byl nahý, šaty byly zmuchlané a pohozené pod kávovým stolem. Viděla krvavou díru v jeho slabínách. Varlata byla pořád tam, kam patřila; penis byl nacpaný do úst. Byla v nich spousta místa, protože vrah uřízl panu Veleđiiležitému taky jazyk. Ten byl připíchnutý na zdi. Napínáček byl zabořený do růžového masa tak hluboko, že viděla jenom vyceněný oblouček jasně žlutého vršku napínáčku, a její mozek si lo nemilosrdně vyfotografoval taky. Po tapetě pod ním stekla krev, stružky měly tvar křivolakého vějíře.

Vrah použil další napínáček, tentokrát s jasně zelenou hlavičkou, kterým připíchl druhou stránku článku z časopisu People na holou hrud' bývalého Veleđiiležitého. Neviděla tvář Liz Beaumonlové - zastřela ji Clawso-nova krev - ale viděla ruku té ženy, jak podává tácek s cukrovím Tadvovi pod usměvavý nos. Vzpomněla si, že ta fotografie Clawsona zvlášť popudila. Taková kamufláž! zařval. K smrti nerada vetřičkla to v jednom rozhovoru, kdxí Beav.montovi vyšel první román.

Nad uřezaným jazykem, připíchnutým na zdi, byla prstem namočeným v krvi napsána tři slova:

VRABCI ZNOVU LETÍ.

Ježíši Kriste, pomyslela si jakoby z velké dálky. Ta je přesně jako v románě od George Starka., něco takový by provedl Alexis Machine. Za zády se jí ozvalo tiché bouchnutí. Dodie Eberhartová zaječela a prudce se otočila. Machine šel na ní s tou

svou strašlivou břitvou, jejíž ocelový lesk třísnila krev Fredericka Clawsona. Jeho obličej byl pokroucenou maskou tvořenou jizvami, které mu nadělala Nonie Griffithsová na konci Machineova způsobu, a -

A vůbec nikdo tam nebyl.

Dveře se zabouchly, nic víc, jak to dveře občas dělávají.

Je. to tak? zeptal se jí mozek zase jakoby z dálky, jenomže teď už byl bliž, zvedal hlas, sílil hrůzou. Byly pootvěřené a ani se nehnuly, když jsi vyšla po schodech nahoru. Nebyly dokořán, ale dost otevřené, abys poznala, že nejsou zavřené.

Teď její oči zalétly k pivním láhvím na kávovém stolku. Jedna byla prázdná. Druhá poloprázdná, s věnečkem pěny stále uvnitř hrdla.

Ten vrah stál za dveřmi, když vešla dovnitř. Kdyby otočila hlavu, skoro určitě by ho zahlédla... a teď už by byla taky mrtvá.

A zatímco tam stála, uhranutá barvitými pozůstatky Fredericka „pana Veledůležitýho“ Clawsona. vrah prostě odešel a zavřel za sebou dveře.

Síla jí vyprchala z nohou a Dodie s přízračným půvabem sklouzla na kolena, vypadala jako dívka, která se chystá k přijímání. Mozek jí horečně přemítal stále stejnou myšlenku jako veverku v bubnu: Šmarjá, neměla jsem křičet, on se vrátí, šmarjá, neměla jsem křičet, on se vrátí, Šmarjá neměla jsem křičet -

A pak ho zaslechla, stejnoměrné dusání velkých nohou na koberci na chodbě. Později došla k přesvědčení, že ti zatracení Shulmanovi znovu vytočili hlasitost svého sterea a ona si spletla rytmické dunění basů s kroky, ale v té chvíli byla přesvědčená, že je to Alexis Machine a že se vrací... muž tak odhodlaný a tak krvežíznivý, že ho ani smrt nezastaví.

Dodie Eberhartová poprvé v životě omdlela.

Za necelé tři minuty se probrala. Nohy jí pořád nechtěly poslouchat, takže se odplazila krátkou chodbičkou v bytě ke dveřím, vlasy jí visely do tváře. Napadlo ji, že otevře dveře a podívá se ven, ale nedokázala se k tomu přinutit. Místo toho otočila zástrčkou, pak zasunula závoru a zaklapala bezpečnostní mříž do ocelových zdírek. Když to udělala, sedla si zády ke dveřím, lapala po dechu, svět byl šedivý a rozmazaný. Matně si uvědomovala, že se zamkla v bytě se zmrzačenou mrtvolou, ale to nebylo tak zlé. Vůbec to nebylo zlé, když jste vzali v úvahu jiné možnosti.

Pomaloučku se jí vrátila síla a Dodie se dokázala vyhrabat na nohy. Prosmýkla se kolem rohu na konci chodbičky a pak do kuchyně, kde byl telefon. Pečlivě se dívala jinam než na lo, co zbylo z pana Veledůležitýho,

i když jí to bylo k ničemu; v duchu bude vidět ten obrázek, příšerný a zřetelný, ještě hodně dlouho.

Zavolala policii, a když přijeli, nepustila je dovnitř, dokud jeden z nich nepodstrčil pod dveřmi průkaz.

"Jak se jmenuje vaše manželka?" zeptala se policisty, který se podle odznaku jmenoval Charles F.

Toomey mladší. Hlas měla pronikavý a roztřesený, vůbec se nepodoba! jejímu starému hlasu. Blízcí přátelé (pokud nějaké měla) by ho nepoznali.

"Stephanie. paní." odpověděl hlas na druhé straně dveří trpělivě.

"Zavolám na stanici a ověřím si to, je vám to jasné!" zaječela skoro.

„Já vím, paní Eberhartová,“ odpověděl hlas, "ale necítla byste se v bezpečí rychleji, kdybyste nás prostě pustila dovnitř, co?"

A protože pořád uměla rozeznat Hlas poldy stejně snadno jako rozeznala Pach zla, odemkla dveře a pustila Toomeye a jeho parťáka dovnitř. Jakmile se ocitli uvnitř, Dodie udělala něco, co v životě nepřipustila: propadla hysterii.

Policejní záležitost i

Když přišla policie, Tad byl nahoře ve své pracovně a psal.

Liz si četla knihu v obývacím pokoji, zatímco William a Wendy se kočkovali ve velké ohrádce, kterou právě společně obývali. Liz odešla ke dveřím, a než otevřela, podívala se ven úzkým ozdobným oknem

po straně. Byl to zvyk, který si osvojila po tom, čemu v žertu říkala Tadův "debut" v časopisu Peupk. Zastavovali se tu návštěvníci - hlavně všemožní známí s bohatou nadílkou zvědavých měšťanů a pro dobrou míru i pár naprostých cizinců (posledně jmenovaní byli jednoznační Stárkovi fanoušci). Tad tomu říkal "syndrom očumování živých krokodýlů" a říkal, že během týdne nebo dvou příliv návštěv opadne. Liz doufala, že má pravdu. Strachovala se, že by některý nový návštěvník mohl být šílený lovec krokodýlů, jaký zabil i Johna Lennona, a vždycky nejdřív vykukovala postranním oknem. Nevěděla, jestli by poznala bonafide šilence, kdyby ho viděla, ale aspoň mohla chránit Tadův myšlenkový vlak před vykolejením během těch dvou hodin, které každé dopoledne věnoval psaní. Potom chodil otvírat sám a přítom na ni obvykle vrhal provinilý chlapecký pohled, o kterém nevěděla, jak na něj reagovat. Tři muži u dveří o tomto sobotním dopoledni nebyli fanoušci Beaumonta ani Starka, tolik uhadla, a ani žádní šilenci... pokud se část letošní úrody šilenců nepustila do řízení hlídkových vozů státní policie. Otevřela dveře. Trochu ji píchlo u srdce, což se určitě stává i těm nejnevinnějším lidem, když se u nich bez pozvání ukáže policie. Napadlo ji, že kdyby měla děti už dost velké, aby o tomto deštivém sobotním dopoledni řádily a litaly venku, už by přemýšlela, jestli jsou v pořádku.

..Ano?"

"Jste paní Elizabeth Beaumontová?" zeplal se jeden z nich.

"Ano. jsem. Co pro vás mohu udělat?"

"Je váš manžel doma, paní Beaumontová?" zeptal se druhý. Oba měli na sobě úplně stejné šedivé pršáky a policejní klobouky.

Ne. to je duch Ernesta Hemingwaye, koho slyšíte klepal na stroji nahoře, chtěla říct, a samozřejmě to neřekla. Nejprve se lekla, že měl někdo nehodu, potom následoval neurčitý pocit viny, který vás nulí vytasit se s nějakým drsným nebo kousavým komentářem, s něčím, co bez ohledu na vyčtená slova znamená: Jděte pryč. My vás tu nechceme. Nic špatného jsme neudělali. Jděte a hledejte si viníka jinde.

"Můžu se zeptat, proč s ním chcete mluvit?"

Třetí policista byl Alan Pangborn. "V policejní záležitosti, paní Beaumontová," řekl. "Můžeme s ním mluvit, prosím?"

2

Tad Beaumont si nevedl nic. co by připomínalo systematický deník, ale občas si zapisoval události ve svém životě, které ho zajímaly, pobavily nebo vyděsily. Zapisoval je do vázaného tlustého notesu, manželka se o zápisky moc nestarala. Po pravdě řečeno jí naháněly husí kůže, i když to Tadovi nikdy neřekla. Většinou byly podivně lhostejné, skoro jako by část z něj stála stranou a referovala o jeho životě svým vlastním, odděleným, téměř nezúčastněným zrakem. Po policejní návštěvě čtvrtého června dopoledne učinil dlouhý zápis, ze kterého bylo znát silné a nezvyklé citové pohnutí.

"Teď už trochu lip rozumím Kafkovu Procesu a Orwellovu 1984 (psal Tad). Číst je pouze jako politické romány je vážná chyba. Deprese, kterou jsem prodělal po dokončení Tanečnicků a objevu, že za nimi nic nečeká - tedy kromě Lizina potratu - je asi pořád nejbolestnější citovou zkušeností našeho manželského života, ale to, co se stalo dnes, vypadá hůř. Namlouvám si, že je to tím, že je ten zážitek dosud čerstvý, ale mám podezření, že je v tom něco mnohem víc. Myslím, že pokud můj čas strávený v temnotě a ztráta prvních dvojčat jsou rány, které se zahojily a zanechaly jen jizvy, jež naznačují místa, kde rány byly, potom se tohle nové zranění také zhojí... ale nevěřím, že je čas zatáhne úplně. Také zanechá jizvu. kratší, ale hlubší - jako vybledlý vpich po nečekaném bodnutí nožem.

Policie se určitě chovala v souladu se svou přísahou {pokud ji stále skládají, a podle mě ano}. Přesto jsem měl a stále mám pocit, že jsem byl v nebezpečí, že mě zatáhnou do nějaké neosobní byrokratické mašinérie. kterou představují nikoli lidé, ale stroj, jenž se do mě metodicky pustí, dokud mě nerozzžvýká na hadry... protože žvýkat lidi na hadry je práce stroje. Můj řev by přežvykování stroje neurychlil ani nezpomalil.

Poznal jsem, že je Liz nervózní, když za mnou přišla nahoru a řekla mi, že se mnou chce mluvit policie, ale že jí neřekli, o čem. Řekla, že jeden z nich je Alan Pangborn. šerif okresu Castle. Možná jsem ho už někdy potkal, ale poznal jsem ho jenom díky tomu, že se jeho fotka občas objeví v městských novinách. Byl jsem zvědavý a docela rád. že si můžu odpočinout od psacího stroje, kde se moje postavy už týden vytrvale pokoušely dělat věci, které jsem nechtěl, aby dělaly. Pokud mě něco napadlo, pak asi to, že jde

o něco ve spojitosti s Frederickem Clawsonem nebo s článkem v People.

Nevím, jestli správně vystihnu náladu setkání, které následovalo. Nevím, jestli na tom vůbec záleží, ale připadá mi důležité, abych se o to pokusil. Stáli na chodbě u paty schodiště, tři statní muži (není divu, že jim lidi říkají býci), na koberec z nich trochu kapala voda.

„Jste Tadeáš Beaumont?“ zeptal se jeden z nich - byl to šerif Pangborn - a v té chvíli se začala odehrávat ta citová proměna, kterou chci popsat (nebo aspoň naznačit). Ke zvědavosti a radosti, že mám na chvíli, byť krátkou, pokoj od psacího stroje, se přidal zmatek. A trochu obava. Řekl mé plné jméno, žádné „pan“. Jako soudce oslovující obžalovaného, nad kterým se chystá vynést rozsudek.

„Ano, správně,“ řekl jsem, „a vy jste šerif Pangborn. Vím to, protože máme u Castleského jezera dům.“ Pak jsem mu podal ruku starým automatickým gestem vycvičeného amerického samce.

Jenom se na ni podíval a tváří mu přelétl jakýsi výraz - jako by otevřel dveře lednice a zjistil, že ryba, kterou si koupil k večeři, se zkazila. Naprosto nemám v úmyslu potřásat si s váma rukou,“ řekl. „takže ji můžete zase spustit a ušetřit nám trapas.“ To bylo sakra divné, přímo sprosté, ale to mi nevadilo tolik, jako způsob, jakým to řekl. Jako by si myslel, že jsem ztratil rozum.

A přesně tohle mě vyděsilo. Ještě teď jenom těžko můžu věřit, jak rychle, jak strašně rychle mé city proletěly spektrem od obyčejné zvědavosti a trochu i radosti nad přerušením obvyklé rutiny po obyčejný strach. V tom

okamžiku jsem věděl, že si se mnou nepřišli promluvil, ale že přišli, protože jsou přesvědčení, že jsem něco provedl, a v tom prvním hrůzném okamžiku - „Naprosto nemám v úmyslu potřásat si s váma rukou“ - jsem si byl jist, že jsem něco provedl.

Tohle potřebuji vyjádřit. Ve chvílce hrobového ticha, které se rozhostilo poté, co mi Pangborn odmítl potřást rukou, jsem si skutečně myslel, že jsem něco provedl... a že nedokážu zabránit tomu, abych přiznal vinu.“

3

Tad pomalu ruku spustil. Koutkem oka viděl Liz s rukama sevřenýma do pevné bílé koule mezi prsy, a najednou měl chuť rozzuřit se na toho poldu, kterého pozvali do domu a on mu pak odmítl potřást rukou. Na toho poldu, který byl placený, aspoň z malé části, z daní, které Beaumontovi platili z domu v Castle Rock. Na toho poldu, který vyděsil Liz. Na toho poldu, který vyděsil i jeho.

„Dobrá,“ řekl Tad klidně. „Jestli mi nechcete potřást rukou, pak mi snad řeknete, proč jste tady.“

„Na rozdíl od státních policistů měl Alan Pangborn na sobě nikoli připlášť, ale krátké nepromokavé sako, které mu sahalo jen do pasu. Sáh] do zadní kapsy, vytáhl jakousi kartičku a začal z ní předčítat. Tadovi chvíli Irvalo, než mu došlo, že poslouchá variaci na poučení o svých právech.“

„Jak jste řekl, jmenuji se Alan Pangborn, pane Beaumonte. Jsem šerif okresu Castle v Maine. Jsem tu, protože vám musím položit pár otázek v souvislosti s hrdelním zločinem. Položím vám ty otázky na stanici státní policie v Oronu. Máte právo zachovat mlčení.“

„Ježíši Kriste, co to má být!“ vydechla Liz a Tad se zároveň slyšel, jak říká: „Počkejte okamžik, počkejte sakra okamžik.“ Měl v úmyslu to zařvat, ale i když mozek nařizoval plícím, aby vytočily hlasitost na úroveň, která je potřeba k utišení piné přednáškové síně, vzmohl se akorát na mírnou námitku, kterou Pangborn snadno přehlédl.

„-a máte právo poradit se s právníkem. Jestli si právníka nemůžete dovolit, bude vám přidělen.“

Vrátil kartičku do zadní kapsy.

„Tade?“ Liz se k němu tiskla jako malé děcko vyděšené bouřkou. Hleděla na Pangborna velkýma zmatenýma očima. Každou chvíli ty oči

I

zalétly ke státním policistům, kteří vypadali dosí obrovití, aby mohli hrát i jako obránci ve fotbalovém týmu. ale hlavně se upíraly na Pangborna.

„Nikam s vámi nepůjdu,“ řekl Tad. Hlas se mu třásl, poskakoval nahoru a dolů, měnil rejstříky jako hlas pubertáka. Pořád se snažil rozzuřit se. „Nevěřím, že mě k tomu můžete přinutit.“

Jeden policista si odkašlal. „Můžeme se vrátit a získat na vás zatykač, pane Beaumonte. Na základě informací, které máme, by to bylo velmi snadné.“

Policista pohlédl na Pangborna.

"Možná by bylo fér dodat, že šerif Pangborn po nás chtěl, abychom zatykač přinesli rovnou. Naléhal na to velmi silně a myslím, že by svou prosadil, kdybyste nebyl... veřejné známá osobnost."

Pangborn vypadal znechuceně, asi právě z této skutečnosti, taky asi proto, že policista Tada o této skutečnosti informoval, a nejspíš z obojího.

Policista zachytil jeho pohled, přešlápl mokřýma nohama, jako by byl trochu v rozpacích, ale pokračoval dál. "V situaci, jaká je, nevidím problém v tom, když se to dozvíte." Tázavě se podíval na parťáka, který přikývl. Pangborn vypadal pořád znechuceně. A rozzlobeně. Vypadá, pomyslel si Tad, jako by mi s chutí rozpáral nehty břicho a omotal mi střeva kolem hlavy.

"Tohle zní velmi oficiálně," řekl Tad. Ulevilo se mu, když zjistil, že se mu aspoň částečně vrací duchaplnost a hlas se mu uklidňuje. Chtěl se rozzuřit, protože vztek by zmínil strach, ale pořád se nedokázal vzmoci na víc než úžas. Měl pocit, jako by schytl nečekanou ránu na žaludek. ...Naprostu však ignorujete fakt, že nemám nejmenší ponětí, co tahle pitomá situace znamená."

"Pokud by byl háček jenom v tom, nejspíš bychom lu nebyli, pane Beaumonte," řekl Pangborn.

Nenávidný výraz na jeho tváři nakonec zafungoval: Tad se najednou rozzuřil.

"Nezajímá mě, co si myslíte!" vyjel Tad. "Pověděl jsem vám, že vím, kdo jste, šerife Pangborne. Moje manželka a já máme dům v Castle Rock, kam jezdíme na léto od roku 1973 - dávno předtím, než jste vůbec o tom městě slyšel. Nevím, co tu děláte, víc než sto šedesát mil od svého okrsku, nebo proč se na mě díváte, jako bych byl ptačí hovínko rozplácnuté na novém autě, ale můžu vám říct, že nikam s vámi nejdu, dokud se nedozvím, o co jde. Jestli si budete muset obstarat zatykač, tak se do toho pusťte. Ale chci, abyste věděl, že jestli to uděláte, octnete se až po krk v kotli pěkně horkých sraček a já budu ten, kdo bude přikládat na oheň. Protože jsem nic neudělal. To je naprostě neslýchané. Prostě... naprostě... neslýchané!"

SOSlephen King

Ted' tiž jeho hlas dosáhl plné hlasitosti a oba policisté vypadali trochu rozpačitě. Pangborn nikoliv. Dál hleděl na Tada tím rozčilujícím pohledem.

Jedno z dvojčat ve vedlejším pokoji se rozbrečelo.

"Ach Ježíši" zaúpěla Liz, "co to má znamenat? Řekněte nám to!"

"Běž se postarat o děti, děvče," řekl Tad, aniž by odvrátil pohled od Pangborna.

"Ale-"

"Prosím tě," řekl a to už brečely obe děti. "Bude to v pořádku."

Naposledy se na něj roztřeseně podívala, očima říkala: Slibuješ? A pak odešla do obývacího pokoje.

"Chceme vás vyslechnout v souvislosti s vraždou Homera Gamachea," oznámil druhý policista.

Tad odhrhl pohled od Pangborna a otočil se k policistovi. "Koho?"

"Homera Gamachea," opakoval Pangborn. "Chcete nám vykládat, že vám to jméno nic neříká, pane Beaumonte?"

"Samozřejmě že ne," řekl Tad užasle. "Homer nám odváží odpad na skládku, když jsme u vás ve městě. Obstarává nám drobnou údržbu. V Koreji přišel o paži. Dali mu Stříbnou hvězdu-"

"Bronzovou," opravil ho Pangborn kamenně.

"Homer je mrtvý? Kdo ho zabil?"

Policisté se teď překvapeně podívali na sebe. Po smutku je úžas možná nejobtížnější lidský cit, který se dá úspěšně předstírat.

První policista odpověděl podivně mírným hlasem: "Máme veškeré důvody domnívat se, že jste to by! vy, pane Beaumonte. Proto jsme tady."

4

Tad se na něj chvíli naprostě nechápavě díval a pak se rozesmál "Ježíši. JežíSi Kriste. To je Sílené."

"Vezmete si kabát, pane Beaumonte?" zeptal se druhý policista. "Venku dost prší."

"Nikam s vámi nepůjdu," opakoval nepřítomně a vůbec si nevšiml Pangborna, který se najednou tvářil podrážděně. Tad přemýšlel.

"Je mi líto, ale půjdete," řekl Pangborn, "po dobrým nebo po zlým."

"V tom případě to bude muset být po zlém," odsekl Tad a pak se vzpamatoval. "Kdy se to stalo?"

"Pane Beaumonte," řekl Pangborn pomalu a pečlivě vyslovoval - jako by mluvil ke čtyřletému a ne

zrovna chytrému děcku. ..Nejsme tady, abychom my vám poskytovali informace."

Ve dveřích se objevila Liz s dětmi. Z obličeje jí zmizela veškerá barva; čelo jí svítilo jako lampa. „To je šílené," řekla a dívala se z Pangborna na policisty a pak zase na Pangborna. "Šílené. Copak to nevíte?" "Poslouchejte," řekl Tad, došel k Liz a vzal ji kolem ramen, "nezabil jsem Homera, šerife Pangbome, ale teď už chápu, proč jste tak nakrknutý. Pojd'te nahoru do mé pracovny. Sedneme si a podíváme se, jestli to můžeme vyřešit."

"Chci, abyste si vzal kabát," opakoval Pangborn. Pohlédl na Liz. "Promiňte mou vybranou mluvu, ale už jsem si tu poslechl celou dávku keců, klerý snesu najedno deštivý sobotní dopoledne. Nemáte jinou možnost."

Tad se podíval na staršího z obou státních policistů. "Můžete toho chlapa přivést trochulí rozumu? Pověděl mu, že si může ušetřit spoustu nepřijemností a potíží, pokud mi jenom řekne, kdy byl Homer zabit?" A potom, jako by si dodatečně vzpomněl: "A kde. Jestli to bylo v Castle Rock, a já si neumím představit, co by Homer dělal tady nahoře... no, já jsem se nehnul z Ludlow, jezdil jsem jenom na univerzitu, celé poslední dva a pili měsíce." Podíval se na Liz, která přikývla.

Policista o tom přemýšlel a pak řekl: "Omluvte nás na chvíli."

Všichni tři odešli kus dál do chodby, skoro se zdálo, že policisté Pangborna vedou. Vyšli ze dveří ven. Jakmile za sebou zavřeli, z Liz vytryskl proud zmatených otázek. Podle toho, jak ji Tad znal, věděl, že by se u ní strach projevil jako zlost - možná zuřivost - na policisty, kdyby nebylo /právy o smrti Homera Gamachea. Takto se stalo, že měla slzy na krajíčku.

"To budě v pořádku," políbil ji na tvář. Jako by si dodatečně vzpomněl, vlepil pusou taky Williamovi a Wendy, kteří zarputile začali krabatit tváře. "Myslím, že policisté už vědí, že říkám pravdu. Pangborn... no, ten Homera znal. Je neuvěřitelně nakrknutý." A podle toho, jak vypadá a mluví, musí mít něco jak/) nezvratný důkaz, krerýnt mi tu vraždu hodí na krk. pomyslel si. ale neřekl to nahlas.

Prošel chodbou a vykoukl ven úzkým postranním oknem, stejně jako předtím Liz. Kdyby nebylo závažnosti situace, pak by ten pohled byl zábavný. VSichni Iři návštěvníci stáli na zápraží, trochu chráněni před deštěm, ale ne docela, a radili se. Tad zaslechl zvuk jejich hlasů, ale slova nerozeznal. Napadlo ho, že vypadají jako hráči baseballu, radící se na

kopečku před poslední soupeřovou směnou. Oba státní policisté mluvili na Pangbonia, který vrtěl hlavou a rozhořčeně odsekával.

Tad se vrátil zase do chodby.

„Co dčlají?" zeptala se Liz.

"Nevím," řekl Tad, "ale myslím, že se ti státní poldové snaží Pangbor-na přemluvit, aby mi řekl, proč šije tak jistý, že jsem zabil Homera Gama-chea. Nebo aspoň něco z těch důvodů."

"Chudák Homer." zamumlala. "Je to jako zlý sen."

Vzal od ní Williama a znovu jí řekl, at' se nebojí.

5

Policisté vešli dovnitř asi za dvě minuty. Pangborn se tvářil jako bouřkový mrak. Tad si domyslel, že státní policisté Pangbomovi řekli, co už sice věděl, ale nechtěl připustit: Spisovatel nevykazuje žádné známky tiků a křečí, pro viníky typické.

"Dobře," řekl Pangbom. Tad si pomyslel, že se Pangborn snaží potlačit vztek a dává mu lo pořádně zabrat. Ne že by se mu to příliš dařilo, ale stejně odváděl kus práce, když se vezme v úvahu, že byl v přítomnosti podezřelého číslo jedna v případě vraždy jednorukého starce. "Tihle pánové by chtěli, abych vám položil tady na místě aspoň jednu otázku, pane Beaumonte, a tak to udělám. Můžete nám říct, co jste dělal v době od jedenácti večer jedenatřicátého května do čtyř ráno prvního června?"

Beaumontovi si vyměnili pohled. Tad cítil, jak se veliká tíha kolem jeho srdce nadzvedává. Neopadla úplně, ještě ne, ale měl pocit, jako by se všechny svorky přidržující tu tíhu rozepínaly. Teď bude stačit, když do toho závaží pořádně strčí.

"Bylo to tehdy?" zamumlal k manželce. Myslel si, že bylo, ale připadalo mu to prostě příliš skvělé, než aby to byla pravda.

"Určitě bylo," odpověděla Liz. "Říkal jste jedenatřicátého?" Dívala se na Pangborna s dychtivou nadějí. Pangborn jí pohled podezíravě oplácel. "Ano, paní. Ale je mi líto, vaše nepodložený svědectví nebude-"

Nevšímalá si ho počítala na prstech. Najednou se zazubila jako škojačka. "Úterý! Jedenatřicátého bylo úterý!" křikla na manžela. „Lylo! Díky Bohu!“

Pangborn vypadal zmateně a ještě podezíravěji než předtím. Policisté KC podívali na sebe a pak zase na Liz. "Mohla byste nám to objasnit, paní Beaumontová?" zeptal se jeden.

„V úterý jedenatřicátého večer jsme tu měli večírek!“ odpověděla, i blýskla po Pangbornovi vítězným pohledem plným zlé nenávisti. "Měli jsme plný dům! Vid', Tade?"

"To tedy měli."

„V takovém případě dobrý alibi budí podezření už samo o sobě," zahučel Pangborn, ale vypadal trochu vyvedený z míry.

"Ach, vy hloupý, arogantní chlape!" vykřikla Liz. Tváře jí plály jasnou červení. Strach pomíjel; přicházel vztek. Podívala se na policisty. "Pokud můj manžel nebude mít alibi na vraždu, o které tvrdíte, že ji spáchal, odvedete ho na policejní stanici! Když alibi bude mít, tak podle toho chlapa to nejspíš znamená, že to stejně udělal! Co je, bojíte se přiznat, že jste se zmýlil? Proč jste tady?"

"Nech toho. Liz," řekl Tad tiše. "Jsou tady z dobrých důvodů. Kdyby tu byl šerif Pangborn jenom kvůli tušení nebo na tip, určitě by přišel sám."

Pangborn na něj kysele pohlédl, pak vzdychl. "Povězte nám o tom večíрку, pane Beaumontě."

"Pořádali jsme ho pro Torna Carrola," řekl Tad. "Tom je na katedře angličtiny už devatenáct let a posledních pět let je vedoucím katedry. Sedmadvacátého května šel do důchodu, to oficiálně končil akademický rok. Byl na katedře vždycky velmi oblíbený, my staří váleční koně jsme mu říkali Gonzo Tom, protože měl v oblíbě eseje Huntera Thompsona. Takže jsme se rozhodli, že pro něj a jeho ženu uspořádáme večírek na rozloučenou."

"V kolik ten večírek končil?"

Tad se zazubil. "Nu, rozhodně před čtvrtou ráno, ale táhl se dost dlouho. Když dáte partu angličtinářů dohromady s téměř neomezenými zásobami pití, vydržíte klidně celý víkend. Hosté se začali sjíždět kolem osmé, a... kdo odcházel poslední, miláčku?"

"Ralwic DeLesseps a ta strašná ženská z katedry dějin, se kterou chodí už od dob, kdy byl Ježíš ještě dítě." odpověděla. "Ta, co pořád chodí a vykřikuje: „Říkejte mi prostě Vildo, všichni mi tak říkají.“"

"Správně," řekl Tad. Usmíval se. "Zlá čarodějnice z východu."

Pangbornovy oči vysílaly jasné znamení lžete-a-oba-to-víme. "A v kolik li přátelé odešli?"

Tad se poněkud otfásl. "Přátelé? Rawlie ano. Ta ženská rozhodně ne."

"Ve dvě hodiny," řekla Liz.

Tad přikývl. „Musely být nejmíň dvě, když jsme je vyprovázeli. Skoro jsme je vyháněli. Jak jsem už naznačil, dřív zamrzne peklo, než mé přijmou do fanklubu Vilminy Burksové, ale rozhodně bych Rawheho zdržel, kdyby měl jet víc než tři míle nebo kdyby nebylo tolik hodin. Na silnicích v tu hodinu v úterý večer stejně nikdo nebyl - ve středu ráno. promiňte. Možná pár jelenů plundrujících zahrady.“

Radši sklapl. Úlevou málem začal blábolit.

Na okamžik se rozhostilo ticho. Oba policisté se teď dívali na podlahu. Pangborn měl na tváři výraz, ve kterém se Tad nevyznal - měl pocit, že takový výraz už někdy viděl. Nebylo to zklamání, i když zklamání v něm bylo taky.

Co se to tu sakra děje?

"No, to je moc pěkný, pane Beaumontě." řekl Pangborn nakonec, "ale neotřesitelný to rozhodně není.

Máme jenom vaše slovo a slovo vaší ženy - nebo váš odhad - co se týče doby, kdy jste viděli odcházet poslední pár. Jestli byii fak nadraní. jak si patrně myslíte, sotva budou schopní dosvědčit, co jste řekli. A jestli je ten DeLesseps opravdu přítel, mohl by říct... no, kdopak ví?"

Přes to všechno Alan Pangborn ztrácel páru. Tad to viděl a věřil - ne, věděl - že to vidí i státní policisté.

Přesto se ten chlap nemínil vzdát. Strach, který Tad původně cítil, a zlost, která po něm následovala, vystřídal úžas a zvědavost. Napadlo ho, že nikdy neviděl válčit zmatek a jistotu vlak rovnocenném souboji. Skutečnost, že se tu konal večírek - a ten musel přijmou! jako fakt, který se dá snadno prověřit - jím otfásla... ale nepřesvědčila ho. Ani policisté nebyli úplně přesvědčeni, jak viděl. Jediný rozdíl byl v tom, že policisté nebyli lak rozkurázení. Neznali Homera Gama-chea osobně, a tak na této záležitosti

neměli žádný osobní zájem. Alan Pangborn ho však znal a osobní zájem měl.

Já ho znal taky, pomyslel si Tad. Takže i já mám možná osobní zájem. S ohledem i na vlastní káži.

"Podívejte se," začal trpělivě, upíral při tom pohled Pangbornovi do očí a snažil se neoplácet mu nepřátelství, "buďme realisté, jak rádi říkají moji studenti. Ptali jste se, jestli můžu účinně prokázat, kde jsme byli-"

"Kde jste byl vy, pane Beaumonte," přerušil ho Pangborn.

"Tak jo, kde jsem byl já. Během pěti hodně obtížně prokazatelných hodin. Hodin, kdy většina lidí spí. Pouze díky slepému štěstí můžeme -můžu, jestli chcete - prokázat, co jsme dělali aspoň po tři hodiny z těch pěti. Možná že Rawlie a jeho nesnesitelná přítelkyně odešli ve dvě, možná odešli v půl druhé nebo ve Čtvrt na tři. Každopádně to bylo pozdě. Tohle klidně dosvědčí a Burkssová by kvůli mne nezalhalala, abych měl alibi, i kdyby to Rawlie třeba udělal. Myslím, že kdyby Vilda Burkssová viděla, jak se topím v moři, chrstla by na mě ještě kýbl vody."

Liz se na něj maličko, pokriveně usmála, když od něj brala Williama, který se začal vrtět. Nejdřív tomu úsměvu nerozuměl, ale pak mu to došlo. Mohla za to samozřejmě ta fráze - zalži, ať mám alibi. Byla to fráze, kterou občas používal Alexis Machine, arcizlosyn z románů George Starka. Svým způsobem to bylo divné: nevzpomínal si, že by v hovoru někdy použil nějaký Stark-ismus. Na druhé straně ještě nikdy nebyl obviněn / . vraždy a vražda byla situace, nu kterou byl George Slark zvyklý.

"I kdybychom před pokladl i, že se pleteme o hodinu a poslední hosté odešli v jednu." pokračoval, "a kdybychom dále předpokládali, že jsem v té minutě - vteřině - . kdy zmizeli za kopcem, vskočii do auta a pak jel lako šílenec do Castle Rock. bylo by půl páté nebo pět hodin ráno, než bych se tam vůbec mohl dostat. Na západ nevedou žádné dálnice, to víte."

Jeden z policistů začal: "A ta paní Arsenaultová říkala, že bylo asi Iří čtvrtě na jednu, když viděla-"

"Tohle teď nemusíme rozebírat," přerušil ho Alan rychle.

Liz podrážděně, nabroušeně vyjekla a Wendy na ni komicky vykulila oči. Wiliiam v ohbí druhé paže se přestal vrtět, najednou ho zcela upoutala nádhera kmitání vlastních prstíků. Tadovi řekla: "V jednu tu byla ještě spousta lidí, Tade. Spousta."

Pak se vrhla na Alana Pangboma - tentokrát se na něj opravdu vrhla.

"Co je to s vámi, šerife? Proč jste jako beran a chcete to hodit na mého manžela? Jste snad hlupák? Lenoch? Jste zlý? Na nic lakového nevypadáte, ale vaše chování ve mně budí pochybnosti. Velké pochybnosti. Možná jste hráli loterii. Bylo to tak? Nevytáhl jste jeho jméno z nějakého posraného klobouku!"

Alan sebou trochu trhl, očividně překvapený - a zaskočený - prudkostí jejího útoku. „Paní Beaumotitová-"

"Výhodu mám já, je mi líto, šerife," řekl Tad. "Vy si myslíte, že jsem zabil Homera Gamachea-"

"Pane Beaumonle, nebyl jste obviněn z-"

"Nebyl. Ale myslíte si to. že?"

Pangbornovi pomalu sloupala do tváří barva jako v teploměru, sytá a cihlová barva, znamenající nikoli rozpaky, pomyslel si Tad, ale nespokojenost. "Ano, pane," řekl Šerif. "Myslím si to. Přes ío všechno, co jste mi vy i vaše manželka řekli."

Tato odpověď naplnila Tada údivem. Pro Boha, co se mohlo stát, že si je ten muž (který, jak řekla Liz, vůbec nevypadá hloupě) tak jistý? Tak zatraceně jistý ?

Tad cítil, jak mu po zádech přebíhá mrazení... a potom se stala zvláštní věc. Mysl - nikoli hlavu, ale mysl - mu na okamžik zaplnil přízračný zvuk. Byl to zvuk, který v něm vyvolal pocit déja vu, protože to bylo skoro třicet let od chvíle, kdy ho slyšel naposledy. Bylo to strašidelné štěbetání stovek, možná tisíců malých ptáků.

Zvedl ruku k hlavě, dotkl se malé jizvy a znovu ho roztrásl mrazení, tentokrát silnější, projelo mu tělem jako elektrína. Zalži, ať mám alibi, Georgi, pomyslel si. Jsem trochu v úzkých, tak kvůli mně zalži, ať mám alibi.

"Tade?" ozvala se Liz. "Je ti dobře?"

"HmMMM?" Pohlédl na ni.

"Jsi bledý."

"Je mi fajn," řekl a mluvil pravdu. Ten zvuk utichl. Pokud se vůbec ozval.

Otočil se zase k Pangbomovi.

"Jak jsem řekl, šerife, mám v této záležitosti jistou výhodu. Vy si myslíte, že jsem Homera zabil. Já však vím, že jsem to neudělal. V životě jsem nikoho nezabil, jenom v knihách."

"Pane Beaumonte-"

"Chápu váš vztek. Byl to milý starý pán s panovačnou manželkou, bezvadným smyslem pro humor a jenom jednou paží. Mé to taky rozzlobilo. Udělám, co budu moct, abych vám pomohl, ale budete muset nechat těch policejních tajností a říct mi, proč jste tady - hlavně co vás pro všechno na světě zavedlo ke mně. Já žasnu."

Alan se na něj hodnou chvíli díval a pak řekl: "Všechny instinkty, co jich v těle mám, mi napovídají, že říkáte pravdu."

"Díky Bohu," oddechla si Liz. "Konečně ten chlap přichází k rozumu."

"Jestli se ukáže, že skutečně říkáte pravdu," pokračoval Alan a díval se jen na Tada, "osobně najdu tu osobu v Z. I. O. S., která tuhle identifikaci zmršila, a stáhnou z ní kůži."

"Co je to Z. I. O. S.?" zeptala se Liz.

"Záznamy a identifikace ozbrojených sil," řekl jeden policista. "Washington. "

"Zatím jsem nikdy neslyšel, že by něco zmršili," pokračoval Alan stejní pomalu. "Říká se, že všechno je někdy poprvý, ale... jestli to nezmršili, i jestli ten váš večírek bude souhlasit, tak úžasem padnu na zadek."

..Nemůžete nám říct, o co jde?" zeptal se Tad.

Alan vzdychl. "Už jsme zašii dost daleko; proč ne? Po pravdě řečeno, siujné moc nezáleží na lom. kdy z večírku odešli poslední hosté. Pokud isle tu byl o půlnoci, pokud jsou svědci, kteří to můžou odprisáhnout-"

"Nejmíň pětadvacet," řekla Liz.

.,-tak jste z háku. Když spojíme očité svědectví tý paní, o který se zmínil lady policista, a zprávu soudního lékaře, můžeme si být skoro jistí, že Homer zemřel mezi jednou a třetí hodinou ráno prvního června. Kdosi ho umlátíl jeho vlastní pažní protézou."

"Ježíši Kriste," zamumlala Liz. "A vy jste si myslel, že Tad-"

"Homerova dodávka se našla před dvěma dny na parkovišti u pumpy na mezistátní silnici číslo devadesát pět v Connecticutu, u hranic s New Yorkem." Alan se odmlčel. "Dodávka byla plná otisků prstů, pane Beaumonte. Většina jich patřila Homerovi, ale spousta jich patřila pachatelí. Několik utisků bylo perfektních. Jeden vypadal skoro jako sádrový odlitek, otiskl se do kusu žvýkačky, kterou si ten chlap vytáhl z huby a pak ji palcem přimáčkl na přístrojovou desku. Žvýkačka tam ztvrdla. Ale nejlepšší otisk byl na zpětném zrcátku. Byl dokonalej jako otisk pořízenej na policejní stanici. Jenomže ten na tom zrcátku byl z krve a ne inkoustu."

"Tak proč TadT naléhala Liz rozhořčeně. "Bez ohledu na večírek, jak jste si mohl myslet, že Tad-"

Alan se na ni podíval a řekl: "Když lidi na Z. I. O. S. strčili ty otisky do grafickýho počítače, vyšly jim záznamy vašeho manžela. Otisky vašeho manžela, přesněji řečeno."

Tad a Liz se chvíli dokázali na sebe jenom dívat, ohromením ztratili řeč. Potom řekla Liz: "Tak to byla chyba. Ti lidé, kteří ty věci prověřují, určitě občas dělají chyby."

"Ano, ale málokdy to jsou tak obrovský chyby. V identifikaci otisků prstů jsou šedý zóny, jasně. Laik, kterej vyroste na televizním Kojakovi a Barnaby Jonesovi, může získat dojem, že daktyloskopie je exaktní věda, a ona není. Ale počítačovým zpracováním velká část těch šedejch zón ze srovnávání otisků vymizela, a v tomto případě se našly otisky, který byly neobyčejně dobrý. Když říkám, že to byly otisky vašeho manžela, paní Beaumontová, myslím to přesně, jak říkám. Viděl jsem počítačový sjetiny a viděl jsem, jak se překrývají. Shoda není jen přibližná."

Teď se otočil zase k Tadovi a zahleděl se na něj modrým pohledem jako křemen.

"Shodují se přesně."

Liz na něj zírала s otevřenými ústy a William a pak Wendy v její náruči začali plakat.

Osm

Pangborn jde na návštěvu i

Když stejného dne ve čtvrt na osm večer znovu zazvonil zvonek, byla to opět Liz, kdo šel otevřít, protože už Williama naehystala ke spaní a Tad měl s Wendy pořád plno práce. V knihách se píše, že rodičovství se člověk učí a že nemá nic společného s pohlavím rodiče, ale Liz o tom pochybovala. Tad jí ochotně pomáhal, byl přímo citlivý na to, aby odvedl svůj díl práce, ale byl pomalý. V neděli odpoledne dokázal doběhnout do obchodu a zpátky za dobu, kterou ona potřebovala na to, aby se propracovala k posledním regálům, ale když došlo na chystání dvojčat do postýlky, nu...

William byl vykoupaný, přebalený, zapnutý do zeleného pyžamka a už seděl v ohráde, zatímco Tad se pořád lopotil s Wendinými plenkami (a neopláchl jí pořádně mýdlo z vlasu, jak si Liz všimla, ale vzhledem k lomu. jaký den prožili, si řekla, že na mýdlo vezme později žínku a nic neřekne).

Liz prošla obývacím pokojem k předním dveřím a vyhlédla ven postranním oknem. Uviděla, že venku stojí šerif Pangborn. Tentokrát byl sám. ale to nijak neumenšilo její úlek.

Otočila hlavu a zavolala přes obývací pokoj do koupelny cum přebalo-vací stanice: "Je tu zas!" V jejím hlase by! jasně patrný strach.

Dlouho se nic nedělo a pak se Tad objevil ve dveřích na opačné straně pokoje. Byl bos, na sobě měl džíny a bílé tričko. "Kdo?" řekl divně, pomalu.

"Pangborn," řekla. "Tade, je ti dobře?" Držel Wendy na ruku, ta na sobě měla jen plínky a nic jiného a ručkama mu hmátla po celém obličejí... ale to málo, co z něj Liz zahlédla, jí dobré nepřipadalo.

"Je mi dobře. Pusť ho dál. Jenom ji obléknu." A než mohla Liz něco říct, zmizel.

Alan Pangborn mezitím trpělivě stál na zápraží. Viděl, že Liz vyhlédla ven, a už nezazvonil. Působil jako člověk, který lituje, že nenosí klobouk, aby ho mohl držet v ruce a možná ho i dokonce trochu žmoulat. Pomalu a bez přívětivého úsměvu sundala řetěz a pustila ho dovnitř.

2

Wendy byla celá rozdováděná a dobře naiožená, takže se s ní těžko nakládalo. Tadovi se podařilo dostat její nožky do pyžamka, potom ručky a nakonec dokázal i vystrčit dlaně z rukávů ven. Okamžitě jednu ruku natáhla a pohotově ho popadla za nos. Uhnul a nezasmál se jako obvykle, a Wendy se na něj z přebalovacího stolu podívala s mírným údivem. Sáhl po zipu, který se táhl po straně pyžamka od levé nohy až po krk, pak se zarazil a natáhl ruce před sebe. Trásl se. Byl to nepatrný třas, ale nedal se pominout.

Čeho se sakra bojíš? Nebo máš znovu pocit viny?

Ne; žádné pocity viny. Skoro si přál, aby je měl. Skutečností bylo, že prostě prožil další ořes během dne, který jich byl příliš plný.

Nejdřív přišla policie s podivným obviněním a ještě podivnější jistotou. Potom to divně, strašidelné pípání. Nevěděl, co to je, nebyl si jist, i když mu připadalo povědomé.

Po večeri to přišlo znovu.

Odešel do pracovny udělat korekturu denní práce na své nové knize, Zlatém psu. A najednou, když se skláněl nad hromádkou popsaných papírů, aby provedl drobné opravy, zaplnil mu ten zvuk hlavu. Jako by tisíce ptáků najednou pípalo a cvrlikalo, a tentokrát se s tím zvukem objevil i obraz.

Vrabci.

Tisíce a tisíce vrabců, hřadovali na hřebenech střech a hašteřili se o místo na telefonních drátech, jak to dělávají časné z jara, kdy na zemi ve špinavých hrudkovatých hromádkách ještě leží poslední březnový sníh.

A ch, zase mě chytí ta bolest hlavy, pomyslel si s hrůzou a hlas, kterým tam myšlenka promluvila - hlas vyděšeného chlapce - byl tím, co proměnilo povědomost ve vzpomínku. V té chvíli mu hrůza stáhla hrdlo a sevřela mu spánky mrazivýma rukama.

Je to len nádor? Vrátilo se to? Je tentokrát zhoubný?

Ten přízračný zvuk - ptačí hiasy - najednou zesílil, skoro ohlušoval.

Provázelo ho jemné, tlumené třepotání křídel. Ted' viděl, že odlétají, všichni najednou; tisíce malých ptáků zatemnilo bílé jarní nebe.

"Tak zase zpátky na sever, kámo," slyšel říkat sebe sama hlubokým hrdelním hlasem, hlasem, který mu nepatřil.

Potom najednou obraz i štěbetání ptáků zmizely. Byl rok 1988, ne 1960, a byl ve své pracovně. Byl dospělým mužem s manželkou, dvěma dětmi a psacím strojem značky Remington. Zhluboka, trhaně se nadechl. Žádná bolest hlavy se nedostavila. Ani tehdy, ani teď. Bylo mu dobře. Až... Až na to, že když se zase podíval na hromádku rukopisu, uviděl, že na něj něco napsal. Bylo to načmáráno přes úhledné řádky tiskacími písmeny.

VRABCI ZNOVU LETÍ, napsal.

Nenapsal to perem Scripto, použil na ten nápis tužku značky Berolova černá kráska, i když si vůbec nevzpomínal, že ji bral do ruky. Tužky už vůbec nepoužíval. Berolky patřily do mrtvé doby... temné doby. Vhodil tužku do sklenice a pak je všechny nacpal do šuplíku. Ruka, kterou to dělal, nebyla docela klidná.

Potom ho zavolala Liz, aby jí šel pomoci přichystat dvojčata na spaní, a tak odešel dolů. Chtěl jí říct, co se stalo, ale zjistil, že mu zapečetil rty obyčejný strach - strach, že se nádor z dětství obnovil, strach, že tentokrát bude zhoubný. Možná by jí to nakonec řekl... ale potom zazvonil zvonek, Liz Šla otevřít a potom řekla naprosto nevhodnou věc naprosto nevhodným tónem.

Je tu zase! zakřičela Liz pochopitelně rozčilená a polekaná, a Tadem projela hrůza jako studený, sychravý poryv větru. Hrůza a jedno slovo: Slark. Po celou jednu vteřinu, než realita znovu nabyla vrchu, si byl jist, že je to on, koho Liz míní. George Stark. Vrabci letěli a Stark se vrátil. Byl mrtvý, mrtvý a veřejně pohřbený, a hlavně nikdy doopravdy neexistoval, ale na tom nezáleželo; ať byl opravdový nebo ne, stejně se tu objevil zas.

Nech toho, napomenul se. Nejsi žádný uzlík nervů a není potřeba, aby ses jím stal kvůli téhle bizarní situaci. Ten zvuk, který jsi slyšel - ptačí Štěbetání -je prostě psychologický jev, kterému se říká "přetrvávání vzpomínky ". Vyvolává ho stres a tluk. Tak se prostě ovládni.

Ale trocha hrůzy zůstala. Štěbetání ptáků způsobilo nejen děja vu, pocit, že už jsme cosi dřív zažili, ale také presque vu.

Presque vu: pocit, že prožíváme něco, co se ještě nestalo, ale co se stane. Není to přísně vzato jasnozřivost, ale bludná vzpomínka.

Bludná blbost, chceš říci.

Natáhl ruce a upřeně se na ně zadíval. Chvění už bylo téměř nepatrné a pak ustalo docela. Když si byl jist, že nepřiskřípne Wendinu růžovou vykoupanou kůžičku do zipu pyžama, zapnul ji, odnesl ji do obývacího pokoje, posadil do ohrádky vedle bratříčka a pak vyšel na chodbu, kde stála Liz s Alanem Pangbornem. Pangborn byl tentokrát sice sám, ale jinak se zdálo, že se dopoledne opakuje.

Ted' je vhodná chvíle a místu pro malé vu, lakové nebo makové, pomyslel si, ale nebylo na tom nic legračního. Ten druhý pocit v něm příliš silně přetrvával... i Štěbetání vrabců. „Co pro vás můžu udělat, šerifé?" zeptal se bez úsměvu.

Ach! Ještě něco bylo jinak. Pangborn měl v ruce kartón piv. Ted' ho trochu zvedl. "Říkal jsem si, jestli bychom si nemohli dát jedno vychlazený," pravil, "a probrat to."

3

Liz a Alan Pangborn si dali pivo; Tad pil pepsicolu z lednice. Hovořili a přitom pozorovali dvojčata, jak si s podivuhodnou vážností spolu hrají.

"Nemám tu co dělat." řekl Alan. "Vybavuju se s člověkem, kterej je ted' podezřelej ne z jedny, ale dvou vražd."

"Dvou!" vykřikla Liz.

"Ještě se ktomu dostanu. Vlastně se dostanu ke všemu. Nejspíš to vyklopím všechno. Za prvý jsem si jistej, že váš manžel má alibi i pro tu druhou vraždu. Státní poldové jsou si jistí taky. V lichosti krouží kolem."

"Kdo zemřel?" zeptal se Tad.

"Nějakěj mládenec, jmenoval se Frederick Clawson, z Washingtonu D. C." Sledoval, jak Liz sebou na židli trhla a rozlila si trochu piva na hřbet ruky. "Vidím, že to jméno znáte, paní Beaumontová," dodal bez patrné ironie.

"Co se to děje?" zeptala se bezhlasým šepotem.

"Nemám nejmenší ponětí, co se děje. Můžu se zbláznit, když se na to snažím přijít. Nepřišel jsem vás

zatknout nebo vás nřijak obtěžovat, pane Beaumonte, ale ať mě čert vezme, jestli chápu, jak mohl ty dva zločiny spáchat někdo jinej. Jsem tu, abych vás požádal o pomoc."

"Nechcete mi říkat Tade?"

Alan se neklidně na židli pošoupl. "Myslím, že mi bude víc vyhovovat pan Beaumont, zatím."

Tad přikývl. "Jak chcete. Takže Clawson je mrtvý." Zamyšleně chvíli klopil zrak, potom se znovu podíval na Alana. "Moje otisky prstů byly zase všude možně na místě činu?"

"Ano - dokonce na víc způsobů. Nedávno se o vás psalo v časopise People, že, pane Beaumonte?"

"Před čtrnácti dny." souhlasil Tad.

"Ten článek se našel u Clawsona v bytě. Zdá se, že jedna stránka byla použita jako symbol při rituální vraždě."

„Křis tepané," vydechla Liz. Vypadala unaveně a vystrašeně.

"Jste ochotnej mi říct, jakej k němu máte vztah?" zeptal se Alan.

Tad přikývl. "Není důvod to neříct. Nečetl jste ten článek náhodou šerife?"

"Manžefka ten časopis nosí domů ze samoobsluhy, aie radši vám řeknu pravdu - dívám se jenom na fotky. Mám v úmyslu se vrátit a přečíst si i text, hned jak to půjde."

"O moc jste nepřisel - ale Frederick Clawson je důvodem, proč ten článek vznikl. Víte-"

Alan zvedl ruku. "Dostaneme se k němu, ale pojďme se nejdřív vrátit k Homerovi Gamacheovi. Znovu jsme konzultovali Z. I. O. S. Otisky v Gamacheově dodávce - a taky u Clawsona v bytě, i když žádněj z nich není tak dokonalej jako ten otisk ve žvýkačce a na zrcátku - vypadají, že přesně odpovídají vašim. Což znamená, že pokud jste to neudělal, máme tu dva lidi s přesně stejnými otisky prstů, a tohle patří do Guinnessovy knihy světových rekordů."

Díval se na Williama a Wendy, kteří se pokoušeli v ohrádce hrát paci paci pacičky. Zdálo se, že si hlavně navzájem ohrožují zrak. "Jsou jedno-vaječná?" zeptal se.

"Nejsou," řekla Liz. "Vypadají stejně, ale je to kluk a holka. A taková dvojčata nikdy nejsou jednovaječná."

Alan přikývl. "Ani jednovaječný dvojčata nemají stejný otisky prstů," řekl. Na okamžik se odmlčel a potom dodal ledabylým hlasem, o kterém byl Tad přesvědčen, zeje dokonale předstíraný: "Vy náhodou nemáte bratra, dvojče, pane Beaumonte?"

Tad pomalu zavrtěl hlavou. „Nemám. Nemám vůbec žádné sourozence a moji rodiče jsou mrtví. William a Wendy jsou mí jediní živí pokrevní příbuzní." Usmál se na děti, potom se podíval zase na Pangborna.

"Liz měla v roce 1974 potrat," řekl. "Ti... ti první... byli také dvojčata, jak jsem se dozvěděl, i když si nemyslím, že existuje způsob, jak poznat, jestli byla jednovaječná - když k potratu dojde ve třetím měsíci. A pokud takový způsob existuje, kdo by lo chtěl vědět?"

Alan pokrčil rameny, vypadal trochu rozpačitě.

"Liz nakupovala u Filena. V Bostonu. Kdosi do ní strčil. Spadla na pojízdných schodech až dolů, jednu ruku si ošklivě pořezala - kdyby jí jeden polda z ostrahy nepoložil tlakový obvaz, mohla odejít taky - a přišla o dvojčata."

"Je to v tom článku v PenpleT" zeptal se Alan.

Liz se nevesele usmála a zavrtěla hlavou. "Vyhradili jsme si právo své životy upravit, když jsme souhlasili s článkem, Šerife Pangborne. Mikeovi Donaldsonovi, který přišel dělat rozhovor, jsme to samozřejmě neřekli, ale udělali jsme to."

"Strčili do vás úmyslně?"

"Těžko říct," řekla Liz. Očima spočinula na Williamovi a Wendy... zadumala se nad nimi. "Jestli do mě někdo vrazil náhodou, tak pořádně tvrdě. Úplně jsem odletěla - vůbec jsem se schodů nedotkla, až když jsem byla napůl dole. Přesto jsem se snažila přesvědčit sebe sama, že to byla náhoda. Bylo lehčí se s tím vyrovnat. Představa, že někdo shodí ženu z příkrých schodů, jenom aby viděl, co se stane... taková představa vám zaručeně připraví mnohou bezesnou noc."

Alan přikývl.

"Doktoři, u kterých jsme byli, nám řekli, že Liz už asi nikdy dítě nebude mít," řekl Tad. "Když otěhotněla s Williamem a Wendy, pověděli nám, že je asi nedonosí. Ale proplula tím dobře. A po desetileté pauze jsem se pustil do práce na nové knize pod svým vlastním jménem. To bude má třetí. Takže vidíte, že nám

lo oběma prospělo."

"To druhý jméno, pod kterým jste psal, bylo George Stark?"

Tad přikývl. "Ale to už je pryč. Začalo to přecházet, když byla Liz v osmém měsíci, v pořádku a zdravá. Rozhodl jsem se, že pokud mám být zase otcem, měl bych být taky sám sebou."

4

Potom nastala v rozhovoru jakási zámka - nikoli přímo ticho. Tad řekl: "Přiznejte se, Šerife Pangborne." Alan povytáhl obočí. "Prosím?"

Koutky Tadových úst naznačily úsměv. "Neřeknu, že jste si vypracoval přímo scénář, ale vsadím se, že jste si aspoň připravil hrubý náčrt. Kdybych měl jednovaječné dvojče, bratra, mohl by být hostitelem na tom večírku on. Tak bych mohl být v Castle Rock, zavraždit Homera Gamachea a posázet celou dodávku svými otisky. Ale tím by to nemohlo skončit, že? Moje dvojče spí s mou ženou a chodí na mé schůzky, zatímco já jedu Homerovou dodávkou na to parkoviště v Connecticutu, ukradnu další auto, odjedu do New Yorku, nepohodlného auta se zbavím, potom odjedu vlakem nebo letadlem do Washingtonu D. C. Jakmile jsem tam, zničím Clawsona a spěchám zpátky do Ludlow, vypakuju svého bratra zpátky, kde byl, a oba se chopíme nitek svých životů tam, kde jsme je přerušili. Nebo všichni tři, pokud předpokládáte, že tady Liz se na lom podvodu podílela s námi."

Liz na něj chvilku hleděla a pak se rozesmála. Nesmála se dlouho, ale z plných plic. Nebylo v tom nic chtěného, ale zároveň len smích působil násilně -jako výraz veselí u ženy, která je příliš zaskočena.

Alan se díval na Tada s upřímným a neskrývaným překvapením. Dvojčata se chvilku smála na matku - nebo možná s ní - a pak se znovu pustila do kutálení velkého žlutého balónu v ohrádce sem a tam.

"Tade, to je strašné," řekla Liz, když se ovládla.

"Možná je," pravil. "Jestli ano, tak promiň."

"Je to... pořádně zamotaný," řekl Alan.

Tad se na něj zazubil. "Vyrozuměl jsem, že nejste fanouškem zesnulého George Starka."

"Upřímně řečeno, ne. Ale mám jednoho zástupce, Norrise Ridgewicka, kterež to čte. Musel mi vysvětlit, v čem tkví hlavní vtip."

"Nu, Stark se vykašlal na některé zásady příběhů s tajemstvím. Nikdy nenapsal nic typu Agathy Christie nebo scénáře, který jsem právě předestřel, ale to neznamena, že tak neumím myslet, když se na to soustředím. No tak, šerife - napadla vás ta myšlenka, nebo ne? Jestli ne, tak skutečně dlužím manželce omluvu."

Alan chvilku mlčel, trochu se usmíval a očividně usilovně přemýšlel. Nakonec řekl: "Možná jsem si něco na ten způsob myslel. Ne úplně vážně a ne tak přesně, ale svý vzácný manželce se omlouvat nemusíte. Zjistil jsem, že od rána jsem ochotnej zvažovat i ty nejbláznivější možnosti."

"Vzhledem k situaci."

"Vzhledem k situaci, ano."

Tad se také usmál: "Narodil jsem se v Bergenfieldu, New Jersey, Šerife. Není potřeba spoléhat na moje slova, Icdyž si můžete ověřit v matrice, jestli jsem měl někdy dvojče, na které jsem třeba zapomněl, že." Alan zavrtěl hlavou a upil trochu piva. "Byl to šílenej nápad a cítím se jako dokonalej pitomec, ale to není pro mě zas taková novinka. Cítím se lak už od rána, když jste na nás vytasil ten večírek. Mimochodem jsme si ty jména prověřili. Souhlasí."

"Samozřejmě že souhlasí" řekla Liz trochu opovržlivě.

"A jelikož stejně nemáte dvojče, pěkně se nám tím toto téma uzavírá."

"Předpokládejte jen na okamžik." řekl Tad, "jenom teoreticky, že se to stalo tak, jak jsem navrhoval.

Sedělo by to sakra dobře... až na jeden bod."

"Jakej bod?" zeptal se Alan.

"Ty otisky. Proč bych si dával tolik práce s vyráběním alibi s chlapíkem, který vypadá přesně jako já... a pak to všechno zpackal tím, že na místě činu nechám otisky prstů?"

Liz řekla: "Vsadím se, že si opravdu zkontrolujete matriky, že, Šerife?"

Alan řekl netečně: "Základem policejních postupů je vytěžit každou možnost beze zbytku. Ale já vím už teď, co najdu, jestli to udělám." Zaváhal, pak dodal: "Nebylo to jenom tím večírkem. Připadal jste mi jako Člověk, kterež mluví pravdu, pane Beaumonte. Mám dost zkušenosti, abych ten rozdíl poznal."

Pokud můžu soudit jako dlouholetý policejní úředník, je na světě moc málo dobřejch lhářů. Můžou se čas od času objevit v těch napínavejších románech, o kterých jste mluvil, ale ve skutečném životě jsou hodně vzácní."

"Tak proč vůbec ty otisky?" zeptal se Tad. "To mě zajímá. Jde prostě o amatéra s mými otisky, kterého hledáte? Pochybuji. Napadlo vás, že už kvalita těch otisků je podezřelá? Mluvil jste o šedých zónách. O otiscích něco málo vím, protože jsem si musel něco nastudovat kvůli Stárkovým románům, ale jsem dost líný, když mám práci dovést do konce - je mnohem lehčí prostě sedět u psacího stroje a vymýšlet si lži. Ale copak nemusí být určitý počet srovnávacích bodů, aby mohly být otisky přijaty jako důkaz?"

"V Maine se jich uznává Šest," řekl Alan. "Musí být Šest dokonale souhlasných znaků, aby byl otisk prstu připuštěn jako důkaz."

"A není snad pravda, že ve většině případů jsou otisky prstů jenom poloviční nebo ještě menší nebo jenom rozmazané Šmouhy s několika smyčkami a Čarami?"

"Jo. Ve skutečném životě jdou zločinci málokdy za mříže kvůli otiskům prstů."

"A vy tu máte jeden na zpětném zrcátku, který byl podle vašich slov stejně dobrý jako otisk pořízený na policii, a další byl málem odlitý do kusu žvýkačky. I 'rávě ten mě zaujal. Jako by tam ty otisky byly schválně, abyste je našli."

"Napadlo nás to." Po pravdě řečeno se stalo mnohem víc. Byla to na tom případě jedna z nejděsivějších věcí. Vražda Clawsona vypadala jako klasické gangsterské vyřizování účtů s práskačem: vyřiznutý jazyk, penis v ústech oběti, spousta krve, spousta bolesti, přesto nikdo v budově nezaslechl ani pípnutí. Ale pokud to byla profesionální práce, jak to, že tam všude byly lieaumontovy otisky? Mohlo by být něco, co tolik vypadá jako bouda, nebýt bouda? Ne, pokud se někdo nevytasil se zbrusu novým podfukem. Zatím se Alan Pangbom držel staré poučky: jestli to chodí jako kachna, kváká jako kachna a plave jako kachna, pravděpodobně je to kachna.

"Dají se otisky prstů falšovat?" zeptal se Tad.

"Čtete myšlenky stejně dobře jako píšete knihy, pane Beaumonte?"

"Čtu myšlenky, píšu knížky, ale milej zlatej, okna nezasklívám."

Alan měl plná ústa piva a smích ho tak zaskočil, že je skoro vyprskl na koberec. Podařilo se mu polknout, ale trocha piva mu vletěla do nesprávné dírky a Alan se rozkašlal. Liz vstala a pořádně ho několikrát bouchla do zad. Možná to bylo trochu divné, ale jí to divné nepřipadalo; život se dvěma malými dětmi ji naučil. William a Wendy to pozorovali z ohrádky, žlutý balón se mezi nimi zastavil, nadobro zapomenutý. William se začal smát. Wendy se od něj nakazila.

Z nějakého důvodu to Alana rozesmálo ještě víc.

Tad se připojil také. A Liz, která mu stále bušila do zad, se také začala smát.

Je mi dobře," říkal Alan, i když pořád ještě kašlal a smál se. "Opravdu."

Liz ho naposledy praštila. Z hrdla Alanovy láhve vyšpláchno pivo jako gejzír vypouštějící páru a prsklo mu do rozkroku.

"To nic," řekl Tad. "Plíny máme."

Pak se znovu rozchechtali a na tu krátkou chvíli, kdy se Alan Pangbom rozkašlal, a než se mu konečně podařilo se uklidnit, se všichni tři aspoň dočasně stali přáteli.

5

"Pokud vím nebo pokud jsem mohl zjistit, otisky prstů se nedají falšovat," navázal Alan o něco později nit hovorů - to už si dávali druhou

rundu a trapná skvrna v rozkroku začala usychat. Dvojčata v ohrádce usnula a Liz odešla z pokoje do koupelny. "Samozřejmě to stále prověřujeme, protože až do dnešního rána nebyl důvod předpokládat, že by se v tom případě mohlo něco takového objevit. Víím, že to už někdo vyzkoušel; před pár lety si jeden únosce odebral otisky prstů svého vězně, pak ho zabil, z otisků prstů si pořídil... asi byste tomu řekli razidla... a ty vtiskl do velmi lenkýho plastu. Plastový špičky prstů si nasadil na břicho svých prstů a pokusil se s nima posázet horskou chatu své oběti, aby si policie myslela, že celý únos byl fingovaný a že ten chlap byl volnej."

"Nefungovalo to?"

"Poldové našli pár krásných otisků," řekl Alan. "Patřily pachateli. Při-rozenej tuk na prstech pachatele

falešný otisky vyhladil, a protože byl ten plast tenounkej a ochotně přijímal i ty nejjemnější záhyby, vytvaroval se do skutečných otisků toho chlapa."

"Možná že jiný materiál."

"Jistě, možná. Stalo se to v polovině padesátých let a umím si představit, že od té doby se vynalezlo sto nových druhů polymerních plastů. Mohlo by být. Prozatím můžeme říct jen to, že nikdo v soudním lékařství nebo kriminologii nikdy neslyšel o tom, že by se to podařilo, a myslím, že při tom i zůstane."

Liz se vrátila do pokoje a posadila se, přitáhla si nohy pod sebe jako kočka a přetáhla si přes lýtka sukni. Tad to gesto obdivoval, připadalo mu jaksi nadčasové a nekonečně půvabné.

"Zatím tu máme další nejasnosti, Tade."

Tad a Liz po sobě blýskli pohledem, když Alan použil Tadovo křestní jméno, ale udělali to tak rychle, že si toho Alan nevšiml. Vytáhl ze zadní kapsy odřený zápisník a zahleděl se na jednu stránku.

"Kouříte?" zvedl hlavu.

"Ne."

"Přestal před sedmi lety," řekla Liz. "Bylo to pro něj velmi těžké, ale vydržel."

"Někteří kritici tvrdí, že svět by byl lepším místem, kdybych si vybral nějaké místočko a tam umřel, ale rozhodl jsem se, že to naschvál neudělám," řekl Tad. "Proč?"

"Takže jste kouřil."

"Ano."

"Pallmallky?"

Tad zrovna zvedal plechovku s limonádou. Uvázla ve vzduchu deset centimetrů před jeho ústy. Jak jste seto dozvěděli?"

"Vaše krevní skupina je A negativní?"

"Začínám chápat, proč jste mě dnes ráno celý žhavý přišel zatknout," řekl Tad. "Kdybych neměl tak dobré alibi, už bych seděl v báni, že?"

"Dobřej odhad."

"Krevní skupinu jste mohli zjistit z jeho vojenských záznamů," namítla Liz. "A hlavně si myslím, že z nich pocházejí i jeho otisky."

"Ale to, že jsem patnáct let kouřil pallmallky, v nich není," řekl Tad. "Pokud vím, takové informace armáda neuchovává."

"Tato informace se objevila dnes ráno," oznámil jim Alan. "Popelník v dodávce Homera Gamachea byl plnej nedopalků pallmallek. Děda si dával jenom občas dýmku. Taky v popelníku v bytě Fredericka Clawsona bylo pár špačků z pallmallek. Ten nekouřil vůbec, možná si tu a tam dal marjáнку. Aspoň to tvrdí jeho domácí. Krevní skupinu pachatele jsme zjistili ze slin na nedopalcích. Ve zprávě sérologa je spousta dalších informací. Lepších než otisky prstů."

Tad se už neusmíval. "To nechápu. Vůbec to nechápu."

"Ještě jedna věc tu nesouhlasí," pokračoval Pangborn. "Světlý vlasy. Našli jsme jich asi pět v Homerově dodávce a další jsme našli na opěradle křesla, ve kterém vrah seděl u Clawsona v bytě. Vaše vlasy jsou černý. Mám dojem, že přičesek nenosíte."

"Ne - Tad ne, ale vrah možná ano," řekla Liz chmurně.

"Možná," souhlasil Alan. "Jestli ano, byl vyrobenej z lidských vlasů. A proč by se namáhal a měnil barvu vlasů, když nechával všude možně otisky prstů a cigaretový špačky? Buď je ten chlap naprosto pitoměj nebo se vás do toho úmyslně snaží namočít. Ale ty světlý vlasy nezapadají ani do jednoho, ani do druhýho."

"Možná prostě nechtěl, abyste ho poznali," řekla Liz. "Nezapomeňte, že Tad byl sotva před čtrnácti dny v časopisu People. Po celé zemi."

"Jo, to je taky možnost. Ale jestli ten chlap taky vypadá jako váš manžel, paní Beaumontová-"

"Liz."

"Tak jo. Liz. Jestli vypadá jako váš manžel, bude vypadat jako Tad Beaumont s blondatými vlasy, ne?" Liz se chvíli upřeně dívala na Tada a pak se začala hihňat.

"Čemu se směješ?" zeptal se Tad.

"Zkouším si tě předslavit s bílou vlasy," pořád se hihňala. "Myslím, že bys vypadal jako velmi zkažený"

David Bowie."

„Je to směšné?" zeptal se Tad Alana. „Jd si to nemyslím."

"No...," usmál se Alan.

"No nic. Ten chlap mohl mít kromě blond paruky i sluneční brýle a zvonové kalhoty, pokud víme."

"To ne, pokud je vrahem stejnej chlap, klerýho paní Arsenaultová viděla nastupovat do Homerovy dodávky ve tri čtvrtě na jednu ráno prvního června," řekl Alan.

Tad se naklonil dopředu. "Vypadal jako já?" zeptal se.

"Moc nám toho neřekla, jenom to. že měl na sobě oblek. Pro všechny případy jsem dal za úkol jednomu ze svejch lidí, Norrisi Ridgewickovi, aby jí dnes ukázal vaši fotku. Prý si nemyslí, že jste to byl vy, ale není si jistá. Prý má dojem, že ten chlap, kterej nastoupil do Homerovy dodávky, byl větší." Suše dodal: "Tato dáma patří klidem, co jsou radši přehnaně opatrní, než aby se spletli."

"Ona odhadne velikost podle fotky?" zeptala se Liz nedůvěřivě.

"Vídala Tada ve městě, v létě," pravil Alan. "A řekla, že si nemůže bejt jistá."

Liz přikývla. "Samozřejmě ho zná. Zná nás oba, přesněji řečeno. Pokaždé kupujeme u jejich stánku čerstvou zeleninu. Jsem pitomá. Promiňte."

"Nemáte se proč omlouvat." Dopil pivo a pohlédl na rozkrok kalhot. Suchý. Dobrá. Zůstala tam světlá skvrna, té si nevšimne nikdo kromě manželky. "Tím se dostávám k poslednímu bodu... nebo stránce... nebo jak byste tomu sakra chtěli říkat. Pochybuju, jestli to do případu vůbec patří, ale nikdy neškodí si věci prověřit. Jakou máte velikost nohy. pane Beaumonte?"

Tad pohlédl na Liz, ta pokrčila rameny. "Mám poměrně malé tlapy na chlapa, který měří sto osmdesát tři centimetry. Nosím desítku, ale plus mínus půl čísla mi taky."

"Otisky, který nám ohlásili, byly pravděpodobně větší," řekl Alan. "Stejně si nemyslím, že ty otisky do toho patří, a i kdyby jo, otisky bot se dají falšovat. Vycpete si novmama špičky bot o dvě tři čísla větší, než nosíte, a je to."

"Jaké to jsou otisky?" zeptal se Tad.

"Na tom nesejde," odbyl ho Alan a zavrtěl hlavou. "Nemáme ani jejich fotky. Myslím, že jsme si na stůl vyložili všechno, co tam patří, Tade. Vaše otisky prstů, krevní skupinu, oblíbenou značku cigaret."

"On ale ne-" začala Liz.

Alan zvedl mírumilovně díaň. "Dříve oblíbenou značku cigaret. Možná jsem byl blázen, že jsem vám to všechno vyklopil - a něco ve mně mi pořád říká, že blázen jsem - ale když už jsme se dostali tak daleko, nemá smysl pro pár stromů nevidět les. Jste v tom zamotaný i jinak. Castle Rock je vaše oficiální bydliště, stejně jako Ludlow, protože na obou místech platíte daně. Homer Gamache byl víc než známej; dělal pro vás... dá se říct drobný práce?"

"Ano," řekla Liz. "Ve stejném roce, kdy jsme koupili dům, nechal údržby na plný úvazek - teď ji střídavě dělají Dave Phillips a Charlie Fortin -ale pořád rád přiloží ruku k dílu."

"Pokud budeme předpokládat, že ten stopař, kterýho viděla paní Arse-naullová. Homera zabil - a toho předpokladu se držíme - objevují se otázky. Zabil ho ten stopař, protože Homer byl první člověk, kterej se mu namanul a byl tak hloupej - nebo opilej - že ho vzal, nebo ho zabil, protože to byl Homer Gamache, známej Tada Beaumonta?"

"Jak by mohl vědět, že Homer pojede kolem?" zeptala se Liz.

"Protože Homer jezdil na kuželky pravidelně a Homer je - byl - tvor, kterej zvyky zachovává. Byl jako starej kůň, Liz; vracel se do stáje vždycky stejnou cestou."

"Zpočátku jste předpokládali," řekl Tad, "že Homer nezastavil, protože byl opilý, ale protože stopaře poznal. Cizinec, který by chtěl Homera zabít, by trik se stopováním vůbec nezkoušel. Považoval by to za vystřel naslepo, možná rovnou za beznadějný pokus."

"Ano."

"Tade," řekla Liz hlasem, který nezůstal docela klidný až do konce. "Policie si myslěla, že zastavil, protože ten, koho viděl, byl Tad... že?"

"Ano," řekl Tad. Natáhl se a vzal ji za ruku. "Mysleli si, že jenom někdo jako já - někdo, kdo ho znal - by to takhle zkoušel. I ten oblek do toho asi zapadá. Co jiného si na sebe vezme dobře oblékaný spisovatel, když má v piánu provést vraždu na venkově v jednu hodinu ráno? Samozřejmě solidní tvíd..."

se sakem, které má na loktech hnědé kožené záplaty. Všechny britské detektivky Srvají na tom, že tak je to absolutně cle rigneur."

Podíval se na Alana.

"Je to hrozně divné, že? Celá ta věc."

Alan přikývl. "Je to divný jako hrom. Paní Arsenaultová si myslela, že se chystal přejít silnici nebo že se aspoň k tomu chystal, zrovna když se

objevil Homer v dodávce. Ale fakt, že jste taky znal toho Clawsona v D. C, nás vede spíš k domněnce, že Homer umřel proto, že byl Homer, ne proto, že byl tak opilej, že zastavil. Takže si pohovoříme o Fredericku Clawsonovi, Tade. Vyprávějte mi o něm."

Tad a Liz si vyměnili pohledy.

"Myslím," řekl Tad, "že to rychleji a rozumněji zvládne moje manželka než já. Taky používá můj sprostých slov."

"Určitě chceš, abych to udělala já?" zeptala se ho Liz.

Tad přikývl. Liz se pustila do vyprávění, zpočátku pomalu, potom nabírala rychlost. Tad ji ze začátku jednou nebo dvakrát přerušil, pak se stáhl a spokojil se s nasloucháním. Další půl hodiny skoro nepromluvil. Alan Pangborn vytáhl notes a čmáral si do něj poznámky, ale po několika úvodních otázkách ji také skoro nepřerušil.

Devět

Invaze plazoidů i

"Říkám mu Plazoid," začala Liz. "Je mi líto, zeje po smrti... ale stejně nic jiného nebyl. Nevím, jestli se praví Plazoidi se rodí nebo se jimi stávají, ale každopádně vyrostou do životního stadia zvaného slizoun, takže na tom asi nezáleží. Frederick Clawson byl z Washingtonu, D. C. Vstoupil do největšího právníckého hadího hnízda, aby tam studoval práva.

Tade, děti se nějak vrtí - dal bys jim láhve? A podej mi, prosím tě, ještě jedno pivo."

Přinesl jí pivo a potom vyšel do kuchyně ohrát láhve. Zaklínal kuchyňské dveře, aby zůstaly otevřené a on lip slyšel... a přitom se praštil do česky. Stalo se mu to už tolikrát, že si toho sotva všiml.

Vrabci znovu letí, myslel si a mnul si jizvu na Čele, když naléval do rendlíku teplou vodu a rendlík pak stavěl na sporák. Teď jenom kdybych věděl, co to sakra znamená.

"Nakonec jsme se většinu dozvěděli přímo od Clawsona," pokračovala Liz, "ale jeho hledisko bylo přirozeně trochu zkreslené - Tad rád říká, že všichni jsme hrdinové svých Životů, a Clawson se považoval spíš za Boswella než Plazoida... ale objektivnější verzi jsme získali pomocí lidí z vydavatelství Darwin Press, které publikovalo Tadvy romány pod Stárkovým jménem, a pomocí informací, které nám sdělil Rick Cowley."

"Kdo je Rick Cowley?" zeptal se Alan.

"Literární agent, který se staral o Tada pod oběma jmény."

"A co ten Clawson - váš Plazoid - chtěl?"

"Peníze," odpověděla Liz suše.

Tad v kuchyni vzal z lednice dvě láhve (jenom zpola plné, aby omezil to nepohodlné přebalování uprostřed noci) a strčil je do hrnce s vodou. To, co Liz řekla, byla pravda... ale taky nebyla. Clawson chtěl mnohem víc než peníze.

LIZ jako by mu četla myšlenky.

"Ne že by peníze byly všechno, co chtěl. Ani si nejsem jistá, o co mu hlavně šlo. Chtěl se asi také proslavit jako člověk, který odhalil skutečnou totožnost George Starka."

"Něco na způsob odmaskování neuvěřitelného Pavoučího muže?"

"Přesně tak."

Tad strčil prst do hrnce, aby zkusil vodu, potom se s rukama založenýma na hrudi opřel zády o sporák a poslouchal. Uvědomil si, že má chuť na cigaretu - poprvé po letech měl znovu chuť na cigaretu.

Tad se oťrásl.

2

"Clawson se příliš často ocital na příliš mnoha správných místech," řekla Liz. "Nejenže byl student práv, byl taky knihkupec na částečný úvazek. Nejenže byl knihkupec na částečný úvazek, ale byl taky celý

divý do George Starka. A možná byl jediným fanouškem George Starka v zemi, který také přečetl dva romány Tada Beaumonta."

Tad se v kuchyni zazubil - trochu kysele, pravda - a znovu zkusil vodu v rendlíku.

"Myslím, že si ze svého podezření chtěl vysíat velké drama," pokračovala Liz. "Jak se ukázalo, upízlal si málem vlastní zadnici, aby se pozvedl nad lid obecný. Jakmile došel k závěru, že Stark je ve skutečnosti Beaumont a naopak, zavolal Darwin Press." "Stárkovo vydavatelství."

"Správné. Vzala to Ellie Goldenová, redaktorka Stárkových románů. Rovnou se jí zeptal - řekněte mi prosím, jestli je George Stark ve skutečnosti Tadeáš Beaumont. Ellie řekla, že je to směšný nápad.

Clawson se pak zeptal na autorovu fotku na zadní obálce Stárkových románů. Prý chce adresu toho muže na obrázku. Ellie mu řekla, že mu nemůže dávat adresy autorů vydavatelství.

Clawson řekl: „Nechci Stárkovu adresu, chci adresu toho muže na fot-

ce. Toho muže, který se vydává za Starka." Ellie mu řekla, že je směšný --že muž na fotce je George Stark."

"Vydavatelství do lý doby nikdy neprozradilo, že je to spisovatelský pseudonym?" zeptal se Alan.

Vypadal upřímně zvědavý. "Chovalo se celou dobu, jako by to byl skutečný člověk?"

"Ach, ano - Tad na tom trval."

Ano, pomyslel si, vytáhl láhve z rendlíku a zkusil mléko na vnitřní straně zápěstí. Tad na tom trval. Při zpětném pohledu Tad neví, proč na tom trval, vlastně o tom nemá nejmenší ponětí, ale Tad na tom skutečně trval.

Odnesl láhve zase do obývacího pokoje, cestou se vyhnul srážce s kuchyňským stolem. Podělil dvojčata láhvemi. Vážně, ospale se jich chopila a začala cucat. Tad si znovu sedl. Poslouchal Liz a říkal si, že ta cigareta bylo to poslední, co ho mohlo napadnout.

"Každopádně," pokračovala Liz, "se chtěl Clawson vyptat na víc věcí -měl určitě celou řuru otázek - ale Ellie se nedala. Řekla mu, ať zavolá Ricku Cowleymu a pak mu zavěsí. Clawson pak zavolal k Rickovi do kanceláře, vzala to Miriam. To je Rickova bývalá manželka. Taky jeho partnerka v agentuře. Mají to trochu divně uspořádané, ale vycházejí spolu docela dobře.

Clawson se jí zeptal na totéž-jestli je George Stark ve skutečnosti Tad Beaumont. Miriam tvrdí, že mu řekla, zeje. A laky že ona je Doliey Madi-sonová. „Rozvedla jsem se s Jamesem," řekla, „Tad se rozvádí s Liz a na jaře se vezmeme!" A zavěsí. Potom vběhla k Rickovi do kanceláře a řekla mu, že nějaký chlap z Washingtonu D. C. čmuchará kolem Tadvy tajné totožnosti. Poté se Clawson při telefonování do Cowley Associates dočkal vždycky jen toho, že mu telefon rychle položili."

Liz se dlouze napila piva.

"Ale on to nevzdal. Mám pocit, že skutečný Plazoid se nikdy nevzdává. Došel prostě k závěru, že se slušností se nikam nedostane."

"A Tadvy nezavolal?" zeptal se Alan.

"Ne, ani jednou."

"Nejspíš nejste v seznamu."

Tad učinil jeden z mála přímých příspěvků k tomuto příběhu. "Nejsme ve veřejném seznamu, Alane, ale náš telefon tady v Ludlow je ve fakulním seznamu. Musí být. Jsem učitel a poskytuju konzultace."

"Ale ten kluk nikdy nešel přímo ke zdroji," zadumal se Alan.

"Navázal spojení později... písemně," řekla Liz. "Ale to bych předbíhala. Mám pokračovat?"

"Buďte tak laskavá," pobídl ji Alan. "Tahle historka mě svým způsobem fascinuje."

"Dobrá," řekla Liz, "naš Plazoid potřeboval jenom tři týdny a možná necelých pět stovek dolarů, aby vyhrabal to, o čem byl celou dobu přesvědčený - že Tad a George Stark jsou jeden a týž člověk.

Začal s Literary Markét Pláce, tomu se ve vydavatelských kruzích říká prostě LMP. Je to přehled jmen, adres a služebních telefonních čísel všech možných Udí z oboru - spisovatelů, redaktorů, nakladatelů, agentů. S pomocí LMP a sloupku .Lidé' v časopise Publishers Weekly se mu podařilo vyhmátnout asi půl tuctu zaměstnanců Darwin Press, kteří z vydavatelství odešli v době od léta 1986 do léta 1987.

Jeden z nich potřebnou informaci znal a ochotně ji poskytl. Ellie Goldenová si je docela jistá, že tím viníkem byla holka, která dělala v roce 1985 a 1986 osm měsíců sekretářku hlavnímu účetnímu. Ellie jí nazvala běhnou z Vassaru se špatnými hygienickými návyky."

Alan se zasmál.

"Tad je taky přesvědčený, že to byla ona," pokračovala Liz, "protože se ukázalo, že tou pistolí, ze které se ještě kouří, jsou fotokopie přehledů honorářů pro George Starka. Pocházely z kanceláře Rolanda Burretse."

"To je hlavní účetní vydavatelství Darwin Press," doplnil Tad, Poslouchal a přitom pozoroval dvojčata. Ležela už na zádech, chodidla v pyžamu schoulená k sobě, láhve zaměřené ke stropu. Zrak měla skelný a nepřítomný. Tad věděl, že brzo usnou... a že usnou společně. Všechno dělají společně, pomyslel si Tad. Děti jsou ospalé a vrabci letí.

Znovu se dotkl jizvy.

"Na těch fotokopiích nebylo Tadovo jméno," řekla Liz. "Přehledy honorářů někdy vedou k šekům, ale nejsou to přímo šeky, takže se tam jméno nemuselo objevit. Rozumíte tomu, že?"

Alan přikývl.

"Ale adresa mu stejně řekla většinu toho, co potřeboval vědět. Zněla na pana George Starka, poštovní schránka 1642, Brewer, Maine 04412. To je pořádný kus z Mississippi, kde měl Stark bydlet. Jediný pohled na mapu Maine mu pověděl, že město kousek na jih od Breweru je Ludlow a on věděl, který dobře zapsaný, pokud ne přímo slavný spisovatel tam bydlí. Tadeáš Beaumont. Jaká náhoda.

Tad ani já jsme ho osobně nikdy neviděli, ale on Tada viděl. Z fotokopii, které měl, zjistil, kdy Darwin Press posílá Čtvrtletní šeky s honorářem.

Většina šeků jde nejdřív k agentovi autora. Potora agent vypíše nový šek, na kterém je původní suma po odečtení procent pro agenturu. Ale ve Stárkově případě účetní posílal šeky přímo na poštu do Breweru."

"A co procenta pro agenta?" zeptal se Alan.

"Ta od celkové sumy odečetli už v Darwin Press a poslali Rickovi zvláštním šekem," řekla Liz. "To by byla pro Clawsona další jasná známka, že George Stark není ten, za koho se prohlašuje... jenomže Clawson tou dobou už žádné další nápovědi nepotřeboval. Chtěl nezvratný důkaz. A pustil se do práce, aby ho získal.

Když přišla doba, kdy se postlaly šeky s honorářem, Clawson sem přiletěl. Noci trávil v Holiday Inn; ve dne .hlídkoval' na brewerské poště. Přesně tak to vyjádřil v dopise, který Tad později dostal. Byla to hlídka. Všechno velmi film noir. Toto vyšetřování však mělo hodné utážený rozpočet. Kdyby se ,Stark' čtvrtého dne neukázal a nevybral si šek. Clawson by musel sbalit stan a odplížit se do noci. Ale tím by to asi neskončilo. Když se do vás skutečný Plazoid zakousne, nepustí, dokud si neurve pořádné sousto."

"Nebo dokud mu nevyražíš zuby," zamručel Tad. Viděl, že se Alan k němu otočil s obočím pozdvíženým, a zašklebil se. Zvolil špatná slova. Přesně to už někdo Plazoidovi udělal... nebo něco ještě horšího.

"To jsou ovšem plané dohady," pokračovala Liz a Alan se otočil zase k ní. "Tak dlouho to netrvalo. Třetího dne, to seděl na lavičce v parku naproti poště, uviděl, že Tadův Suburban zajíždí na jedno desetiminutové parkovací místo u pošty."

Liz se znovu napila piva a otfela si pěnu z horního rtu. Když ruku spustila, usmívala se.

"Teď přijde ta část, kterou miluju," řekla. "Je prostě d-d~ delikátní, jak říkal ten teplouš v Návratu na Brideshead. Clawson měl foťák. Takový ten maličký, jaký můžete schovat v dlani. Když chcete udělat fotku, prostě trochu roztáhnete prsty, aby čočky vykoukly ven, a bingo! Máte to."

Zasmála se, zavrtěla při té představě hlavou.

"V dopise psal, že si ho objednal z katalogu, který prodává špiónskou výstroj - štěnice do telefonu, vodičku na potírání obálek, aby obálka na čtvrt hodiny zprůhledněla, kuffíky, které se automaticky zničí, a podobně. Tajný agent X-9 Clawson se hlásí do služby. Vsadím se, že by si sehnal i dutý zub naplněný kyanidem, kdyby se legálně prodávaly. Hrozně se do své role vžil.

No, prostě udělal půl tuctu docela ucházejících fotek. Žádné umění, ale bylo z nich poznat, kdo na nich je a co dělá. Udělal záběr, jak Tad prochá-

zí chodbou poŠty ke schránkám, potom záběr, jak Tad strká klíče do schránky 1642, a polom záběr, jak z ní vytahuje obálku."

"Poslal vám kopie těch fotek?" zeptal se Alan. Řekla, že Clawson chtěl peníze, a Alan měl dojem, že ta dáma ví, o čem mluví. Celá ta historie nejen zapáchala vydíráním; přímo jím čpěla.

"No jo. A tu poslední i zvětšil. Dal se přečíst kousek zpáteční adresy -písmena DARW, a ze znaku nad nimi se dalo jasně vyčíst Darwin Press."

"X-9 znovu zasahuje," řekl Alan.

"Ano. X-9 znovu zasahuje. Nechal fotky vyvolat a pak odletěl zpátky do Washingtonu. Za pár dnů jsme dostali jeho dopis i s fotkami. Ten dopis byl skutečně podivuhodný. Balancoval na hranici vyhrožování, ale nikdy tu hranici nepřekročil."

"Byl to student práv," řekl Tad.

"Ano," souhlasila Liz. "Očividně věděl, jak daleko může zajít. Tad vám ten dopis může přinést, ale klidně vám povím, co v něm bylo. Začal tím, jak moc obdivuje obě půle Tadovy ‚rozdělené mysli‘, jak to nazval. Vylíčil, jak to zjistil a jak to provedl. Potom přistoupil k jádru věci. Byl moc opatrný, než aby nám ten háček ukázal přímo, ale háček tam byl. Napsal, že je začínajícím spisovatelem, ale že nemá na psaní moc času - právnická studia jsou náročná, ale to nebylo všechno. Skutečný problém tkvěl podle něj v tom, že musel pracovat v knihkupectví, aby si mohl zaplatit školné a další náklady. Prý by rád Tadovi ukázal nějakou svou práci, a kdyby ji Tad považoval za slibnou, třeba by ho to přimělo dát dohromady nějakou asistenční hotovost, aby mu pomohl vyjít."

"Asistenční hotovost," zasl Alan. "Takhle se tomu dneska říká?"

Tad zvrátil hlavu a rozesmál se.

"Takhle tomu aspoň říkal Clawson. Myslím, že zbytek můžu ocitovat z paměti. ‚Vím, že vám to na první pohled musí připadat jako velmi smělá žádost, ale jsem si jist, že jestli si mou práci prostudujete, rychle pochopíte, že takové uspořádání by mohlo mít výhody pro nás oba.‘"

"Chvilí jsme nad tím s Tadem dumali, pak jsme se tomu zasmáli, a pak jsme myslím dumali zas."

Jo," řekl Tad. "O tom smíchu nic nevím, ale určitě jsme hodně dumali."

"Nakonec jsme si prostě pohovořili. Mluvili jsme skoro do půlnoci. Oba jsme v Clawsonových fotkách a dopise poznali to, čím ve skutečnosti byly, a jakmile Tad překonal vztek - "

"Pořád ještě jsem ten vztek nepřekonal," přerušil ji Tad, „a to je ten kluk mrtvý."

"No, jakmile přestal řvát, Tadovi se skoro ulevilo. Už dost dlouho chtěl Starka hodit přes palubu a už se pustil do své vlastní dlouhé, vážné knihy. Pořád na ní pracuje. Jmenuje se Zlatý pes. Přečetla jsem si prvních dvě stě stránek a je to nádherné. Mnohem lepší než ty poslední věci, které vychrlil jako George Stark. Tak se Tad rozhodl-"

„My jsme se rozhodli," opravil ji Tad.

"Dobrá, my jsme se rozhodli, že Clawson je vlastně požeňání, i když nám tak nejdřív nepřipadal, a že je to způsob, jak urychlit to, co už stejně bylo na spadnutí. Tad se jenom bál, že se ten nápad nebude moc zamlouvat Ricku Cowleymu, protože George Stark vydělával agentuře víc než Tad, mnohem víc. Ale zachoval se fakticky skvěle. Vlastně řekl, že by to mohlo vyvolat další zájem veřejnosti, který v mnoha směrech pomůže: se Stárkovým kmenovým seznamem, Tadovým kmenovým seznamem-"

"Obou jeho knih," doplnil ji Tad s úsměvem.

"-a s tou novou knihou, až konečně vyjde."

"Promiňte - co je to kmenovej seznam?" zeptal se Alan.

Tad se zazubil, když odpovídal: "To jsou staré knihy, které se už nedávají do těch veselých popelnic před knihkupectvím."

"Takže jste to uveřejnili."

"Ano," řekla Liz. "Nejdřív jsme to oznámili AP tady v Maine a potom Publishers Weekly, ale oznámení se objevilo po celé zemi - Stark byl přece jenom autor bestsellerů a skutečnost, že nikdy doopravdy neexistoval, byla zajímavou náplní pro poslední stránky. A potom se s námi spojil časopis People.

Od Fredericka Clawsona jsme dostali ještě jeden ukvičený, navztekáný dopis, ve kterém nám vyčetl, že jsme zlí, lakomí a nevděční. Nejspíš si myslel, že nemáme právo ho takhle vyšachovat, protože odvedl veškerou práci a Tad akorát napsal pár knih. Potom se odmlčel."

"A teď se odmlčel navždycky," řekl Tad.

"Ne," opravil ho Alan. „fíčko ho umlčel... a to je velkej rozdíl."

Padlo na ně tíživé ticho. Sice krátké... ale velmi, velmi tíživé.

Alan několik minut přemýšlel. Tad a Liz ho nechali. Nakonec zvedl hlavu. "Tak jo. Proč? Proč by někdo kvůli tomu vraždil? Zvlášť když už se tajemství prozradilo?"

Tad zavrtěl hlavou. "Jestli to má něco společného se mnou nebo s knihami, které jsem napsal jako George Stark, nevím, kdo to udělal, ani proč"

"A kvůli tomu pseudonymu?" zeptal se Alan přemítavě. "Myslím - bez urážky, Tade, ale nebyl to zrovna důvěrný dokument nebo velký vojenský tajemství."

"Já se neurazím," řekl Tad. "Po pravdě řečeno naprosto souhlasím." "Stark měl spoustu příznivců," řekla Liz. "Někteří se rozzlobili, že Tad už nenapíše žádné romány jako Stark. People po zveřejnění článku dostal pár dopisů a Tad jich dostal hromadu. Jedna paní zašla tak daleko, že podle ní by se měl Alexis Machine vrátit z důchodu a pořádně Tadovi zavařit." "Kdo je Alexis Machine?" Alan znovu vytáhl notes. Tad se zazubil. "Jenom klid, můj dobrý inspektore. Machine je jenom postava ze dvou románů, které George napsal. Z prvního a posledního." "Fikce na druhou," zamumlal Alan a zastrčil notes zpátky.

"Skvělé." Tad se zatvářil mímě překvapeně. "Fikce na druhou. To není špatné. To vůbec není špatné."

"Já jsem měla takový názor," řekla Liz. "Clawson měl možná kamaráda - za předpokladu, že Plazoidi mají kamarády -, který byl zuřivý Stárkův fanoušek. Možná věděl, že Clawson vlastně může za to, že se ta historka prolákla, a rozzuřil se, protože tím pádem už nebudou žádné Stárkovy romány, které..."

Vzdychla, chvíli se dívala na láhev s pivem, potom znovu zvedla hlavu. "Dost to kulhá, že?"

"Bojím se, že ano," řekl Alan laskavě a pak se podíval na Tada. "Měl byste teď na kolenou děkovat Bohu za to alibi, i když předtím jste neděkoval. Uvědomujete si, že tohle z vás dělá ještě podezřelejšího podezřelého, že?"

"Asi ano, svým způsobem," souhlasil Tad. "Tadeáš Beaumont napsal dvě knihy, které sotva kdo četl. Ta druhá, vyšla před jedenácti lety, neměla ani dobré recenze. Nepatrné zálohy, které dostal, se nakladateli ani nevrátily; bude zázrak, jestli ho vůbec ještě někdy vydají, když se tak špatně prodává. Na druhé straně Stark vydělává peníze plnými hrstmi. Jsou to umírněné hrsti, ale knihy přesto vydělávají čtyřikrát víc, než co si vydělám

za rok učení. Teď se tu nachomýtně Clawson se svou opatrně formulovanou vyděračskou hrozbou. Odmítnu mu vyhovět, ale mou jedinou možností je uveřejnit ten příběh sám. Zanedlouho je Clawson zabit. Vypadá to jako skvělý motiv, ale ve skutečnosti jím není. Zabit rádo by vyděrače poté, co jste to tajemství prozradil už sám, by bylo pitomé."

"Ano... ale pořád zbývá pomsta."

"Asi ano - dokud se nepodíváte na to ostatní. To, co vám řekla Liz, je naprosto pravdivé. Stark byl už stejně zralý do popelnice. Možná by vyšla ještě jedna kniha, ale jenom jedna. A jeden z důvodů, proč se Rick Cow-ley zachoval tak skvěle, jak to Liz vyjádřila, byl ten, že to věděl. A s tou publicitou měl pravdu. Článek v People, i když byl hloupý, dokázal s prodejností zázraky. Rick mi říkal, že Cesia do Babylonu se rázem vrátila na žebříček bestsellerů a všechny Stárkovy romány mizí z pultů. Dutton dokonce plánuje, že udělá dotisk Nečekaných tanečníků a Purpurové mlhy. Z tohoto pohledu mi Clawson prokázal laskavost."

"Takže v čem je zádrhel?" zeptal se Alan.

"To kdybych sakra věděl," odpověděl Tad.

Do ticha, které následovalo, řekla Liz tiše: "Je to lovec krokodýlů. Myslela jsem na ně zrovna dnes ráno. Je to lovec krokodýlů a je to prostě šílený blázen."

"Lovec krokodýlů?" otočil se k ní Alan.

Liz mu vysvětlila Tadův syndrom koukej-živi-krokodýli. "Mohl to být šílený fanoušek," řekla. "Tolik to nekulhá, když si vzpomenete na toho chlapa, co zastřelil Johna Lennona, a na toho, kdo se pokusil zabití Ronalda Reagana, aby udělal dojem na Jodie Fosterovou. Takoví lidé jsou. A jestli Clawson dokázal vystopovat Tada, někdo jiný mohl vystopovat Clawsona."

"Ale proč by se takový chlap pokoušel mě zničit, když moje knížky tak miluje?" zeptal se Tad.

"Protože je nemiluje!" prohlásila Liz rázně. "Lovec krokodýlů miluje Starka. Tebe nejspíš nenávidí stejně, jako nenávidí - nenáviděl - Clawsona. Říkal jsi, že nelituješ, že je Stark mrtvý. To by mohl být přesně ten pravý důvod."

"Mně to stejně neseď," řekl Alan. "Ty otisky-"

"Říkáte, že otisky nikdy nikdo nekopíroval ani nefalšoval, Alane, ale protože byly na obou místech činu, musí být způsob, jak to provést. Je to jediná věc, která souhlasí."

Liz slyšel sebe samého. Jak říká: "Ne, mylíš se, Liz, Jestli nějaký takový chlap existuje, tak Starka jenom nemiluje." Pohlédl dolů na své paže a viděl, že má na nich husí kůži.

"Ne?" zeptal se Alan.

Tad se na ně oba podíval.

"Napadlo vás, že ten člověk, který zabil Homera Gamachea a Fredericka Clawsona, si může myslet, že je George Stark?"

4

Alan už na odchodu řekl: "Zůstanu s vámi ve spojení, Tade." V jedné ruce držel fotokopie - pořízené na stroji v Tadově pracovně - dvou dopisů od Fredericka Clawsona. Tad si nechal pro sebe domněnku, že Alanova ochota vzít si jako důkaz fotokopie - aspoň prozatím - místo originálů je jasnou známkou, že od svých podezření většinou upustil.

"A vrátíte se a zatknete mě, jestli najdete v mém alibi díru?" zeptal se Tad s úsměvem.

"To se, myslím, nestane. Jediná věc, kterou po vás chci, je, abyste i vy se mnou zůstal ve spojení." "Jestli se něco objeví?" "Ano. Přesně tak."

"Je mi líto, že jsme vám nemohli víc pomoci," řekla mu Liz. Alan se zazubil, "Pomohli jste mi hodně.

Nemohl jsem se rozhodnout, jestli se tu mám zdržet ještě den. což by znamenalo další noc v pokoji hotelu Rainada ze škvárobetonu. nebo jet zpátky do Castle Rock. Díky tomu, co jste mi řekli, si vyberu Castle Rock. Vyjedu hned. Bude fajn, že se vrátím. V poslední době má moje žena Annie trochu potíže."

"Doufám, že nic vážného." řekla Liz.

"Migréna," prohlásil Alan krátce. Už vykročit ode dveří, když se otočil. "Ještě je tu jedna věc."

Tad významně zakoulel očima na Liz. "Už je to tady. Starý Columbo v pomačkaném Šustáku se svým osvědčeným trikem."

"Nic takového," řekl Alan, "ale Washington drží v tajnosti jeden fyzic-kej důkaz v případě Clawsonovy vraždy. Je to běžná praxe; pomáhá to vytřídit bláznů, co se rádi přiznávají ke zločinům, který nespáchali. Na zdi Clawsonova bytu bylo něco napsáno." Alan se odmlčel a pak skoro omluv-

Temnápále

ně dodal: "Bylo to napsáno krví oběti. Když vám řeknu, co to bylo, dáte mi své slovo, že si to necháte pro sebe?"

Přikývli.

"Stálo tam, Vrabci znovu letí". Říká to některému z vás něco?"

"Ne," řekla Liz.

"Ne," řekl Tad neutrálním tónem po chvíli váhání.

Alanův pohled na chvíli utkvěl na Tadově obličej. "Docela určitě?"

"Docela určitě."

Alan vzdychl. "Pochyboval jsem, že by vám to něco řeklo, ale připadalo mi, že by byla škoda nezkusit to. Je tu taková spousta dalších zvláštních spojitostí, že mě napadlo, že by tu mohla být ještě jedna.

Dobrou noc, Tade. Liz. Nezapomeňte mi zavolat, kdyby se něco přihodilo."

"Zavoláme," řekla Liz.

"Spolehněte se," souhlasil Tad.

Za chvíli byli oba zase uvnitř, za Alanem Pangbomem zavřeli dveře - a za tmou, kterou se šerif vydal na dlouhou cestu domů.

Později téže noci i

Odnesli spící dvojčata nahoru, potom se sami začali chystat do postele. Tad se svlékl do trenýrek a trička - nahrazovaly mu pyžamo - a odešel do koupelny. Čistil si zuby, když ho zachvátila třesavka.

Upustil kartáček, vyplivl do umyvadla bílou pěnu a pak se na nohou, ve kterých mu zbylo tolik citu jako v dřevěných chůdách, vrhl k záchodové míse.

Napnula ho dávivá křeč - ozvalo se zoufale suché zachroptění - ale nic nezvrátil. Žaludek se mu začal zase uklidňovat... ledy aspoň ho přestal týrat.

Když se otočil, ve dveřích stála Liz v modré noční košilce, která končila skoro deset centimetrů nad

koleny. Bez výrazu se na něj dívala. "Jsi tajnůstkář, Tade. To není dobré. Nikdy to nebylo dobré." Chraptivě vzdychl a podržel před sebou ruce s roztaženými prsty. Pořád se chvěly. "Jak dlouho to víš?" "Od té doby, co se dnes večer Šerif vrátil, jsi trochu mimo. A když nám položil tu poslední otázku... o tom nápisu u Clawsona na zdi... na čele ti mohl rovnou svítit neon."

"Pangborn žádný neon neviděl."

"Šerif Pangborn tě nezná tak dobře jako já... ale pokud máš dojem, že mu to nakonec nedošlo, tak jsi slepý. Dokonce i on si všiml, že něco není úplně košer. Takhle se na tebe díval."

Koutky úst se jí lehce stáhly dolů. Zvýraznily se tím starecké linie její tváře, takové, které poprvé viděl po té nehodě v Bostonu a po potratu a které se prohlubovaly, když ho pak sledovala, jak se stále úporněji snaží vytahovat vodu ze studny, jež vypadala vyschlá.

Někdy v té době se mu pití začalo vymykat z rukou. Všechny ty události - Lizina nehoda, potrat, neúspěch Purpurové mlhy z hlediska kritiky i financí, následný neuvěřitelný úspěch Machineova způsobu pod Stárkovým jménem, nečekaný záchvat chlastání - mu dohromady přivodily hluboké deprese. Věděl, že jde o sobecký, jen na sebe soustředěný stav mysli, ate poznání mu nepomohlo. Nakonec do sebe nasypal hrst prášků na spaní a spláchl je půlkou láhve Jacka Daniela. Byl to hloupý pokus o sebevraždu... ale každopádně pokus o sebevraždu. To všechno se odehrálo během tří let. Tehdy mu to připadalo jako mnohem delší období. Tehdy mu to připadalo jako celá věčnost.

A jen málo z toho, vlastně skoro nic se na stránky časopisu People nedostalo.

Ted' viděl, že se na něj Liz dívá stejně, jako se na něj dívala tehdy. Bylo mu z toho zle. Už ta starost byla zlá; nedůvěra horší. Napadlo ho, že čistou nenávist by snesl líp než ten divný, unavený pohled.

"Nesnáším, když mi lžeš," řekla prostě.

"Nelhal jsem, Liz! Proboha!"

"Někdy lidé lžou tím, že prostě mlčí."

"Stejně jsem ti to chtěl říct. Jenom jsem se snažil najít způsob, jak to udělat."

Byla to však pravda? Skutečně? Nevěděl. Byla to přízračná pitomost, šílená pitomost, ale to nebyl důvod, proč ji zatajil a tím v podstatě lhal. Co si ho nutilo mlčet jako člověka, který si všiml krve ve stolici nebo si nahmatl v třísele hrbol. Mlčení je v takových případech iracionální... ale strach je také iracionální. A bylo tu ještě něco jiného; byl spisovatel, člověk s fantazií. Nikdy nepotkal nikoho - sebe nevyjímaje - kdo by měl nanejvýš matnou představu o tom, proč cokoli dělá. Někdy věřil, že nutkání psát beletrii je pouze hradbou proti zmatku, možná dokonce proti šílenství. Bylo to zoufalé volání po pořádku, volání Udí, kteří dokážou najít cosi tak vzácného pouze ve svých hlavách... a nikdy v srdci.

Jakýsi hlas uvnitř něj poprvé zašeptal: Kdo jsi, když píšeš, Tade? Kdo v té chvíli jsi?

A na to ten hlas neměl odpověď.

"Tak co?" zeptala se Liz. Mluvila ostrým tónem, rozechvělým na hranici vzteku.

Polekaně vzhlédl ze zamyšlení. "Prosím?"

"Už jsi ten způsob našel? Jakýpak asi bude?" "Podívej se," začal, "nechápu, proč mluvíš tak našťavaně, Liz!" "Protože se bojím!" vykřikla zlostně... ale to už jí v koutcích očí viděl slzy. "Protože jsi něco před šerifem zatajil a zatím mi není jasné, jestli to nezatajíš i přede mnou! Kdybych neviděla, jak se tváříš..."

"No?" Ted' už se také začal dohřívat. "A jak jsem se tvářil? Jaký jsem ti připadal?"

"Vypadal jst provinile," vyštěkla. "Vypadal jsi úplně stejně jako tehdy, když jsi lidem vykládal, že jsi přestal pít, a nepřestal jsi. Když-" V té chvíli se zarazila. Nevěděl, co v jeho tváři zahlédla - nebyl si jist, jestli to chce vědět -ale vztek z ní rázem vyprchal. Nahradil ho úlek. "Promiň. To nebylo fér." "Proč ne?" zeptal se tupě. "Byla to pravda. Nějakou dobu." Vrátil se do koupelny a ústní vodou vypláchl zbytky pasty. Byla to ústní voda bez alkoholu. Stejně jako kapky proti kašli. A náhražkový vanilkový likér v kredenci. Nenapil se od dokončení posledního Stárkova románu.

Zlehka se mu rukou dotkla ramene. "Tade... jsme rozčilení. Oba nás to bolí a nijak nám to nepomůže. Říkal jsi, že se tam venku může potulovat Člověk - šílenec - který si myslí, že je George Stařic. Zabil dva lidi, které známe. Jeden z nich částečně může za to, že jsme prozradili Stárkův pseudonym. Muselo té napadnout, že by tě ten chlap mohl mít na čelném místě seznamu nepřátel. Ale přesto něco tajíš. Jak zněl ten nápis?"

"Vrabci znovu letí," řekl Tad. Podíval se na svůj obličej v tvrdém bílém světle, které vrhaly zářivky nad

koupelnovým zrcadlem. Pořád stejná tvář. Možná má trochu kruhy pod očima, ale pořád je to stejná tvář. Byl tomu rád. Nebyl (o sice žádný filmový obličejík, ale byl jeho. "Ano. Tobě to něco řeklo. Co to bylo?"

Zhasnul v koupelně světlo a vzal ji kolem ramen. Odešli do postele a lehli si.

"Když mi bylo jedenáct let," řekl, "prodělal jsem operaci. Odstranili mi malý nádor z čelního laloku mozkového - aspoň si myslím, že to byl čelní lalok mozkový. Věděla jsi o tom."

"Ano." Zmateně se na něj dívala.

"Vyprávěl jsem ti, že jsem trpěl strašnými bolestmi hlavy, než mí ten nádor našli, že?"

"Ano."

Začal ji nepřítomně hladit po stehně. Měla nádherné dlouhé nohy a noční košile byla opravdu velmi krátká.

"Vyprávěl jsem ti i o těch zvucích?"

"Zvucích?" Vypadala překvapeně.

"Asi ne... ale víš, nikdy mi to nepřipadalo nijak důležité. Všechno se to stalo už tak dávno. Lidé s mozkovým nádorem často mívají bolesti hlavy, někdy přímo záchvaty a někdy mívají obojí. Ty příznaky mají dost často své vlastní příznaky. Říká se jim smyslové prekurzory. Nejčastěji jsou to vůně - odřezky z tužky, čerstvě nakrájená cibule, shnilé ovoce. Můj smyslový prekurzor byl sluchový. Byli to ptáci." Podíval se na ni úplně bez výrazu, jejich nosy se skoro dotkly. Cítil, jak ho na čele lechtá zbloudilý pramen jejích vlasů.

"Vrabci, přesněji řečeno."

Posadil se, nechtěl se dívat na její šokovanou tvář. Vzal ji za ruku.

"Pojď."

"Tade... kam?"

"Do pracovny," řekl. "Chci ti něco ukázat."

2

Tadově pracovně vévodil obrovský dubový stůl. Nebyl módně starožitný ani módně moderní. Byla to prostě neobyčejně veliká a neobyčejně užitečná masa dřeva. Stůl stál jako dinosaur pod třemi zavěšenými skleněnými koulemi; světlo, které společně vrhaly na pracovní desku, bylo ostré, ale ne pronikavé. Deska stolu nebyla skoro vůbec vidět. Všude, kam se člověk podíval, se vršily rukopisy, hromady korespondence, knih a obtahů, které mu posílal nakladatel. Na bílé zdi za stolem visel plakát s Tadovou nejoblíbenější stavbou na světě; Žehličkovým domem v New Yorku. Jeho nepravděpodobný klínovitý tvar ho nepřestával blažit.

Vedle psacího stroje ležel rukopis jeho nového románu, Zlatého psa. Na psacím stroji ležela denní práce. Šest stran. Byla to jeho obvyklá dávka... tedy pokud pracoval za sebe. Jako Stark obvykle napsal osm a někdy deset stran.

"S tímhle jsem se babral, než se ukázal Pangborn," zvedl hromádku stránek ze stroje a podal jí je.

"Potom se ozval ten zvuk - cvrlikání vrabců. Dnes už podruhé, jenomže tentokrát mnohem silnější. Vidiš, co je napsané nahoře na tom papíru?"

Dlouho se dívala a on viděl jenom její vlasy a temeno hlavy. Když se

na něj zase podívala, veškeru" barva jí z tváře dávno vyprchala. Rty měla stisknuté do úzké šedé linky.

"Je to stejné," zašeptala. "Je to úplně stejné. Ach, Tadc, co Xoje? Co-" Zapotácela se a Tad k ní vztáhl ruce, na okamžik se bál, že skutečně omdfí. Popadl ji za ramena, noha se mu zachytila o zkříženou podnož židle a skoro je oba strhli na stůl. "Je ti dobře?"

"Ne," řekla slabě. "A tobě?"

"Ne tak docela. Promiň. Pořád stejný nemotorný Beaumont. Jako rytíř v blýskavé zbroji, osvědčil bych se jako perfektní zarážka do dveří."

"Tohle jsi napsal předtím, než se Pangborn vůbec ukázal," řekla. Asi jí připadalo nemožné pochopit to úplně. . . Předtím." "Správně."

"Co to znamená?" Dívala se na něj horečně a upřeně, zorničky v očích měla veliké a tmavé, přestože bylo v místnosti jasné světlo. "Nevím," řekl. "Myslel jsem si, že tě třeba něco napadne." Zavrtěla hlavou a vrátila stránky zase na stůl. Potom si ruku otřela o krátkou nylonovou košili, jako by se dotkla něčeho

odporného. Tad byl přesvědčen, že si neuvědomuje, co dělá, a neřekl jí o tom. "Teď už chápeš, proč jsem si to nechal pro sebe?" zeptal se. "Ano... asi ano."

"Co bych řekl? Našemu praktickému šerifovi z nejmenšího okresu v Maine, který bezmezně věří počítačovým sjetinám armádních záznamů a očitému svědectví? Našemu šerifovi, pro kterého je přijatelnější představa, že schovávám bratra-dvojče, než představa, že někdo objevil, jak se dají falšovat otisky prstů? Co by řekl na tohle?!"

"Já... já nevím." Ze všech sil se snažila vzpamatovat se, vymanit se ze Šoku. Vídal ji to dělat už dřív, ale tím se nezmenšil jeho obdiv. "Nevím, co by řekl, Tade."

"Já taky ne. Nemyslím, že by ho napadlo, že jsem zločin předvídal. Asi je pravděpodobnější, že by si myslel, že jsem po jeho odchodu doběhl do pracovny a napsal to."

"Proč bys něco takového dělal? Proč?"

"Myslím, že první domněnkou by bylo mé šílenství," řekl Tad suše. "Myslím, že polda jako Pangborn by mnohem spíš uvěřil v šílenství, než aby uvěřil něčemu, co se dá vysvětlit jenom paranormálně. Ale jestli si myslíš, že dělám špatně, když to tajím, dokud si to nebudu moci sám nějak přebrat - a možná se mi to povede - řekni to. Můžeme zavolat do šerifovy kanceláře v Castle Rock a nechat mu vzkaz."

Zavrtěla hlavou. "Já nevím. Slyšela jsem - v nějakém pořadu v televizi nebo kde - o psychických spojeních..."

"Věříš na ně?"

"Nikdy jsem neměla důvod si o tom něco myslet. Teď už ho asi mám." Natáhla ruku a zvedla list papíru s naškrábanými slovy. "Napsal jsi to Ge-orgeovou tužkou," poznamenala.

"Byla nejbližší po ruce, nic víc," řekl podrážděně. Mžikem si vzpomněl na pero Scripto, ale okamžitě vzpomínku zapudil. "A nejsou to a nikdy nebyly žádné Georgeovy tužky. Jsou moje. Už toho mám plné zuby, jak se o něm mluví jako o samostatné osobě. Veškerý pochybný půvab, který to snad kdysi mělo, dávno vyprchal."

"Přesto jsi dneska použil jednu jeho frázi- ‚zalži, at' mám alibi'. Nikdy dřív jsem to od tebe neslyšela, mimo knihu. Byla to jenom náhoda?"

Už už začal vysvětlovat, že byla, samozřejmě že byla, ale zarazil se. Pravděpodobně to byla náhoda, ale ve světle toho, co napsal na ten list papíru, kde má jakou jistotu?

"Nevím."

"Byl jsi v tranzu, Tade? Byl jsi v tranzu, když jsi to psal?"

Pomalou, neochotně odpověděl: "Ano. Myslím, že byl."

"Nic víc se nestalo? Nebo se stalo ještě něco?"

"Nemůžu si vzpomenout," řekl a pak ještě neochotněji dodal: "Myslím, že jsem možná něco řekl, ale opravdu si nemůžu vzpomenout."

Dlouho se na něj dívala a pak řekla: "Pojďme si lehnout."

"Myslíš, že usneme, Liz?"

Smutně se usmála.

3

Ale za dvacet minut už skutečně dřímala, když ho probral Lizin hlas: "Musíš jít k doktorovi. V pondělí."

"Tentokrát mě hlava nebolí," bránil se. "Jsou tu jenom ti ptáci, A ta divná věc, kterou jsem napsal."

Odmlčel se, a pak s nadějí dodal: "Co myslíš, nemohla to být jenom náhoda?"

"Nevím, co to je," řekla Liz, "ale musím ti povědět, Tade. že náhoda je na mém seznamu hodně nízko."

Kdoví proč to oběma připadalo legrační, a tak leželi v posteli, hihňali se co nejtíšeji, aby neprobudili děti, a objímali se. Aspoň to bylo mezi nimi znovu v pořádku - nebylo v té chvíli mnoho věcí, kletými si Tad mohl být jist, ale tímto si jist byl. Mezi nimi bylo všechno v pořádku. Bouře minula. Práchnivější staré kosti byly znovu pohřbeny, aspoň prozatím. "Objednám tě," řekla, když se trochu uklidnili. "Ne. Udělám to sám."

"A nepodlehneš nějakému tvůrčímu zapomnění?" "Ne. Bude to první věc, kterou v pondělí udělám. Slovo skauta." "Tak dobře." Vzdychnula. "Zatraceně bych se divila, jestli se trochu vyspím." Afe za pět minut už dýchala tiše a pravidelně a ani ne za pět minut po ní spal i Tad.

4

A znovu se mu zdál ten sen.

Byl úplně stejný (nebo tak aspoň vypadal) až skoro do konce: Stark ho provedl opuštěným domem, pořád se držel za ním, říkal Tadovi, že se plete, když Tad rozechvělým, vystrašeným hlasem tvrdil, že je to jeho vlastní dům. Velmi se mylíš, říkal Stark za jeho pravým ramenem (nebo levým? A záleželo na tom?). Majitel domu, říkal znovu Tadovi, je mrtvý. Majitel domu byl na tom tajuplném místě, kde končí všechny vlaky, na místě, kterému tady dole (ať to bylo kdekoli) všichni říkají Konečná. Pořád totéž. Dokud nedošli do zadní chodby, kde už Liz nebyla sama. Připojil se k ní Frederick Clawson. Byl nahý, měl na sobě jen směšný kožený kabát. A byl mrtvý stejně jako Liz.

Stark mu přes rameno zamyšleně řekl: "Tohle se tady dole děje ukvičen-cům. Stane se z nich nechutná nádivka, o něj už je postaráno. Postarám se o všechny, o jednoho po druhém. Jenom si dej pozor, abych se nemusel postarat o tebe. Vrabci znovu letí, Tade - zapamatuj si to. Vrabci letí."

A potom, zvenčí, je Tad uslyšet ne tisíce vrabců, ale milióny, možná miliardy, a den potemněl, když se gigantické hejno ptáků vzneslo a pak úplně zakrylo slunce.

"Nevidím!" zakřičel a George Stark za jeho zády zašeptal: "Znovu letí. kamaráde. Nezapomeň. A neplet se mi do cesty."

Probudil se, celý rozřesený a prochladlý, a tentokrát si dal spánek na čas. Ležel ve tmě, myslel si, jak je to absurdní, ten nápad, který mu sen přivodil - možná že ho přivodil už poprvé, ale tentokrát se rýsoval mnohem jasněji. Naprosto absurdní. Skutečnost, že si vždycky představoval Starka a Alexise Machinea jako podobné osoby (a proč ne, protože v jistém velmi reálném smyslu se oba narodili ve stejnou dobu, s Machineovým způsobem), oba byli vysocí a se širokými rameny - muži, kteří vypadali, jako by nevyrostli, ale jako by byli vystaveni ze solidních cihel - a oba světlovlasí... tento fakt tu absurditu nezmírnil. Pseudonymy neožívají a nevraždí. Při snídani o tom bude vyprávět Liz a oba se tomu zasmějí... no, možná se přímo nezasmějí, vzhledem k okolnostem, ale smutně se na sebe zašklebí.

Budu tomu říkat komplex Williama Wilsona, pomyslel si a znovu usnul. Ale když přišlo ráno, sen nevypadal nijak důležité, aby o něm musel vyprávět - toho ostatního měli přece až nad hlavu. Tak nic neřekl... ale s ubíhajícím dnem se přistihl, že se v duchu ke snu zas a znovu vrací a dumá nad ním jako nad temným drahokamem.

Jedenáct

Konečná i

V pondělí brzy ráno, ještě než ho mohla Liz upomínat, se objednal u doktora Huiitea. Odstranění nádoru v roce i 960 měl v lékařských záznamech. Pověděl Humeovi, že se mu nedávno vrátilo to ptačí cvrlikání, jež předcházelo bolesti hlavy v měsících, které skončily diagnózou a operací. Doktor Hume chtěl vědět, jestli se vrátily i bolesti hlavy- Tad mu pověděl, že ne.

Neřekl mu nic o tranzu ani o tom, co v tom stavu napsal, ani o tom, co se našlo napsané na zdi bytu zavražděného Člověka ve Washingtonu D. C. Opravdu mu to připadalo vzdálené jako sen z minulé noci. Vlastně se přistihl, že se snaží celou věc zlehčovat.

Doktor Hume to však vzal vážně. Velmi vážně. Nařídil Tadovi, aby hned odpoledne zašel do lékařského střediska pro východní Maine. Chtěl rentgenové snímky hlavy a počítačovou axiální tomografii...

Tad šel. Poseděl při snímkování a pak strčil hlavu do stroje, který vypadal jako velkosušička na prádlo. Stroj čtvrt hodiny rachtal a otáčel se a potom Tada propustili ze zajetí... aspoň prozatím. Zatelefonoval Liz, pověděl jí, že výsledky můžou čekat koncem týdne, a řekl, že půjde na chvíli do kanceláře na univerzitě.

"Přemýšlel jsi ještě o tom, že zavoláš Šerifovi Pangbornovi?" zeptala se. ...Počkáme na výsledky testů," řekl. "Jakmile uvidíme, co máme, možná se dokážeme rozhodnout."

Byl u sebe v kanceláři, uklízel ze stolu a polic siláž navršenou za celý semestr, když mu v hlavě znovu začali křičet ptáci. Nejdřív se ozvalo několik jednotlivých začírkání, k nim se přidalo další a rychle se proměnilo v ohlušující chór.

Bílé nebe - viděl bílé nebe narušené obrysy domů a telefonních tyčí. A všude byli vrabci. Lemovali každou střechu, mačkali se na každé tyči, čekali jen na příkaz skupinové mysli. Potom se vrhnou do nebe s lomozem, jako když tisíce listů papíru pleská v prudkém větru.

Tad se slepě odpotácel ke stolu, zašátral po židli, našel ji a zhroutil se na ni.

Vrabci.

Vrabci a bílé nebe pozdního jara.

Ten zvuk mu zaplnil hlavu jako nepřehledná kakofonie, potom si přitáhl k sobě list papíru a začal psát, aniž si uvědomoval, co dělá. Hlava mu bezvládně přepadla dozadu; oči nevidomě hleděly na strop. Pero létalo sem a tam a nahoru a dolů, jako by jednalo o své vlastní vůli.

V jeho hlavě se všichni ptáci vznesli jako tmavé mračno, které zatemnilo bílé březnové nebe v ridgewayské čtvrti Bergenfieldu v New Jersey.

3

Přišel k sobě za necelých pět minut poté, co se mu v mysli ozvalo první osamělé štěbetání. Hrozně se polil a levé zápěstí ho úporně bolelo, ale hlava byla v pořádku. Pohlédl dolů, uviděl na stote papír - byla to zadní strana formuláře pro objednávání učebnic americké literatury - a tupě hleděl na to, co tam bylo napsáno:

"To nedává smysl," zašeptal. Mnul si spánky špičkami prstů, čekal, až ho začne bolet hlava nebo se slova načmáraná na papíře spojí a začnou něco znamenat.

Nechtěl, aby se stalo jedno ani druhé... a také se to nestalo. Slova zůstala jen slovy, opakovanými pořádky dokola. Některá byla očividně vytržena ze snu o Stárkovi; ostatní byla jenom nesouvislým biábolem.

A hlava se cítila dobře.

Tentokrát to Lizneřeknu, pomyslel si. Ať se propadnu, jestli jí to řeknu. A nejen proto, že se bojím... a jase bojím. Je to naprosto jednoduché - ne všechna tajemství jsou zlověstná. Někdy jde o prospěšná tajemství. Někdy jde o nezbytná tajemství, A tohle je kombinace obou.

Nevěděl, jestli je to platná pravda nebo ne, ale učinit objev, který byl ohromně osvobozující: nestaral se o to. Už ho unavilo přemýšlet a přemýšlet a pořád nic nevědět. Taky ho už unavil strach, jako se to stává člověku, který z legrace vstoupí do jeskyně a začíná mít podezření, že zabloudil.

Tak o tom přestaň přemýšlet. To je taky řešení.

Měl pocit, že toto platí. Nevěděl, jestli to dokáže nebo ne... ale rozhodl se podstoupit starou dobrou zkoušku. Velmi pomalu natáhl ruce, vzal do nich objednávkový formulář a začal ho trhat na proužky.

Nepřehledná zmeť slov napsaných na papíře začala mizet. Otočil proužky podélně, znovu je přetrhal a útržky hodil do koše, kde přistály jako konfety na ostatních odpadcích, které tam naházel. Seděl a hleděl na ty útržky skoro dvě minuty, napůl čekal, že se vznesou, spojí se a pak se mu vrátí na stůl, jako když se cívka filmu pustí pozpátku.

Nakonec koš vzal a odnesl ho chodbou k nerezocelovému panelu zapuštěnému do zdi vedle výtahu. Pod ním byl nápis SPALOVACÍ ODPADKŮ.

Otevřel panel a vyhodil smetí do černé šachty.

"Tak," pronesl do nezvyklého letního ticha anglicko-matematického křídla budovy. "Všechno je pryč."

Tak tomu se tady dole říká nechutná nádivka.

"Tady nahoře tomu říkáme kecy," zamumlal a odešel zase do kanceláře s prázdným košem v ruce.

Bylo to pryč. Dolů šachtou do zapomnění. A dokud z nemocnice nepřijdou výsledky testů - nebo dokud nezažije další zatmění, tranz, okno nebo co to sakra bylo - měl v úmyslu nic neříkat. Vůbec nic. Bylo víc než pravděpodobné, že slova napsaná na kusu papíru vytvořila jen a jen jeho mys!, jako ten sen o Stárkovi a prázdném domě, a neměla vůbec nic společného s vraždou Homera Gamachea ani s vraždou Fredericka Clawsona.

Tady na Konečné, kde končí všechny vlaky.

"Neznamená to vůbec nic," řekl Tad přísným, důrazným hlasem... ale když toho dne odcházel z univerzity, skoro utíkal.

í/vanáč/

Sestřička

Věděla, že něco není v pořádku, když se chystala strčit klíč do velkého bezpečnostního zámku ve dveřích svého bytu a místo aby klíč zajel do zdířky s důvěrně známou a uklidňující sérií cvaknutí, klíč dveře rovnou odstrčil. Ani na chvíli ji nenapadlo, jak byla hloupá, že odešla do práce a nechala být

nezamčený, žjova, Miriam, proč jsi rovnou nepověsila na dveře ceduli NAZDAR LUPIČI, PRACHY MÁM V HRNCI NA HORNÍ POLICI V KUCHYNI?

Nic takového ji nenapadlo, protože jakmile žijete v New Yorku půl roku, ale i Čtyři měsíce by stačily, nezapomínáte. Vy možná žijete někde na venkově a zamykáte, jenom když odjíždíte na dovolenou, nebo jste možná kdysi zapoměli zamknout a odjeli jste do práce, ale to jste bydleli v malém městečku jako Fargo v Severní Dakotě nebo v Ames v lowě, ale jakmile jste nějakou dobu pobýli v starém červivém Velkém Jablku, zamykali jste, i když jste si šli půjčit trochu cukru k sousedovi přes chodbu. Zapomenout zamknout by bylo jako vydechnout a zapomenout se nadechnout. Město bylo plné muzeí a galerií, ale město bylo také plné feťáků a cvoků, a člověk neriskoval. Pokud nebyl od narození úplně pitomý, a to Miriam nebyla. Možná byla trochu praštěná, ale ne pitomá.

Takže věděla, že něco není v pořádku, a i když byla přesvědčená, že zloději, kteří se jí do bytu vloupali, nejspíš odešli už před třemi nebo čtyřmi hodinami a vzali s sebou všechno, z čeho koukala sebemenší možnost, že to udají v zastávámé (nemluvě o osmdesáti nebo devadesáti dolarech v hrnci... a možná vzali i ten hrnec, když tak nad tím teď přemýšlela; koneckonců, byl to přece moc pěkný hrnec!), pořád mohli být uvnitř. Něco takového

předpokládáte automaticky jako chlapi, kteří dostali svou první opravdovou pistoli, a dřív, než se začnou učit cokoli jiného, je jim vštěpováno, že musejí předpokládat, že pistole je vždy nabitá, že i když ji vytáhnete z krabice, ve které přišla z továrny, musíte s ní zacházet, jako by byla nabitá.

Začala od dveří ustupovat. Udělala to skoro okamžitě, ještě než se dveře zastavily, ale už bylo pozdě. Z temnoty se vynořila ruka, vystřelila pěti-centimetrovou mezerou mezi dveřmi azárubníjako projektil. Popadla její ruku. Klíče upadly na koberec na chodbě.

Miriam Cowleyová otevřela ústa a chtěla zaječet. Hned za dveřmi stál veliký světlolvasý muž, trpělivě čekal už víc než Čtyři hodiny, nepil kávu, nekouřil cigarety. Měl chuť na cigaretu a hned si jednu dá, až bude mít tohle za sebou, ale předtím by ji pach mohl varovat - Newyorčani byli jako maličká zvířátka příkrčená v křoví, se smysly nastraženými v očekávání nebezpečí, i když si mysleli, že jsou uvolnění a mají se dobře.

Popadl její pravé zápěstí pravou rukou, než si stačila něco pomyslet. Pak se dlaní levé ruky opřel o dveře, zapřel je a ze všech sil trhl ženou vpřed. Dveře vypadaly jako dřevěné, ale byly samozřejmě kovové, jako všechny dveře dobrých bytů v tom starém červivém Velkém Jablku. Polovinou tváře dopadla na hranu, jen to zadunělo. Dva zuby se jí vylomily z dásně a prosekly jí ústa. Rty, předtím sevřené, se otřesem uvolnily a přes spodní ret vytryskla krev. Na podlaze se rozprskly kapky. Lícni kost jí praskla jako dřívko.

Podklesla v kolenou, napůl v bezvědomí. Světlolvasý muž ji pustil. Zhroutila se na koberec na chodbě. Tohle muselo být velmi rychlé. Podle newyorského folklóru se ve starém červivém Velkém Jablku nikdo nestará ani zbla, co se děje, pokud se to neděje jemu. Podle zdejšího folklóru mohl cvok bodnout ženu dvacetkrát nebo čtyřicetkrát před dvacetimístným holičstvím v pravé poledne na Sedmé avenue a nikdo by ani nepípl, možná kromě Mohl byste to nad ušima zastříhnout trochu výš nebo Myslím, že tentokrát kolínskou vynecháme, Joe. Světlolvasý muž věděl, že ten folklór lže. Pro malá, lovená zvířátka je zvědavost součástí krabičky poslední záchrany. Chraň si vlastní kůži, ano, takhle se ta hra jmenovala, ale zvířátko, které není zvědavé, bude velmi brzy mrtvé zvířátko. Proto byla rychlost prvořadá.

Otevřel dveře, chytil Miriam za vlasy a škulb s ní dovnitř.

Za okamžik zaslechl kousek dál v chodbě cinknutí uvolňované zástrčky, po kterém následovalo cvaknutí otvíraných dveří. Nemusel se dívat ven, aby viděl obličej, který už touhle dobou vykukoval z dalšího bytu, drobný holý králičí obličej, jehož nos sebou skoro Škubal.

"Snadji to nerozbila, Miriam?" zeptal se hlasitě. Nasadil vyšší rejstřík, ne úplně falzet, prázdné hrsti si podržel na pět centimetrů od úst, aby zvuk přicházel jakoby odjinud, a stal se ženou. "Snadné. Pomůžeš mi to zvednout?" Spustil nice. Vrátil hfas k normálnímu tónu. "Jasně. Počkej chvilku."

Zavřel dveře a vykukl ven kukátkem. Mělo čočku typu rybí oko. takže poskytovalo zdeformovaný Širokouhlý výhled na chodbu, a uviděl v něm přesně to, co čekal: bílý obličej za hranou dveří na druhé straně chodby, vykukující jako králík z díry. Obličej se stáhl. Dveře se zavřely.

Nezabouchly se; prostě se zhouply. Hloupá Miriam něco upustila. Ten muž - možná přítel, možná její

bývalý - jí pomáhal zase tu věc zvednout. Není čeho se bát.

Miriam zasténala, začala se probírat.

Světlovlasý muž sáhl do kapsy, vytáhl břitvu a trhnutím ji otevřel. Ostří zazářilo v kalném světle jediné lampy, kterou nechal rozsvícenou, stolní lampy v obývacím pokoji.

Otevřela oči. Pohlédla vzhůru na něj, viděla jeho tvář vzhůru nohama, když se nad ní skláněl. Ústa měla potřísněná červení, jako by jedla jahody. Ukázal jí břitvu. Její oči, které byly omámené a zakalené, zpozorněly a rozšířily se. Mokrý Červená ústa se otevřela.

"Pípní a říznu tě, sestřičko," řekl a její ústa se zavřela. Znovu si namotal její vlasy na ruku a vtáhl ji do obývacího pokoje. Sukně jí šustila po naleštěné dřevěné podlaze. Zadkem zachytila běhoun a hrnula ho pod sebou. Zaúpěla bolestí. "Nedělej to," varoval ji. "To ti povídám."

Ocitli se v obývacím pokoji. Byl malý, ale příjemný. Útulný. Na stěnách visely tisky francouzských impresionistů. Zarámovaný plakát, který inzeroval Kočky: TEĎ A NAVĚKY. Suché květiny. Malá sektorová pohovka, polstrovaná nějakou uzHkovou režnou látkou. Knihovna. V knihovně viděl na jedné polici obě Beaumontovy knihy a na druhé všechny čtyři Stárkovy knihy. Beaumontovy byly na vyšší polici. To bylo špatné, ale musel se spokojit s předpokladem, že ta mrcha to prostě udělala bezmyšlenkovitě.

Pustil jí vlasy. "Sedni si na gauč, sestřičko. Na tamten konec." Ukázal na konec gauče vedle malého postranního stolku, na kterém ležel telefon a záznamník.

"Prosím," zašeptala a nepohnula se, aby vstala. Ústa a tvář jí začínaly natékat a to slovo se změnilo v syčivé Pišim. "Cokoli. Všechno. Peníze jsou v hrnci." Piniše šou v hňši.

"Sedni si na gauč. Na tamten konec." Tentokrát jí jednou nikou ukázal břitvou na obličej a druhou ukázal na gauč.

Vyškrábala se na gauč a vmáčkla se mezi polštáře co nejlouběji. Tmavé oči měla hodně rozšířené. Otřela si rukou ústa a užasle se chvíli dívala na krev na dlani, než se znovu podívala na něj.

"Co chcete?" Šu chšete? Bylo to jako poslouchat někoho, kdo mluví s plnou pusou.

"Chci, abys někam zavolala, sestřičko. To je všechno." Zvedl telefon a rukou, ve které držel břitvu, zmáčkl na záznamníku tlačítko POSLECH. Potom jí podal telefonní sluchátko. Bylo staromódní, takové, které sedí ve vidlici podobné tající čince. Mnohem těžší než sluchátko moderního telefonu. Věděl to a viděl podle nepatrného napětí jejího těla, když jí sluchátko podával, že ona to ví taky. Na rtech světlovlasého muže se objevil náznak úsměvu; pouze na rtech. Ten úsměv rozhodně nehřál.

"Pomýšlíš na to, že bys mě tím mohla vzít přes hlavu, že, sestřičko?" zeptal se jí. "Já ti něco povím - to není dobrý nápad. A víš, co se stane lidem, kteří přijdou o všechny dobré nápady?" Když neodpovídala, řekl: "Vypadnou z nebe. Viděl jsem lo jednou v kreslený grotesce. Takže budeš držet to sluchátko na klíně a soustředit se, aby se ti dobré nápady zase vrátily."

Zírala na něj, celá vytřeštěná. Krev jí pomalu stékala po bradě. Jedna kapka se odpoutala a přistála na živůtku šatii. To nikdy nevypereš, sestřičko, pomyslel si světlovlasý muž. Říkají, že to vypereš, když takovej flek rychle vymáčeš ve studený vodě, ale není to pravda. Oni mají mašiny. Spektrografy.

Plynový chromatografy. Ultrafialový paprsky. Lady Mac-betb měla pravdu.

"Jestli se ten hloupej nápad vrátí, uvidím ti to na očích, sestřičko. Jsou to takový velký, tmavý oči. Přece nechceš, aby ti to jedno velký tmavý oko teklo po tváři, že ne?"

Zavrtěla hlavou tak rychle a prudce, až jí vlasy zasvištěly v propletených vlnách kolem tváře. A celou dobu, co vrtěla hlavou, se ty nádherné tmavé oči neodpoutaly od jeho tváře a světlovlasý muž pocítil, že se mu u nohy něco pohnulo. Pane. máte v kapse skládací pravítko nebo mě prostě rád vidíte?

Tentokrát se úsměv objevil i v jeho očích stejně jako na ústech a on měl dojem, že se žena nepatrně uvolnila.

"Chci, aby ses naklonila dopředu a vytočila číslo Tada Beaumonta." Jenom na něj hleděla, oči zářivé a lesklé šokem.

"Beaumonta." opakoval trpělivě. "Toho spisovatele. Udělej to, sestřičko. Čas letí vpřed jak okřídlený nohy Merkurovy."

„Mijj diář.1" řekla. Ústa už měla příliš opuchlá, takže je nemohla pořádně zavřít, a začínalo být stále těžší porozumět jí. Znělo to jako Újjijáš.

„ÚjjjáŠ?“ zeptal se. „Má lo být něco jako Uriáš? Nevím, o čem mluvíš. Seber se, měkkoto.“

Pečlivě, bolestně artikulovala: „Můj diář. Diář. S adresami. Nepamatu-ju si jeho číslo.“

Břítva se mihla vzduchem blíž. Zaznělo to málem jako lidský šepot. Určitě to byla jen fantazie, ale oba to přesto zaslechli. Vmáčkla se ještě hlouběji do rezných polštářů, opuchlé rty se křečovitě stáhly. Oiáček břitvou, aby ostří odráželo tlumené, mírné světlo stolní lampy. Naklonil ji, nechal světlo klouzat podél jako vodu, potom se na ni podíval, jako by oba museli být blázní, kdyby neobdivovali takovou krásnou věcíčku.

„Neser mě, sestřičko.“ Teď se v jeho slovech objevilo jižanské změkčování. „Tohle nikdy nezkoušej, když niáš co dělat s chlapem jako jsem já. Okamžitě vytoč to zasraný číslo.“ Možná že si Beaumontovo číslo nepamatovala, s ním nebylo tolik práce, ale měla by mít v hlavě Stárkovo číslo. V jejím knižním podnikání byl Stark pohyblivou veličinou a telefonní číslo bylo náhodou na oba muže stejné.

Z očí jí začaly téct slzy. „Nepamatuji! si ho,“ zasténala. Nepamahuju ši ho. Světlovlasý muž se jí chystal říznout - ne proto, že se na ni zlobil, ale protože když takové dámě dovolíte, aby jí prošla jedna lež, vždycky tím přivedíte další iež - ale pak se rozmyslel. Došel k závěru, že je docela možné, že dočasně ztratila přehled o lakových světských záležitostech, jako jsou telefonní čísla, dokonce i čísla důležitých klientů jako je Beaumont Stark. Byla v šoku. Kdyby ji požádal, aby vytočila číslo vlastní agentury, asi by se vyjevila úplně stejně.

Ale jelikož mluvili o Tadu Beaumontovi a nikoli Rickii Cowleyovi, mohl jř pomoci.

„Dobře,“ řekl. „Dobře, sesřičko. Jsi rozčilená. Rozumím. Nevím, jestli lomu věříš nebo ne, ale dokonce mám s tebou soucit. A máš štěstí, protože náhodou to číslo znám. Znáám je stejně dobře jako svý vlastní číslo, dalo by se říct. A víš eo? Nebudu tě ani nutit, abys ho vytáčela, částečně proto, že tady nechci sedět, dokud peklo nezamrzne, a čekat, až ho vytočíš

správně, ale taky proto, že s tebou mám fakticky soucit. Teď se nakloním a vytočím číslo sám. Víš, co to znamená?“

Miriam Cowleyová zavrtěla hlavou. Zdálo se, že jí tmavé oči pohltily skoro celý obličej.

„Znamená to, že ti budu důvěřovat. Ale jenom semhle; jenom semhle a ani o píd' dál, holka zlatá.

Posloucháš? Dochází ti to všechno?“

Miriam horečně přikyvovala, vlasy jí jen létaly. Bože, miloval jednu ženu se spoustou vlasu.

„Dobře. Tak je to dobře. Až budu vytáčet to číslo, sestřičko, budeš se dívat rovnou na tuhle čepel a nikam jinam. Pomůže ti to udržet si dobrý nápady v hlavě.“

Naklonil se vpřed a začal vytáčet číslo na staromódním ciferníku. Ze záznamníku vedle telefonu zároveň vycházelo zesílené cvakání. Znělo to, jako když zpomaluje karnevalové Kolo štěstí. Miriam Cowleyová seděla s telefonním sluchátkem na klíně a hleděla střídavě na břitvu a ploché, hrubě tesané plochy v obličejí toho strašného cizince.

„Promluv s ním,“ nařídil jí světlovlasý muž. „Jestli to vezme jeho manželka, pověz jí, že volá Miriam z New Yorku a že chceš mluvit s jejím mužem. Víám, že máš opuchlou pusu, ale snaž se, at' tě ten, kdo to vezme, pozná. Snaž se kvůli mně, sestřičko. Pokud nechceš, aby se ti obličej pro-měnní v picassovskej portrét, půjde ti to úplně krásně.“ Poslední dvě slova zazněla jako hůplně khdxlmě.

„Co... co mám říct?“

Světlovlasý muž se usmát. Byla přece jenom kus, všechna čest. K nakousnutí. Tolik vlasů. Další rozruch v oblasti pod přezkou opasku. Tam dole začínalo být nějak živo.

Telefon zvonil. Oba to slyšeli přes záznamník.

„Však ty si něco porádného vymyslíš, sestřičko.“

Ozvalo se cvaknutí, protože telefon někdo zvedl. Světlovlasý muž počkal, dokud neuslyšel Beaumontův hlas říct haló, a pak se rychle jako had naklonil vpřed a přejel Miriam břitvou po levé tváři, až se odchlípl kus kůže. Vyhrnula se krev. Miriam vykřikla.

„Haló!“ vyštěkl Beaumontův hlas. „Haló, kdo je tam? Sakra, jsi to ty?“

Ano, jsem to já, to si piš, ty hajzle, pomyslel si světlovlasý muž. Jsem to já íť ty víš, že jsem to já. že?

„Pověz mu, kdo jsi a co se tu děje!“ vyštěkl na Minám. „Dělej! Nenut' mě, abych tě pobízela dvakrát!“

„Kdo je to?“ křičel Beaumont. „Co se děje? Kdo je to?“

Miriam znovu zaječela. Krev cákala na rezné polštáře na pohovce. Na živůtkii šatů už nebyla jediná

kapka krve; živůtek byl krví prosáklý.

"Udělej, co říkám, nebo ti tou věcí uříznu tu zasranou hlavu!"

„Tcide, je tu nějaký chlap!" zaječela do telefonu. Bolestí a hrůzou znovu artikulovala zřetelně. "Je tady nějaký zlý chlap! Tade, je tady nějaký zlý chlap!"

"ŘEKNI, JAK SE JMENUJEŠ!" zařval na ni a švihl jí břitvou na centimetr před očima. Ucukla a zanaříkala.

"Kdo je to? Kdo-"

"MIRIAM!" zakřičela. "ACH TADE AŤ UŽ MĚ NEŘEŽE AŤ MÉ TEN ZL Ý CHLA P UŽ NEŘEŽE A Ť- "

George Stark přešmíkl břitvou zauzlovanou telefonní šňůru. Telefonní přístroj vyrazil zlostné zapraskání statické elektřiny a ztichl.

Bylo to dobré. Mohlo to být lepší; chtěl ji sklátit, opravdu si to s ní chtěl udělat. Už to bylo dlouho, co si to chtěl udělat s ženou, a tuhleto chtěl, ale nedostane ji. Hrozně řvala. Králíci budou vystřikovat hlavy z dřer, větřit Jestli někde v okolní džungli nenašlapuje velký dravec, hned za světly jejich žalostných maličkých elektrických táborových ohňů.

Pořád ještě řvala.

Bylo jasné, zejí všechny dobré nápady došly.

Tak ji Stark popadl znovu za vlasy, zaklonil jí hlavu, až hleděla a ječela na strop, a podržel jí hrdlo.

Pokoj ztichl.

"Tak, sestřičko,- řekl něžně. Složil břitvu zase do rukojeti a vložil si ji do kapsy. Potom natáhl zakrvácenou levou ruku a zatlačil jí oči. Manžeta košile okamžitě nasákla teplou krví, protože krční (epna pořád pumpovala červenou, ale bylo správné udělat správnou věc. Když to byla žena, zatlačili jste jí oči. Nezáleželo na tom, jak špatná byla, nezáleželo na tom. jestli to byla feťácká děvka, která prodala vlastní děcka, aby si koupila fet, přesto jste jí zatlačili oči.

A ona byla jenom malá ryba v tom všem. Rick Cowley byl jiná káva.

A ten chlap, co napsal článek do Časopisu.

A ta mrcha, co dělala fotky, zvlášť tu s náhrobkem. Mrcha, ano, strašná mrcha, ale její oči zatlačí taky.

A až se o všechny postará, nadejde chvíle, aby si pohovořil přímo s Tadem. Bez prostředníků; mano a mano. Chvíle, kdy Tad prohlédne.

i li lkával, že až je všechny oddělá, Tad bude ochoten prohlédnout. Jestli IK\ už. se najde způsob, jak ho k tomu popostrčit.

Koneckonců, byl to ženatý muž - měl velmi krásnou manželku, pravou královnu ovzduší a temnot.

A měl děti.

Podržel ukazovák v teplém gejzíru Miriaminy krve a rychle začal psát na zeď. Musel si namočit dvakrát, aby mohl dopsat, ale vzkaz tam byl, krátký a úderný. Nad bezvládně svěšenou ženinou hlavou. Mohla by si v/kaz přečíst vzhůru nohama, kdyby měla oči otevřené.

A kdyby byla pořád živá, samozřejmě.

Naklonil se a políbil Miriam na tvář. "Dobrou noc, sestřičko," řekl ;i odešel z bytu.

Ten muž naproti přes chodbu zase vykukoval ze dveří.

Když uviděl vysokého, zakrváceného světlovlasého muže, který se vynořil z bytu Miriam, dveře zabouchl a zamkl.

Moudrý, pomyslel si George Stark a rázoval chodbou k výtahu. Sakra moudrý.

Mezitím bude muset sebou hodit. Neměl čas se poflakovat.

Dnes večer musí stihnout ještě pár schůzek,

nr. „írinícl

Totální panika i

Na několik okamžiků | nikdy se nedozvěděl, na jak dlouho - Tada uchromila panika tak naprostá a totální, že nebyl schopen doslova vůbec ničeho. Byl opravdu div, že vůbec dokázal dýchat. Až později ho napadlo, že jediný případ, kdy cítil něco vzdáleně podobného, prožil v deseti letech; s několika kamarády se (ehdy rozhodli jíl koupal, přestože byla půlka května. Bylo to nejméně o tři týdny dřív, než se do té doby kdokoli z nich vtínku koupal, ale přesto jim to připadalo jako skvělý nápad; ten den bylo

jasno a na květen v New Jersey velmi horko, teplota se vyšplhala skoro ke třicítce. Všichni tři došli k jezeru Davis, jak z legrace říkali malému rybníku asi míli od Tadeova domu v Bergenfieldu. Tad se převlékl do plavek jako první, takže byl první ve vodě. Jednoduše se vrhl z břehu po hlavě do vody a dodnes si myslí, že tehdy neměl daleko ke smrti - ale jak daleko, to rozhodně vědět nechtěl. Vzduch byl toho dne možná skoro letní, ale voda byla jako o posledním dni těsně před začátkem zimy, než se potáhne ledem. Jeho nervový systém dostal na chvilku zkrat. Dech mu zamrzl v plicích, srdce se zastavilo v půli tepu, a když se vynořil na hladinu, bylo to, jako by byl autem s vybitou baterií a potřeboval nahodit motor, potřeboval to rychle a nevěděl, jak to udělat. Pamatoval si, jak slunce jasně svítilo, rozhazovalo deset lišic zlatých třpytek po modročerné hladině vody, pamatoval si, jak Hany Black a Randy Wister stáli na břehu, Hany si natahoval vybledlé (renýrky na nohy a přes macatý zadek, Randy tam stál nahý s plavkami v ruce a ječel Jaká je voda, 'lade?', když se Tad vyhoupl na hladinu, a dokázal vymyslet jen Umírám, jsem tady na tom slunci se dvěma nejlepšími kamarády a je po škole a uemíuii žádný domá-, i úkol a večer bude v televizi Pan Blandings slaví dům snu a máma říkala, že můžu jíst a televize, ale já lo nikdy neuvidím, protože budu mrtvý. ID. co bylo ještě před několika vteřinami snadným, prostým dýcháním, se ii-d pramenilo v zmuchlanou sporlovní ponožku nacpanou do krku, v cosi, 111 nedokázal ani vytlačit, ani vtáhnou!. Srdce mu leželo v hrudi jako malý Mudený kámen. Pak lo najednou povolilo, zprudka, hvízdavě se nadechl, na těle mu naskákala miliarda pupínků, a odpověděl Randymu s bezelstnou zlomyslnou radostí, která je vyhrazena malým klukům: Voda je fajn! Není mne studená! Skočte sem! Teprve po letech ho napadlo, že mohl jednoho nebo oba zabít, stejně jako skoro zabil sebe.

'lakové to bylo i ted'; ociil se v přesně stejném celkovém ochromení. V armádě mají pro takovou věc jméno - hromadný průser. Ano. Dobré jméno. Pokud šlo o terminologii, byla armáda skvělá. Zapadl do důkladného, obrovského hromadného pmseiii. Seděl na křesle, ne v něm, ale na něm. nakláněl se dopředu, telefon pořád v ruce a zíral na slepé oko televize. Uvědomil si, že do dveří vešla Liz. že se ho nejdřív ptá, kdo to je a potom co se děje, a bylo to jako lehdy u jezera Davis, přesně takové, dech mu uvízl v krku jako špinavá bavlněná ponožka, nechtěla tam ani /pálky, všechny komunikační spoje mezi mozkiem a srdcem se najednou přerušily, omlouváme se za tu neplánovanou poruchu, dodávky budou obnoveny, jakmile to bude možné, nebo dodávky možná nikdy nebudou obnoveny, ale každopádně si užijte svůj pobyt v krásném městečku Konečná, místu, kde končí všechny vlaky.

Pak to povolilo, stejně jako lo povolilo tehdy, a on se hltavě nadechl. Srdce mu v hrudi dvakrát rychle poskočilo a pak spustilo svůj obvyklý pravidelný rytmus... i když tempo bylo pořád rychlé, až moc rychlé.

Ten výkřik. JežíSi Kriste, pane Bože, ten výkřik.

Liz už běžela přes pokoj a on si uvědomil, že mu vytrhla telefonní sluchátko z ruky. teprve když ji viděl, jak pořád dokola křičí Haló? a Kdo je tam? Potom uslyšela bzučení přerušenoho spojení a sluchátko odložila.

"Miriam," podařilo se mu nakonec ze sebe vypravit, když se k němu Liz otočila. "Byla to Miriam a křičela."

Nikdy jsem nikoho nezabil, jenom v knihách.

Vrabci letí.

Tak tomu se tady dole říká nechutná nádivka.

Tady tomu říkáme Konečná.

Pustíme se zase na sever, kclmo. Musíš zalhat, at' mám alibi, protože se pustím zase na sever. Půjdu si uříznout par bifteku.

"Miriam? Křičela? Miriam Cowleyová? Tade, co se děje?" Je to on," řekl Tad. "Věděl jsem to. Myslím, že jsem to věděl skoro od začátku, a potom dnes... dnes odpoledne... jsem měl další."

"Další co?" Přitiskla si prsty ze strany na krk a usilovně si třela kůži. "Další zatmění? Další tranz?"

"Obojí," řekl. "Nejdřív zase ti vrabci. Když jsem o sobě nevěděl, popsal jsem kus papíru spoustou blbostí. Zahodil jsem ho. ale na lom papíru bylo její jméno. Liz, jméno Miriam bylo mezi tím, co jsem dneska napsal, když jsem byl mimo... a..."

Zarazil se. OČi se mu rozšiřovaly stále víc. "Co? Tade, co je?" Sevřeia mu paži, zatřásla s ní. "Co je?"

"Má v obývacím pokoji plakát," řekl. Slyšel svůj hlas, jako by patřil někomu jinému - hlas přicházející z velké dálky. Třeba z vysílačky. "Plakát z broadwayského muzikálu. Kočky. Viděl jsem ho, když jsme u ní naposledy byli. Kočky, TĚ A NAVĚKY. To jsem taky napsal, napsal jsem to, protože jsem tam byl, a byl jsem tam. nějaká moje část tam byla, moje část se dívala jeho očima..."

Podíval se na ni. Podíval se na ní očima rozšířenýma dokořán. "Tohle není žádný nádor, Liz. Aspoň ne takový, který bych měl v těle." "Nevím, o Čem mluvíš!" Liz skoro křičela.

"Musím zavolat Rickovi," zamumlal. Část jeho mysli jako by se nad-lehčovala, skvěle se pohybovala a mluvila k sobě samé v obrazech a jednoduchých, jasných symbolech. Takhle to bylo, když psal. někdy, ale dnes se tak poprvé cítil ve skutečném životě - bylo psaní skutečný život? napadlo ho najednou.

Nemyslel si to. Spíš se podobalo pauze, "Tade, prosím tě!"

"Musím varovat Ricka. Možná je v nebezpečí." "Tade, vůbec ti nerozumím!"

Ne; samozřejmě že ne. A kdyby se zastavil a pustil se do vysvětlování, bylo by to ještě nesrozumitelnější... a zatímco by svěřoval své obavy manželce, čímž by nejspíš nedosáhl vůbec ničeho, nejvýš by ji přiměl k úvahám, jak dlouho bude trvat vyplňování příslušných papírů při hospitalizaci v blázinci, George Stark by mohl projet devět městských bloků v Manhattanu, které oddělovaly Rickův byt od bytu jeho bývalé manželky. Seděl by vzadu v taxíku nebo za volantem ukradeného auta. sakra, seděl

by /a volantem černého Toronada ze snu - pokud jste se pustili po siezce k šílenství tak daleko, proč se na všechno prostě nevykaslat a nedojít až do konce? Sedí za volantem, pokuřuje, připravuje se zabit Ricka, stejně jako /ubil Miriam -

Zabil ji?

Možná ji jenom vyděsil a pak odešel, nechal ji uvzlykanou a v šoku. Nebo ji možná zranil - bylo to pravděpodobné, když se nad tím zamyslel. Co to říkala? Ať už mě neřeže, ať už mé ten zlý chlap neřeže. A na papíře Málo řezy. A... nestálo tam taky ukončí!?

Ano. Ano, stálo to tam. A!e to přece vede k tomu snu, že? To vede ke Konečné, k místu, kde končí všechny vlaky... že?

Modlil se, aby to tak bylo.

Musel k ní přivolat pomoc, aspoň se o to musel pokusit a musel varovat Ricka. Ale kdyby Rickovi zavolal a zčistajasna mu pověděl, aby si dával pozor, Rickby chtěl vědět proč.

Co se děje, Tade? Co se stalo?

A kdyby se Tad zmínil o Miriam, Rick by vyskočil a uháněl by k ní, protože Rick o ni pořád stál.

Zatraceně o ni stál. A pak to bude on, kdo ji najde... možná rozsekanou na kusy (část Tadvy mysli se snažila před tím pomyšlením, před tou představou couvnout, ale zbytek jeho mysli byl nelítostný, nutil ho podívat se, jak bude Miriam vypadat, rozsekaná jako maso na pultě v řeznictví).

A možná že právě s tím Stark počítal. Hloupý Tad, posílá Ricka rovnou do pasti. Hloupý Tad, ulehčuje mu práci.

Ale copak jsem za něj nedělal práci celou dobu? Cožpak právě o tomhle nebyl ten pseudonym, Kriste Pane?

Cítil, jak se mu mysl znovu zahlučuje, tiše se uzavírá do uzlu jako sval v křeči na noze, do hromadného průseru, a to si nemohl dovolit, zrovna to si teď vůbec nemohl dovolit.

"Tade... prosím! Pověz mi, co se děje!"

Zhluboka se nadechl a popadl její studené paže do studených rukou.

"Byl to stejný muž, co zabil Homera Gamachea a Clawsona. Byl s Miriam. On... jí vyhrožoval. Doufám, že nic jiného. Nevím. Křičela. Spojení se přerušilo."

"Ach, Tade! Ježíši!"

"Teď není čas, abychom jeden nebo druhý propadali hysterii," řekl

a pomyslel si: / když Bůh ví, že já bych moc chtěl. "Jdi nahoru. Najdi svůj adresář. Já ve svém nemám Miriamino číslo a adresu, Myslím, že ty ano."

"Jak jsi tn myslel, že jsi tn věděl skoro od začátku?"

"Na tohle teď není čas. Liz. Najdi ten adresář. Rychle. Jasně?"

Ještě chvílku váhala.

"Možná jí něco udělal! Běž!"

Otočila se a vyběhla z pokoje. Uslyšel rychlé, lehké dusání jejích nohou po schodech nahoru a snažil se znovu sebrat myšlenky.

Nevolej Rickovi. Jestli je to past, volat Rickovi by byl moc špatný nápad.

Tak jo... dostáíi jsme se až sem. Není to moc, ale aspoň je to začátek. Takže komu?

Newyorské státní policii? Ne - měli by plno otázek, které by zdržovaly - například jak to, že chlap z Maine ohlašuje zločin v New Yorku, a tím by to teprve začalo. Takže newyorské policii ne. Další velmi špatný nápad.

Pangbornovi.

Chyti! se toho nápadu. Zavolá nejdřív Pangbornovi. Bude muset opatrně volit slova, aspoň prozatím. To, co mu později třeba řekne, nebo neřek-ne - o těch zatměních, o čimčarání vrabců, o Stárkovi - to už vyplyne ze situace. Prozatím byla důležitá Miriam. Jestli byla Miriam zraněná, ale pořád naživu, nemělo by smysl komplikovat situaci novými prvky, protože by tím mohl Pangboma zpomalit. On byl tím člověkem, který bude muset zavolat newyorským poldům. Budou jednat rychleji a budou klást méně otázek, když dostanou hlášení od člověka svého oboru, i když zrovna dotyčný sbratřený polda bude náhodou z Maine.

Ale nejdřív Miriam. Pane Bože, ať zvedne telefon.

Liz přiběhla s adresářem do pokoje jako vítr. Ve ivářích byla bledá skoro stejně jako tehdy, když se jí konečně podařilo přivést Williama a Wetidy na svět. "Tady to je," fukla. Rychle dýchala, skoro lapala po dechu.

To bude v pořádku, chtěl jí říct, ale spolkl to. Nechtěl říkat nic, z čeho by se lehko mohla vyklubat lež... a Miriamin výkřik naznačoval, že události rozhodně překročily obvyklou míru. Pokud šlo o Miriam, události se k obvyklé míře možná už nikdy nevrátí.

Je tu nějaký chlap, je tu nějaký zlý chlap.

Tad pomyslel na George Starka a trochu se otrásl. Byl to sakra zlý chlap, jen co je pravda. Tad si toho byl vědom daleko líp než kdokoli jiný. Výstavě! přece George Starka od základů... není-íiž pravda?

"Jsme v pořádku." řekl Liz - aspoň to byla pravda. Zatím, připomněla mu neodbytná mysl Šeptem.

"Ovládni se, jestli to jde, děvče. Jestli se předýcháš, omdlíš a sekneš sebou na zem, nijak tím Miriam nepomůžeš."

Posadila se, ztuhlá jako pravítka, hleděla na něj se zuby neúprosně zakousnutými do spodního rtu. Začal vyťukávat Miriamino číslo. Prsty se mu trochu třáslly, na druhé číslici klopýtł a vyťukł ji dvakrát. Ty jsi ten pravý, kdo má lidem vykládat, aby se ovládli. Znovu se zhluboka nadechl, zadržel dech, přerušil tlačítkem spojení a začal znovu, tentokrát se přinutil zpomalit. Ťukł do posledního tlačítka a naslouchal rozvážnému cvakání, jak kontakty zapadaly na své místo.

Ať je v pořádku, Pane Bole, a jestli není úplně v pořádku, jestli to nemůžeš zařídít, ať je aspoň natolik v pořádku, aby mohla vzít telefon. Pivsím Te.

Ale telefon nezvonil. Ozývalo se pouze vytrvalé tú-tú-tú obsazovacího tónu- Možná že telefon byl opravdu obsazený; možná že volala Rickovi nebo do nemocnice. Nebo byl možná telefon vyvěšený.

Byla tu však ještě jiná možnost, pomyslel si, když znovu mačkal tlačítko přerušující spojení. Možná že Stark vytrhl telefonní šňůru ze zdi. Nebo ji možná

(ať mě ten zlý chlap už neřeže)

odřízl.

Stejně jako řízl Miriam.

Břítvou, pomyslel si Tad a po zádech mu přeběhl mráz. To bylo další slovo v té změti, kterou odpoledne napsal. Břítva.

2

Následující půlhodinu ho znovu zaplavoval zlověstně nepřírozený pocit, stejný, jako když se u jeho dveří objevil Pangborn se dvěma státními policisty, aby ho zatklı za vraždu, o které ani nevěděl. Žádnou osobní hrozbu nevnímal - aspoň bezprostřední hrozbu - ale měl opět pocit, že prochází temným pokojem plným jemných pavučinových vláken, která mu přejíždějí po obličeji, nejdřív jen lechtají a nakonec člověka dohánějí k šílenství, vlákna, která neuvíznou. ale odšustí těsně předtím, než je stačíte zachytit.

Znovu zkusil Miriamino číslo, a když by!o pořád obsazeno, zmáčkl tlačítko přerušení spojení a chvíli váhal jestli má zavolat Pangbornovi

nebo spojovatelce v New Yorku, která by zkontrolovala Miriamin telefon. Copak neměli nějakou možnost, jak rozlišit, jestli na lince někdo hovoří, nebo je telefon vyvěšený, anebo byl nějakým způsobem vyřazen z provozu? Měl pocit, že takovou možnost mají, ale podstatné bylo, že Miriam se najednou odmlčela a už nebyla k dosažení. Přesto by mohli zjistit - Liz by mohla zjistit -jestli nemají dvě linky místo jedné. Pmč neměli dvě linky? To byla přece hloupost, nemít dvě linky, no ne?

I když mu všechny ty myšlenky proběhly hlavou snad za dvě vteřiny, připadalo mu, že to trvalo mnohem déle. a nadával si, že si hraje na Hamleta, zatímco Miriam Cowleyová v byte třeba umírá. Postavy v knihách - aspoň ve Stárkových knihách - si nikdy takové pauzy nedávaly, nikdy se nezastavily, aby rozjímaly o nějakém nesmyslu, jako například proč nikdy neměly druhou telefonní linku pro případ, že nějaká žena v jiném státě třeba smrtelně krvácí. Lidé v knihách si nikdy nemuseli brát volno, když si chtěli odskočit na záchod, a nikdy se nedostali do takové křeče jako Tad.

Svět by byl mnohem efektivnější místo, kdyby všichni lidé pocházeli z nějakého oblíbeného románu, pomyslel si. Lidem v oblíbených románech se za všech okolností daří udržet myšlenky pohromadě a hladce přecházet z kapitoly do kapitoly.

Vytočil mainské telefonní informace, a když se spojovatelka zeptala "Jaké město, prosím?" chvíli tápal, protože Castle Rock byl městys. žádné město, ale malý městys, přestože byl sídlem okresu, a pak si pomyslel: Tohle je panika, Ttttie. Totální panika. Musíš ji doslat pod kontrolu. Nesmis nechat Miriam umřít, protože jsi zpanikařil. A jak se zdálo, měl dokonce čas uvažovat, proč by to neměl dopustit, a zároveň si na otázku odpovědět: byl jedinou opravdovou postavou, nad kterou mohl mít skutečnou kontrolu, a k image takové postavy panika prostě nepatřila. Aspoň jak ji viděl on.

Tady dole tomu říkáme kecy, Tade. Tady dole se tomu říká nechutná nádiv-"Pane?" naléhala spojovatelka. „Jaké město, prosím?"

Tak jo. Ovládej se.

Zhluboka se nadechl, sebral rozum do hrsti a řekl: "Castle City." Kristepane. Zavřel oči. A s očima pořád zavřenýma řekl pomalu a zřetelně: "Promiňte. Castle Rock. Chtěl bych číslo do šerifovy kanceláře." Nastala odmlka a potom nějaký umělý hlas začal odříkávat číslo. Tad si uvědomil, že nemá pero ani tužku. Hlas opakoval číslo podruhé, Tad se

UM ID vně namáhal, aby šije zapamatoval, a číslo mu profřčelo hlavou rov-IKHI do zapomnění a nenechalo po sobě sebemenší stopu.

..Pokud potřebujete další informaci," pokračoval umělý hlas. "laskavěŠLijte a spojovatelka-" "Liz?" zaprosil. "Pero? Něco na psaní?"

V adresáři měla zapíchnutou velkou tužku, podala mu ji. Ve sluchátku se /novu ozvala spojovatelka - lidská spojovatelka. Tad jí řekl!, že si číslo nestačil zapsat. Spojovatelka zapojila umělý hlas, vzdáleně připomínající /ruský, který znovu číslo odrecitoval. Tad si číslo načmáral na obálku nějaké knihy, skoro zavěsil, pak se rozhodl, že si je zkontroluje a poslechne si naprogramované říkání podruhé. Při druhém kole se ukázalo, že dvě číslice přehodil. Ach, panika u něj dosahovala-vrcholu, to bylo nad slunce jasnější.

Zmáčkl tlačítko přerušující spojení. Po celém těle mu vyrazil lehký pot.

"Jenom klid, Tade."

"Ty jsi ji neslyšela," řekl chmurně a vytáčel číslo šerifovy kanceláře.

Telefon čtyřikrát zazvonil, než znuděný yankeeský hlas řekl: "Šerifova kancelář okresu Castle, u telefonu zástupce Ridgewick, co pro vás můžu udělat?"

"Tady je Tad Beaumont. Volám z Ludlow."

Jo?" Nepoznal ho. Ani náhodou. Což znamenalo další vysvětlování. Další pavučiny. Jméno Ridgewick mu v hlavě rozezvonilo vzdálený zvonek. Samozřejmě - to je ten zástupce, který vyslychal paní Arsenualtovou a našel Gamacheovo tělo. Ježíšku na křížku, jak mohl najít toho dědu, klerého měl Tad zavraždit, a přitom nevědět, kdo Tad je?

"Šerif Pangborn sem přijel, aby... aby se mnou probral vraždu Homera Gamachea, zástupce Ridgewicku. Mám nějakou další informaci a nutně s ním musím okamžitě mluvit."

"Šerif tu není." Zdálo se, že na Ridgewicka neudělal naléhavý Taduv lón nejmenší dojem.

"Takkde>>r

"Doma."

"Dejte mi číslo, prosím."

Neuvěřitelné: "Á, tak to nevím, jestli můžu. pane Bowmane. Šerif -chci říct Alan - neměl v poslední době moc volna a jeho manželka byla drobet nemocná. Bolí ji hlava."

"Musím s ním mluvit!"

"No." řekl Ridgewick rozšafně, "je mi docela jasný, že si to myslíte.

Možná že musíte. Fctkt musíte, no jo. Něco vám povím, pane Bowmane. Klidně lo vysypte na mě a já už posou-"

„Přijel sem, aby mě zatkl za vraždu Homera Gamachea. zástupce, a stalo se ještě něco, a jestli mi to číslo nedáte OKAMŽITĚ-"

"Ech, panenka skcickncif vykřikl Ridgewick. Tad uslyšel tiché bouchnutí, umě! si představit, jak se Ridgewickovy nohy snesly ze stolu -|| pravděpodobně Pangbornova stolu - a přistály na podlaze, když se přestal houpat na židli. "Beaumont, a ne Bowman!"

"Ech, Kriste! Kriste Pane! Šerif - Alan - říkal, že jestli zavoláte, okamžitě vás mám spojit!"

"Dobře. Tak-"

"Kriste Pane! Jsem to hlava skopová!"

Tad, který ze srdce souhlasil, řekl: "Dejte mi jeho číslo, prosím." Sáhl do rezerv, o nichž neměl ani tušení, zeje má. a podařilo se mu udržet hlas v klidu.

"Jasně. Vteřinku. Uch..." Mučivá odmlka se prodlužovala. Byly to samozřejmě jen vteřiny, ale Tadovi se zdálo, že během lé pauzy mohly být postaveny pyramidy. Postaveny a pak znovu zbourány. A celou tu dobu mohl z Miriam v obývacím pokoji pět sel mil odtud odtékat život na koberec. Možná jsem ji zabil, pomyslel si. jenom tím, že jsem se rozhodl zavolat Pangbornovi a zvedl to tenhle idiot od narození, místo toho, abych zavolal rovnou newyorské policii. Nebo na 911. To jsem měl nejspíš udělat; vytočit 911 a nechat je, ať si s tím poradí oni.

Jenomže taková možnost nevypadala reálně, ani teď. Mohl za to ten tranz, řekl si, a slova, která napsal, když v tranzu byl. Nemyslel si, že útok na Miriam předvídal... ale nějakým záhadným způsobem se stal svědkem Stárkových příprav k přepadení. Přízračný křik tisíců ptáků mu vnucoval myšlenku, že celá ta Sílená záležitost je jeho vina.

Ale pokud Miriam zemře, jenom protože zpanikařil a nedokázal zavolat na 911, jak se bude moci podívat do tváře Rickovi?

Do prdele, jak se bude moci podívat v zrcadle na sebe?

Ridgewick, Čistokrevný Yankecký idiot, se konečně zase ozval. Dal Tadovi šerifovo číslo, vyslovoval každou číslici tak pomalu, že si ji mohla zapsat i duševně zaostalá osoba... ale Tad ho stejně přinutil, aby číslo zopakoval, přestože hořel netrpělivostí. Pořád byl otřesený z toho, jak snadno popletl číslo šerifovy kanceláře, a co se mohlo stát jednou, mohlo se klidně opakovat.

"Dobře, - řekl nakonec. "Díky."

"Ehm, pane Beuamonte? Moc bych ocenil, kdybyste trochu ubral plyn. pokud by došla řeč na to. jak jsem-"

Tad bez sebemenší výčitky svědomí zavěsil a vyt'ukal číslo, které mu Ridgewick dal. Samozřejmě že telefon nezvedne Pangborn; to by bylo prostě příliš, než v co mohl o Noci Pavučin doufat. A pokud to někdo zvedne, poví mu dotyčný (po nezbytné pětiminu lovce slovního ping-pon-gu), že šerif odjel pro bochník chleba a láhev mléka. Nejspíš do Laconie v New Hamsphiru, i když ani Phoenix by nebyl marný.

Krátce, zdivočele se uchechtl a Liz na něj polekaně pohlédla. "Tade? Je ti dobře?"

Chtěl jí odpovědět, pak na ni jen mávl rukou, aby jí ukázal, že mu je dobře, když telefon kdosi zvedl. Nebyl to Pangborn; v tom se tedy nepleli. Byl to malý kluk, vypadal tak na deset.

"Haló, Pangbornovi," zapištěl, "u telefonu Todd Pangborn."

"Ahoj," řekl Tad. Maně si uvědomil, že drží sluchátko příliš pevně, a pokusil se prsty uvolnit. Zavrzaly, ale ani se nepohnuly. Jmenuji se Tad-" Pangborn, řekl skoro, ach Ježíši, to by se povedlo, tím by tomu

dal korunu, lak jo, Tade, minul ses povoláním, měl jsi být dispečerem letového provozu. "-Beaumont," dokončil po krátké úpravě kurzu. „Je doma šerif?"

Ne, musei jet do Lodi v Kalifornii, pro pivo a cigarety.

Místo toho uslyšel, že se chlapec vzdálil od sluchátka a zařval: " TATÍÍ! TELEFON!" Potom následovalo mohutné bouchnutí, až Tada zabořilo v uchu.

Po chvíli, ó díky Bohu a všem svatým, řekl hlas Alana Pangborna: "Haló?"

Jakmile Tad uslyšel jeho hlas, všechna nervozita opadla.

"Tady je Tad Beaumont, šerife Pangborne. V New Yorku je jedna dáma, která možná právě v tomto okamžiku naléhavě potřebuje pomoci. Má lo co dělat s tou záležitostí, o které jsme debatovali v sobotu večer."

"Poslouchám," řekl Alan suše, právě takhle, páni. to byla úleva. Tad měl pocit, jako by byl fotkou, která se znovu zaostřuje.

"Ta Žena se jmenuje Miriam Cowleyová, je to bývalá manželka mého agenta." Tada napadlo, že ještě před minutkou by nepochybně označil Miriam za agenta své bývalé manželky.

"Volala sem. Křičela, byla strašně vyděšená. Nejdřív jsem ani nevěděl, kdo volá. Potom jsem v pozadí zaslechl mužský hlas. Říkal jí. aby mi

pověděl. kdo je a co si? děje. Řekla, že je v jejím byte nějaký muž a vyhrožuje jí, že jí ublíží. Že.-" Tad polkl, "...že ji pořeže. To už jsem poznal její hlas, ale teti muž na ni zařval, že jestli nefekne své jméno, zejí tu zasranou hlavu uřízne. To byla jeho slova. .Udělej, co říkám, jinak ti tu zasranou hlavu uříznu.' Potom řekla, že volá Miriam a prosila mě..." Znovu polkl. V krku mu suše a zřetelně cvaklo, jako když se morseovkou vysílá písmeno E. "Prosila mě, abych tomu muži nedovolil, aby to udělal. Aby ji znovu pořezal."

Liz, která seděla kus od něj, bledla stále víc. At' neomdlí, přál si nebo se modlil Tad. Prosím, at' zrovna teď ne omdlívá.

"Křičela. Potom se spojení přerušilo. Myslím, že ten muž přeřezal Šňůru nebo ji vytrhl ze zdi." Jenomže tohle byl kec. Nic si nemyslel. Věděl. Šňůru odřízl. Břítvou. "Snažil jsem se k ní znovu dovolat, ale-" "Jakou má adresu?"

Pangbornův hlas zůstal pořád stejně suchý, stejně příjemný, stejně klidný. Nebýt svižného tónu naléhavosti a rozkazu, který v něm byl cítit, mohlo by se zdát, že jen tak tlachá se starým přítelem. Udělal jsem dobře, že jsem mu zavolaal, pomyslel si Tad. Díky Bohu za lidi, kteří vědí, co dělají, nebo jsou o tom aspoň přesvědčeni. Díky Bohu za lidi, kteří se chovají jako postavy z populárních románů. Kdybych musel jednat s někým od Saula Belowa, určitě bych přišel o rozum.

Tad se podíval pod Miriamino jméno v Lizině zápisníku. "Zlato, je tohle trojka nebo osmička?"

"Osmička," řekla nepřítomně.

"Dobře. Sedni si znovu do křesla. A hluboko se předkloň." "Pane Beaumonte? Tade?"

"Promiňte. Moje žena je velmi rozčilená. Zdálo se mi, že omdlí." "To mě nepřekvapuje. Oba jste rozčilení. Je to rozčilující situace. Ale vy si vedete dobře. Jenom se držte dál, Tade."

"Ano." Zoufale si uvědomil, že jestli Liz omdlí, bude ji muset nechat ležet na zemi a mluvit dál, dokud Pangborn nebude mít dost informací, aby mohl něco podniknout. Prosím, at' neomdlívá, pomyslel si znovu a ještě jednou se podíval do Lizina adresáře. "Její adresa je 109 West, Osmdesátá čtvrtá ulice." "Číslo telefonu?"

"Snažil jsem se vám vysvětlit-její telefon ne-"

"Stejně to číslo potřebuju, Tade."

„Ano. Samozřejmě." I když neměl ponětí proč. "Promiňte." Odříkal číslu).

„lak je to dlouho, co vám volala?"

Hodiny, pomyslel si a podíval se na hodiny nad krbem. Jeho první myšlenkou bylo, že se zastavily. Určitě se zastavily.

"Tade?"

"Jsem tu," řekl klidným hlasem, který vycházel jakoby z někoho jiného. "Přibližně před Šesti minutami. Tehdy náš rozhovor skončil. Byl přerušen."

"Tak jo, neztratili jsme moc času. Kdybyste zavolaal newyorský policii, vyslychali by vás třikrát tak

dlouho. Ozvu se vám, jakmile to bude možný, lade."

"Ještě Rick," řekl. "Povězte policii, až s nimi budete mluvit, že její bývalý to ještě neví. Jestli ten chlap... vsak víte. něco Miriam provedl, Rick bude na řadě hned po ní."

"Jste si asi jistě, že je to stejnej chlap, kterej oddělal Homera a Clawsona. že?"

"Naprosto." A slova už se řinula ven a letěla po drátě dřív, než si rozmyslel, jestli je chce vůbec říci:

"Myslím, že vím, kdo to je."

Pangborn okamžik zaváhal, než řekl: "Tak jo. Zůstaňte na telefonu. Chci to s vámi všechno probrat, až bude čas." Pak zavěsil.

Tad pohlédl na Liz a viděl, že se v křesle celá sesula. Oči měla veliké a skelné. Vstal a rychle k ní přešel, narovnal ji, lehce ji poplácal po tvářích.

"Který to je?" zeptala se ho dušené z šedivého světa polovědomí. "Je lo Stark nebo Alexis Machine? Který, Tade?"

Až po velmi dlouhé chvíli řekl: "Myslím, že mezi nimi není rozdíl. Uvařím čaj. Liz."

3

Byl si jistý, že o tom budou mluvit. Jak by se tomu mohli vyhnout? Ale nemluvili. Dlouho jenom seděli, dívali se na sebe přes okraje hrnků, a čekali, až se Alan zase ozve. A jak se nekonečné minuty táhly. Tadovi začalo připadat správné, že nehovoří - dokud Alan nezavolá a nepovím, jestli je Miriam mrtvá nebo živá.

Dejme tomu, pomyslel si a pozoroval ji, jak oběma rukama zvedá hrnek s čajem k ústům, a usrkával ze svého, dejme tomu, že ú tak jed-

nou večer sedíme s knihami v rukou (nezúčastněnému pozorovateli by se zdálo, že čteme, a možná bychom si i četli, trochu, ale ve skutečnosti bychom vychutnávali klid, jako by to bylo obzvlášť dobré víno, protože tak ho umějí vychutnávat jenom rodiče velmi malých dětí, jelikož klidu mají tak málo) a dále dejme tomu, že v [é chvíli proletí střechou meteorit a přistane celý rozžhavený a kouřící na podlaze v obývacím pokoji. Odešel by jeden z nás do kuchyně, natočil do kbelíku vodu a ulil ten meteorit, než by zapálil koberec, a pak pokračoval v četbě? Ne - hovořili bychom o něm. Museli bychom. Stejně jako musíme mluvit o tomto,

Možná že začnou, až se ozve Alan. Možná že dokonce budou hovořit přes něj, Liz bude pozorně poslouchat, zatímco Alan bude klást otázky a Tad bude odpovídat. Ano - takhle by jejich hovor mohl začít. Protože Tadovi se zdálo, že Alan byl katalyzátorem. Tadovi připadalo, že se Alan nějakým přízračným způsobem stal tím, kdo celou záležitost uvedl do pohybu, i když šerif jenom reagoval na to, co Stark už udělal. Zatím seděli a čekali.

Pocítil nutkání znovu zkusit Miriamino číslo, ale neodvážil se - Alan by si mohl zrovna tu chvíli vybrat pro zavolání a zjistil by, že Beaumontovi mají obsazeno. Tad se přistihl, že si znovu přeje, jaksi bezcílne, aby měli druhou linku. Nu, pomyslel si, kde nic není, ani čert nebere.

Zdravý rozum mu napovídal, že Stark tam venku nemůže být, utržený z řetězu jako přízračná rakovina v lidské podobě, a zabíjet. To bylo přece naprosto nemožné.

Jenomže on tam byl. Tad to věděl a Liz to věděla taky. Uvažoval, jestli to Alan taky pochopí, až mu to poví. Člověk by řekl, že nepochopí; člověk by čekal, že ten chlapík hned pošle pro příjemné mřadiky v čistých bílých pláštích. Protože George Stark nebyl skutečný, stejně jako Alexis Machine, ta fikce na druhou. Ani jeden z nich nikdy neexistoval o nic víc než George Eliot, Mark Twain, Lewis Carroll, Tlicker Coe nebo Edgar Box. Pseudonymy byly pouze vyšší formou románové postavy.

Přesto Tadovi přišlo zatěžko si představit, že Alan Pangbora neuvěří, i kdyby zpočátku nechtěl. Tad přece taky nechtěl, ale zjistil, že mu nic jiného nezbyvá. Bylo to, jestli můžete omluvit ten výraz, neúprosně věrohodné. "Proč nevolá?" zeptala se Liz neklidně. "Je to teprve pět minut, děvče." "Skoro deset." Odolal pokušení něco jí odseknout - tohle není žádné prémiové kolo

v It'levizní soutěži. Alan nedostane zvláštní body a hodnotné ceny za to. i\- zavolá před devátou.

Žádný Stark není, omílala část jeho myslí neúnavně pořád dokola. Ten Illus byl racionální, ale podivně bezmocný, jako by opakoval svou tirádu nikoli z opravdového přesvědčení, ale mechanicky jako papoušek, který umí fik;il Hezký chlapec! nebo Polly chce dobrůúku! Ale byla to pravda, ne? Měl snad uvěřit ve Stárkův NÁVRAT Z HROBU jako u příšery v hororovém lihu? To by byl bezvadný trik,

jelikož ten člověk - nebo ne-čověk - nikdy nebyl pohřbený, náhrobek byl jen z papíroviny, zapíchnutý do trávníku na níždném místě hřbitova, stejně fiktivní jako všechno ostatní-

Každopádně mě to přivádí k poslednímu bodu... nebo stránce... nebo jak liyste tomu sakra chtěl říkat...

Jakou máte velikost nohy, pane Beaumonte?

Tad seděl ochable v křesle, bez ohledu na okolnosti kupodivu skoro dřímal. Ted' se napřímil tak náhle, že málem rozlil Čaj. Otisky bot. Pang-"!nrm něco říkal o-

Jakéjsou to otisky?

Na tom nesejde. Nemáme ani fotky. Vyložili jsme si na stůl všechno, co tam patří...

"Tade? Co je?" zeptala se Liz.

Jaké otisky bot? Kde? V Castle Rock, samozřejmě, jinak by o nich Alan nevěděl. Možná se našly na hřbitově Domovina, kde ta neurastenická fotografka pořídila fotku, která jemu a Liz připadala tak zábavná?

"Nebyl to zrovna příjemný chlapík," zamumlal.

"Tade?"

Potom zazvonil telefon a oba rozlili čaj.

4

Tadova ruka se natáhla po telefonu... potom na okamžik strnula :\ vznášela se těsně nad ním.

Co když je to on?

Ještě jsem s tebou neskončil, Tade. Neser mě, protože jestli mě budeš srát, nasereš toho nejlepšího.

Spustil ruku na sluchátko, sevřel je a přiložil si je k uchu. "Haló?"

"Tade?" Byl to hlas Alana Pangborna. Tad najednou celý ochabl, jako by jeho tělo držely pohromadě pevné drátky, které právě někdo vytáhl.

"Ano." Znělo lo jako povzdech. Znovu se nadechl. "Je Miriam v pořádku?"

„Nevím," řekl Alan. "Dal jsem newyorské poicii její adresu. Měli bychom to vědět dost brzy. i když vás chci upozornit, že za čtvrt nebo půl iiodiny vám dnes večer možná nebude připadat dost brzy." "Ne. To ne."

"Je v pořádku?" ptala se Liz a Tad zakryl mluvítko, jen aby jí řekl, že Pangbom ještě neví. Liz přikývla a znovu se usadila, pořád hrozne bílá, ale vypadala klidnější a víc při smyslech než před chvílí. Aspoň že někdo něco dělá a že ta zodpovědnost neležela pouze na jejich bedrech. „Dostali od telefonní společnosti taky adresu pana Cowleyho-" "Počkat! Oni ne-"

"Tade, nebudou nic dělat, dokud nebudou vědět, co je s paní Cowleyo-vou. Pověděl jsem jim, že tu máme situaci, ve který duševní nevyrovnanej chlap možná jde po osobě nebo osobách, co byly jmenovaný v článku v časopise People o pseudonymu Stark. a vysvětlil jsem. v jakým vzlaliu jsou kvám Cowleyovi. Doufám, že jsem to pochopil správně. O spisovatelích toho moc nevím a ještě míň o jejich agentech. Ale chápou, že by nebylo dobrý, aby se tam přiřítíl bejvalej manžel tý dámy dřív, než přijedou sami." "Děkuju vám. Děkuju za všechno. Alane."

"Tade. newyorští policajti mají zrovna ted' moc práce, aby chtěli nebo potřebovali v tyhle chvíli další vysvětlování, ale nakonec je chtít budou. Já je chci taky. Kdo je podle vás ten chlap?"

"To je věc. kterou vám nechci povídat do telefonu. Přijel bych k vám, Alane, ale nechci ted' nechávat manželku a děti samotné. To myslím chápete. Budete muset přijet vy."

"To nejde," řekl Alan trpělivě. "Mám svou práci 2-" "Vaše manželka je nemocná, Alane?"

"Dnes večer vypadala docela dobře. Ale jeden mOj zástupce volal, že je nemocný, a tak budu muset za něj zaskakovat. Běžnej postup na malým městě. Zrovna jsem se chystal k odchodu. Jenom říkám, že ted' není pro upejpavost vhodná doba, Tade. Povězte mi to." "Mohl byste se tu stavít zítra?"

"Zítra se budeme muset sejít, to jistě." souhlasil Alan, Jeho hlas byl klidný a zároveň naprosto neústupný.

..Ale všechno, co víte. potřebuju vědět dnes. Chlupatí v New Yorku budou chtít vysvětlení, ale ti jsou u mě až v druhý řade. Já mám svůj píseček. Tady v městečku je spousta lidí. kteří

! htějí popadnout za límec vraha Homera Gamachea, pronto. Já k těm li-ik-m náhodou patřím. Tak mě

nenuťte, abych se musel ptát znova. Není lak pozdě, ještě bych mohl sehnat státního zástupce z Penobscotu a říet mu, .ihy vás popadl za límec jako svědka v případě vraždy v okrese Castle. Od Mátní policie už ví. že jste podezřele], bez ohledu na alibi."

"Udělal byste to?" zeptal se Tad zmateně a fascinovaně.

"Udělal, kdybyste mě donutil, ale myslím, že mé nutit nebudete."

Tadovi připadalo, že už má jasnější hlavu: zdálo se, že jeho myšlenky skutečně někam směřují. Záleželo by na tom, ať už Pangbornovi nebo newyorské policii, jestli muž, kterého hledají, je psychopat, který se povahuje za Starka, nebo je sám Stark...? Tad si to nemyslel, stejně jako si nemyslel, že ho dopadnou.

"Jsem si docela jistý, že je to cvok, jak říkala moje žena," pověděl Alanovi nakonec. Díval se Liz do očí, snažil se k ní vyslat zprávu. A určitě se mu to podařilo, protože lehce přikývla. "Dává to smysl, ale je to příznačné. Pamatujete se, jak jste se mi zmínil o těch otiscích bot?"

"Byly na hřbitove Domovina, že?" Liziny oči na druhé straně pokoje se rozšířily.

"Jak to víte?" Alan poprvé vypadal, že je vyvedený z rovnováhy. "To jsem vám nerekł."

"Už jste teď článek četl? Ten v People?"

"Ano."

"Právě tam ta žena postavila falešný náhrobek. Tam byl pohřbený George Stark."

Na druhém konci drátu se rozhostilo ticho. Potom: "A sakra."

"Došlo vám to?"

"Asi jo," řekl Alan. "Jestli si ten chlap myslí, že je Stark, a jestli je blázen, potom ten nápad, že začal u Stárkova hrobu, dává docela smysl, že? Ta fotograřka je z New Yorku?"

Tad se lekl. "Ano."

"Takže by taky mohla být v nebezpečí?"

"Ano, já... no, to mě vůbec nenapadlo, ale asi by mohla být."

"Jméno? Adresa?"

"Nemám její adresu." Vzpomněl si, že mu dávala navštívenku - nejspíš kvůh knize, kterou, jak douřala, ve spolupráci s Tadem napíše - ale Tad ji zahodil. Sakra. Mohl dát Alanovi jenom jméno. "Phyllis Myersová."

"A ten chlap, který ten článek napsal?"

"Mike Donaldson."

"Taky / New Yorku?"

Tad si najednou uvědomil, že neví, není si jist, a trochu se zarazil. "No, asi jsem automaticky předpokládal, že obajsou-"

"To je docela rozumněj předpoklad. Když má ten Časopis redakci v New Yorku, autoři se budou držet poblíž, ne?"

"Možná, ale jeden z nich nebo možná oba jsou na volné noze-"

"Ještě k tý trikový fotce. Hřbitov tam nebyl uvedenej, ani v popisku pod fotkou, ani v Článku, nikde nebylo napsaný, že je to Domovina. To vím jistě. Mohl jsem ho poznat podle pozadí, ale soustředil jsem se na podrobnosti."

"Máte asi pravdu," řek! Tad.

"První radní, Dan Keeton by trval na tom, aby tam Domovinu nejmenovali - od toho by neustoupil ani o píď. Je to moc opatrněj chlapík. Dost protivnej, když se to tak vezme. Umím si ho představit, že dovolí udělat fotky, ale myslím, že by torpédoval každej nápad uvádět jméno hřbitova, kvůli vandalům... lidem, kteří by náhrobek hledali a podobně."

Tad přikyvoval. Dávalo to smysl.

"Takže váš blázen zná buď vás, nebo pochází odtud," pokračoval Alan.

Tad ještě nedávno předpokládal něco, zač se teď upřímně styděl; že šerif z malého mainského okresu, kde je víc stromů než lidí, musí být pošuk. Toto žádný pošuk nebyl; nebylo pochyb, že světově proslulého romanopisce Tadeáše Beaumonta strčil do kapsy.

"To musíme předpokládal, aspoň zatím, jelikož se zdá, že se tu vyzná."

"Takže (y stopy, o kterých jste se zmínil, byly na Domovině."

"Jistěže." řek) Pangborn skoro nepřítomně. "Co mi zatajujete, Tade?"

"Jak to myslíte?" zeptal se ostražitě.

"Necháme těch tanečků, jo? Musím zavolat do New Yorku další dvě jména a vy musíte vzít rozum do hrsti a pořádně si rozmyslet, jestli bych neměl znát ještě nějaký jména. Vydavatele... redaktory... nevím."

Zatím mi vykládáte, že ten chlap, kterýho hledáme, si skutečně myslí, že je George Stark. V sobotu večer o tom jenom debatujeme, čistě teoreticky, a dnes večer mi říkáte, že je to nabeton. Potom, abyste to pojistil, na mě hodíte otisky bot. Buď jste provedl nějakou ohromnou dedukční skok založenou na faktech, který oba známe, nebo víte něco, co já ne. Druhá možnost se mi přirozeně líbí víc. Tak spusťte."

Ate co měl v ruce? Tranzy, je? předznamenával jednohříský křik d-k-n vrabců? Slova, která napsal na rukopis možná poté, co mu Alan Pangborn pověděl, že ta slova byla napsána na zdi obývacího pokoje v bytě Frede-licka Clawsona? Další slova napsaná na papíře, který rozcupoval na kousky a pak nacpal do spalovače odpadků v anglicko-matematickém křídle univerzity? Sny, ve kterých ho strašný, neviděný muž vedl jeho domem v Castle Rock a všechno, čeho se dotkl, včetně vlastní ženy, propadalo /káze? Mohl bych to, čemu věřím, nazývat bytostným přesvědčením mls-lo tušením, pomyslel si, ale stejně pořád nemám žádný důkaz, že? Otisky prstů a sliny naznačovaly, že se zde děje něco velmi zvláštního - jistě! -ale zase tak zvláštního?

Tad šito nemyslel.

"Alane," řekl pomalu, "vysmál byste se mi. Ne - beru zpět, už jsem vás poznal lip. Nesmál byste se - ale silně pochybuju, že byste mi věřil. Probíral jsem lo ze všech stran, ale lohle mi vychází: opravdu si nemyslím, že byste mi věřil."

Okamžitě zazněl Alanův hlas, naléhavý, rozkazovací, nepřipouštějící odpor.

"Zkuste to."

Tad zaváhal, pohlédl na Liz, potom zavrtěl hlavou. "Zítřka. Až si budeme moci promluvit z očí do očí. Pak to řeknu. Pro dnešek dostanete jenom moje slovo, že na tom nesejde a že to, co jsem vám už řekl, je všechno, co má nějakou praktickou hodnotu a co vám říct inůf.u"

"Tade, jak jsem mluvil o tom předvedení jako svědka-"

"Jestli to musíte udělat, tak to udělejte. Za zlé vám to mít nebudu. Ale nic ze mě nevypáčíte, dokud vás neuvidím, ať už se rozhodnete, jak chcete."

U Pangboraa se rozhostilo ticho. Potom povzdech. "Tak jo."

"Chci vám dát hrubý popis muže, kterého policie hledá. Nejsm si docela jist, jestli je správný, ale myslím, že celkem odpovídá. Aspoň natolik, abyste ho mohl dát poldům v New Yorku. Mále tužku?"

"Ano. Spusťte."

Tad zavřel oči, které mu Bůh vložil do tváře, a otevřel oko, které mu Bůh vložil do mysli, oko, které vidělo stále, i když on sám se dívat nechtěl. Když se s ním poprvé setkali lidé, kteří četli jeho knihy, byli do jednoho zklamáni. Snažili se to před ním skrýt, ale nedokázali to. Nevyčítal jim to, protože chápal, jak se cítí... aspoň trochu. Jestli se jim líbila jeho práce fa někteří se přiznali, že ji dokonce milují), představovali si ho jako chlapíka, který je první božím synovcem. Místo Bohy uviděli chlapa vysokého metr osmdesát dva. s brýlemi, se začínající pleší a se schopností o kdeco zakopnout. Viděli muže, který má trochu lupy a v nose má dvě dírky, přesně jak om

To. co vidět nemohli, bylo třetí oko v jeho hlavě. Oko, svítící v jeho temné puli. na straně, která byla v trvalém stínu... To se Bohu podobalo a on byl rád, že je lidé nevidí. Kdyby mohli, možná by se mu je mnozí z nich pokusili ukrást. Ano, i kdyby to znamenalo propížit se tupým nožem jeho masem.

Díval se do tmy a vybavoval si svou soukromou představu George Starka - skutečného George Starka, který viibec nevypadal jako model, který pózoval pro folku na obálku. Hledal stínového muže, jenž během let v tichosti získal podobu, až ho našel, a začal ho Alanu Pangbomovi popisovat.

"Je docela vysoký." začal. "Každopádně vyšší než já. Sto osmdesát sedm. možná sto devadesát v botách. Má světlé vlasy, nakrátko ostříhané a upravené. Modré oči. Na dálku vidí výborně. Asi před pěti lety začal nosit brýle na blízko. Většinou na čtení a psaní.

Důvodem, proč si ho každý všimne, není jeho výška, ale šířka. Není tlustý, ale je neobyčejně široký. Velikost límce má snad Čtyřicet šest nebo sedm. Je v mém věku, Alane, ale nezačíná plešatět jako já nebo tloustnout. Je silný. Jako teď Schwarzenegger. když začal trochu ubírat svaly. Posiluje. Dokáže si napumpovat biceps tak tvrdý, že mu na košili praskne šev rukávu, ale není nijak svalnatý.

Narodil se v New Hampshiru. ale po rozvodu rodičů se odstěhoval s matkou do Oxfordu v Mississippii, kde matka vyrůstala. Tam prožil většinu života. Když byl mladší, měl hrozně silný přízvuk. Na vysoké si z

toho přízvuku utahovala spousta lidí -jemu do očí ne, takovému chlapíkovi se do očí nesmějete - a on tvrdě pracoval, aby se ho zbavil. Myslím, že teď k tomu přízvuku sklouzne, jenom když se rozčílí, a myslím, že lidé, kteří ho rozčílí, často už nemůžou později svědčit. Má prostě krátkou zápalnou šňůru. Je to násilník. Je nebezpečný. Chová se vlastně jako psychotik." "Jak-" začal Pangbora, ale Tad mu nedal promluvit. "Je dost silně opálený, a jelikož světlovlasí lidé se takhle dobře neopa-lují, mohlo by to být dobré zvláštní znamení. Vefká chodidla, velké ruce, silný krk. Široká ramena. Jeho tvář vypadá, jako by ji někdo sice talentovaný, ale tísněný časem, vytesal z tvrdé skály.

Poslední věc: možná jezdí v černém Toronadu. Nevím, který rok výroby. Každopádně v jednom z těch starých, které mají pod kapotou nadupá-nu. V černém. Možná má nussissippskou poznávací značku, ale nejspíš je vyměňuje." Odmlčel se. pak dodal: "Ach, a na zadním nárazníku je nálepka: Stojí na ní HAJZL PAR EXCELLENCE."

Otevřel oči.

Liz na něj zírala. Obličej měla bledší než kdy jindy.

Na druhém konci drátu bylo dlouhé ticho.

"Alane? Jste-"

"Chvilíčku. Píšu." Nastala další, kratší pauza. "Tak jo." řekl konečně. "Mám to. Tohle všechno mi můžete říct, ale už ne to, kdo ten chlap je nebo co s ním máte společného nebo jak ho znáte?"

"Nevím, ale pokusím se. Zítřej. Víím, že jeho jméno vám dnes večer stejně nepomůže, protože používá jiné."

"George Stark."

"No. možná je natolik blázen, že si říká Alexis Machine. ale o tom pochybuji. Stark, to si myslím, jo."

Pokusil se na Liz mrknout. Nevěřil doopravdy, že by se nálada dala mrknutím nebo čímkoli jiným odlehčit, ale stejně se o to pokusil. Podařilo se mu pouze mrknout oběma očima, jako ospalá sova.

"Takže vás v žádném případě nepřesvědčím, abyste s tím pokračoval ještě dnes večer, co?"

"Ne. Je mi líto, ale nepřesvědčíte."

"Dobře, Ozvu se vám, hned jak to půjde." A zavěsil, jenom tak, bez poděkování, bez rozloučení. Když nad tím Tad přemýšlel, došel k závěru, že stejně s nějakými díky nepočítal.

Zavěsil telefon a odešel k manželce, která seděla a dívala se na něj, jako by se proměnila v sochu. Vzal ji za ruce - byly velmi chladné -a řekl: "Bude to v pořádku, Liz. Přisahám."

„Povíš mu o těch tranzech, až s ním budeš zítra mluvit? O tom ptačím švitoření? Jak jsi je slyšel, když jsi byl malý, a co to tehdy znamenalo? O těch věcech, které jsi napsal?"

"Povím mu všechno," slíbil Tad. "Co si z toho vybere a předá dalším úřadům..." Pokrčil rameny. "To bude na něm."

"Tolik." řekla křehkým, tichým hlasem. Oči pořád upírala na něj - zdálo se, že nemá sílu zrak odvrátit.

"Víš o něm tolik. Tade... jak to!"

Mohl pouze před ní pokleknout a chytit ji za studené ruce. Jak to, že věděl tolik? Lidé se ho na to ptali pořád. Používali různých slov, aby to vyjádřili -jak jste to vymyslel? Jak jste pro to našel slova? Jak jste si na to

vzpomněl? Jak jste to viděl? - ale vždycky směřovali k téže věci: jak jste to věděl?

Nevěděl, jak to věděl.

Prostě to věděl.

„Tolik," opakovala a mluvila jako spáček. kterého souží tísnivý sen. Potom oba zmlkli. Pořád čekal, že dvojčata vycítí rozčilení rodičů, že se probudí a začnou plakat, ale slyšeli jen pravidelné tikání hodin. Přesunul se do pohodlnější polohy na zemi u křesla a dál ji držel za ruce a doufal, že je dokáže zahřát. Byly pořád studené, když telefon po čtvrt hodině zazvonil.

5

Alan Pangbom mluvil stroze a nevzrušeně. Rick Cowley je v bezpečí u sebe v bytě a je pod policejní ochranou. Brzy bude na cestě ke své bývalé manželce, která zůstane bývalou navěky; smíření, o kterém občas oba mluvili s pozoruhodnou touhou, se nikdy neuskuteční. Miriam byla mrtvá. Rick provede formální identifikaci v manhattanské márnici na První avenue. Tad nemá čekat, že se mu Rick dnes večer ozve, ani se nemá pokoušet mu volat sám; Tadovo spojení s vraždou Miriam Cowleyové bylo před

Ric-kem, vzhledem "k možnému vývoji", zatajeno. Phylíis Myersovou našli a je také pod policejní ochranou. Michael Donaldson byl tvrdší oříšek, jak ;e n]cá>;:!u, ;ile očekávali, že ho najdou a zabezpečí do půlnoci.

"Jak zemřela?" zeptal se Tad, i když znal odpověď dokonale. Ale někdy se musíte zeptat. Bůh ví proč.

"Měla podříznutěj krk," odpověděl Alan a Tad ho podezíral, že to řekl úmyslně surově. Po chvíli pokračoval. "Určitě mi pořád nemáte co říct?"

"Ráno. Až se uvidíme."

"Tak jo. Myslím, že zeptat se není na škodu."

"Jistě. Nic se nestalo."

"Newyorská policie dala hledat muže jménem George Stark s vaším popisem."

"Dobře." A asi to bylo dobře, i když věděl, že je to k ničemu. Skoro určitě ho nenajdou, pokud sám nebude chtít, aby ho našli, a jestli se to někomu podaří, pak ta osoba bude podle Tordova názoru litovat.

"V devět hodin," řekl Pangbom. "Tak ať jste doma, Tade."

"Spolehněte se."

6

Liz si vzala prášky na uklidnění a nakonec usnula. Tad usínal a zase se probouzel z lehké, trhané dřímoty a ve Čtvrt na čtyři vstal a došel si na /áebod. Když tam tak stál a močil do mísy, měl dojem, že slyší vrabce. Napjal se, zaposlouchal se, proud moči okamžitě vyschl. Zvuk nesílil ani neutichal, a po chvíli si Tad uvědomil, že jsou to jenom cvrčci.

Podíval se z okna a na druhé straně silnice uviděl! zaparkovaný hlídkový vůz státní policie, temný a lichý. Mohl by si myslet, že je i opuštěný, kdyby nezahlédl mrkání žhavého konce cigarety. Zdálo se, že on, Liz a dvojčata jsou také pod policejní ochranou.

Nebo policejní ostrahou, pomyslel si a Sel si zase lehnout.

Ať to bylo, co bylo, zdálo se, že to jeho duši dodalo trochu míru. Usnul a probudil se v osm a nevzpomínal si na zlé sny. Ale opravdu zlé sny samozřejmě nepominuly. Čekaly někde venku.

(-1 máct

Nechutná nádivka i

Ten chlapík s přiblblým knírkem na lechtání Čiči byl mnohem rychlejší, než Stai-k očekával.

Stark čekal na Michaela Donaldsona na chodbě za rohem u dveří Donaldsonova bytu v devátém podlaží domu, ve kterém Donaldson bydlel. Bylo by lepší, kdyby se Stark dostal nejdřív do bytu, stejně jako lo provedl s tou mrchou, ale jediným pohledem se stačil přesvědčit, že na rozdíl od jejího bytu tyhle zámky nemontoval žádný Jeminkote Propáníčka. I lak by to však mělo být v pořádku. Bylo pozdě a všichni králíci v honě by už měli tvrdě spát a snít o jetelíčku. Donaldson by měl být pomalý a nametený - když se vrátíte domů ve tři čtvrtě na jednu v noci, určitě nejdete z veřejné knihovny.

Donaldson vypadal trochu nametený, ale pomalý nebyl ani trochu.

Když se Donaldson obíral a mořil s klíči, Stark vykročil zpoza rohu, rozmáchl se břitvou a očekával, že Donaldsona rychle a efektivně oslepí. A než se nadechne k výkřiku, rozřízne mu hrdlo a přefikne mu trubky zároveň s hlasivkami.

Stark se nesnažil pohybovat potichu. Chtěl, aby ho Donaldson slyšel, chtěl, aby Donaldson k němu otočil! tvář. Bylo by to lehčí.

Donaldson zpočátku udělal, co měl. Stark vyrazil břitvou k jeho obličejí krátkým, prudkým obloukem. Ale Donaldsonovi se podařilo trochu se sklonit - ne moc, ale pro Stárkovy plány až moc. Místo aby se mu dostal do očí, břitva mu rozřízla čelo až na kosi. Čár volné kůže spadl Donaldsonovi přes obočí jako odlepený pruh tapety.

"POMOC!" zabečel Donaldson přiškrčeným ovčím hlasem a bylo po kráse. Do prdele.

Stark vykročil, držel si břitvu před očima mírně pootočenou nahoru, lako matador zdravící býka před první corrichii. Dobrá; pokaždé všechno nejde podle pravidel. Neoslepil toho nastrčeného holuba, ale zrány na čele mu crčela krev snad po celých pintách, a všechno, co malý Donaldson-ek viděl, se mu halilo do lepkavé červené mlhy.

Ohnal se Donaldsonovi po krku a ten hajzl trhl hlavou dozadu skoro stejně rychle jako chřestýš po útoku, úžasnou rychlostí, a Stark se přistihl, /e toho muže trochu obdivuje, i když měl ten směšný lechtací

knírek.

Čepel prořízla pouze vzduch na centimetr od hrdla a muž znovu zakřičel o pomoc. Králíci, kteří v tomhle městě, v tom starém červivém Velkém Jablku nikdy nespali moc tvrdě, se začnou budit. Stark vyrazil ostřím znovu, ale obráceným směrem, a zároveň se vytáhl na špičky a vyrazil celým tělem vpřed. Byl to půvabný, přímo baletní pohyb a měl znamenat konec. Ale Donaldsonovi se nějak podařilo nastrčil před hrdlo roku; místo aby ho Stark zabil, způsobil mu řadu dlouhých, mžikých zranění, která policejní patologové určí jako zranění způsobená při sebeobraně- Donaldson zvedl niku dlaní ven a břitva mu projela přes kořeny všech čtyř prstu. Na prsteníku nosil těžký Školní prsten, takže ten prst přečkal bez zranění. Ozvalo se nepatrné kovové brímk., když přes něj čepel přejela a zanechala ve zlaté slitině jizvičku. Ostatní tři prsty řízla břitva hluboko, bez námahy zajela do masa jako horký nůž do másla. Přeřízla šlachy, takže prsty přepadly vpřed jako ospalé loutky, jenom prsteník zůstal vztyčený, jako by v tom zmatku a hrůze Donaldson zapomněl, který prst vystrčíte, když chcete někoho naštvat.

Když Donaldson otevře! ústa tentokrát. skutečně zavyl a Stark věděl, že klidně může zapomenout na to, že by mohl odtud vypadnout! neslyšen a nepovšimnut. S důvěrou očekával, že se mu to podaří, protože nemusel Donaldsona šetřit kvůli nějakému telefonátu, ale asi to tak nemělo dopadnout. Ale stejně neměl v úmyslu nechat Donaldsona naživu. Jakmile se pustíte do mokré práce, nepřestanete, dokud neskončí ta práce, nebo vy.

Stark vyrazil vpřed. Dostali se chodbou už skoro ke dveřím dalšího bytu. Nedbale třepí břitvou, aby očistil čepel. Krémově zbarvenou stěnu posela jemná sprška kapek.

O kus dál v chodbě se otevřely dveře a nějaký muž v modrém pyžamovém kabátku a s vlasy slepenými spánkem do vývrtek vystrčil ven hlavu a ramena.

"Co se děje?" křikl naštvaným hlasem, kterým dával najevo, zeje mu luk, jestli je na chodbě třeba římský papež, ale že večírek končí.

"Vražda," odpověděl Stark konverzačním tónem a jenom na okamžik

jeho oči sklouzly ze zakrváceného, vyjícího muže před ním na muže ve dveřích. Později ten muž řekne policii, že vetřelcovy oči byly modré. Jasně modré. A naprosto šílené. "Chcete taky?"

Dveře se zavřely tak rychle, jako by se už nikdy neměly otevřít.

I když Donaldson musel tonout v panice a i když byl nepochybně zraněn, postřehl příležitost, když Stárkův pohled sklouzl stranou, byť jen na okamžik. Chopil se jí. Ten hajzlík byl opravdu rychlý. Stárkův obdiv rostl. Pozoruhodná rychlost a pud sebezáchovy skoro stačily vyvážit skutečnost, že začínal být k posrání otravný.

Vyskočil vpřed a odstrčil Starka, takže mohl pokročit ze stadia otravy k něčemu, co se mohlo blížít skutečnému problému. Místo toho se Donaldson obrátil na útěk.

Naprosto pochopitelné, leč chybné.

Stark se rozběhl za ním, velké boty zašustily po koberci a rozehnal se po mužově zátylku v přesvědčení, že tímhle už opravdu skončí.

Jenomže zlomek vteřiny předtím, než břitva dosáhla cíle, Donaldson trhl hlavou vpřed a zároveň ji jaksi vtáhl, jako želva, která se schovává do krunýře. Stark začínal nabývat dojmu, že Donaldson je telepat. To, co bylo zamýšleno jako smrtící úder, tentokrát pouze rozčíslo kůži na hlavě nad ochranným kostním hrbolem na zátylku. Vyhrnula se krev, ale zranění rozhodně nebylo smrtelné.

Popudilo ho to, rozzuřilo... a neměl daleko k tomu, aby se rozesmál.

Donaldson uháněl chodbou, vrhal se od zdi ke zdi, několikrát se dokonce od zdi odrazil jako míček ve hře tivoli, když narazí do osvětleného výstupku, který hráči přičítá sto tisíc bodů nebo další hru zadarmo či nějakou další blbost. Uháněl chodbou a ječel. Uháněl chodbou a na koberec z něj crčela krev. Uháněl chodbou a místy zanechával krvavé otisky rukou, kterými označoval svou cestu. Uháněl chodbou, ale pořád neumíral.

Žádné dveře se už neotevřely, ale Stark věděl, že v této chvíli nejmíň v pěti bytech vyťukává pět prstů (nebo už vyťukalo) na pěti telefonech číslo 911.

Donaldson uháněl a klopýtal k výtahům.

Stark nezuřil ani se nebál, jenom byl hrozně naštvaný a rázoval za ním. Najednou zahřměl: "Krucifix, nech toho konečně a CHOVEJ SE SLUŠNĚ!"

Donaldsonův čerstvý výkřik o pomoc se proměnil v utěkané kviknutí. Pokusil se ohlédnout. Nohy se mu zamotaly a Donaldson se natáhl tři metry od místa, kde se chodba napojovala na malou halu před výtahy. Stark zjistil,

/i: dokonce i tomu největšímu číperovi nakonec dojdou dobré nápady, když ho dost pořežete.

Donaldson se zvedl na kolena. Očividně se chtěl do výtahové haly doplazit, když ho nohy zradily. Otočil zakrvavenou ne-tvář, aby viděl, kde je útočník, a Stark mu uštědřil kopanec do červeného hřebenu nosu. Měl na nohou hnědé mokasíny a kopl toho zatraceného červa ze všech sil. s rukama u boků a mímě zakloněný, aby udržel rovnováhu; levé chodidlo udeřilo a potom vylétlo obloukem až do výše Stárkova čela. Každý, kdo někdy viděl fotbalový zápas, by si nevyhnutelně vzpomněl na velmi dobrý, velmi silný výkop.

Donaldsonova hlava odlétla vzad, vrazila do zdi tak silně, že zanechala v sádře mělký důlek, a odrazila se.

"Konečně jsem ti vytáhl baterky, co?" zamumlal Stark a uslyšel, jak se /a ním otevírají dveře. Otočil se a uviděl nějakou ženu s rozčuchanými černými vlasy a velkýma tmavýma očima; vykukovala ze dveří bytu skoro na opačném konci chodby. "ZALEZ, KURVO!" zařval. Dveře se zabouchly, jako by byly na pružinu.

Sklonil se, popadl Donaldsonovy lepkavé, strašlivé vlasy, zvrátil mu hlavu dozadu a podřízl mu krk. Pomyslel si, že Donaldson byl nejspíš mrtvý ještě předtím, než se jeho hlava dotkla zdi, a skoro určitě byl mrtvý vzápětí potom, ale lepší bylo mít jistotu. A kromě toho: když začnete řezat, taky to dokonale. Rychle ustoupil, ale Donaldson nezačal šplíchat jako ta ženská. Jeho pumpa se už zastavila nebo docházela. Stark rychle přešel k výtahům, složil břitvu a vložil ji zpět do kapsy.

Potichu cinkl přijíždějící výtah.

Mohl to být nějaký nájemník; návraty v jednu v noci nebyly ve velkém městě považovány za pozdní, ani v pondělí. Přesto se Stark rychle přesunul k veliké zelené rostlině v květináči, která stála v rohu výtahové haly vedle naprosto zbytečného, nevýrazného obrazu. Protáhl se za rostlinu. Jeho radary hlasitě pípaly. Mohl by to být někdo, kdo se vracel z povíkeudového t;ihu po diskotékách nebo z alkoholových dozvuků obchodní večere, ale Stark nevěřil, že jde o takový případ. Byl přesvědčen, že je to policie. Vlastně to věděl.

Šlo snad o hlídku, která byla Šťastnou náhodou nedaleko budovy, když jeden z obyvatel domu zatelefonoval na stanici a oznámil, že na chodbě kdosi vraždí? Možná, ale Stark o tom pochyboval.

Pravděpodobnější bylo,

že Beaumont spustil poplach, sestřičku už našli a právě přijížděla policejní ochranka pro Donaldsona.

Lepší pozdě nežli nikdy.

Přitiskl záda ke zdi a pomalu se sunul kzemi. zakrvácené sportovní sako, které měl na sobě, tlumené šustilo. Ani se tolik neschovával, jako se spíš nořil pod hladinu jako ponorka, která sestupuje do hloubky periskopu, protože úkryt, který rostlina v květináči skýtala, byl jen minimální. Jestli se rozhlédnou, uvidí ho. Stark by se však vsadil, že veškerou jejich pozornost upoutá hřavní podívaná v polovině chodby. Aspoň na několik okamžiků - a ty budou stačit.

Široké, zkřížené listy rostliny mu vykreslovaly na tváři zubaté sliny. Stark mezi nimi vyhlížel jako modrooký tygr.

Dveře výtahu se otevřely. Ozval se tlumený výkřik, svolávání jakýchs svatých, a ven vyběhli dva policisté v uniformách. Za nimi následoval Černý chlapík v oflokovaných džínách a obrovitých starých papučích na suchý zip. Černý chlapík měl na sobě také tričko s ušříženými rukávy. Nápis vpředu hlásal MAJETEK N.Y. YANKEES. Navíc měl obrovité pasác-ké Černé brýle, a pokud tohle nebyl detektiv, Stark byl Tarzan z Přiblblé džungle. Když se chtěli maskovat, vždycky zašli příliš daleko... a potom se tím pyšnil. Jako by věděli, že půjdou přes palubu, ale prostě si nemohli pomoci. Takže tohle byla Donaldsonova ochranka - nebo tak aspoň byla zamýšlena. V projíždějícím hlídkovém autě by detektiv neseseděl. To by byla trochu moc velká náhoda. Tento chlap přišel s dveřníky, aby nejdřív Donaldsona vyslechl a potom mu dělal chůvu.

Promiňte, hoši, pomyslel si Stark. Myslím, že tohle děťátko už má po sezóně.

Opřel se do chodidel a protáhl se kolem rostliny v květináči. Ani jeden list oezaĚvelil. Jeho nohy se

nezvučně pohybovaly po koberci. Prošel ani ne metr za detektivem, který se skláněl a vytahoval z holenního pouzdra dvaatřicítku. Stark by ho mohl důkladně napálit do zadku, kdyby chtěl. Vklouzl do otevřeného výtahu v posledním zlomku vteřiny, než se dveře začaly zavírat. Jeden uniformovaný policista zahlédl koutkem oka jakýsi pohyb - možná dveří, možná přímo Starka, ale na tom nezáleželo - a zvedl hlavu od Donaidsonova těla.

"Hej-"

Stark zvedl ruku a vážně zavrtěl na policistu prsty. Nazdar. Potom se dveře zavřely a scénka na chodbě zmizela.

Hala na úrovni ulice byla opuštěná - kromě vrátného, který ležel v komatu za stolem. Stark vyšel ven, zabočil za roh, nasedl do kradeného auta a odjel.

Phyllis Myersová bydlela v novém obytném domě na západní straně Manhattanu. Její policejní ochranka (v doprovodu detektiva v teplácích 'iiačky Nike, tričkem s nápisem New York Islanders s utrženými rukávy i obrovskými pasáckými černými brýlemi) dorazila šestého června v půl icdenácté večer a zastihla ji rozzuřenou kvůli zkažené schůzce. Nejdřív hýla kyselá, ale o poznání se rozveselila, když uslyšela, že někdo, kdo se považuje za George Starka, ji možná chce zavraždit. Odpověděla na de-ektivovy otázky o rozhovoru s Tadem Beaumontem - o schůzce hovořila l.iko o "snímání Tada Beaumonta" - a přitom si do tří fotoaparátu vkládala nový film a přehrabovala se asi dvěma tucty objektivů. Když se jí detektiv /optal, co to dělá, mrkla na něj: "Věřím v motto Malých skautů. Kdo ví | uixo by se mohlo opravdu stát." Po rozhovoru se jeden z uniformovaných policistu přede dveřmi bytu /cptal detektiva; "Pohybuje se v reálu?"

„Jasně." odpověděl detektiv. "Jejím problémem je, že si to nemyslí už o ničem jiným. Pro ni je celej svět jenom fotografií, která čeká, až ji někdo nasnímá. Máme tu hloupou mrchu, která je přesvědčená, že bude vždycky na tý správný straně objektivu."

Ted', v půl Čtvrté ráno sedmého června, byl detektiv dávno pryč. Asi před dvěma hodinami muži určení k ochraně Phyllis Myersové dostali policejní vysílačkou zprávu o Donaldsonově vraždě. Dostalo se jim rady, iiby byli maximálně opatrní a maximálně ostražití, jelikož se ukázalo, že icn šílenec, s kterým mají co dělat, je maximálně krvežíznivý a maximálně pohotový.

"Opatrný je moje druhý jméno," řekl Polda číslo jedna.

"To je ale náhoda," přidal se Polda číslo dvě. "Moje zase Maximálně."

Byli partnery něco přes rok a dobře spolu vycházeli. Ted' se na sebe zazubili, a proč ne? Byli dvěma ozbrojenými, uniformovanými členy sme-lánky starého červivého Velkého Jablka, stáli na dobře osvětlené klimatizované chodbě v šestadvacátém podlaží zbrusu nového činžovního domu nebo to možná bylo kondominium, kdo to má sakra vědět, když byli policisté Opatrný a Maximálně malí kluci, kondominium bylo něco, co na konci svého vercajku nosil kluk neznalejch správnějch termínů - a nikdo se k nim nepřiplíží, ani na ně neskočí ze stropu, ani je nesmete samopalem, který se nikdy nezasekne a nedojde mu munice. Tohle byl skutečný život, žádný román Osmdesátý sedmý revír nebo film o Rambovi, dnes večer se skutečný život skládal z trochu zvláštní služby sakra příjemnější než je pojiždění v hlídkovém voze, roztrhávání rváčů v barech, dokud bary nezavrou, a pak roztrhávání rváčů, dokud nezačne pomalu svítat, ve špinavých malých barácích bez výtahu, kde se opilí manželé a manželky shodli, že se neshodnou. Skutečný život by se měl vždycky skládat z toho, že Opatrný a Maximálně budou za horkých dní ve městě postávat v klimatizovaných chodbách. Aspoň tomu pevně věřili.

Dospěli ve svých myšlenkách až sem, když se otevřely výtahové dveře a do chodby vyklopýtal zraněný slepec.

Byl vysoký, s velmi širokými rameny. Vypadal asi na čtyřicet. Měl na sobě polrhané sportovní sako a kalhoty, které měly jinou barvu než sako, ale aspoň ladily. Více méně. První polda. Opatrný, mčl čas pomyslel si. Že vidomá osoba, která vybírala slepci šaty, musí mít sakra dobrý vkus. Slepec měl také velké černé brýle, které mu na nose seděly nakřivo, protože jedna postranicc byla Čistě ulomená. V žádném případě to nebyly černé pasácké brýle, jakkoli by se fantazie namáhala. Vypadaly jako sluneční brýle, které nosil Clauile Rnins v Neviditelnem muži-

Slepec držel obě ruce před sebou. Levá byla prázdná, jenom se bezcílně kývala. V pravé svíral špinavou

bílou hul s gumovou bicyklovou rukojetí na konci. Obé ruce měl pokryté usychající krví. KaStanové šmouhy od krve usychaly i na slepcově sportovním saku a košili. Kdyby ti dva poldové určení pro ochranu Phyllis Myersové byli skutečně Maximálně Opatrní, celá věc by jim musela připadat divná. Slepec hulákal cosi o tom, co se zřejmě právě přihodilo, a podle jeho vzhledu se mu určité něco stalo a nebylo to nic pěkného, ale krev na kůži a šatech už získala hnědý odstín. To napovídalo, že krev byla prolita už před nějakou dobou, což byl fakt, který by policistům hluboce oddaným koncepci Maximální Opatrnosti mohl připadat trochu nepatřičný. Dokonce by mohl v myslích takových policistů vztyčit červenou vlajku.

Pravděpodobně se to nestalo. Všechno se prostě přihodilo příliš rychle, a když se věci dějí dost rychle, přestane záležet na tom, jestli jste maximálně opatrní nebo maximálně nedbalí - prostě musíte plout s proudem.

V jedné chvíli stáli před dveřmi praštěné Myersové, spokojení jako kluci, když odpadne škola, jelikož se odporoučel kotel; v příštím okamžiku měli před sebou zakrváceného slepce, který mával špinavou bílou holí. Neměli čas přemýšlet, natož dedukovat.

"PoUci-j^éeeV" ječel slepec, ještě než se dveře výtahu pořádně otevřely. "Vrátný říká, že na šestadvacátým je policie! Polici-jéééé! Jste tady?"

To už se potácel chodbou, hůl se kývala ze strany na stranu a BUCH!, narazila do stěny vlevo a ŠVIH! vrátila se a BUCH! do stěny vpravo, a jestli ještě někdo na tom zatraceném poschodí nebyl vzhůru, brzo bude.

Maximálně a Opatrný oba vykročili, aniž si třeba jenom vyměnili pohled.

"Polici-jééé! Po-1"

"Pane!" vyštěkl Maximálně. "Počkejte! Nebo upa-"

Slepec trhl hlavou ve směru hlasu Maximálně, ale nezastavil se. Masíroval dál, mával prázdnou rukou a špinavou bílou holí, vypadal trochu jako Leonard Bernstein. snažící se dirigovat Newyorskou filharmonii po vykouření několika dávek eracku. "Polici-jééé! Zabili mi psa! Zabili mi Daisy! POLICI-JÉÉÉ!-
"Pane-"

Opatrný se natáhl k vrávorajícínu slepci. Ten strčil levou ruku do levé kapsy sportovního saka a vytáhl ji nikoli se dvěma lístky na slepecký gala ples, ale s revolverem poiaulyřicílkou. Namířil ho na Opatrného a dvakrát stiskl spoušť. Vystřely byly v úzké chodbě ohlušující a duté. Vyhnula se spousta modrého kouře. Opatrný schytl kulky z bezprostřední blízkosti. Zhrotil se s hrudí promáčkou jako prošlápnutý košík na broskve. Uniformu měl sežehlou, až doutnala.

Maximálně zíral, když slepec namířil pětačtyřicítka na něj.

"Ježíši, prosím vás ne," řekl Maximálně tenounkým hláskem. Mluvil, jako by mu někdo vyrazil dech. Slepec vystřelil ještě dvakrát. Další modrý kouř. Maximálně odletěl dozadu, pryč z modrého kouře, dopadl lopatkami na koberec v chodbě, projela jím náhlá, třaslavá křeč a zůstal nehybně ležet.

3

V Ludlow, vzdáleném asi pět set mil, se Tad Beaumont neklidně obrátil na bok. "Modrý kouř," zamumlal. "Modrý kouř."

Za oknem do ložnice sedělo na telefonním drátu devět vrabců. Připojilo se k nim dalších deset. Ptáci seděli, mlčenliví a nepovšimnutí, nad hlídači v policejním autě.

"Tohle už nebudu potřebovat," řekl Tad ze spaní. Jednou rukou si neohrabaně hmatl po obličeji a druhou jako by něco zahazoval.

"Tade?" zeptala se Liz a posadila se. "Tade, je ti dobře?" Tad řekl ze spaní něco nesrozumitelného. Liz se podívala na své paže. Ježily se husí kůží. "Tade? Jsou to znovu ti pláci? Slyšíš ptáky?"

Tad nic neříkal. Za oknem se najednou všichni vrabci vznesli a odletěli do tmy, i když v noci nelétají.

Liz ani dva policisté v hlídkovém voze státní policie si jich nevšimli.

4

Síark zahodil tmavé brýle i hůl stranou. Chodba čpěla korditovým kouřem. Vystřelil čtyři náboje Colt Hi-Point, které opatřil dutým pláštěm. Dva z nich provrtaly policisty a nechaly ve zdi chodby díry velké jako talíř. Prošel ke dveřím Phyllis Myersové. Byl připraven ji vylákat, jestli bude muset, ale ona čekala hned za dveřmi, a jakmile ji uslyšel, poznal, že to bude snadné.

"Co se děje?" zakřičela. "Co se stalo?"

"Máme ho, paní Myersová," řekl Stark vesele. "Jestli chcete fotku, tak si sakra pospěšte a jenom nezapomeňte, že jsem vám nikdy neříkal, že můžete fotit."

Měla dveře na řetěz, když je otevřela, ale to bylo v pořádku. Když přiložila ke škvíře jedno vykulené hnědé oko, prohnal jím kulku.

Zatlačit jí oči - nebo zbývající oko - nebylo možné, takže se otočil a zamířil zpět k výtahům. Nezdřžoval se, ale ani neutíkal. Dveře jednoho bytu se pootevřely - zdálo se, že dnes v noci mu všichni otvírají dveře - a Stark namířil pistoli na králičí obličej s rozsvícenýma očima, který uviděl. Dveře se okamžitě zabouchly.

Stiskl knoflík výtahu. Dveře výtahu, kterým vyje! poté, co vyřídil svého druhého vrátného toho večera (holí, kterou ukradl slepci na Šedesáté ulici), se okamžitě otevřely, jak očekával - v tuto noční hodinu nebyla po třech výtazích zrovna velká poptávka. Hodil pistoli přes rameno. Zaduněla o koberec.

"Tohle šlo dobře," poznamenal, vešel do výtahu a sjel do haly.

5

Slunce začínalo svítit do okna obývacího pokoje Ricka Cowieyho, když .i/vonil telefon. Rickovi bylo padesát, měl zarudlé oči, byl strhaný, přio-pi-Iv. Zvedl telefon nikou, která se hrozně třásla. Sotva věděl, kde je, a jeho unavená, rozbolavělá mysl trvala na tom, že je to všechno jenom sen. Skutečně byl před necelými třemi hodinami v okresní márnici na První avenue a identifikoval zmrzačenou mrtvolu své bývalé manželky, necelý blok nd té příjemné malé francouzské restaurace, kam brali jenom ty klienty, kteří byli zároveň přáteli? Stála před jeho dveřmi policie, protože ten muž, kicrý zabil Mír, by mohl chtít zabít i jej? Byla to všechno pravda? Určitě ne. Určitě to musel být sen... a možná že len telefon nebyl vůbec telefon, ale budík. Jako vždycky tu zasranou věc nenáviděl... nejednou s ní mrskl přes celý pokoj. Ale dnes ráno ji políbí. Sakra, klidně i po francouzsku.

Ale neprobudil se. Místo toho vzal telefon. "Haló?"

"Tady je ten muž, ktorej podřízil krk vaší ženě," řekl mu jakýsi hlas do ucha aRick byl najednou dokonale vzhůru. Jakékoli zbytky naděje, že tohle všechno je jenom sen, se rozplynuly. Byl to hlas, jaký byste měli slychat jenom ve snu... ale tam ho nikdy neuslyšíte.

"Kdo jste?" slyšel sebe sama, jak se ptá slabounkým hláskem.

"Zeptej se Tada Beaumonta, kdo jsem," řekl muž. "Ten o lom ví všechno. Pověz mu, že jsem řekl, že jsi chodící mrtvola. A pověz mu, že jsem mlít nádivku ještě nepřestal."

Telefon mu v uchu cvakl, chvílku bylo ticho a potom následovalo prázdné hučení volné linky.

Rick spustil telefon do klína, chvíli na něj hleděl a najednou propukl v pláč.

6

V devět ráno zavolal Rick do kanceláře a řekl Friedě, aby šla s Johnem domů - dnes se nebude pracovat, až do konce týdne. Frieda chtěla vědět proč a Rick s úžasem zjistil, že jí málem zalhal, jako by byl obviněn z nějakého ohavného a vážného zločinu - třeba z obtěžování dětí -j nemohl se přimět, aby to přiznal, dokud šok trochu nepomine.

"Míriam je mrtvá," řekl Friedě. "Včera v noci jí někdo zabil u ní v bytě."

Frieda se nadechla, až prudce, polekaně zasykla. "Ježíši Kriste, Rickti! O takových věcech se nežertuje! Když budeš o takových věcech žertovat, tak se stanou!"

"Stalo se to," řekl a zjistil, že má znovu slzy na krajíčku. A ty slzy - ty, které zadržel v márnici, ty, které zadržel v autě, když se vracel do bytu, ty, které zadržel, když zavolal ten šílenec, ty, které se snažil zadržet zrovna teď - to byly první z mnoha. Při pomýšlení na všechny slzy v budoucnosti na něj padla hrozná únava. Míriam byla mrcha, ale svým způsobem milá mrcha, a on ji miloval. Rick zavřel oči. Když je otevřel, oknem se na něj díval nějaký muž, i když se okno nacházelo čtrnáct podlaží vysoko. Rick se lekl, pak zahlédl uniformu. Umývač oken. Umývač oken mu ze své lávky zamával. Rick zvedl ruku v odpověď. Zdálo se mu, že ruka váží půl tuny, a nechal ji padnout zase na stehno skoro ve stejném okamžiku, když ji zvedl.

Frieda mu znovu říkala, aby nežertoval, a cítil se unavenější než jindy. Viděl, že slzy jsou jenom začátek.

"Počkej okamžik, Friedo," řekl a odložil sluchátko. Přešel k oknu, aby zatáhl závěsy. Brečet nad telefonem s Friedou na druhém konci drátu bylo dost zlé; nepotřeboval, aby ho k tomu ještě sledoval ten

zatracený umývač oken.

Když došel k oknu, muž na lávce sáhl pro cosi do vyboulené kapsy montérek. Rick se najednou zarazil. Pověz, mu, že jsem říkal, le jsi chodící mrtvola.

(Ježíši -)

Umývač oken vytáhl malou cedulku. Byla žlutá s černými písmeny. Po stranách nápisu byly nakreslené pitomoučké'rozesmáté tvářičky. PŘEJI PĚKNÝ DEN! stálo tam.

Rick unaveně kývl. Přeji pěkný den. Jasně. Zatáhl závěsy a vrátil se k telefonu.

7

Když nakonec Friedu přesvědčil, že nežertuje, hlasitě a upřímně se rozvzlykala - všichni z kanceláře a všichni klienti, dokonce i ten zatracený putz Ollinger, který psal mizerné scifistické romány a očividně se mnil věnovat rozepínání podprsenek celého západního světa, všichni měli Mir rádi - a Rick docela určitě brečel s ní, dokud se mu nakonec nepodařilo zavěsit. Aspoň že jsem zatáhl závěsy, pomyslel si.

Po čtvrt hodině, zatímco si dělal kávu, mu znovu vytanul na mysl lelet'onát toho Šilence. Před dveřmi stáli dva poldové a on jim o tom neřekl .mi slovo. Co to s ním sakra bylo?

Nu, pomyslel si, moje bývalá žena zemřela, a když jsem ji viděl v márnici, vypadalo to, jako by jí pět centimetrů pod bradou narostla zvláštní ústa. To bude asi tím.

Zeptej se Tada Beaumonta, kdo jsem. Ten o tom ví všechno.

Chtěl Tadovi zavolat, samozřejmě. Ale jeho mysl pořád ještě letěla volným pádem - všechno získalo nové rozměry, které nebyl schopen, aspoň zatím, pojmut. Nu, zavolá Tadovi. Udělá to, hned jak řekne policii o tom telefonátu.

Pověděl jim to a policisty to ohromně zajímalo. Jeden z nich ohlásil informaci vysílačkou na policejní ústředí. Když skončil, pověděl Rickovi, /e šéf detektivů chce, aby přijel na policejní stanici a pověděl jim o tom telefonátu, který měl. Mezitím se u něj v bytě stává jeden chlapík a připojí mu k telefonu magnetofon a zařízení na sledování volajícího. Pro případ, /c by zavolal znovu.

"Pravděpodobně zavolá," řekl druhý policista Rickovi. "Tihle cvoci jsou lakl zamilovaní do vlastního hlasu."

"Měl bych nejdřív zavolat Tadovi," řekl Rick. "Možná má taky potíže, lak mi to připadalo."

"Pan Beaumont už je pod mainskon policejní ochranou, pane Cowley. Půjdem, ano?"

"No, opravdu si myslím-"

"Snad mu můžete zavolat ze stanice. Tak - vezmete si kabát?"

A tak Rick, zmatený a nejistý, jestli je to všechno skutečnost, se nechal odvést.

8

Když ho po dvou hodinách přivezli zpátky, jeden Člen Rickovy eskorty se zamračil na dveře bytu a řekl: "Nikdo tu není."

"No a co?" zeptal se Rick bezbarvě. Cítil se bezbarvý, jako tabulka mléčného skla, přes kterou je vidět.

Položili mu množství otázek a on na uč odpověděl, jak nejlíp uměl - obtížný úkol jelikož jen málo z nich mu dávalo smysl.

"Jestli kluci z komunikací skončili, než jsme se vrátili, měli počkat."

"Asi jsou uvnitř," řekl Rick.

"Možná jeden, ale ten druhý by měl být tady. To je běžný postup."

Rick vytáhl klíče, probral se jimi, našel ten správný a strčil ho do zámku, I Problémy, které ti chlapeci mají s operačními postupy svých kolegů, nejsou I jeho starost. Díky Bohu; dnes dopoledne se postaral o všechny náležitosti, I o které mohl, "Hned bych měl zavolat Tadovi." Vzdychl a pousmál se. I "Ještě není poledne a já už mám pocit, jako by den nikdy neměl sko-"

"Nedělejte to!" zařval najednou jeden policista a přiskočil.

"Co jako-" začal Rick, otočil přitom klíčem a dveře v záblesku světla a v kouři a rachotu vybuchly.

Policistu, jehož instinkty se ozvaly jen o chloupek později, než bylo záhodno, příbuzní poznali; Rick Cowley se téměř vypařil. Druhý policista, který stál trochu dál a který si instinktivně zakryl obličej, když jeho partner vykřikl, utrpěl popáleniny, otřes mozku a vnitřní zranění. Bohudíky - skoro zázrakem - proletěl Srapnel z trosek dveří a zdi kolem něj jako mračno, ale ani se ho nedotkl. U newyorské policie však už nikdy pracovat nebude; výbuch ho na místě ohlušil.

V Rickově bytě. na koberci v obývacím pokoji, leželi mrtví dva technici : z komunikací, kteří přišli napíchnout telefon. Na čele jednoho z nich byl j připíchnutý tento lístek:
VRABCI ZNOVU LÉTL Na čele druhého byl připíchnutý druhý vzkaz:
DALŠÍ NÁDIVKA. POVĚZTE TO TADOVI.

II

tSlark přebírá velení

"Kdejakej blázen s rychlýma rukama může chytit lygra za koule," řekl Machine Jacku Halsteadovi.

"Věděl jsi to?"

Jack se rozesmál. Pohled, který k němu Machine otočil, mu vsak zmrazil smích v krku.

"Strč si ten přiblíblej škleb někam a dávej pozor," řekl Machine. Já ti tu dávám pokyny. Dáváš pozor?"

"Ano, pane Machine."

..Tak poslouchej a nikdy to nezapomeň. Kdejakej) blázen s rychlýma rukama může chytil tygra za koule, ale chce to hrdinu, aby vydržel mačkat. Povím ti ještě něco, když už jsem v tom:

nechají, Jacku.Nikdo jinej. A jánikdyničeho nenechávám."

-Machineův způsob George Stark

Stárkova nedůvěra i

Tad a Liz seděli ochromení Sokem tak neproniknutelným a chladným, /c jim připadal jako led, a poslouchali Alana Pangboraa, který jim vyprávěl, jak v New Yorku proběhly časné ranní hodiny. Mike Donaldson, pořezaný ;i utlučený k smrti na chodbě svého činžovního domu; Phyllis Myersová ;i dva policisté zasd'elertí v kondominiu ve West Side. Noční vrátný v domě Myersové dostal ránu něčím těžkým a utrpěl frakturu lebky. Lékaři se spíš přikláněli než nepřikláněli k názoru, že se probere na smrtelné straně nebes. Vrátný v Donaldsonově domě byl mrtvý. Mokrá práce byla ve všech případech provedena gangsterským stylem, zabiják prostě nakráčel k obětem a pustil se do nich.

Alan při řeči neustále zabijáka označoval jako Starka.

Říká mu jeho pravým jménem a ani o lom nepřemýšlí, žasl Tad. Potom zavrtěl hlavou, trochu sám se sebou ztrácel trpělivost. Nějak mu musel říkat a Stark byl možná o něco lepší než "pachatel" nebo "pan X". Bylo by chybou myslet si v této chvíli, že Pangborn to jméno používá z nějakého jiného důvodu než jako příhodnou pomůcku.

"Co Rick?" zeptal se, když Alan domluvil a Tad byl konečně schopen odlepit jazyk od patra.

"Pan Cowley je naživu a v pořádku a pod policejní ochranou." Bylo tři řivrtě na deset dopoledne; výbuch, který zabije Ricka a jednoho jeho strážce, nastane až za dvě hodiny.

"Phyllis Myersová byla taky pod policejní ochranou," poznamenala Liz. Dvojčata byla ve velké ohrádce, Wendy tvrdě spala aWilliam klimbal. I Nava mu klesala na hrudník, oči se zavřely... a potom trh! hlavou znovu

nahoru. Alanovi připadal komický jako voják na hlídce, který se snaží neusnout ve službě. Ale každé škubnutí bylo o něco slabší. Alan dvojčata pozoroval, zápisník mu ležel zavřený na klíně, a najednou si všiml zajímavé J věci: pokaždé, když William trhl hlavou nahoru ve snaze zůstat vzhůru, 1 Wendy sebou ve spánku škubla.

Všimli si toho rodiče? zauvažoval, a pak si pomyslel: Samozřejmě že I všimli.

"To je pravda. Liz. Překvapil je. Policisty je možný překvapit jako 1 každého jiného, víte: jenom by měli reagovat lip. Na poschodí, kde bydlela] Phyllis Myersová, otevřelo dveře několik lidí a vykouklo ven, když zazněla | střelba, a z jejich výpovědí a z toho, co policie našla na místě činu, mánie docela dobrou představu o tom, co se stalo. Stark předstíral, že je slepej. I Ncpřcvlckl si šaly po vraždách Miriam Cowleyové a Michaela Donaldsona, | které byly... promiňte mi, oba dva, ale byly prasácké. Vyjde z výtahu, na očích má tmavý brýle, který si nejspíš koupil na Times Square nebo odl pouličního prodavače, a ohání se bílou holí celou od krve. Bůh ví, kde I sebral tu hůl, ale newyorská policie si myslí, že s ní zmlátil toho vrátného." I

"Samozřejmě ji ukradl nějakému opravdovému slepci," řekl Tad klidně. "Ten chlap není sir Galahad, Alane."

"To je vidět. Nejspíš hulákal, že ho někdo přepadl nebo že na něj zaútočili j lupiči u něj v bytě.

Každopádně k nim přišel tak rychle, že neměli moc času j reagovat. Koneckonců to byl párek poldů, co

jezdí v hlídkovém autě, a který ' vyvedli z rytmu a strčili před dveře fy ženský bez zvláštního varování."

"Ale přece věděli, že Donaldson byl také zavražděn," namítla Liz. "Jestli je něco takového nedokázalo upozornit, zeje ten muž nebezpečný-"

"Věděli taky, že Donaldsonova policejní ochranka přijela, až když byl ten muž zavražděn," řekl Tad. "Byli příliš sebejistí/

"Možná byli, trochu." připustil Alan. "To nemůžu nijak vědět. Ale ti chlapci u Cowleyho vědí, že je ten chlap drzej a docela chytrej a zároveň smrtelně nebezpečnej. Mají oči otevřené. Ne. Tade - váš agent je v bezpečí. Na to se můžete spolehnout."

"Říkal jste, že tam byli svědci," připomněl Tad.

"No jo. Spousta svědků. V domě u tý paní Cowleyových, u Donaldsona, u Myersových. Zdá se, zeje mu to u prdele." Pohlédl na Liz. "Promiňte."

Pousmála se. "Už jsem to slovo jednou nebo dvakrát v životě zaslechla, Alane."

Přikývl, taky se pousmál a obrátil se zase k Tadovi.

„ len popis, co jsem vám dal?"

"Sedí odshora až dolů," řekl Alan. "Je velkej, blond, pořádně opálenej. Lik/e mi povězte, kdo to je.

Tade. Dejte mi jméno. Mám teď daleko víc - 1,11 ostí než jenom Homera Gamachea. Za krkem mi sedí jako sup policejní komisar města New York, SheilaBirghamová- to je moje hlavní dispečerka si myslí, že ze mě bude siavnej věstec, ale hlavně mě pořád zajímá I lomer. Dokonce víc než ti dva mrtví policajti, kteří se snažili chránit Phyllis \1 veršovou, mě zajímá Homer. Takže mi dejte to jméno."

"Už jsem to udělal," řekl Tad.

Nastalo dlouhé ticho - možná desetivteřinové. Potom Alan řekl, velmi potichu: "Cože?"

"Jmenuje se George Stark." Tada překvapilo, jak klidně mluví, ještě víc ho překvapilo, když zjistil, že se i cítí klidný... pokud ovšem hluboký M>k a klid nevypadají stejně. Ale ta úleva, když to skutečně řekl - Máte trho jméno, jmenuje se George Stark - byla nevýslovná.

"Já vám asi nerozumím," prohlásil Alan po další dlouhé odmlce.

"Jistěže rozumíte, Alane," řekla Liz. Tad se na ni podíval, polekaný hřílkým, nesmlouvavým tónem jejího hlasu. "Můj manžel říká, že jeho Pseudonym se nějak probral k životu. Ten náhrobek na fotografii... na tom náhrobku, tam, kde by mělo být nějaké rozloučení nebo krátký verš, je nOco. co řekl Tad agenturnímu reportérovi, který ten příběh uveřejnil jako první. NEBYL TO ZROVNA PŘÍJEMNÝ CHLAPÍK. Vzpomínáte si?"

"Ano, ale Liz-" Díval se na oba s bezmocným úžasem, jako by si poprvé uvědomil, že hovoří s lidmi, kteří přišli o rozum.

„Nechtě si svá ale." řekla stejně břitce. "Budete mít spoustu času na námitky a vyvracení důkazů. Vy a všichni ostatní. Prozatím mě poslouchejte, lad si nedělal legraci, když říkal, že George Stark nebyl moc příjemný ililapík. Možná si myslel, že žertuje, ale nežertoval. Věděla jsem to, i když on ne. Nejenže George Stark nebyl moc příjemný chlap, ve skutečnosti to lni strašlivý chlap. S každou z těch čtyř knížek jsem z něj byla čím dál nervóznější, a když se Tad konečně rozhodl, že ho zabije, šla jsem nahoru iio ložnice a brečela úlevou." Podívala se na Tada, který na ni zíral. Změřila M ho pevným pohledem a pak přikývla. "Je lo pravda. Brečela jsem. Opravdu IMMII brečela. Pan Clawson ve Washingtonu byl nechutný malý Plazoid. ale pinkázal nám laskavost, možná největší laskavost našeho společného manželského života, a proto, když už pro nic jiného, je mi líto, zeje mrtvý."

"Liz, ty asi nemyslíš doopravdy-1'

"Neříkej mi, jak co myslím!"

Alan zamrkal. Její hlas zůstal umírněný, nebyl tak hlasitý, aby probudil Wendy nebo aby Williaim udělal něco jiného než naposledy pozvedl hlavu, než se konečně uložil na bok a usnul vedle sestry. Alan měl pocit, že kdyby nebylo dětí, tak by silnější hlas uslyšel. Možná vytočený na maximální hlasitost.

"Tad vám teď musí povědět pár věcí. Je potřeba, abyste ho poslouchal velmi pozorně, Alane, a je potřeba, abyste se snažil mu uvěřit. Protože jestli to neuděláte, tak se bojím, že ten muž - nebo co je zač - bude v zabíjení pokračovat, dokud se nepropracuje až na konec toho svého řeznického seznamu. Mám velmi osobní důvody, proč bych to nechtěla dopustit. Víte, myslím, že na tom seznamu může být i Tad, já a děti."

"Dobrá." Hlas měl mírný, ale myšlenky se mu v hlavě jen míhaly. Vědomě se snažil potlačit zklamání, vztek a dokonce údiv a zvažovat ten Šílený nápad co nejobektivněji. Nikoli otázku, jestli je to pravda nebo lež - samozřejmě nepřipadalo v úvahu, že by to byla pravda - ale otázku, proč se vůbec oba namáhali vyprávět takovou historku. Vymysleli si ji, aby kryli domnělou spoluúčast na těch vraždách? Nebo skutečnou spoluúčast? Nebo tomu snad dokonce věřili? Zdálo se nemožné, že pár takových vzdělaných a rozumných - aspoň do této chvíle - lidí by tomu mohl věřit, ale bylo to stejné jako toho dne, kdy přišel zatknout Tada za Homerovu vraždu; prostě z nich nevycházelo slabé, leč nepochybné aroma lidí, kteří lžou. Vědomé lžou, opravil se. "Mluvte, Tade."

"Dobrá," řekl Tad. Nervózně si odkašlal a vstal. Ruka mu zajela k náprsní kapse a s nahořklým údivem si uvědomil, co dělá: sahá po cigaretách, které tam už nebyly celé roky. Nacpal ruce do kapes a podíval se na Alana Pangborna, jako by se díval na ustaraného studenta, který se zkoupal u přátelských břehů Tadvy kanceláře.

"Děje se tu něco veími zvláštního. Ne - je to víc než zvláštní. Je to strašné a je to nevysvětlitelné, ale děje se to. A myslím, že to začalo, když mi bylo jedenáct let."

2

Tad vyprávěl o všem: o bolestech hlavy v dětství, o pronikavém křiku a kalných vidinách vrabců, které zvěstovaly příchod těch bolestí, o návratu vrabců. Ukázal Alanovi stránku rukopisu s nápisem VRABCI LETÍ

načmáraným černou tužkou přes text. Pověděl mu o zatmění, které prožil včera ve svém kabinetu, a o tom, co napsal (snažil se vzpomenout si co nejpřesněji) na zadní stranu objednávkového formuláře. Vysvětlil, co se s formulářem stalo, a pokusil se vyjádřit strach a zmatek, které ho donutily papír zničit. "Kromě toho," dokončil Tad, "vím, že je to Stark. Tady." Zaťal ruku v pěst a lehce si poklepal na hrudník.

Alan chvíli vůbec nic neřikal. Během Tadvy vyprávění si začal kroužit snubním prstenem na prsteníku levé ruky a zdálo se, že tato činnost zaměstnává veškerou jeho pozornost.

„Od svatby jste zhubl." řekla Liz tiše. "Jestli si nenecháte ten prsten zmenšit, Alane, jednoho dne ho ztratíte."

"Asi ano." Zvedl hlavu a podíval se na ni. Když promluvil, vypadalo lo, jako by Tad odešel z pokoje za nějakou pochůzkou a zbyli zde jen oni dva. "Když jsem odjel, váš manžel odešel nahoru do pracovny a ukázaí vám tu první zprávu z jiného světa... je to tak?"

"Nevím sice, jaký to byl svět, ale ukázal mi ten vzkaz poté, co jste odešel, ano," odpověděla Liz klidně. "Hned když jsem odešel?"

"Ne - ukládali jsme dvojčata do postýlky a potom, když jsme se taky chystali na spaní, zeptala jsem se Tada, co tají."

"Mezitím co jsem odešel a než vám pověděl o těch zatměních a ptačím cvrlikání, nenastala chvílka, kdy jste ho neměla na očích? Chvilka, kdy mohl zajít nahoru a napsat tu větu, o který jsem se vám zmínil?"

"Nevzpomínám si přesně. Myslím, že jsme byli spolu celou dobu, ale nemůžu to říct na sto procent. Ale stejně by na tom nezáleželo, i kdybych vám řekla, že jsem ho neztratila z dohledu ani na okamžik, že?"

"Jak to myslíte, Liz?"

"Myslím to tak, že pak byste předpokládal, že taky lžu, ne?"

Alan zhluboka vzdychl. I taková odpověď jim bohatě stačila.

"Tad v tomhle nelže."

Alan přikývl. "Oceňuju vaši upřímnost - ale jekoliž nemůžete přísahat, že vás neopustil ani na pár minut, nemusím vás ze iži obviňovat. Jsem lomu rád. Připouštíte, že ta možnost tu byla, a myslím, že taky připustíte, že ta druhá možnost je pořádně divoká."

Tad se opřel o křbovou římsu, očima jezdil sem a tam jako člověk sledující tenisové utkání. Šerif Pangborn neřekl jedinou věc, kterou by Tad I nepředvídal, a poukazoval na díry v jeho vyprávění o hodně laskavěji, než by mohl, ale Tad se přistihl, zeje přesto strašně zklamaný... skoro zhrzený. Ta předtucha, že Alan uvěří - prostě nějak instinktivně uvěří - byla falešná jako lahvička medicíny pout'ového prodavače všeléků.

"Ano, připouštím to," řekla Liz klidně.

"Co se týče toho, o čem Tad tvrdí, že se stalo u něj v kanceláři... nejsou ; žádní svědci ani na to zatmění, ani na to, co podle svého tvrzení napsal. Vlastně | se vám o tý události zmínil teprve, když zavolala paní Cowleyová, že?"

"Ano, je to tak."

"Takže..." Pokrčil rameny.

"Mám na vás otázku, Alane."

"Poslouchám."

"Proč by Tad lhal? Jakému účelu by lo posloužilo?"

"Nevím." Alan se na ni díval naprosto upřímně. "Možná to sám neví." Krátce na Tada pohlédl, potom se jeho oči vrátily k Liz. "Možná ani nei že lže. To. co říkám, je úplně prostý: takovou věc by žádný policista I nepřijal bez pořádného důkazu. A takovej nemáte."

"Tad vám povídá pravdu. Chápu všechno, co jste řekl. ale zároveň hrozně moc chci, abyste tomu věřil. Chci to přímo zoufale. Víte, já jsem žita sGeorgem Stárkem. A vím, co s Tadem udělal, jak šel čas. Povím vám něco, co v časopise People nebylo. Tad začal mluvit o tom, že se Starka zbaví, už dvě knihy před tou poslední-1

"Tři," řekl Tad tiše ze svého místa u krbu. Chut' na cigaretu se mezitím proměnila v palčivou horečku.

"Začal jsem o tom mluvit hned po té první."

"Tak jor před třemi. Vtom Článu to vyznělo, jako by o tom začal uvažovat teprve nedávno, a to prostě nebyla pravda. Tohle se vám snažím objasnit. Kdyby se tu nenachomýll Frederick Clawson a manžela nepřinutil,) myslím, že Tad by pořád jenom mluvil o tom, že se ho zbaví. Tak jako alkoholici nebo narkomani říkají rodině a přátelům, že s tím skončí hned | zítra... nebo pozítří... nebo popozítří."

"Ne," řekl Tad. "To není úplně přesné. Správný kostel, ale spatná lavice."

Odmlčel se, zamračil, úporně přemýšlel. Soustředil se. Alan se neochotně vzdal domněnky, že lžou nebo že ho z nějakého prapodivného důvodu podvádějí. Vynakládali velké úsilí nikoli na to, aby ho přesvědčili, možná i sebe, ale aby vysvětlili, jak to bylo... jako se lidé snaží popsat přestřelku dávno poté. co skončila.

..Podívejte se," řekl Tad nakonec. "Opust' me na chvilku téma zatmění |M1H.II a věšteckých vi/i - jestli nějaké byly. Jestli chcete, můžete si pohovořit s mým doktorem, Georgem Hutněm, o tělesných příznacích. Mužná že prohlídka hlavy, kterou mi dělali včera, ukáže něco divného, až iloslíinou výsledky, a i když neukáže, ten doktor, který mě operoval, když iM-ni byl malý, možná pořád žije a mohl by si s vámi o tom případě pohovořit. Možná ví něco, co by mohlo do toho zmatku vrhnout trochu kvílla. Takhle z hlavy si na jeho jméno nevzpomenu, ale určitě je v mých lékařských záznamech. Ale v léto chvíli jsou všechny tyhle duševní hlouposti vedlejší."

Alanovi připadlo, že je velmi zvláštní, když Tad říká zrovna tohle... pokud ten věštecký vzkaz nastrčil a o tom dalším lhal. Blázen, který by m-mn takového dělal - dost velký blázen, aby zapomněl, že lo udělal a byl |kulečně přesvědčen, že ty čmárainicc jsou výsledkem parapsychologického icvii - by nechtěl mluvit o ničem jiném. Ne? Začínala ho bolet hlava.

"Dobrá/' řekl klidně, "jestli lo, čemu říkáte 'duševní hlouposti', je vedlejší, tak co je to hlavní?"

"Hlavní je George Stark," řekl Tad a pomyslel si: Ta linka, která jede nu Konečnou, kde konci všechny vlaky. "Představte si. že se vám do domu nnsiěhoval nějaký cizinec. Někdo, koho jste se vždycky trochu bál, jako kilyž se Jim Hawkins u Admirála Benbowa vždycky trochu bál Starého mořského psa-četl jste Ostrov pokladů, Alane?"

Přikývl.

..No, takže víte, jaké pocity se vám tu snažím vysvětlit. Ten chlap vás III-M a vůbec ho nemáte rád, ale necháte ho u sebe bydlet. Nemáte hospodu i.iko v Ostrově pokladů, ale třeba si myslíte, že je to vzdálený příbuzný v II.ŠÍ manželky nebo tak něco. Posloucháte mě?"

Alan přikývl.

"A nakonec, jednoho dne, když ten nepříjemný host provede nějakou nepřístojnost, jako že třeba práskne slánkou o zed', protože je ucpaná, řeknete manželce: „Jak dlouho se tu vlastně bude ten tvůj příšerný bratranec t druhého kolena poflakoval? A ona se na vás podívá a řekne: „Můj l>ul ranec? Myslela jsem, zeje lofvíy bratranec!"1

Alan se musel proti své vůli uchechnout.

..Ale vykopnete toho chlapa z domu?" pokračoval Tad. "Ne. Za prvé, už |i-11 vás dost dlouho, a i když to může připadat divné někomu, kdo tu situaci ti, v. i/ il. zdá se, že má... jakési právo starousedlíka. Ale lo není důležité."

Liz přikyvovala. V ticích měla vzrušený, vděčný pohled ženy. která právě uslyšela slovo, které měla celý den na jazyku.

"Důležité je, j;ik se ho strašně bojíte" řekla. "Bojíte se toho, co by moh provést, jestli mu skutečně rovnou řeknete, aby se sebral a šel svou cestou." J

"Přesně lak." řekl Tatí. "Chcete se zachovat statečně a říct mu, abfl odešel, a nejen proto, že se bojíte, že by mohl být nebezpečný. Stane se taj věci sebeúcty. Ale... pořád to odkládáte. Hledáte si důvody, proč tej odkládáte. Jako ze třeba venku prší a on se bude vztekat míň, až mu ukážete) dveře za slunečného dne. Nebo třeba až se všichni dobře vyspíte. Vymyslila si tisíc důvodů, abyste to odložil. Zjistíte, že když vám (y důvody připadají! dost dobré, můžete si zachovat aspoň trochu sebeúcty. a to je lepší než nic. Trocha je taky lepší než všechno, pokud všechno znamená, že skončíte] zraněný nebo mrtvý.

A možná nejen vy."

Liz se znovu přidala. Mluvila dobře modulovaným a příjemným hlášením ženy, která mluví ke klubu zahrádkářů - třeba o tom. kdy vysazovat] kukuřici nebo jak poznáte, kdy sklízet rajčata. "Byl lo ošklivý, nebezpečný muž, když... bydlel s námi... a je to ošklivý, nebezpečný muž i teď. Podlé důkazů to vypadá, že pokud se vůbec nějak změnil, je ještě mnohem horší.] Je samozřejmě šílený, ale podle svého názoru dělá dokonale rozumnou věc: hledá lidi, kteří se spikli, aby ho zabili, a ničí jednoho po druhém." I

"Skončili jste?"

Polekaně na Alana pohlédla, jako by ji jeho hlas vytrhl z hlubokého soukromého zamyšlení. "Cože?"

"Pial jsem se, jestli jste skončili. Chtěli jste říct svoje a já se jenomil chtěl ujistit, jestli to lak je."

Její klid se zlomil. Zhluboka a trhaně se nadechla a nepřítomně si prohrábla vlasy. "Vy nám nevěříte, že? Ani slovo."

"Liz," řekl Alan, "tohle je prostě... blbost. Nerad takový slovo používám, ale vzhledem k okolnostem je to to nejlaskavější, jaký použít můžu. Brzo tu budou další policajti. Řekl bych FBI - toho chlapa už možná považují za mezistátně hledaného, takže se do toho FBI vloží. Jestli jim odvykládáte tuhle historiku včetně zatmění a strašidelnejch psaníček, uslyšíte spoustu., mnohem horších slov. Kdybyste mi řekli, že ty lidi zavraždil duch, taky bych vám nevěřil." Tad se zavrtěl, ale Alan zvedl ruku a Tad ustoupil, aspoň prozatím. "Ale stejně bych uvěřil spíš v ducha než v tohle. My tu nemluvíme jenom o duchovi, mluvíme o člověkov, kteiej nikdy nežil." j

.luk si vsvččilíle niii popis?" zeptal se Tad naiednou. "To. co |scm ni uvodí, byla má soukromá představa, jak Geonie Sturk vyp;idul ñiíi(lcí. Něco z toho je v autorském proiilu, který je založený v kartě ii I >arvin Press. Něco z toho jsem měl v hlavě. Víte. nikdy jsem si nesedl .i úmyslně si toho chlapa nepředstavoval - prostě jsem si za ty roky o něm ivivořil v duchu obrázek, jako si vytvoříte obrázek o moderátorovi, kterého k.i/dé ráno posloucháte v autě cestou do práce. Ale když se s tím moderátorem náhodou někdy setkáte, většinou se ukáže, že jste byl úplně vedle. Zdá se, že já jsem měl skoro ve všem pravdu. Jak to vysvětlíte?"

"Nevím," řekl Alan. "Samozřejmě pokud jste si nevymyslel zdroj, ndkud fen popis pochází."

"Víte, že nelžu."

"Na to bych nespoléhal," řekl Alan. Vstal, přešel k ohništi a neklidně dloubl pohrabáčem do hromady březových polen. "Každá lež nemusí být vědomá. Když člověk přesvědčí sám sebe, že říká pravdu, projde klidně i detektorem lži. Jako Ted Bundy."

"Ale no tak." vyštěkl Tad. "Přestaňte se tak strašně namáhat. Je to pořád loléz dokola jako s těmi otisky prstů. Jediný rozdíl je, že tentokrát se iiL-můžu prostě vytasit s hromadou svědků. Mimochodem, co s těmi otisky prstů? Když je k tomu přidáte, nenaznačuje to aspoň, že říkáme pravdu?"

Alan se otočil. Najednou se na Tada rozzlobil... na oba. Mět pocit, jako hy ho nemilosrdné zaháněli do rohu, a oni krucifix neměli právo ho do Mkových pocitů nutit. Připadal si jako jediný člověk na schůzi Společnosti placaté Země. který věří, že Země je kulatá.

"Nic z toho nedokážu vysvětlit... zrovna teď," odsekl. "Ale mezitím byste mi možná rád přesně řekl,

odkud ten chlap - ten skutečné) - přišel, lade. Prostě jste ho lak nějak jedný noci porodil? Vyskočil z nějakýho IHiomýho vrabčího vajíčka? Vypadal jste jako on, když jste psa! knížky, klerý se nakonec objevily pod jeho jménem? Jak to přesně byio?"

"Nevím, jak se objevil," odpověděl Tad unaveně. "Nemyslíte, že bych vám lo řekl, kdybych mohl? Pokud vím, nebo pokud si vzpomínám, já jsem byl já, když jsem psal Machineův způsob a Oxfordskéblues a Žralocisekanou ,i ('estu do Babylonu. Nemám ani tušení, kdy se stal... samostatnou osobou. Připadal mi skutečný, když jsem psal jako on, ale pouze v tom smyslu, že všechny příběhy, které píšu, mi připadají skutečné, když je píšu. Chci říct, A-je beru vážně, ale nevěřím jim... jenomže jim věřím... v té chvíli..."

Odmlčel .se a udiveně se uchechtl.

"Tolikrát už jsem mluvil o psaní." řekl. "Na stovkách přednášek, nJ slovkách seminářů, a stejně mám dojem, že jsem nikdy nefekl jediné slovot o uchopení podvojně skutečnosti, která pro spisovatele beletrie existuje -1 té ve skutečném světě a pak ve světě v rukopise. Myslím, že jsem o tom I dokonce nikdy ani nepřemýšlel. A teď si uvědomuju... nu... zdá se, že anil nevím, jak o tom přemýšlet."

"Na tom nezáleží," řekla Liz. "Nemusel být samostatnou osobou, do-j kud se ho Tad nepokusil zabít." Alan se k ní otočil. "Liz, znáte Tada lip než kdokoliv jinej. Změnil sel z doktora Beaumonta v pana Starka, když psal ly detektivky? Fackovali vás? Ohrožoval lidi na večírcích břitvou?"

"Sarkasmus nám tu debatu nijak neulehčí," řekla a klidně se na něm dívala.

Podrážděně rozhodil rukama - i když nevěděl, jestli ho dráždí oni. on j sám nebo všichni Iří dohromady.

"Nejsem sarkastickéj. snažím se na vás použít menší slovní šokovou terapii, abyste pochopili, jak bláznivé oba i mluvíte I Mluvíte o tom, ie ožil pitoměj pseudonym! Jestli řeknete FBI jenom j polovinu z toho, co mně, začnou si hned listoval v zákonech státu Maine pro nucený umístění do blázince!"

"Odpověď na vaši otázku zní ne," řekla Liz. "Nebil mě, ani se na i koktejlových večírcích neoháněl břitvou. Ale když psal jako George Stark - 1 a zvlášť když psal o Alexisu Machineovi - nebyl Tad stejný. Když - otevřeli dveře, to je možná nejlepší výraz - když to udělal a pozval Starka dovnitř, 1 Tad se vzdálil. Ne že by ochladí nebo zlhostejněl, prostě se vzdálil. Nechtělo se mu moc chodit ven.

navštěvovat lidi. Občas vynechával fakultní schůze, ; dokonce i domluvené schůzky se studenty... i když to dělal poměrně zřídka. Chodil později spát a někdy sebou házel a obracel se ještě hodinu poté, co si lehl. Když usnul, hodně sebou škubal a mumlal, jako by měl zlé sny. Několikrát jsem se ho na ty sny ptala, a on řekl. že ho pobolívá hlava , a neodpočinul si, ale pokud měl nějaké zlé sny, nemůže si na ně vzpomenout.

Nekonala se žádná velká proměna osobnosti... ale nebyl stejný. Můj manžel přestal před časem pít alkohol, Alane. Nechodí k Anonymním alkoholikům, ale přestal. S jednou výjimkou. Když dopsa! Stárkovu knihu, opil se. Tehdy to bylo, jako by úplně vSechno ze sebe vypouštěl a říkal si: ,Ten hajzl je zase pryč. Aspoň na chvíli zase zmizel. George se vrátil na farmu v Mississippi. Hurá.'"

.,To jsi řekla správně,'" pravil Tad. "Hurá - přesně tak jsem se cítil.

I 'uvolte, abych shrnul, co máme, když vynecháme zatmění a automatické psaní. Muž, kterého hledáte, zabijí lidi, které znám. lidi, kteří s výjimkou llnmcra Gamachea byli zodpovědní za ,popravu' George Starka... po domluvě se mnou, samozřejmě. Má mou krevní skupinu, která není zrovna wacná, ale přesto ji má jenom asi šest lidí ze stovky. Odpovídá popisu, klcrý jsem vám dal. a ten popis byl destilací mé vlastní představy o tom. jak liv George Stark vypadal, kdyby existoval. Kouří cigarety, které jsem kouřival i já. Nakonec, a loje nejzajímavější, má zřejmě otisky prstů, které jsou totožné s mými. Možná že šest lidí ze sta má krevní skupinu A s negativním Rh faktorem, ale pokud víme, nikdo jiný na celém božím světě nemá moje misky prstů. Přes to všechno odmítáte byt' jen uvažovat orném tvrzení, že Siark je nějakým způsobem živý. Tak, šerife Alane Pangborne. ted' mi povězte, kdo je ta osoba, která se takřikajíc pohybuje v mlhách?"

Alan cítil, jak se podloží, o kterém byl kdysi přesvědčen, že je jisté , \ solidní, trochu zhouplo. Přece to nebyla doopravdy možné, že ne? Ale... ii-slli dnes neudělá už nic jiného, bude musel promluvit s Tadovým doktorem a začít se prohrabovat lékařskou dokumentací. Napadlo ho, že by bylo skutečně báječné, kdyby zjistil, že žádný mozkový nádor neexistoval, že Tad buď lhal... nebo měl halucinace. Kdyby mohl dokázat, h- je ten chlap blázen, bylo by to mnohem pohodlnější. Možná -

Ale hovno. Žádný George Stark nebyl, nikdy žádný George Stark nebyl. Alan možná není sekáč z FBI, ale to jeStě neznamenalo, že bude tak naivní i tohle zbaští. Možná že toho šíleného parchanta v New Yorku chytanou, až pujde po Cowleym, nejspíš to tak bude, ale jestli ne, možná se ten cvok lozhodne strávít letošní letní prázdniny v Maine. Jestli se skutečně vrátí, Alan si na něj s chutí vystřelí. Nemyslel si, že by jeho šance vylepšilo, kdyby (kil na kecy ze Zóny šera. A už o tom nechtěl mluvit a mamit další čas. "Časem se to asi ukáže," řekl neurčitě. "Prozatím vám radím, abyste se drželi lajny, kterou jste na mé nasadili včera večer - máme tu chlapa, kierej si myslí, že je George Stark, aje to takovej blázen, že začal na logickým místě - logickým aspoň pro blázna - na místě, kde byl Stark uiciálněpobřbenej."

"Jestli si tu představu nepustíte do hlavy ani na kousíček, ocitnete se v kaši až po uši," upozornil ho Tad. „Ten chlap |- Alane, s ním se nedá domluvit, nedá se s ním jednat. Můžete ho prosit o milost - když vám dá i as - ale k ničemu to nebude. Jestli se k němu někdy dostanete dost blízko ,i nebudete ve střehu, udělá žraloci sekanou z vás"

"Pohovořím si s vaším doktorem." řekl Alan, "a s tím doktorem, co vás jako malýho operoval. Nevím, k čemu to bude. nebo jak by to mohlo osvětlit tuhle záležitost, ale udělám to. A zbytek budu muset prostě risknout."

Tad se usmál, ale v jeho úsměvu nebylo ani stopy po veselí. "Z mého hlediska je právě v tomhle problém. Moje manželka, děti a já budeme riskovat s vánu."

3

Za čtvrt hodiny se objevila na cestě k Tadovu domu úhledná modrobílá dodávka; zastavila za Alanovým autem. Vypadala jako nakladaček telefonní společnosti, a taky se ukázalo, že jím je, i když po straně byla diskretními malými písmeny napsána slova Mninsk stámi policie.

Ke dveřím přišli dva technici, představili se, omluvili se, že jim to trvalo tak dlouho (omluva byla pro Tada a Liz zbytečností, protože ani netušili, že ti chlapi přijdou), a zeptali se Tada, jestli by mu nevadilo podepsat formulář, který měl jeden z nich připravený na podložce. Tad ho rychle přelétl očima a uviděl, že formulář je opravňuje napojit na jeho telefon nahrávací a sledovací zařízení. Neposkytoval jim předběžné svolení používat záznamy v soudním řízení.

Tad naškrábal na správné místo svůj podpis. Alan Pangborn a jeden technik přihlíželi (Tad si užasle všiml, že technik má u opasku na jednom boku pověšenou telefonní zkoušečku a na druhém pětáčtyřicítku).

"To sledování opravdu funguje?" zeptal se Tad po několika minutách, když Alan odjel do Orona na policii. Zdálo se mu, zeje důležité, aby něco řekl; poté, co jim podepsaný dokument vrátil, technici zmlkli. "Jo," odpověděl jeden. Zvedl sluchátko telefonu v obývacím pokoji a rychle odmontovával umělohmotné vnitřní pouzdro. „Můžeme vysledovat telefonát až k volajícímu kdekoli na světě. Už to není jako u těch starých telefonních sledovaček, jaké vidíte ve filmech, kdy musíte volajícího zdržovat, dokud ho nevyslídíte. Dokud nikdo nezavěsí telefon na tomhle konci -" zavil Cíl telefonem, který teď vypadal trochu jako android ze scifi filmu zdemolovaný paprskometnou palbou, "-můžeme ho vystopovat až k místu, odkud volal. Z čehož se nejednou vyklube telefonní budka v obchodním dome,"

„To máš pravdu," připojil se jeho part'ák. Prováděl cosi s telefonní zástrčkou, kterou vytáhl ze zdiřky v přístroji. "Máte telefon i nahoře?"

"Dva," řekl Tad. Začínal mít pocit, jako by ho někdo hrubě prostrčil Alcnčinnu králičí dírou. "Jeden u mě v pracovně a druhý v ložnici."

"Mají zvláštní linku?"

"Ne - máme jenom jednu. Kam dáte nahrávač?"

"Asi do sklepa," odpověděl první nepřítomně. Připojoval dráty z telefonu i lo průhledné plastové krabičky, která se ježila pružinovými konektory, a v jeho hlase se objevil podtón vyjadřující žádost nechte-nás-v-klidu-pracovat.

Tad vzal Liz kolem pasu, aby ji odvedl pryč, a přitom uvažoval, jestli existuje vůbec někdo, kdo by mohl tiebo dokázat pochopit, že žádné nahrávače ani výkřiky techniky v průhledném plastu George Starka nezastaví. Stark byl někde venku, možná odpočíval, možná už byl na cestě.

A jestli mu nikdo neuvěří, co s tím sakra udělá? Jak měl chránit rodinu? Ihia vůbec nějaká možnost? Hluboce se zamyslel, a když se myšlením nikam nedobral, prostě si naslouchal. Někdy - ne vždy. ale

někdy - se odpověď sama vynořila, když jinak nechtěla.

Ale tentokrát ne. A pobaveně zjistil, že má najednou strašnou chuť na sex. Napadlo ho, že vyláká Liz nahoru - a pak si vzpomněl, že tam technici státní policie za chvíli přijdou a budou chtít provádět další tajemné věci s jeho staromódními telefony.

Nemůžeme si ani lehnout, pomyslel si. Takže co uděláme?

Ale odpověď byla docela jednoduchá. Čekali, lo dělali.

Nemuseli čekat na další děsivou novinu dlouho: Stark přece jen Ricka Cowleyho dostal - zákeřně přepadl techniky, kteří dělali s Riekovým telefonem totéž, co dělali muži v obývacím pokoji s Beaumontovým telefonem, a pak nastražil do jeho dveří bombu. Když Rick otočil klíčem, dveře prostě vybuchly.

Byl to Alan, kdo jim tu novinu přinesl. Ujel necelé tři míle po silnici do Orona, když se o výbuchu vysílačkou doslechl. Okamžitě se vrátil.

"Povídali jste, že Rick je v bezpečí," řekla Liz. Pohled i oči měla otupělé. Zdálo se, že i její vlasy ztratily lesk. "Prakticky jste to zaručoval."

"Spletl jsem se. Je mi to líto."

Alan byl do hloubi duše otřesený stejně jako Liz Beaumontová, ale usilovně se snažil nedat to najevo. Pohlédl na Tada, který se na něj díval se /vlastním klidem, jen oči se mu třpytily. S koutky Tadvých úst si pohrával neveselý úsměv.

Ví, co si myslím. To asi nebyla pravda, ale Alanovi to připadalo jako pravda. Nu... možná neví VŠECHNO, ale ncco jistě. Možná docela dost.

Třeba ie se neumím přetvařovat, ale lo není hlavní. Hlavně že si myslím, že je to on. To asi vidí až moc dobře.

"Vycházel jste z předpokladu, který se ukázal chybný. ío je víechno," řekl Tad. „To se stává i nejlepším z nás. Možná byste se měl vrátit a přemýšlet trochu víc o Stárkovi. Co vy na to, Alane?"

"Že máte možná pravdu." odpověděl Alan a ujišťoval se, že to říká jenom proto, aby je oba uklidnil. Ale tvář George Starka, i když ji dosud nezahlédl, kromě popisu Tada Beaumonta. mu začala nahlížet přes rameno. Ještě ho neviděl, ale už cítil, že tu je a dívá se.

"Chci si promluvit s tím doktorem Hurdem-"

"Humem," opravil ho Tad. "Jmenuje se George Hume."

"Díky. Chci si s ním promluvit, takže budu poblíž. Jestli se FBI skutečně objeví, chcete vy dva, abych se později u vás zastaví]"

"Nevím jak Tad, ale já bych moc ráda," řekla Liz.

Tad přikývl.

Alan řekl: „Je mi to všechno líto, a!e nejvíc mě mrzí, když slíbím, že něco bude v pořádku, a ono nakonec není."

"Myslím, že taková situace se snadno podcení," řekl Tad. "Pověděl jsem vám pravdu - aspoň takovou, jak jí rozumím já - z jednoduchého důvodu. Jestli je to Stark. asi ho podcení spousta lidí, než to skončí."

Alan se podíval z Tada na Liz a zase zpátky. Po dost dlouhé chvíli, kdy nebylo slyšet vůbec nic kromě Tadvy policejní ochranky, která se bavila před hlavním vchodem (další byla vzadu), řekl Alan: "Nejhorší peklo je, že vy dva tomu takticky věříte, co?"

Tad přikývl. "Já aspoň ano."

"Já ne," řekla Liz a oba se na ni polekaně podívali. "Já tomu nevěřím. Já to vím"

Alan vzdych! a zastrčil si ruce hluboko do kapes. "Jednu věc bych rád věděl," řekl. "Jestli je to tak, jak říkáte... já tomu nevěřím, vy byste asi řekli, že nemůžu věřit... ale jestli to tak je, co ten chlap sakra chce? Prostě se pomstít?"

"Vůbec ne," pravil Tad. "Chce totéž, co byste chtěl vy nebo já na jeho místě. Nechce už být mrtvý. To je všechno. Nebýt už mrtvý. Já jsem jediný, kdo to může zařídít. A když to nedokážu nebo nebudu chtít... nu... může se aspoň postarat, aby nebyl sám."

ješitníci

Volá George Stark i

Alan odjel pohovořit si s doktorem Humcem a federální agenti končili v výsledkem - jestli se tak dá

označit cosi tak prapodivně namátkového a skomírajícího - když zavolal George Stark. Telefonát přišel ani ne pět minut poté, co technici státní policie (říkali si "elektrikáři") konečně prohlásili, že s přístroji, které napojili na telefony Beaumontových, jsou spokojeni.

Vypadali znechuceně, ale očividně nijak překvapeně, když zjistili, že telefony Beaumontových jsou pod uměleckým povrchem vybavené staříckým vytáčecím systémem města Ludlow.

"Človče, to je k neuvěření," pronesl elektrikář, který se jmenoval Wes (tónem hlasu prozrazoval, že v takovém zapadákově se opravdu nedá nic jiného čekat).

Druhý elektrikář, Dave, se vyštrachal ven k dodávce, aby našel vhodné adaptéry a další přístroje, které budou potřebovat, aby telefony Beaumontových bylo možné přimět ke spolupráci se zákonem v té podobě, v jaké existuje v posledních letech dvacátého století. Wes obracel oči v sloup a potom se na Tada podíval, jako by ho Tad měl zavčas informovat, /e pořád žije v průkopnické éře telefonů.

Oba elektrikáři věnovali agentům FBI nanejvýš jeden pohled; agenti přiletěli do Bangoru z bostonské kanceláře a potom hrdinsky projeli nebezpečnou divočinou zamořenou vlky a medvědy mezi Bangorem a Ludlowem. Agenti FBI možná existovali v úplně jiném světelném spektru, které elektrikáři od státní policie neviděli, stejně jako infračervené paprsky nebo paprsky X.

"Všechny telefony ve městě jsou takové," řekl Tad pokorně. Začínala

ho pořádně pálit žába. Za běžných okolností by z toho byl mrzutý a nesnesitelný- Dnes však byl jenom unavený, zranitelný a hrozně smutný.

V myšlenkách se pořád vracel k Rickovu otci, který bydlel v Tucsonu, a k Miriaminým rodičům, kteří žili v San Luis Obispo. Na co právě myslí starý pan Cowley? Co si mysleli Penningtonovi? Jak se s tím vypořádají lidé, o nichž tak často v hovoru slýchal, ale nikdy se s nimi doopravdy nesetkal? Jak se člověk vyrovná nejen se smrtí dítěte, ale s nečekanou smrtí dospělého dítěte? Jak se člověk vyrovná s prostým, iracionálním faktem vraždy?

Tací si uvědomil, že myslí na pozůstalé místo oběti z jednoho prostého, pochmurného důvodu: cítil se za všechno zodpovědný. Proč ne? Jestli nemohl za George Starka on sám, kdo potom? Skutečnost, že kvůli zastaralému systému telefonního přístroje je nečekaně obtížné připojit telefon k něčemu jinému, v něm také budila pocity viny.

"Myslím, že je to všechno, pane Beaumonte," prohlásil jeden agent FBI. Probíral se poznámkami, očividně nebral Wese a Davea na vědomí, stejně jako elektrikáři nebrali na vědomí jeho. Potom agent, který se jmenoval Malone, notes zaklapl. Byl vázaný v kůži, v Eevém dolním rohu horní desky měl diskrétně vytisknuté stříbrné iniciály. Byl oblečený do konzervativního šedého obleku a vlasy měl na levé straně hlavy rozdělené pěšinkou jako podle pravítka. "Máš ještě něco, Bille?"

Bili, takto agent Prebble, zalistoval svým zápisníkem - též vázaným v kůži, ale sans iniciál - zavřel ho a zavrtěl hlavou. "Ne. Myslím, že vůbec nic." Agent Prebble měl na sobě konzervativní hnědý oblek. Vlasy měl také na levé straně rozdělené pěšinkou jako podle pravítka. "Možná že později během vyšetřování budeme mít ještě nějaké otázky, ale to, co máme, prozatím stačí. Rádi bychom vám oběma poděkovali za spolupráci." Zeširoka se na ně usmál a ukázal zuby, které sestávaly buď ze samých korunek, nebo byly lak dokonalé, že vypadaly až přízračně, a Tad přemítal: Kdyby nám bylo pět, určitě by nám každému dal kartičku DNES BYL VESELÝ DEN!, abychom ji vzali domů ukázat mamince.

"Není zač." řekla Liz tiše a roztržitě. Jemně si špičkami prstů masírovala levý spánek, jakoby ji začínala hrozně bolet hlava.

Pravděpodobně ji bolí, pomyslel si Tad.

Pohlédl na hodiny na krbové římsě a viděl, že je po půl třetí. Bylo to nejdelší odpoledne jeho života?

Neměl rád uspěchané soudy, ale patrně tomu tak bylo.

Liz vstala. "Myslím, že se půjdu na chvíli natahnout, jestli to nevádí. Nejsem zrovna moc čiperná."

"To je dobrý-" nápad, chtě! samozřejmě odpovědět, ale než to stačil říct, zazvonil telefon.

Všichni se na něj podívali a Tad cítil, jak mu v krku začíná bušit buchar. Hrudí mu pomalu stoupalo další kyselé říhnutí, horké a palčivé, apak se /dalo, že se mu rozplynulo vzadu v hrdle.

..Skvělé," rozveselil se Wes. "Nemusíme nikoho posílat, aby zkušebně zavolal."

Tad měl najednou pocit, jako by se ocítil v pouzdru naplněném mrazivým vzduchem. Pohyboval se s ním, když šel k telefonu, který se teď dělil o stul s krabičkou, jež připomínala skleněnou cihlu se světýlky

zapuštěnými po straně. Jedno světlo pulzovalo shodně s vyzváněním telefonu.

Kde jsou ptáci? Měl bych slyšet ptáky. Ale žádní nebyli; jediným zvukem bylo neodbytné drnění starého telefonu.

Wes klečel u krbu a skládal si nástroje zpátky do černé tašky, která díky velikánským chromovým přezkám připomínala dělnickou krabici na oběd. Dave se nakláněl do dveří mezi obývacím pokojem a jídelnou. Zeptal se Liz, jestli by si mohl vzít z mísy na stole banán, a teď ho zamýšleně loupal a chvílemi se zastavoval a zkoumal svou práci kritickým zrakem umělce v tvůrčích mukách.

"Nasad' zkoušečku obvodů, ne?" řekl Wesovi. "Jestli potřebujeme linku vyladit, můžeme to udělat rovnou, dokud tu jsme. Mohli bychom si ušetřit /páteční cestu."

"Dobrý nápad," řekl! Wes a vytáhl z velikánské krabice na oběd cosi s pistolovou rukojetí.

Oba muži vypadali mírně vyčkávací a nic víc. Agenti Malone a Prebble vstávali, ukládali notesy, vytřásali si ostré puky na kalhotách a všeobecně utvrzovali Tada v původním názoru: tihle lidé vypadali spíš jako daňoví poradci než ozbrojení pistolníci. Malone a Prebble si snad vůbec nevšimli, že telefon zvoní.

Ale Liz věděla. Přestala si mnout spánek a dívala se na Tada rozšířenýma, ustrašenýma očima zvířete, které zahnal do pastí. Prebble jí děkoval za kávu a koblihu, které jim předložila, a patrně si ani nevšiml, že mu nedokázala odpovědět, stejně jako si nevšiml vyzvánění telefonu.

Co je to s vámi, lidi? měl Tad najednou chuť zakřičet. Proč jste sem to ti řízení vůbec nasadili! To samozřejmě nebylo fér. Protože by byla příliš velká náhoda, kdyby muž, po kterém šli, byl první osobou, která Beaumontovým zavolá pět minut poté, co bylo nainstalováno zařízení na sledování volajícího... ně takového by řekli, kdyby se jich někdo ptal. Takové zázraky se nedějí i v nádherném světě zákona v podobě, v jaké existuje na konci dvacátého století, řekli by. To vám volá jenom jiný spisovatel kvůli nějakému pěknému novému nápadu, Tade, nebo možná chce někdo vědět, jestli vaše manželka nemá trochu cukru nazbyt. Ale len chlap, který si myslí, že je vaším alter ego? V žádném případě, José. Příliš brzy, příliš velká náhoda.

Až na to, že to byl Stark. Tad ho věřil. A když se podíval na manželku, poznal, že Liz ho věří taky.

Teď se na něj díval Wes, nepochybně se divil, proč Tad svůj čerstvě vylepšený telefon nebere.

Jen se neboj, pomyslel si Tad. Jen se neboj, on počká. Ví, že jsme doma, víte.

"Nu, už vás nebudeme zdržovat, paní Beau-" začal Prebble a Liz řekla klidným, ale děsivě bolestným hlasem: "Myslím, že byste měli počkat."

Tad zvedl telefon a zařval: "Co chceš, ty hajzle? Co do prdele CHCEŠ?"

Wes nadskočil. Dave strnul, zrovna když se chystal zakousnout se do banánu. Hlavy federálních agentů se trhnutím otočily. Tad se přistihl, že si zoufale přeje, aby tady byl Alan Pangborn, místo aby se vybavoval s doktorem Humem v Oronu. Alan taky ve Starka nevěřil, aspoň zatím, ale aspoň byl člověk. Tad předpokládal, že tady ti jsou asi taky lidé, ale vážně pochyboval, jestli si totéž myslí oni o něm a o Liz.

"To je on, to je on!" říkala Liz Prebbleovi.

"Ježíšmarjá," vyhrkl Prebble. Vyměnil si s druhým neohroženým poskokem zákona naprosto nechápavý pohled: Co teď sakra budeme dělat?

Tad to všechno slyšel a viděl, ale jako by od nich byl oddělený. Dokonce i od Liz. Teď tu byl jen on a Stark. Znovu a poprvé spolu, jak říkávali hlasatelé ve starých vaudevillech.

"Jenom klid, Tade," řekl George Stark. Mluvil pobaveně. "Nemusejí se ti z toho hned zmuchlat kalhoty." Byl to hlas, jaký očekával. Přesně takový. Každý záchvěv, až po slabé jižanské změkčování, ze kterého se "zmuchlat" proměnilo v něco hodně podobného slovu "šmuhlat".

Oba elektrikáři dali krátce hlavy dohromady a potom Dave vyrazil k dodávce a k druhému telefonu. Pořád držel banán. Wes utíkal ke schodům do sklepa, aby zkontroloval nahrávač aktivovaný hlasem. Neohrožení panáci z Eff Bii Áj stáli uprostřed obývacího pokoje a zírali. Vv padali, jako by se chtěli chytit kolem ramen, aby se ulčšili, jako děli ztracené v lese.

"Co chceš?" opakoval Tad tišším hlasem.

"No, jenom ti říct, že už je po všem." řekl Stark. "Posledního jsem dostal iL-d' v poledne - tu malou holku, co dělala u Darwin Press pro šéfa účtárny."

Skoro, ale ne tak docela, to znělo jako šífa ústávný.

"Nejdřív ji ovšem dostal ten drzounek Cláwson," řekl Stark. "Poldové li najdou; je v bytě na Druhý avenue v centru. Něco z ní je na podlaze; zbytek jsem položil na kuchyňské stůl." Zasmál se. "Byl to nabitej tejden, lade. Měl jsem práce jakojednonohej v závodech v kopání do prdele. Volal jsem jenom, abych tě uklidnil."

"Moc klidný zrovna nejsem." řekl Tad.

"No, to chce čas. kámo; to chce čas. Myslím, že zamířím na jih, trochu si zarybařit. Tenhle městskej život mě unavuje." Zasmál se, byl to smích lak příšerně bujarý, že Tadovi naskočila husí kůže.

Lhal.

Tad to věděl stejně jistě jako to, že Stark s telefonováním počkal, dokud nebylo instalováno sledovací zařízení. Mohl by něco takového vědět? Odpověď zněla ano. Stark mohl volat odněkud z New Yorku, ale oni dva byli spojení neviditelným, leč nepopíratelným poutem, které pojí dvojčata. Ilyli dvojčata, dvě půle jednoho celku a Tad zděšeně zjistil, že ho cosi láhne z těla ven, táhne po telefonní lince, ne až do New Yorku, to ne, ale na půl cesty: setkává se s tou zrůdou uprostřed pupeční šňůry, možná v západním Massachusetts, oba se setkávají a splývají, stejně jako se setkávali a splývali pokaždé, když zakryl psací stroj přehozem a vzal do niky tužku značky Berolova černá kráska.

"Ty zadržel lháři!" zařval.

Agenti FBI vyskočili, jako by je něco kouslo.

"Hele. Tade, to není moc pěkný!" napomínal ho Stark zhrzeně. "Myslel sis, že ublížím tobě? Sakra, to ne! Chtěl jsem se za tebe pomstít, hochu! Vědě! jsem, že to musím udělat já. Vím, že ty seš moc velkej srábek. ale nijak ti to nevyčítám: tímhle rušným světem musejí točit různý lidi. Proč bych se sakra obtěžoval tě pomstít, kdyby sis to pak ani nemohl užít?"

Tadovy prsty zalétly k malé bílé jizvě na čele a začaly ji mnout, usilovně mnout, až kůže zčervenala.

Přistihl se, že se snaží - zoufale se snaží -ilržet se zuby nehty. Držet se své vlastní základní reality-

Lže, a já vím proč, a on ví, že já to vím, a on ví, že je to jedno, protože mi nikih nebude věřit. Ví, jak divný jim <-šem připadání, a ví, že poslouchají, a ví, co si všichni myslí... ale také ví, jak všichni myslí, a tím pádem je v bezpečí. Oni jsou přesvědčení, že je cvok, který si jenom myslí, že je George Stark, protože si to musejí myslet. Myslet si cokoli jiného ja v rozporu se vším, co se naučili, se vším, co jsou. Žádné otisky prstů nim světě to nezmění. Ví, že pokud naznačí, že není George Stark, jest/i naznačí, ŽC ní. niu to konečně došit-, uleví se jim. Neodvolají policejní ochranu' okamžitě... ale může se to tím urychlit.

"Víš, čí lo byl nápad, pochoval tě? Byl můj."

"Ne, ne!" řekl Slark lehce a znělo to skoro (ale ne úplně) jako Ný, ný! "Popletli tě, nic víc. Když se k tobě nachomýtl ten slizoun Clawson, chytil té do lasa - tak to bylo. Potom jsi zavolal tu cvičenou opici, která si fikala literární agent, a ten ti poradil fakt špatné. Tade, to bylo stejný, jako by ti někdo na stůl v jídelně položil velký hovno a tys zavoial někomu, komu důvěřuješ, a zeptal se ho, co s tím máš dělat, a on řekl: 'Žádný problém; prostě na to nalej trochu vypečený šťávy. Hovno s vypečenou Šťávou chutná za studenejch večerů moc dobře.'" Kdyby záleželo jenom na tobě. nikdy bys nic takovýho neudělal. To vím, kámo."

"To je hnusná lež a tyto víš!"

A najednou si uvědomil, jak je lo dokonalé a jak dobře Stark rozumí lidem, se kterými jedná. Nebude dlouho trvat a vybalilo rovnou. Vybalí to rovnou a řekne, že není George Stark, A oni mu budou věřit. Budou poslouchat pásek, který- se právě teď otáčí ve sklepe, a budou věřit tomu, co říká, Alan a všichni ostatní. Protože to je přesně to, čemu chtějí věřit, to je přesně to, Čemu už věří.

"O ničem takovým nevím," řekl Stark klidně, skoro přátelsky. "Už tě nebudu otravovat, Tade, a dovol, abych ti udělil ještě poslední radu, než půjdu. Možná ti prospěje. Nepropadej přesvědčení, že jsem George Stark. To je chyba, kterou jsem udělal já. Musel jsem pak pozabíjet spoustu lidí jenom proto, abych si pročistil hlavu."

Tad to poslouchal jako zasažený bleskem. Měl by něco říct, ale zdálo se, že není schopen překonat ten přízračný pocit odpojení od těla a úžas nad neslýchanou nestydatostí toho muže.

Vzpomněl si na marný rozhovor s Alanem Pangborneni a znovu zauvažoval, kým asi byl, když tvořil Starka, který pro něj začal jenom jako další příběh. Kde přesně ležela hranice víry? Stvořil tu příšeru tím,

že

(u hranici nějak ztratil, nebo tu hrál roli jiný faktor, faktor X. který neviděl. jenom slyšel v křiku neviděných ptáku?

„Nevím,“ říkal Stark s veselým smíchem, „možná opravdu/Tem blázen, luk říkali, že jsem, když jsem tam byl.“

No dobrá, to je skvělé, ať si klidně probírají blázince na jihu a hledají vysokého muže se širokými rameny a světlými vlasy. Všechny to neodloudí, nit' pro začátek to bude stačit, že?

Tad pevně stiskl sluchátko, v hlavě mu hučelo 2111-ivostí.

„Ale ani trochu nelituju. že jsem to udělal, protože jsem ty knížky miloval. lade. Když jsem byl... tam... v tý cvokárne... myslím, že to bylo to jediný, co nič udrželo při zdravým rozumu. A víš co? Cítím se teď mnohem líp. Vím určitě, kdo teď jsem, a to už něco znamená. To, co jsem udělal, by se dalo určitě nazvat terapií, ale taková metoda asi nemá velkou budoucnost, co?“

"Přestaň lhát, sakra!" zařval Tad.

"Mohli bychom to probírat," řekl Stark, "mohli bychom to probíral horem dolem až do zblbnutí, ale to by trvalo dost dlouho. Myslím, že ti řekli, že mě máš zdržet u telefonu, ne?"

Ne. Nepotřebují tě u telefonu. A ty to taky víš.

"Pozdravuj svou líbeznou manželku," řekl Stark s nádechem falešné pokory. "Dávej pozor na děti. A ber to s humorem, Tade. Už tě nebudu otravovat. Je to-"

"Co ti ptáci?" zeptal se Tad najednou. "Slyšíš ty ptáky, Georgi?"

V telefonu se najednou rozhostilo ticho. Tadovi se zdálo, že mu připadá překvapené... jako by poprvé během rozhovoru něco nebylo v souladu se Stárkovým perlivě připraveným scénářem. Neznal přesný důvod; jako by jeho nervová zakončení vládla nějakou tajuplnou vědomostí, kterou zbytek jeho těla a myslí neznal. Pocítil na okamžik divoké vítězství - takové vítězství, jaké může cítit amatérský boxer, když proklouzne obranou Mikea Tysona a v okamžiku srazí šampióna k zemi.

"Georgi - slyšíš ty ptáky?"

Jediný zvuk v pokoji bylo tikání hodin na křbové římse. Liz a agenti FBI na něj zírali.

"Nevím, o Čem to mluvíš, kámo," promluvil Stark pomalu. "Třeba jsi-"

"Ne," řekl Tad a divoce se rozesmál. Prsty si dál mnul malou bílou jizvu na čele, tvarem mírně připomínající otazník. "Ne, ty nevíš, o čem mluvím, co? No, tak teď chvíli poslouchej ty mě, Georgi. Já slyším ptáky. leště nevím, co znamenají... ale dozvím se to. A až se lo dozvím..."

i 92Stephen King

Ale lam se jeho slova zarazila. Až se to dozví, co se stane? Nevěděl. Hlas na druhém konci drátu pomalu a důrazně řekl: "Je úplně jedno, o čem to blábolíš, Tade. Protože už je po všem."

Ozvalo se cvaknutí. Stark zmizel. Tad skoro cítil, jak se stahuje po telefonní iince z tajuplného místa setkání v západním Massachusetts, stahuje se nikoli rychlostí zvuku nebo světla, ale myšlenky a s řachnutím zapadá do svého vlastního těla a Stark zůstává nahý.

Ježíši.

Upustil sluchátko, nakřivo dopadlo do vidlice. Otočil se na nohou, které mu připadaly jako chůdy, ani se nenamáhal pořádně je srovnal.

Dave vběhl do pokoje jedněmi dveřmi, Wes druhými.

"Fungovalo to bezvadně!" křičel Wes. Agenti FBI znovu nadskočili. Maione vydal jakési "ííík!". velmi podobné zvuku, který je přisuzován ženám v komiksech, když spatří myš. Tad se snažil představit si, jak by se ti dva zachovali tváří v tvář gangu teroristů nebo ozbrojeným bankovním lupičům, ale nešlo mu to.

Možná jsem prostě moc unavený, pomyslel si.

Oba elektrikáři předváděli jakýsi neohrabaný taneček, poplácávali se po zádech a potom společně vyběhli k dodávce.

"Byl to on," řekl Tad Liz. "Říkal, že není, ale by! to on. On."

Přišla k němu a pevně ho objala a on to potřeboval - netušil, jak strašně to potřeboval, dokud to neudělala.

"Já vím," zašeptala mu do ucha a on jí schoval obličej do vlasů a zavřel oči.

2

Křik probudil dvojčata; obě řvala z plných plic. Liz šla nahoru za nimi. Tad chtěl jít s ní, pak se vrátil a pořádně usadil sluchátko do vidlice. Telefon okamžitě zazvonil. Na druhém konci byl Alan Pangborn. Zastavil se na policejní stanici v Oronu na šálek kávy, než zajde za doktorem Humem, a byl tam, když elektrikář Dave ohlásil rádiem novinku o telefonátu a předběžných výsledcích sledování. Alan vypadal velmi rozrušeně.

"Sledovačka ještě neskončila, ale víme, že to bylo z New Yorku, oblastní kód 212." řekl, "Za pět minut budeme mít to místo vypíchnutý přesně."

"Byl to on." opakoval Tad. "Byl to Stark. Říkal, že není. ale byl to on."

Někdo by se měl podívat na tu dívku, o které se zmiňoval. Jmenuje se myslím Dada Gatesová."

"Ta běhna z Vassaru se špatnými hygienickými návyky?"

"Správně, l" řekl Tad. Pochyboval, že si Darla Gatesová bude ještě někdy dělat starosti kvůli hygienickým návykům. Cítil se hrozně unaveně.

"Předám lo jméno newyorský policii. Co jinak, Tade?"

"Jsem v pořádku."

"Liz?"

"Přestaňte se mnou mluvit jako s pacientem, ano? Slyšel jste, co jsem říkal? Byl to on. I když říkai něco jiného, byl to on."

"No... v klidu počkáme a uvidíme, co ukáže ta siedovačka, ano?"

V jeho hlase bylo něco, co lam Tad předtím neslyšel. Nebyla to ta opatrná nedůvěra, která z něj byla cítit, když si poprvé uvědomil, že Beaumontovi mluví o Georgi Stárkovi jako o skutečné osobě; byly to skutečné rozpaky. Takové poznání by si Tad s radostí odpustil, ale z šerifova hlasu to bylo prostě příliš zřejmé. Rozpaky, a velmi zvláštní - takové, jaké cítíte nad někým, kdo je úplně bez sebe nebo je příliš hloupý či příliš tupý, než aby rozpaky cítil sám. Tada ta představa popíchla i pobavila.

"Tak jo, počkáme a uvidíme," souhlasil Tad. "A doufám, že při tom čekání a dívání budeie pokračovat a dodržíte tu schůzku s mým doktorem."

Pangborn odpovídal něco v tom smyslu, že nejdřív musí vyřídit pár telefonátů, ale Tada to zčistajasna přestalo zajímat. Ze žaludku mu znovu začaly sloupat kyselé šťávy a tentokrát to byl úplný vulkán.

Prohnaný George. pomyslel si. Oni si myslí, že ho prokoukli. On chce, aby si to mysleli. On je pozoruje, jak ho prokukují, a až odjedou, dost daleko, starý prohnaný George přijede v černém Toronadu. A co udělám, abych ho zastavil?

Nevěděl.

Zavěsil, ut'al hlas Alana Pangborna v půli věty, a odešel nahoru pomoci Liz přebalit dvojčata a obléci je na odpoledne.

A pořád myslel na to, jaké to bylo, když uvízl v telefonní lince běžící pod krajinou západního Massachusetts a zůstal lapený tam dole ve tmě se starým prohnaným Georgem Stárkem. Připadalo mu to jako Konečná.

3

Za deset minut zazvonil telefonu znovu. Zmlkl v půli druhého zvonění a elektrikář Wes volal Tada k telefonu. Tad sešel dolů, aby si telefon převzal.

"Kde jsou agenti FBI?" zeptal se Wese.

Na okamžik skutečně očekával, že Wes řekne: Agenti FBI? Žádné) agenty FBI jsem neviděl.

"Ti? Odjeli." Wes mohutně pokrčil rameny, jako by se Tada ptal, jestli očekával něco jiného. "Dostali spoustu počítačů, a když si s nima někdo I delší dobu nehraje, asi se někdo nahoře začne divit, jak to, že mají tak málo I počítačového času, a mohli by jim skrouhnout rozpočet nebo tak něco."

"Dělají něco?"

"Ne," řekl Wes prostě. "V takovýchto případech ne. A pokud někdy jo, pak jsem u toho zrovna nebyl. Všechno si zapíší; to jo. Pak to naládují 1 někam do počítače. Jak jsem říkal."

"Aha."

Wes pohlédl na hodinky. "My se s Davem taky zvedneme. Přístroje I pojedou samy. Ani účet nedostanete."

"Dobře," řekl Tad a šel k telefonu. "A děkuju vám."

"Není zač. Pane Beaumonte?"

Tad se otočil.

"Kdybych si měl přečíst nějakou vaši knížku, kterou byste řekl, že bych j si měl vzít: tu, co jste napsal pod vlastním jménem, nebo tu pod jménem j toho druhýho chlapa?"

"Zkuste toho druhého chlapa," řekl Tad a zvěd! sluchátko. "Je to i akčnější."

Wes přikývl, letmo zasalutoval a vyšel ven.

"Haló?" řekl Tad. Měl pocit, že by si měl sluchátko nechat přišroubovat | ze strany k hlavě. Ušetřil by se tím čas a potíže. Samozřejmě s příslušným : záznamovým a sledovacím zařízením. Mohl by je nosit v batohu.

"Ahoj, Tade. Alan. Pořád jsem na policejní stanici. Poslouchejte, zprávy I ze sledovačky nejsou tak dobrý. Váš kamarád volal z telefonní budky na | Penn Station."

Tad si vzpomněl, co ten druhý elektrikář. Dave, říkal o instalování J drahého, technicky dokonalého zařízení, které sloužilo jen k tomu, že vysledovalo telefonát někam k řadě budek v nákupním středisku.

"Překvapilo vás to?"

..Ne. Zklamalo, ale nepřekvapilo. Doufáme, že udělá chybu, a věřte nebo ne. obvykle se dočkáme, dřív nebo později. Rád bych se večer zastavil. Módi se vám to?"

"Jistě," řekl Tad, "proč ne? Jestli se nebude nic dít. zahrajeme si bridž."

"Čekáme, že do večera budeme mít hlasový otisky."

"Takže budete mít jeho hlasový otisk. No a co?"

"Ne otisk. Otisky."

..Já ne-

"Hlasovej otisk je počítačovej graf. kterej přesně znázorňuje hlasový kvality určitý osoby," vysvětloval Pangborn. "Přísně vzato to nemá s řečí nic společného - nezajímá nás přízvuk, vady, výslovnost, nic takovýho. Počítač zkombinuje výšky a tón - odborníci tomu říkají hlavovej rejstřík -se zbarvením a rezonancí, tomu se říká prsní hlas. Jsou to zvukový otisky prstů, a stejně jako u otisků prstů ještě nikdo nenašel dva hlasy, který jsou ii plně stejný. Dozvěděl jsem se, že rozdíl hlasovejch otisků jednovaječnejch dvojčat je mnohem větší než rozdíl v jejich otiscích prstů."

Odmlčel se.

"Poslali jsme pásek s vysokou rozlišovací schopností do FKÚZD ve Washingtonu. Polom dostaneme srovnání vašeho hlasovýho otisku a jeho hlasovýho otisku. Chlapci lady na policejní stanici mi chtěli říct, že jsem blázen. Viděl jsem to na nich. ale po těch otiscích prstů a vašem alibi neměl nikdo ty nervy říct mi to přímo."

Tad otevřel ústa, pokusil se promluvit, nešlo to, olízl si rty, znovu to zkusil, ale pořád to nešlo.

"Tade? Chcete mi zase zavěsit?"

"Ne." řekl a najednou se zdálo, že má uprostřed krku cvrčka. "Děkuju vám, Alane."

"Ne, to neříkejte. Víím, za co mi děkujete, a nechci budít falešný zdání, lá se jenom snažím jednat podle běžnýho vyšetřovacího postupu. Postup je v tomto případě trochu divnej, to nesporně, protože i okolnosti jsou Hochu divný. To neznamená, že byste měl dělat předčasný závěry. Chápete?"

"Ano. Co je to FKÚZD?"

itF-9 Aha. Federální kancelář pro úřady zákonnýho donucování. Mož-n<í jediná dobrá věc, kterou Nixon udělal za celou dobu. co seděl v Bílým i lomě. Skládá se hlavně z počítačovejch bank, který slouží jako informační L-čiitrala pro místní policejní stanice... a programátorský fanatiky, co je obsluhujou, samozřejmě. Máme přístup k otiskům prstům skoro všech osob I v Americe, který byly odsouzený pro trestnej čin asi od roku 1969. FKÚZD I poskytuje taky balistický srovnávací zprávy, krevní skupiny zločinců, I pokud jsou k nám, hlasový otisky a počítačový portréty podezřelejch | kriminálníků."

"Takže uvidíme, jestli míj hlas a jeho -?"

"Ano. Měli bychom to mít do sedmi. Do osmi, jestli mají v počítačích | zrovna tlačenici."

Tad vrtěl hlavou. "Vůbec nemluvíme podobně."

"Slyšel jsem ten pásek a víím to," řekl Pangborn. "Dovolte, at' to

zopakuju: hlasovej otisk nemá absolutně nic společnýho s řečí. Hlavovej

rejstřík a prsní rejstřík, Tade. V tom je velkej rozdíl."

"Ale-

"Něco mi povězte. Znějí vám Rýpal Elmer a Kačer Daffy stejně?"

Tad zamrkal. "No... ne."

"Mně taky ne," řekl Pangborn, "ale oba je mluví jeden chlap, jmenuje se Mel Blanc... nemluvě o hlasech Králíka Bugse, Slepice Pepice, Ptačinky 1 Čiřinky a Bůh ví koho ještě. Musím jít. Uvidíme se večer, jo?"

"Mezi půl osmou a devátou, může být?"

"Budeme vás vyhlížet, Alane."

"Dobrá. Ať to dopadne, jak chce, zítra zamířím zpátky do Rock, a pokud i v případě nenastane nečekanej zlom, taky tam zůstanu."

"Ten prst, dopsav, míří dál, že?" zarecitoval Tad a pomyslel si: On s tím í přece počítá.

"Jo - mám tam spoustu železek, který bych chtěl ukout. Žádný není tak I velký jako tohle, ale lidi v okrese Castle mě platí za to, že budu kout hlavně domácí železka. Víte, jak to myslím," Tadovi to připadalo jako vážná | otázka a nikoli konverzační vata.

"Ano. Vím to." Oba lo víme. Já... a prohnaný George.

"Budu muset jít, ale před domem budete vidět čtyřicet hodin denně i policejní auto, dokud se to nepřežene. Jsou to tvrdí hoši, Tade. A jestli poldové v New Yorku trochu povolili v pozornosti, Medvědi, který jste vyfasovali vy, to neudělají. Nikdo tu příšeru už nebude podceňovat. Nikdo na vás nezapomene, nedopustíme abyste s tím bojovali sami. Lidi budou na tomhle případě pracovat a jiní lidi budou hlídat vás a vaše blízký. Rozumíte tomu, že ano?"

"Ano. Rozumím." A pomyslel si: Dnes. Zítra. Příští týden. Možná příští mfi.sk; Ale příští rok? V žádném případě. Vím to. A on To taky ví. V léto chvíli sice lak docela nevěří Stárkovým kecům o tom, že přicházík rozumu a dává si pauzu. Později ale uvěří... týdnv budou míjet a nic se nebude dít, a když uvěří, bude to z jejich hlediska nejen prozíravé; bude to také hospodárné. Protože George a já víme, že se svět točí kolem slunce po navyklých drázkách, stejně jako víme, že jakmile budou mít všichni spoustu práce s těmi druhými železky, George se ukáže a pustí se do mě. Do NÁS.

4

Po čtvrt hodině byl Alan pořád ještě na policejní stanici v Oronu, pořád na telefonu a pořád Čekal. V telefonu cvaklo. Mladá žena řekla trochu omluvným tónem: "Můžete vydržet ještě chvíli, veliteli Pangborne? Počítač má jeden ze svých pomalejších dnů."

Alan uvažoval, jestli jí má říct, že je šerif, ne velitel, a pak to nechal hýl. Tuhle chybu dělal každý. "Jistě," řekl.

Cvak.

Přepojila ho na Nezavěšujte, verzi předpekli z konce dvacátého století.

Seděl v těsné kancelářiček na nejbližším konci policejní stanice; leště kousek a už by úřadoval v křoví. Místnost byla plná zaprášených spisů. Jediný stul byl uprchlíkem ze základní Školy, takový ten typ se šikmou sklopnou deskou a s kalamárem. Alan balancoval stůl na kolenou |i mírně s ním kolébal sem a tam. Zároveň otáčel kusem papíru na stole pořád dokola. Byly na něm Alanovým drobným, úhledným rukopisem napsány dvě informace: Hugh Pritchard a Bergenfieldská okresní nemocnice, Bergenfield, New Jersey.

Myslel na poslední rozhovor s Tadem, který se odehrál asi před půl hodinou, kik Tadovi vysvětlil, /e stateční policisté ochrání jeho i s manželkou před zlým šilencem, který se považuje ze George Starka, pokud se ten zlý šilenc ukáže. Alan uvažoval, jestli tomu Tad uvěřil. Pochyboval: řekl by, že muž, který se /iví psaním beletrie, umí zvětřit povídačky na sto honů.

Nu, policie se rozhodně bude snažit Tada a Liz chránit; to jim nikdo nebere. Ale Alan nemohl zapomenout na něco. co se stalo v Bangoru v roce 1985.

Jedna paní žádala o policejní ochranu a dostaia ji, protože manžel, který se odstěhoval, ji dál krutě mlátil a vyhrožoval, že se vrátí a zabije

ji, pokud se s ním pokusí rozvést. Čtrnáct dní ten chlap nedělal nic. Ban-gorská policie se už chystala hlídku odvolat, když se manžel ukázal, přijel dodávkou čistírny a na sobě měl zelené montérky se

jménem čistírny na zadech košile. Nakráčel ke dveřím, v ruce ranec prádla. Policie ho mohla poznat i v uniformě, kdyby přišel dřív, dokud byl rozkaz k hlídkování čerstvý, ale to byl jen dohad; nepoznali ho, když skutečně přišel. Zaklepal na dveře, a když žena otevřela, manžel vytáhl z kapsy kalhot pistoli a zastřelil ji. Než si policajti na hlídce pořádně uvědomili, co ne děje, nemluvě o tom, že by vyskočili z auta, muž už stál na zápraží se zvednutýma rukama. Kouřící pistoli odhodil do růží. "Nestřílejte," řekl klidně. "Skončil jsem." Ukázalo se, že dodávku a uniformu si půjčil od nějakého kamaráda z mokré čtvrti, který ani nevěděl, že se pachatel s manželkou krutě hádá.

Závěr, který z toho vyplývá, je prostý; pokud vás někdo hodně chce dostat, a jestli ten dotyčný má jenom trošku štěstí, dostane vás. Podívejte se na Oswaida; podívejte se na Chapmana; podívejte se, co ten chlap Stark provedl těm lidem v New Yorku. Cvak.

"Jste tam ještě, veliteli?" zeptal se jasný ženský hlas z Bergenfieldské okresní nemocnice.

"Ano," řekl. "Pořád jsem tu."

"Mám tu informaci, kterou jste chtěl," řekla. "Doktor Hugh Pritchard odešel do důchodu v roce 1978. Mám tu adresu a číslo telefonu do Fort Laramie ve Wyomingu."

"Můžete mi je laskavě nadiktovat?"

Nadiktovala mu je. Alan jí poděkoval, zavěsil a vytočil číslo. Telefon sotva stačil zazvonit, když ho přerušil záznamník a začal Alanovi do ucha přehrávat nahranou tirádu.

"Ahoj, tady je Hugh Pritchard," řekl chraptivý hlas. No, aspoň že ještě nezaklepal bačkorama, pomyslel si Alan, to je krok správným směrem. "Helga ani já nejsme právě doma. Já nejspíš hraju golf; Bůh ví, co provádí Helga." Ozvalo se stařecké chraptivé uchechtnutí. "Jestli máte vzkaz, zanechte ho laskavě po zaznění tónu. Máte asi půl minuty." Píí-íp!

"Doktore Pritcharde, tady je šerif Alan Pangbom," řekl. "Úřaduju v Maine. Potřebuju si s váma promluvit o jednom chlápku, jmenuje se Tad Beaumont. Odstraňoval jste mu z mozku nějakou poruchu, bylo to v roce 1960, to mu bylo jedenáct let. Laskavě mi zavolejte na účet volaný-ho na policejní stanici v Oronu - 207-555-2121. Děknju."

Domluvil poněkud zpoceny. Když mluvil se záznamníkem, vždycky si připadal jako soutěžící v pořadu Deset vteřin a dost.

Proč se o to vůbec staráš?

Odpověď, kterou dal Tadovi, byla prostá: běžný postup. Ani Alana laková pohotová odpověď neuspokojovala, protože věděl, že to běžný postup není. Mohl by být - teoreticky - kdyby Pritchard operoval muže, který si říká Stark,

(až na to, že už si tak neříká, teď tvrdí, že ví, kdo je doopravdy)

ale toho neoperoval. Operoval Beaumonla, a v každém případě to bylo před osmadvaceti lety.

Tak proč?

Protože nic nesešlo, proto. Otisky prstů, krevní skupina zjištěná / . cigaretových nedopalků, kombinace chytrosti a vražedné zuřivosti, kterou ten muž projevil, Tadovo a Lizino tvrzení, že pseudonym se stal skutečností. To bylo nejhorší. Něco takového by mohli tvrdit jen šílenci. A teď měl ještě něco, co nebylo v pořádku. Státní policie bez mrknutí přijala ujištění loho muže, že teď už chápe, kým je doopravdy. Alanovi to připadalo věrohodné jako třídolarová bankovka. Přímou z toho Číšel trik, uskok, lest.

Alan si myslel, že ten muž přece jenom přijde.

Ale zatím jsi neodpověděl na tu otázku, zašeptalo mu cosi v hlavě. Proč se o to vůbec staráš? Proč voláš do Fort Laramie ve Wyomingu a sháníš starýho doktora, kterej si nejspíš iádnyho Tada Beaumanta z nějaký díry vůbec nepamatuje ?

Protože nemám nic lepšího na práci, odpověděl si našťvaně. Protože můžu odtud volat a nemít za zadkem městský voliče remcající kvůli účtům za meziměstský hovory. A protože ONI tomu věří - Tad a Liz- Je to šílený, já vím, ale jinak mi připadají docela rozumní... sakra, ONI tomu věří. To neznamená, že já jo.

A nevěřil.

Nebo věřil?

Den pomalu ubíhal. Doktor Pritchard nezavolal. Ale hlasové otisky dorazily krátce po osmé, a byly senzační.

Vůbec nebyly lakové, jaké Tad očekával. Cekal papírovou čivorcčkovanou plachtu s grafem vykreslujícím příkré hory a údolí, které se mu Alan pokusí vysvětlit. Tad a Liz budou moudře přikyvovat, jak to lidé dělají, když jim někdo vysvětluje něco příliš složitého, než aby to pochopili, a vědí, že kdyby se zeptali, následná vysvětlení by byla ještě méně srozumitelná.

Místo toho jim Alan ukázal dvě plachty obyčejného bílého papíru. Uprostřed každé plachty běžela jediná čára. Na každé čáře se ježilo několik ostnatých hloučků, vždycky v párech nebo trojicích, ale většinou byly čáry klidné (i když mírně nepravidelné) sinusoidy. A stačil pohled prostým okem z jedné plachty na druhou, aby člověk viděl, že jsou buď naprosto stejné, nebo k tomu nemají daíeko. "Je 10 tak?" zeptala se Liz.

"Ne tak docela," řekl Alan. "Sledujte." Přiložil jednu plachtu na druhou. Provedl to gestem kouzelníka, který předvádí zvlášť rafinovaný trik. Podržel obě plachty proli světlu. Tad a Liz hleděli na zdvojený papír. "Opravdu," řekla Liz tiše, bázlivě. "Jsou úplně stejné." "No... ne tak docela," opakoval Alan a ukázal na tři místa, kde linka hlasového otisku na spodní plachtě nepatrně přečnívala. Jedno takové místo bylo nad linkou v horní části papíru, druhé dva v dolní. Ve všech třech případech to byla místa, kde se linka ježila ostny. Sinusoida jinak vypadala dokonale shodná, "Ty rozdílly jsou u Tada a objevují se jenom při stresu." Alan poklepal postupně na všechny rozdílly. "Tady: .Co chceš, ty hajzle, co do prdele chceš.' A tady: ,To je hnusná lež a ty to víš.' A nakonec tady: .Přestaň lhát, sakra!'. Zrovna v tyhle chvíli se všichni zaměřují na ty tři nepatrný rozdílly, protože nechtějí otřásat poučkou, že žádný dva hlasový otisky nejsou nikdy stejný. Ale faktem je, že u Starka při rozhovoru nebyly žádný stresový momenty. Ten parchant zůstal chladnej, klidnej a celou dobu se ovládal."

"Jo," řekl Tad. "Mluvil, jako by při tom popíjel limonádu." Alan položil papíry s hlasovými otisky na stolek. "Nikdo na policejním ústředí doopravdy nevěří, že to jsou dva různý hlasový otisky, i když jsou tu ty nepatrný rozdílly," řekl. "Otisky jsme dostali z Washingtonu velmi rychle. Přijel jsem tak pozdě proto, že když je uviděl ten expert v Auguste, chtěl kopii pásku. Poslali jsme inu ji po letecký lince Eastern Airlines z Bangoru a oni ji projeli na mašině, který se říká audiozvýrazňovač. Používá se k rozlišení, jestli někdo skutečně řekl určitý slova, nebo jestli jenom poslouchají hlas z pásky."

"Bylo to teda živě nebo přes memorex?" zeptal se Tad. Seděl u krbu a popíjel kolu.

Liz, když si prohlédla hlasové otisky, se otočila k dětské ohrádce. Seděla po lurecku na zemi a snažila se zabránit Williamovi a Wendy v tom, aby se slukli hlavami, jelikož si vzájemně zkoumali palce u nohou.

"Proč to dělali?"

Alan píchl palcem k Tadovi, který se kysele zubil. "Váš manžel to ví."

Tad se Alana zeptal: "S těmi drobnými rozdílly v grafu se můžou aspoň tvářit, že to jsou dva různé hlasy, i když pravdu znají moc dobře - tohle jste chtěli říct, že?"

"Mhm. I když jsem nikdy neslyšel o hlasovejch otiscích, který by si byly aspoň vzdáleně tak podobný jako tyhle." Pokrčil rameny. "Jasně že moje zkušenosti v tomhle směru nejsou tak rozsáhlý jako zkušenosti chlapců ve FKÚZD, kteří se živí tím, zeje studují, nebo dokonce chlapců v Auguste, kteří jsou více méně všestranní odborníci - na hlasový otisky, otisky prstů, otisky nohou, otisky pneumatik. Ale já čtu literaturu a byl jsem u toho, když výsledky přišly, Tade. Všichni se tváří jakoby nic, ale zas tak moc se o to nesnaží."

"Takže mají tři malé rozdílly, ale to nestačí. Problém je, že můj hlas byl stresovaný a Stárkův ne. Takže se obrátili k tomu zvýrazňovači v naději, že se vrátí do výchozí pozice. Vlastně doufali, že se ukáže, že Stárkův hlas byl nahráný na pásku. Že jsem ho nahrál já." Povytláhl na Alana obočí. "Vyhrávám dušené kuře?"

"Nejen to, vyhráváte sklenice za šest a zájezd do Kittery."

"To je největší šílenost, jakou jsem kdy slyšela," řekla Liz hluše.

Tad se nevesele zasmál. "Všechno je to šílené. Oni si myslí, že jsem třeba změnil hlas jako Rich Little... nebo Mel Blanc. Podle nich jsem připravil pásek s hlasem George Starka s příslušnými pauzami, abych mohl před svědky a svým vlastním hlasem odpovídat. Samozřejmě bych musel koupit zařízení, které může napíchnout magneták na telefon. Takové věci určitě existují, že, Alane?"

"Přesně tak. Jsou běžně k dostání v lepších obchodech s elektronikou nebo v teleshopu."

"Správně. Pak už bych jenom potřeboval komplice - někoho, komu důvěřuju, aby jel na Penn Station, připojil magnetofon na jeden z telefonů, který vypadá, že je nejméně vytížený, a ve správnou chvíli vytočí číslo

mého domu. Potom--" Odmlčel se. "Jak byl ten hovor placený? Na to jsem zapomněl. Nebyl na účet volaného."

"Někdo použil číslo vaší kreditky," odpověděl Alan. "Zřejmě jste ho dal svému komplicovi."

"Jo, zřejmě. Musel jsem udělat jenom dvě věci, když tahle Šaráda začala. Za prvé jsem musel zajistit, abych telefon zvedl já. Za druhé jsem si musel zapamatovat svůj text a vložit ho do příslušných odmlk. Vedl jsem si velmi dobře, nemyslíte, Alane?"

"Jo. Fantasticky."

"Můj komplic telefon zavěsí, když mu to scénář nařídí. Odpojí magnetofon ze sluchátka, zastrčí si ho pod paži--"

"Sakra, strčí si ho do kapsy," řekl Alan. "Věci, co se teď dají sehnat, jsou tak dobré, že si je kupují i špióni."

"Tak jo, strčí si ho do kapsy a prostě odejde. Výsledkem je rozhovor, při kterém svědkové vidí a slyší, že mluvím s mužem vzdáleným pět set mil, s mužem, který zní jinak - který vlastně mluví, jako by byl nepatrně šmrncnutý jihem - ale má stejný hlasový otisk jako já. Totéž jako s otisky prstů, jenomže lepší." Podíval se na Alana, jestli souhlasí.

"Po poradě poroty vám povoluju zájezd do Portsmouthu, veškerý výlohy hrazený."

"Děkuji vám."

"Není zač."

"To není jenom šilené," řekla Liz, „je to totálně neuvěřitelné. Myslím, že by si všichni ti lidé měli nechat hlavy--"

Její pozornost polevila a dvojčatům se konečně podařilo s'uknout se hlavami, takže se rozeřvala. Liz zvedla Williama. Tad zachránil Wendy.

Když krize pominula, Alan řekl: „Je to fakt neuvěřitelný. Vy to víte, já to vím, a oni to vědí taky. Ale Conan Doyle víoží! Sherlocku Holmesovi do úst aspoň jednu věc, která pro kriminalisty platí pořád: když vyřadíte všechny nemožný vysvětlení, zbyde vám odpověď... at' je nepravděpodobná, jak chce."

"Myslím, že v originále to znělo trochu elegantněji," řekl Tad.

Alan se zazubil. "Trestnej bod za drzost."

"Vám dvěma to možná připadá zábavné, ale mně ne," řekla Liz. "Tad by musel být blázen, aby něco takového dělal. Policie si ale možná myslí, že jsme oba blázni."

„Nic takovýho si nemyslí." odpověděl Alan vážně, "aspoň ne v tyhle chvíli, a nebudou si to myslet, dokud si necháte svý divoký povídačky pro sebe."

"A co vy, Alane?" zeptal se Tad. "Všechny svoje divoké povídačky jsme vám vysypali - co si myslíte vy?"

"Ne že byste byli blázni. Všechno by to bylo mnohem jednodušší, kdybych tomu věřil. Já prostě nevím, co se děje."

"Co jste zjistil u doktora Humea?" chtěla vědět Liz.

"Jméno doktora, kterej operoval Tada, když byl malej," řekl Alan. "Jmenuje se Hugh Pritchard - říká vám to něco, Tade?"

Tad se zamračil a přemýšlel. Nakonec řekl: "Myslím, že ano... ale možná se pletu. Bylo to dávno."

Liz se naklonila vpřed, oči se jí třpytily; William vyvaloval oči na Alana z bezpečí matčina klína. "Co vám Pritchard řekl?" zeptala se.

"Nic. Ozval se mi záznamník - z čehož jsem vyvodil, že je ten muž pořád naživu- a to je všechno. Nechal jsem vzkaz."

Liz se zase uvolnila, očividně ji to zklamalo.

"Co moje testy?" zeptal se Tad. "Už něco Humeovi přišlo? Nebo vám [o nechtěl říct?"

"Říkal, že až výsledky dostane, budete první, kdo se to dozví." Alan se zazubil. "Zdávalo se mi, že doktora Humea poněkud uráží představa, že by měl něco vykládat okresnímu šerifovi."

"To je celý George Hume," usmáí se Tad. "Druhým jménem Mrzout."

Alan si přisedl.

"Chtěl byste něco k pití, Alane?" zeptala se Liz. "Pivo nebo pepsicolu?"

"Ne, díky. Vraťme se k tomu, čemu policie věří a nevěří. /Věří, že byste do toho byli jeden nebo druhý zapletení, ale vyhrazují si právo věřit, že byste mohli být. Vědí, že vám nemůžou pověsit na krk práci ze včerejší noci a dnešního rána, Tade. Možná to udělal ten komplic -teoreticky stejnej, kterej provedl ten kousek s magnetofonem - ale ne vy. Vy jste byl tady."

"Co je s Darlou Gatesovou?" zeptal se Tad tiše. "S tou dívkou, která pracovala u účetního?"

"Mrtvá. Hrozně znetvořená, jak naznačil, ale nejdřív jí prohnal kulku hlavou. Netrpěla."

"To je lež."

Alan na něj zamžikal.

"Nepustil by ji tak lacino. Ne po tom, co udělal Clawsonovi. Koneckonců, ona byla ten hlavní práškač, ne? Clawson jí zamával před nosem trochou peněz - nemohlo to být moc, soudě podle stavu Clawsonových financí -

a ona se mu odvděčila tím, že pustila kočku z pytle ven. Takže mi nevykládejte, zeji nejdřív zastřelil, než ji rozřezal, a že netrpěla."

"Dobře," řekl Alan. "Nebylo to tak. Chcete vědět, jak to bylo do-opravdy?"

"Ne," řekla Liz okamžitě.

V pokoji se na okamžik rozhostilo těžké ticho. Zdálo se, že je cítí i dvojčata; dívala se na sebe velmi vážně, jak se zdálo. Nakonec se Tad | zeptal: "Dovolte, abych se znovu zeptal: Čemu věříte vy? Čemu věříte teď?"

"Nemám žádnou teorii. Víím, že jste Starka pro ten rozhovor nenahrával, protože zvýrazňovač neprokázal žádný syčení pásky, a když nahrávku pořádně zesílíte, je slyšet nádražní rozhlas, jak oznamuje, že Poutník do Bostonu je připravený k odjezdu na nástupišti číslo tři. Poutník dnes odpoledne skutečně odjížděl z třetího nástupiště. To bylo ve dvě hodiny třicet šest minut, a přesné to souhlasí s vašim hovorem. Ale já to ani nepotřeboval zjišťovat. Kdyby byl Stark nahraný předem, vy nebo Liz I byste se mě zeptali, co zvýrazňovač ukázal, jakmile jsem se s ním vytasil. Ani jeden jste to neudělal."

"A přes to všechno pořád nevěříte, že?" řekli Tad. "Hlodá vás to a vyvrací j z kořenů - tak moc, že se skutečně snažíte sehnat doktora Pritcharda - ale nedokážete do toho Šlápnout rovnou, že?" Uvědomoval si, jak zklamaně

"Ten chlap sám přiznal, že není Stark."

"No jo. Je to moc upřímný hoch." Tad se zasmál.

"Chováte se, jako by vás to nepřekvapovalo."

"Taky že ne. Vás to překvapuje?"

"Upřímně řečena, jo. Překvapuje. Když se tak namáhal vytvořit dojem, že vy a on máte stejný otisky prstů, stejnej hlasovej otisk-"

"Alane, počkejte vteřinku," řekl Tad.

Alan poslechl a zvědavě se na Tada zadíval.

"Dnes ráno jsem vám pověděl, že si myslím, že ty věci provádí George Stark. Žádný můj komplic, žádný psychopat, kterému se nějak podařilo vynalézt způsob, jak zanechávat otisky prstů jiných lidí - tedy mezi vražednými záchvaty a ztrátami identity-a vy jste mi nevěřil. Věříte mi teď?"

"Ne. Tade. Lituju, že nemůžu mluvit jinak, ale nejvýš se zmůžu na tohle: věřím, že tomu věříte." Sklouzl pohledem na Liz. "Oba dva."

"Já se spokojím s pravdou, protože cokoli menšího mě může zabít," řekl Tad, "a mou rodinu se mnou. což je docela pravděpodobné. V této

divili je duSička spokojená už s tím. když vás slyším říkal, že nemáte žádnou teorii. Není to moc, ale je to krok vpřed. Já se vám snažil ukázat, /c otisky prstů a hlasové otisky nic nezmění, a Stark to ví. Můžete mluvit, lak dlouho chcete, o tom. že vyřadíte nemožné a přijmete, co zbude, ať je to jakkoli nepravděpodobné, ale tak to nefunguje. Vy Starka nepřijmete, ale on vám zbyde, když vyřadíte zbytek. Řeknu to takhle, Alane: kdybyste měl tolik důkazů o nádoru na mozku. odeSel byste do nemocnice a nechal .se operovat, i kdyby byla dost velká možnost, že nevyváznete živý."

Alan otevřel ústa, zavrtěl hlavou a znovu je sklápí. Kromě tikání hodin a tichého broukání a mumlání

dvojčat se v obývacím pokoji nic neozývalo a Tada se rychle začal zmocňovat pocit, že tu sedí celý svůj dospělý život.

"Na jedné straně máte dostatečně pádné důkazy, aby z toho byl soudní případ opřený o indicie," shrnul Tad tiše. "Na druhé straně máte nepodložené ujištění hlasu v telefonu, že 'přijde k rozumu', že 'ted' ví, kdo je'. Přesto budete ty důkazy ignorovat a dáte přednost tomuto ujišťování."

"Ne. Tade. To není pravda. Já v tyhle chvíli nepřijímám žádné ujišťování - vaše, ani vaší manželky a nejmíň ze všechno ujišťování od chlapa, kterej volal na váš telefon. Nechávám si všechny možnosti otevřené."

Tad píchl palcem přes rameno k oknu. Za mírně povívajícími záclonami viděli policejní auto s policisty, kteří hlídali dům Beaumontových.

"A co onil Jejich možnosti jsou taky pořád otevřené? Přeju si ze srdce, abyste tu zůstal, Alane - vás bych bral radši než celou armádu policajtů, protože vy máte aspoň jedno oko pootevřené. Oni je mají pevně zavřené."

"Tade-"

"To nic," řekl Tad. "Je to pravda. Víte to... a on to ví taky. Počká si. A až si všichni řeknou, že už je po všem a Beaumontovi jsou v bezpečí, a všichni policajti sbalí fidlátka apostěhují se ódům dál. George Stark sem přijde."

Odmělcel se, tvář mu potemněla nejrůznějšími pocity. Alan viděl, že se v jeho tváři střídají lítost, odhodlání a strach.

"Něco vám ted' povím - povím vám to oběma. Vím přesně, co chce. Chce, abych napsal další román pod Stárkovým jménem - nejspíš další román o Alexisu Machineovi. Nevím, jestli bych to dokázal, ale kdybych si myslel, že by to bylo k něčemu dobré, zkusil bych to. Vyhodil bych Zlatého psa a začal hned dnes večer."

"Tade, ne!" vykřikla Liz.

"Neboj se. Zabilo by mě to. Neptej se mě. jak to vím; prostě to vím.

Ale kdyby to moje smrt skoncovala, asi bych se mohl pokusit. Ale mys-1 líní, že by to neukončovala. Protože si opravdu nemyslím, že on je člo-1 věk."

Alan mlčel.

"Tak!" řekl Tad jako člověk, který dovedl kus důležité práce ke konci; I "Takhle si věci stojí. Nemůžu, nebudu, nesmím. To znamená, že přijde. A až přijde. Bůh ví. co se stane."

"Tade," řekl Alan stísněně, "potřebujete irochu nadhled, nic víc. A ažl ho budete mít, všechno to prostě... pomine. Jako chmýří z pampelišky.] Jako zlej sen, když přijde ráno."

"My nepotřebujeme nadhled," řekla Liz. Podívali se na ni a viděli, že I potichu pláče. Ne moc, ale tekly jí slzy. "My potřebujeme někoho, kdo ho I vypne."

6

Alan se vrátil do Castle Rock druhý den nad ránem, domů přijel těsně před druhou hodinou. Vplížil se do domu co nejtišeji, a přitom si všiml, I ze Annie znovu zapomněla zapnout alarm. Nerad ji kvůli tomu napomín- I nal - v poslední době měla často migrény - ale asi bude muset, dřív nebo později.

Zamířil po schodech nahoru, boty nesl v ruce a pohyboval se lehce, I jako by se vznášel Jeho tělo v sobě tajilo grácii, pravý opak neohrabanosti I Tada Beaumonia, kterou Alan projevoval jen málokdy; jeho tělo jako by j znalo jakési skryté tajemství pohybu, které však jeho mysl uvádělo trochu do rozpaků. Ted', v tomto tichu, nebylo potřeba nic skrývat, proto se I pohyboval lehce jako stín, skoro jako duch.

V půli schodů se zastavil... a znovu se vrátil. Vedle obývacího pokoje] měl malé doupě, nebylo o moc větší než komora vybavená stolem a několika policemi, ale jemu stačilo. Snažil se nenosit si práci domů.) Pokaždé se mu to nepodařilo, ale usilovně se snažil.

Zavřel dveře, rozsvítil a podíval se na telefon.

Přece se k tomu doopravdy nechystáš? zeptal se v duchu sebe sama. Ve I Skaistých horách je skoro půlnoc a len chlap není jenom dohoř v důchodu, je I to NEUROCHIRURG v důchodu. Probudíš ho a on ti vykousne novou prdel.

Potom si Alan vzpomněl na oči Liz Beaumontové - tmavé, vyděšené j

oči -- a rozhodl se, že to udělá. Možná to bude i k něčemu dobré; telefonát uprostřed noci zdůrazní skutečnost, že jde o vážnou věc. a doktor Pritchard si to nechá projít hlavou. Potom mu Alan může zavolat v nějakou rozumnější hodinu.

Kdo ví, pomyslel si malomyslně (ale s nádechem humoru), možná mu telefonáty uprostřed noci CHYBÍ. Alan vytáhl z kapsy služební košile útržek papíru a vytočil číslo Hugh Pritcharda ve Fort Laramie. Dělal to vestoje. aby vztekly nápor chraptavého hlasu lip unesl.

Nemusel si dělat starosti; doprostřed zvonění vpadl záznamník a odříkal stejný vzkaz.

Zamyšleně zavěsil a posadil se za stůl. Lampa s husím krkem vrhala světelný kruh na stolní desku a Alan začal zkoušet stínová zvířátka - králíka, psa, sokola, dokonce obstojného klokana. Ruce projevovaly stejnou jiráci jako celé jeho tělo, když byl sám a v klidu; pod úžasně ohebnými prsty v proudu světla stolní lampy pochodoval průvod zvířat, jedno plynule přecházelo v druhé. Tato drobná zábava nikdy nepřestala fascinovat jeho děti a často uklidňovala i jeho mozek, když mži starosti.

Dnes to nefungovalo.

Doktor Pritchard je mrtvěj. Stark ho taky dostal.

To bylo samozřejmě nemožné; Alan by se možná dokázal smířit s duchem, kdyby mu někdo přiložil pistoli k hlavě, ale už by se nedokázal smířit se zlým duchem supermanem, který na jeden zátah přeletí celý kontinent. Uměl si představit několik dobrých důvodů, proč by někdo zapínal na noc záznamník. V neposlední řadě se tím dalo například zabránit telefonátům pozdních narušitelů, jako je šerif Alan J. Pangborn z Castle Rock v Maine.

Jo, ale on je mrtvěj. On i jeho manželka. Jak že se jmenovala? Helga. "Nejspíš hraju golf; Bůh ví, co provádí Helga." Ale já vím, co Helga provádí; vím, co provádíte oba dva. Máte podříznuté krky, to si myslím, i na zdi obýváku v tom Velkém Nebeském Kraji máte napsanej vzkaz. Stojí tam VRABCI ZNOVU LETÍ.

Alan Pangborn se otrásl. Bylo to bláznivé, ale stejně se otrásl. Jako by jím projela elektrina.

Zavolał na informace do Wyomingu, dostal číslo šerifovy kanceláře ve Fort Laramie a zavolał mu. Zvedl to dispečer, který vypadal, že napůl spí. Alan se představil, řekl dispečerovi, ke komu se snaží dovolat a kde dotyčný

bydlí, a potom se zeptá!, jestli jim doktor Pritchard s manželkou neoznámili, že odjíždějí na prázdniny, Kdyby doktor s manželkou odjeli na prázdniny - a sezóna už začínala - nejspíš by o tom informovali místní rameno zákona a požádali je, aby na dům dohlédli, než se vrátí.

"Nechcete mi dát své Číslo?" zeptal se dispečer. "Zavolám vám, až zjistím, co potřebujete."

Alan vzdychl. To byl další běžný postup. Další okecávání, když se to řekne bez obalu. Ten chlap mu nemínil informaci poskytnout, dokud si nebude jist, že je Alan líní, za koho se prohlašuje.

"Ne," řekl. "Volám z domu a je noc."

"Tady taky není zrovna pravý poledne, šerife Pangbome," odpověděl dispečer lakonicky.

Alan znovu vzdychl. "To nepochybně, ale laky si myslím, že vám o patro výš nespí manželka s dětmi. U mě to tak je, příteli: zavolejte na policejní stanici v Oxfordu v Maine - dám vám číslo - a ověřte si moje jméno. Můžou vám dát i moje služební číslo. Zavolám zase tak za deset minut a můžeme si vyměnit hesla."

"Tak to vysypte," řekl dispečer, ale nevypadal moc nadšené. Alan měl pocit, že ho asi vyrušil od televize nebo možná od čerstvého čísla Penthouse.

"O co jde?" zeptal se dispečer, když si zkontroloval číslo na oxfordskou policejní stanici.

"Vyšetřování vraždy." řekl Alan, "a spěchá to. Nevolám jenom proto, abych si protáhl žíly, kamaráde." Zavěsil.

Seděl za stolem, vytvářel stínová zvířata a čekal, až minutová ručička desetkrát obejde ciferník. Zdálo se mu, že to trvá moc dlouho. Obešla teprve pětkrát, když se dveře pracovny otevřely a vešla Annie. Měla na sobě růžový župan a připadala mu trochu jako duch; měl pocit, že se do něj znovu pustí zimnice, jako by nahlédl do budoucnosti a uviděl tam něco, co bylo nepřijemné. Přímo ohavné.

Jak by mi bylo, kdyby někdo šel po mně? napadlo ho najednou. Po mně, Annie, Tobym a Toddovi? Jak by mi bylo, kdybych věděl, kdo to je... a nikdo by mi nevěřil?

"Alane? Co tu děláš, proč tu vysedáváš tak pozdě?"

Usmál se, vstal a zlehka ji políbil. "Jenom chci, aby ze mě vyčichly drogy," řekl.

"Ne, opravdu -jde o toho Beaumonta?"

"Jo. Snažil jsem se sehnal doktora, kterej o tom možná něco ví. Pořád mi to u něj bere záznamník, takže jsem zavola k šerifovi, jestli u nich ne oznamoval, že odjíždí. Ten chlap u šerifa teď prověřuje moje bona itdes." Starostlivě se podíval na Annie. "Jak je ti, miláčku? Bolela tě dnes v noci hlava?"

"Ne, ale slyšela jsem tě přijít." Usmála se. "Když chceš. Alane, umíš chodit potichu jako kočka, ale s autem nic nesvedeš."

Objal ji.

"Chceš šálek čaje?" zeptala se.

"Pane Bože, ne. Sklenici mléka, jestli by se ti chtělo mi ji přinést."

Nechala ho o samotě a vrátila se za minutku s mlékem. "Jaký je ten pan Beaumont?" zeptala se. "Vídala jsem ho ve městě a jeho manželka občas zajde do obchodu, ale nikdy jsem s ním nemluvila." Ten obchod byla Švadlenka, vlastnila ho a vedla nějaká Polly Chalmersová. Annie Pangbornová u ní pracovala už čtyři roky na částečný úvazek.

Alan se nad otázkou zamyslel. "Líbí se mi," řekl nakonec. "Nejdřív vůbec ne - měl jsem pocit, zeje to studený čumák. Ale pak jsem se s ním vídal za jinejch okolností. Je prostě takovej... drží si odstup.

Možná je to jeho povoláním."

"Obě jeho knížky se mi moc líbí," řekla Annie.

Povyτάhl obočí. "Nevěděl jsem, že jsi ho četla."

"Nikdy ses neptal, Alane. Potom, když se objevil ten článek o jeho pseudonymu, zkusila jsem tu druhou knížku." Znechuceně nakrčila nos.

"Nebyla dobrá?"

"Strašlivá. Děsivá. Ani jsem ji nedočetla. V životě bych nevěřila, že ty knížky psal stejný člověk."

Hádej co, zlato, pomyslel si Alan. On tomu taky nevěří.

"Měla by sis jít zase lehnout," řekl, "nebo se probudíš s hlavou jako z olova."

Zavrtěla hlavou. "Myslím, že příšera jménem Bolesti hlavy zase zmizela, aspoň na čas." Podívala se na něj zpod přivřených řas. "Budu vzhůru, až přijdeš nahoru... tedy jestli to nebude moc dlouho trvat."

Přes růžový župan vzal do dtaně jeden prs a políbil ji na rozevřené rty. "Budu tam, coby dup."

Odešla a Alan si všiml, že uplynulo víc než deset minut. Zavola znovu Wyoming a zvedl to stejný ospalý dispečer.

"Už jsem si myslel, že jste na mě zapomněl, příteli."

"Vůbec ne," opáčil Alan.

"Nevadilo by vám, kdybyste mi prozradil svoje služební číslo, Šerife?"

"109-44-205-ME."

„Takže jste asi pravý zboží, dobře. Promiňte, že jsem vás tak pozd v noci nutil do těch tanečku, šerife Pangborne. ale snad chápete."

"Chápu. Co mi můžete říct o doktoru Pritchardovi?"

"Aha, ten je i s manželkou na prázdninách," řekl dispečer. "Jeli tábol do Yellowstonského parku, budou tam až do konce měsíce."

Tak, pomyslel si Alan. Vidíš? A ty hned maluješ straky na vrbě. Zádi podřezaný krky. Žádnej nápis na zdi. Dva staří lidi si prostě vyjeli kempovi

Ale stejně se mu moc neulevilo. Doktora Prilcharda těžko sežene, aspo příštích pár týdnů.

"Kdybych tomu pánovi potřeboval doručit vzkaz, myslíte, že by to šlo? zeptal se Alan.

"Asi jo." řekl dispečer. "Můžete zavolat parkovou službu v Yellowstone Tam budou vědět, kde je, nebo by to měli vědět. Možná to bude chvíl trvat, ale nejspíš vám ho seženou. Párkrát jsem se s ním setkal.

Výpad jako docela příjemnej děda."

"No, to je dobrá zpráva." řekl Alan. "Díky, že jste se mi věnoval."

"Nemáte zač - proto jsme tady." Alan uslyšel slabé zašustění stránel a uměl si představit, jak neznámý dispečer půl kontinentu daleko znovi bere svůj Penthouse do rukou.

"Dobrou noc," řekl.

"Dobrou noc, šerife."

Alan zavěsil, zůstal chvíli sedět a jen se díval malým oknem ven do tmy.

Je tam venku. Někde. A je čím dál blíž

Alana znovu napadlo, jak by mu asi bylo, kdyby šlo o jeho život a o život Annie a jeho dětí. Napadlo ho, jak by mu bylo, kdyby to věděl a nikdo by nevěřil tomu. Co ví.

Už zase si bereš práci domu, drahý, uslyšel v duchu říkat Annie.

A byla to pravda. Před čtvrt hodinou byl přesvědčený - jeho nervová zakončení byla přesvědčená, nikoli hlava - že Hugh a Helga Pritchardovi leží mrtví v kaluži krve. Nebyla to pravda; mírumilovně spali pod hvězdami v Yellowstonském národním parku. Intuice; prosté vás někdy vypeče.

Takhle se bude cílit Tnd, ni zjistíme, co se skutečně děje, pomyslel s Až ^jistíme, že vysvětlení, i když bude třeba křivolaký, je v soulad s veškerými přírodními zákony.

Opravdu tomu věřil?

Ano, řekl si - opravdu. Aspoň si to řekla jeho hlava. Jeho nervová zakončení si tak jistá nebyla.

Alan dopil mléko, zhasl stolní lampu a šel nahoru. Annie byla pořád v/hůru a byla báječně nahá. Vzala ho do náruče a Alan si vděčně dovolil zapomenout na všechno ostatní.

7

Stark znovu zavolal za dva dny. Tad Beaumont byl zrovna v obchodě

ii Davea.

Dave měl rodinný obchod asi míli a půl od Beaumontových. Jezdilo se tam, když jízda do supermarketu v Breweru představovala prostě příliš velkou námahu.

Tad odjel tehdy v pátek večer pro karton pepsikol, bramborové lupínky, i nějakou omáčku. Jeden policista dohlížející na rodinu jel s ním. Bylo desátého června, půl sedmé večer, zbývala spousta denního světla. Do IVlaine znovu dorazilo léto, ta nádherná zelená potvora.

Policista seděl v autě a Tad šel dovnitř. Dostal svou limonádu a zrovna si prohlížel přepestrou nabídku omáček (člověk si dal svou základní škeblovou, a když mu nechutnala, dal si svou základní cibulovou), když telefon zazvonil.

Okamžitě zvedl hlavu a pomyslel si: Ach. Tak jo. Rosalie za pultem zvedla sluchátko, řekla haló, poslouchala a pak mu telefon podala, jak předpokládal. Znovu ho pohltil snový pocit presque vit.

"Telefon, pane Beaumonte."

Byl docela klidný. Srdce mu sice klopýtlo, ale jen jednou; teď už zase běželo obvyklým tempem. Nepotil se. A neslyšel žádné ptáky.

Necítil ani trochu strachu nebo zlosti, jak cítil před třemi dny. Ani se Rosalie neptal, jestli je to jeho žena, která chce, aby vzal tučnou vejec nebo karton pomerančové šťávy, když už tam je. Věděl, kdo to je.

Stál u velkého hracího automatu, jehož jasně zelená obrazovka oznamovala, že v posledním týdnu nikdo nevyhrál a v jackpotu jsou tento týden čtyři milióny dolarů. Vzal od Rosalie telefon a řekl; "Ahoj.

Georgi."

"Ahoj, Tade." Ten měkký jižanský přízvuk byl znát pořád, ale nános

vesnického balíka docela zmizel - Tad si jenom uvědomil, jak mocně, ale zároveň jemně se Stárkovi dařilo vyvolávat dojem chlapíka typu "Naz dáár, kucí, nejsem moc chytřej. ale prošlo mi to bezvadně, že jo, he, hi he?". když uslyšel, že takový tón dnes u něj naprosto chybí.

Ale teď jsme sami mezi sebou, pomyslel si Tad. Jsme pán bílejších pánů spisovatelů, co jenom rak postává/ a tlachaj.

"Co chceš?"

"Znáš přece odpověď. My si nemusíme hrát. že ne? Na to je trochu pozdě."

"Možná prostě chci, abys to řekl nahlas." Ten pocit se vrátil, ten přízračný pocit, že ho cosi vytahuje z těla ven a táhne ho po telefonní lince až k bodu přesně mezi nimi dvěma.

Rosalie poodešla k opačnému konci pultu, vytahovala z hromady kartónů balíčky cigaret a doplňovala dlouhý cigaretový dávkovač. Dávala ostentativně najevo, že Tada neposlouchá, až to bylo skoro legrační. V Ludlow nebyl nikdo - aspoň na tomto konci města - kdo by nevěděl, že Tad je pod policejní ochranou či dozorem nebo čím, a Tad ani nemusel slyšet různé pověsti, aby mu bylo jasné, že už se rozletěly. Lidé, kteří si nemysleli, že ho zavřou za pašování drog, nepochybně věřili, že zneužíval děti nebo mlátil manželku. Chudák stará Rosalie se urputně snažila být k němu slušná a Tad jí byl absurdně

vděčný. Měl taky pocit, jako by se na ni díval opačným koncem siiného dalekohledu. Ocítl se v telefonní lince, v králičí noře, kde nebyl žádný bílý králík, ale jenom starý prohnáný George Stark. muž, který tam nemohl být, ale přesto tam nějak byl.

Starý prohnáný George, a tady dole na Konečné znovu vzletli všichni vrabci.

Bojoval s tím pocitem, tvrdě bojoval.

"Pokračuj, Georgi," řekl, až bo trochu překvapil drsný, zlostný tón vlastního hlasu. Byl jako omámený, lapený mocným zpětným proudem vzdálenosti a neskutečna... ale Bože, mluvil tak bryskně a rozumně!

"Řekni to nahlas a rovnou, bud tak hodnej." "Když na tom trváš," "Trvám."

"Je čas začít novou knihu. Novej Stárkův román." "Nemyslím." "To ani nevyslovuj!" Hlas měl ostrý jako šlehnutí bičem, obtěžkaným

ulovenými broky. „Vykreslil jsem ti to přesně. Tade. Vykresloval jsem to i'in icbe. Nenuť me, abych to vykreslil tobě."

"Jsi mrtvý. Georgi. Nemáš prostě dost rozumu, abys zůstal ležet."

Rosalie maličko pootočila hlavu: Tad zahlédl jedno vykulené oko, než -<| Rosalie spěšně otočila zpátky k regálům s cigaretami.

"Dávej si barhu na hubu!" V tom hlase byla opravdová zuřivost. Ale nebylo v něm ještě něco? Třeba strach? Bolest? Obojí? Nebo si jenom něco namlouval?

"Co se děje, Georgi?" vyjel najednou posměšně. "Docházejí ti dobrý nápady?"

Nastala odmlka. Tad ho zaskočil, vyvedl z tempa, aspoň na chvílku, lad si tím byl jist. Ale proč? Co to způsobilo?

"Poslouchej mě, kamarádíčku," řekl Stark konečně. "Dám ti týden na lo, abys začal. Nemysli si, že mě můžeš oblafnout nějakějma kecama, protože nemůžeš." Jenomže to poslední slovo opravdu znělo nimňšiš. Ano, (icorge se rozčílil. Možná to bude Tada stát hodně, než bude po všem, ale prozatím cítil jenom divokou radost. Pronikl. Jak se zdálo, nebyl jediný, kdo se během těchto přízračných důvěrných rozhovorů cítil bezmocný .l zranitelný; zasáhl Starka a to bylo neskonale báječné.

Tad řekl: "To máš pravdu. Mezi námi žádný kecý neplatí. Ať je to. co chce, kecý to nejsou."

"Máš nápad," pokračoval Stark. "Měl jsi ho, ještě než toho pitomýho kluka vůbec napadlo, aby tě vydíral. Ten o tý svatbě a loupeži v obrněném autě."

"Zahodil jsem poznámky Skoncoval jsem s tebou."

"Ne, to byly moje poznámky, co jsi zahodil, ale na tom nesejde. Poznámky nepotřebuješ. Bude to dobrá knížka."

"Ty mi nerozumíš. George Stark je mrívý."

"Ty jsi ten, kdo tady nerozumí," odpověděl Stark. Mluvil tiše. nebezpečně, důrazně. "Dávám ti tejdén. A jestli nebudeš mít aspoň třicet stran rukopisu, přijdu si pro tebe, kámo. Jenomže nezačnu s tebou - to by bylo moc snadný. To by bylo příliš snadný. Nejdřív si vezmu tvoje děti, a umřou pomalu. Postarám se o to. Víš jak. Nebudou vědět, co se děje. jenom že ve strašnejch bolestech umírají. Ale ty to budeš vědět a já to budu vědět a taky tvoje žena to bude vědět. Ji vezmu na řadu jako další... jenomže než ji vezmu, vezmu šiji. Víš, co myslím, kámo. A až bude po ní, oddělám tebe, Tade, a umřeš, jak ještě žádnej člověk na zemi neumíral."

Odmlčel se. Tad ho slyšel, jak mu do ucha sípavě lapá po dechu, jako pes za parného dne.

"Ty o těch ptáčích nevíš;" řekl Tad potichu. "Je lo tak, že?"

"Tade, meieS nesmysly. Jestli sebou nemíniš hodit a začít, spousta lidí pfijde k úrazu. Není moc času."

"Ach, já tě pozorně poslouchám," řekl Tad. "Já jenom uvažuju. jak jsi mohl napsat to. co jsi napsal na zeďu Clawsona a polom na zeďu Miriam, a přitom o tom nevědět."

"Přestaň žvanit a mluv normálně, příteli," udsekl Stark, ale Tad v jeho hlasu vycítil těsné pod hladinou zmatek a jakousi drsnou hrůzu. "Na zdi , nebylo nic napsaný."

"Ale ano. Bylo. A víš co, Georgi? Myslím, že důvod, proč to nevíš, tkví v tom, že jsem to napsal já. Myslím, že nějaká moje část tam byla. Nějak jsem tam byl přítomen a pozoroval tě. Myslím, že jsem jediný z nás dvou, kdo o těch vrabcích ví, Georgi. Myslím, že jsem to napsal já. Radši o tom popřemýšlej... a přemýšlej pořádně... než na mé začneš tlačit."

"Poslouchej mě," řekl Stark jemně, ale pevně. "Poslouchej mě fakticky dobře. Nejdřív tvoje děti..."

potom manželka... potom ty. Začni další knihu, Tade. Je to nejlepší rada, jakou ti můžu dát. Nejlepší rada. jakou jsi dostal za celý svůj pitomý život. Začni další knihu. Nejsem mrtvěj."

Dlouhá odmlka. Potom zaznělo potichu a velmi naléhavě:

"A já nechci být mrtvěj. Takže jdi domů a ořež si tužky, a jestli budeš potřebovat inspiraci, pomysli na to, jak budou vypadat tvoje děťátka, až budou mít plný ksichtíky skla.

Žádní pitomí ptáci nejsou. Klidně na ně zapomeň a pusť se do psaní."

Ozvalo se cvaknutím.

"Táhni do prdele," zašeptal Tad do hluchého telefonu a pomalu zavěsil.

Jetdtn nácl

Wendin pád i

Situace by se tak či onak vyřešila sama. bez ohledu na to, co se děje - Tad si tím byl jist. George Stark nemínil jen tak odejít. Ale Tad nabyl dojmu, nikoli bez uspokojení, že Wendin pád ze schodů, ke kterému došlo dva dny po Stárkově telefonátu k Daveovi, mu definitivně ujasnil, jaký kurz události nabudou.

Nejdůležitějším výsledkem bylo, že se mu konečně ujasnilo, jakým směrem by se měly ubírat jeho činy. Ty dva dny předtím totiž strávil v jakémsi bezdechém klímbání. Jen s obtížemi dokázal sledovat i ty nejprimitivnější letecké programy, nemohl číst a psaní bylo nemožné jako cestování vyšší než světelnou rychlostí. Většinou bloumal 7. pokoje do pokoje, chvilkami posedávat a potom znovu vstával. Pletl se Liz pod nohy a lezl jí na nervy. Nevyjela na něj ani jednou, i když měl pocit, že se častokrát musela kousnout do jazyka, aby ho nějakým tím slovem neřízla jako papír.

Dvakrát se už už chystal, že jí řekne o druhém telefonátu od Starka, při kterém mu mazaný George, uklidněný vědomím, že linku nikdo nenahrává a že hovoří soukromě, jasně pověděl, co má přesně za lubem. Tad se pokaždé zarazil, věděl, že by tím ničeho nedosáhl a jenom by ji ještě víc rozrušil.

A dvakrát se přistihl, že je u sebe v pracovně a drží v ruce jednu z těch zatracených berolek, o kterých slíbil, že je už nikdy nepoužije, a že se dívá na nový, celofánem obalený balík zápisníků, do jakých Stark psal své romány.

Máš jeden nápad... O té svatbě a loupeži v obrněném autě.

A to byla pravda. Tad měl dokonce i název, dobrý název: Ocelový Machine. Plánilo však ještě něco jiného: cosi v něm tu knížku opravdu chtělo napsat. Podobalo se to svědění na zádech, kam si nemůžete pořádně dosáhnout, když se chcete poškrábat.

George tě poškrábe za iebe.

Ach, ano. George ho poškrábe s radostí. Ale Tadovi se pak něco přihodí, protože leccos je led'jinak, že? Co to přesně bude? Nevěděl, možná to nemohl vědět, ale pořád se mu vracela jedna děsivá představa. Pocházela 7. okouzující, rasistické dětské pohádky z dávných dob, jmenovala se Černoušek Sambo, Když černoušek Sambo vylezl na strom a tygři na něj nemohli, rozložili se tygři tak strašné, že si navzájem ukousali ocasy a běhali kolem stromu pořád rychleji, až se proměnili v máslo. Sambo máslo sesbíral do hrnce a odnesl ho domu mamince.

Alchymista George, rozjímal Tad, zatímco seděl v pracovně a poklepával neoFezanou Beroiovou černou kráskou o hranu stolu. Slámu proměnit ve] zlato. Tygry v máslo. Knihy v bestsellery, A Tada v... co? Nevěděl. Bdí se vědět. Ale on, Tad, zmizí, tím si byl jist. Možná tu | bude žil někdo, kdo vypadá jako on, ale za obličejem Tada Beaumonta j bude jiný mozek. Zlý, geniální mozek.

Pomyslel si, že ten nový Tad Beaumont bude mnohem méně nemotorný... a mnohem nebezpečnější.

Liz a děti?

Nechá je Stark na pokoji, jestli se prosadí na sedadlo řidiče?

Ten nikdy.

Napadlo ho taky, že uteče. Sbalí Liz a dvojčata do auta a prostě odjede. Ale k čemu by to bylo? K čemu, když se starý prohnáný George díval očima hlupáčka Tada? Nic by se nezměnilo, i kdyby utekli na konec světa; dostali by se tam, rozhlédli se a uviděli by, že George Stark za nimi jede na saních se smečkou polárních psů a v ruce drží břitvu.

Napadlo ho, ale vzápětí ten nápad zavrhl, že zavolá Alanu Pangbornovi. Alan jim pověděl, kde je doktor Pritchard a že zatím neurochirurgovi žádný vzkaz posílat nebude - počká, až se Pritchard s manželkou

vrátí z prázdnin. Tadovi z toho bylo zřejmé, čemu Alan věří... a, což bylo ještě důležitější, čemu nevěří. Kdyby pověděl Alanovi o telefonátu, který ho zastihl u Davea, Alan by došel k názoru, že si ho Tad vymyslel. I kdyby Rosalie potvrdila skutečnost, že někdo do obchodu volal, Alan by stejně neuvěřil. On a všichni policisté, kteří se na tento zvláštní večírek pozvali, investovali zejména do nedůvěry. Takže dny pomalu mýjely a byly celkem bez chuti a bez zápachu. Jenom po poledni druhého dne si Tad poznamenal do deníku; Mám pocit, jako bych se ocitl v zóně be-větn'na duševním moři. Byl lo jediný zápis, na který se za

>clý týden vzmoohl, a začal uvažovat, jestli ještě někdy něco zapíše. Jeho nový román. Zlatý pes, se nehýbal z místa. Asi se to dalo čekat. Je velmi ičžké vymýšlet příběhy, když se bojíte, že se ukáže nějaký zlý Člověk -velmi zlý člověk - vyvraždí vám celou rodinu a pak se pustí do vás.

Pokud si dokázal vzpomenout, tak jediným obdobím, kdy se cítil tak mizerně, byly týdny poté, co přestal pít - když vytáhl špunt z vany chlastu, který do sebe nalil po Lizině potratu a před Stárkovým příchodem. Tehdy siejně jako teď se v něm vylíhl pocit, že má problém, ale neuchopitelný jako odlesky vody, které vidíte za horkého odpoledne na konci rovného úseku dálnice. Čím usilovněji k problému běžel a chtěl ho popadnout oběma rukama, vytrhnout z kořenů a zničit, tím rychleji problém ustupoval, až lad nakonec zůstal stát, lapal z posledních sil po dechu a na obzoru se mu mrkáním posmívalo falešné čeření vody. Spal špatně a měl sny o tom, jak mu George Stark ukazuje jeho vlastní opuštěný dům, dům, kde se věci rozpadaly na padrt', když se jich dotkl, a kde v posledním pokoji čekaly mrtvoly jeho ženy a Fredericka Clawsona. Ve chvíli, kdy se k nim dostal, se všichni ptáci vznesli, vylétli ze stromu a telefonních drátů a sloupů elektrického vedení, byly jich tisíce, milióny, bylo jich tolik, že zakryli slunce.

Do chvíle, než Wendy spadla ze schodů, se cítil jako nechutná nádivka, která jenom čeká, až se nachomýtně někdo pořádně otrlý, zastrčí si za límec ubrousek, zvedne vidličku a pustí se do jídla.

2

Dvojčata už nějakou dobu lezla a asi tak poslední měsíc se vytahovala do stoje s pomocí nejbližšího stabilního (nebo i nestabilního) předmětu -hodila se noha u židle nebo u konferenčního stolku, ale posloužila i prázdná kartónová krabice, aspoň dokud se o ni dotyčné dítě neopřelo příliš velkou vahou, takže se krabice zborčila nebo převalila. Děti jsou schopné vytvořit velkolepý binec v každém věku, ale ve věku osmi měsíců, když už jim lezení nestačí a chůzi ještě úplně nezvládly, prožívají děti zcela jasně Zlatý věk vyrábění bince.

Liz je asi ve tři čtvrtě na pět položila na zem, aby si hrály v zářivém obdélníku slunečního světla. Asi po deseti minutách sebevědomého lezení a rozřeseného stavění na nohy (to bylo provázeno mocným jásavým

hulákáním na adresu rodičů nebo sobě navzájem}, se William vytáhl ke hraně konferenčního stolku. Rozhlédl se a udělal pravou paží několik císařských gest. Tato gesta Tadovi připomněla starý filmový týdeník, ve kterém // Dme oslovoval z baikónu své voliče. Potom William popadl matčin Šálek s Čajem, a než se svalil pozpátku na zadek, podařilo se mu vylít na sebe sedlinu. Čaj byl našťestí studený, ale William Šálek nepustili a dokázal se s ním bacit do úst tak chytře, že mu trochu krvácel spodní ret. Začal kvílet. Wendy se okamžitě přidala.

Liz ho zvedla, prohlédla, zakoulela očima po Tadovi a odnesla Williama' nahoru, aby ho utišila a pak přebalila. "Dávej pozor na princeznu." řekla na odchodu.

"Budu," slíbil Tad, ale dávno zjistil a zakrátko měl zjistit znovu, že ve Zlatém věku vyrábění bince takové sliby nestojí za fajfku tabáku. Williamovi se podařilo popadnout! Lizin šálek matce přímo pod nosem a Wendy se chystala spadnout ze třetího schodu právě o vteřinu později, než ji Tad zahlédl a stačil ji zachytit.

Prohlížel si časopis - nečetl ho. jenom jím líně listoval a chvílemi se podíval na některou fotku. Když skončil, přešel k velkému košíku na pletení u krbu, který sloužil jako přihrádka na Časopisy, vrátil tam Časopis a vzal si jiný. Wendy lezla po podlaze, na slzy zapomněla ještě dřív, než na buclatých tvářičkách uschly. Děkala udýchaně brn-brn-brm, což při lezení dělali oba, a ten zvuk Tada občas přiměl k zamyšlení, jestli si děli spojují veškerý pohyb s auty a náklad'áky, které vidí v televizi. Dřepł si, položil časopis na vršek hromady v košíku a listoval jinými, nakonec si z nijak zvláštního důvodu vybral měsíc starý Harpers's. Připadalo mu, že se chová trochu jako člověk v čekárně u zubaře, kterého Čeká trhání

zubů.

Otočil se a Wendy už byla na schodech. Vylezla na třetí schod a teď se roztřeseně stavěla na nohy, držela se přitom jednoho vřetene, které podpíralo zábradlí. Když se na ni podíval, všimla si ho a počastovala ho obzvlášť velkolepým gestem a širokým úsměvem. Máchnutí ruky však rozkymácelo celé tělo nad nehlubokou propastí.

"Ježíši," vydechl a vyskočil na nohy, až mu v kolenou suše zapraskalo, a zároveň viděl, jak Wendy dělá krok vpřed a pouští se vřetene. "Wendy, nedělej rol"

Přeskočil skoro celý pokoj a málem se mu to podařilo. Jenomže byl nemotorný a jedna noha se mu zachytila o nohu židle. Židle se překotila a Tad se natáhl na koberec. Wendy přepadla dolů a dopředu, jenom

polekaně vykvikla. Tělo se jí ve vzduchu pootočilo. Chtěl ji zachytit i v kleku, snažil se ji zachránit, ale chybělo mu dobrého půl metru. Wendina pravá noha dopadla na první schod a hlava dopadla s tlumeným bouchnutím na koberec v obývacím pokoji.

Zaječela a Tad měl ještě čas pomyslet si, jak děsivý je dětský bolestný výkřik, a pak už ji popadl do náruče.

Liz shora polekaně zavolala: "Tade?" A už z horní chodby slyšel spěšné dusání nohou v bačkorách. Wendy se snažila plakat. První bolestné zaječení jí vyrazilo skoro všechny vzduch z plic a teď nastal ochromující, nekonečný okamžik, kdy se snažila uvolnit hrudník a nadechnout se k dalšímu hulákání. Až se jí to podaří, dá ušním bubínkům zabrat.

Jestli se jí to podaří.

Choval ji v náručí, úzkostlivě se díval do její zkrabacené, překrvené tvářičky. Získala skoro hnědofialovou barvu kromě červené skvrny na čele, která vypadala jako velmi tlustá čárka. Bože, co když omdlí? Co když se udusí, co když nedokáže nabrat dech a vyrazit řev, který se v těch malých plíčičkách zasekl?

„Breč. krucinál!" zakřičel na ni. Pane Bože, ta fialová tvář! Ty vypoulené vyděšené oči!, Breč!"

"Tade!" Liz už vypadala velmi vyděšeně, ale iaké mu připadala velmi daleko. V těch několika nekonečných vteřinách po prvním zaječení, po kterém následovala usilovná snaha vyrazit druhé zaječení a tím se rozdýchat, se Tadovi poprvé za posledních osm dní George Stark naprosto vypařil z hlavy. Wendy se mohutně, křečovitě nadechla a rozhulákala se, Tad, roztřesený úlevou, si ji přitiskl k rameni a začal ji jemně hladit po zádech a konejšivě broukal.

Liz přidusala po schodech dolů, Williama, který sebou mrskal, si tiskla k boku jako pytlík zrní. "Co se stalo? Tade, je jí něco?"

Je to dobré. Spadla z třetího schodu. Už je to dobré, už se rozplakala. Ze začátku to bylo jako... jako by se zasekla." Rozechvěle se zasmál a vyměnil Wendy za Williama, který už řval v soucitné harmonii se sestrou,

"Copak jsi na ni nedával pozor?" zeptala se Liz vyčítavě. Automaticky se kolébala v bocích sem a tam, houpala Wendy, snažila se ji utiшит.

"Ano... ne. Zašel jsem si pro časopis. Pak už jenom vím, že stála na schodech. Bylo to stejné jako Will s tím hrnkem. Krucinál, jsou prostě..."

220Stephen King

jako háďata. Myslíš, že má hlavu v pořádku? Dopadla sice na koberec, ale dosl tvrdě."

Liz chvíli držela Wendy v natažených pažích a dívala se na červenou značku, pak ji něžně políbila.

Wendiny vzlyky už začínaly ztrácet na hlasitosti,

"Myslím, že je to dobré. Pár dní bude mít bouli, nic víc. Díky Bohu za koberec. Nechtěla jsem na tebe vyjet, Tade. Víím, že jsou hrozně rychlí. Prostě jsem... mám pocit, jako bych měla dostat menstruaci, jenomže takový pocit mám teď pořád."

Wendiny vzlyky zpomalovaly do fňukání. William taktéž začal ubírat. Natáhl baculatou ruku a popadl sestru za bílé bavlněné tričko. Ohlédla se, Zavrněl, potom na ni zabroukal. Tadovi jejich broukání vždycky připadalo trochu přízračné: jako cizí jazyk, který kdosi zrychlil natolik, že nedokážete rozeznat, jaký jazyk to je, natož mu porozumět. Wendy se na bratra usmála, i když jí z očí pořád proudily slzy a tváře měla mokré. Zavrněla a za-broukala v odpověď. Chvilku to vypadalo, jako by hovořili ve svém

vlastním soukromém světě - světě dvojčat.

Wendy natáhla ruku a zmáčkla Williamovi rameno. Podívali se na sebe a dál broukali.

Vije ti lip, zlatíčko?

Ano; praštila jsem se, drahý Williame, ale ne moc. Chceš se omluvit z večere u Stadleyů a zůstat doma, drahoušku? Myslím že ne, ale je od tebe moc pozorné, že se ptáš. Víš to určitě, má drahá Wendy?

Ano, drahoušku Williame, nic se mi nestalo, i když se hrozně bojím, že jsem si nakadila do plínek.

Ach drahoušku, jak ÚNAVNÉ.'

Tad se pousmál a pak se podíval Wendy na nohu. "Bude mít modřinu," řekl. "Vlastně už se jí začíná ukazovat."

Liz se také pousmála. "To se zahojí. A nebude poslední." Tad se naklonil dopředu, políbil Wendy na špičku nosu a myslel na to, jak rychle a zuřivě tyto bouře propukají - ani ne před třemi minutami se bál, že umře na nedostatek kyslíku - a jak rychle zase tichnou. "Ne," souhlasil. "Pokud Bůh dá, nebude poslední."

3

V sedm večer, kdy se dvojčata probírala z odpoledního spánku, už byla modřina na Wendině stehně tmavě fialová. Měla zvláštní a zřetelný tvar houby.

"Tade?" ozvala se Liz od druhého stolu na přebalování. "Podívej se na tohle."

Tad sundal Wendy plínku, mírně províhlu, ale ne úplně mokrou, a hodil ji do koše s nápisem JEJÍ.

Přenesl nahou dceru k synovu stolu na přebalování, aby se podíval, co mu chce Liz ukázat. Podíval se na Williama a oči se mu rozšířily.

"Co si o tom myslíš?" zeptala se Liz klidně. "Je to divné, ne?"

Tad se na Williama dlouho díval. "Jo," řekl nakonec. "Je to hrozně divné."

Liz měla položenou jednu ruku na hrudi neposedného syna a přidržovala ho tak na stole. Ted' se prudce otočila k Tadovi. "Je ti něco?"

"Nic," řekl Tad. Překvapilo ho, jak klidně mluví. Zdálo se mu, že oslňující bílé světlo zmizelo, nikoliv světlo před očima, ale za očima. Najednou měl pocit, že chápe tu věc s ptáky - trochu - a ví, jaký by měl být příští krok. Porozuměl tomu při pohledu na syna a na jeho nohu, kde měl modřinu úplně stejného tvaru, barvy a umístění jako Wendy. Když Will popadl Lizin hrnek s čajem a překotil ho na sebe, tvrdě dosedl na zadek. Pokud Tad věděl, William si s nohou vůbec nic neudělal. Přesto tu byla - stejná modřina na stehně pravé nohy, modřina, která měla tvar houby.

"Víš jistě, že ti nic není?" naléhala Liz.

"Mají i stejné modřiny," řekl a díval se na Williamovu nohu.

"Tade?"

"Je mi dobře." Letmo ji políbil na tvář. "Ted' našeho Psychu a Somatickou oblečeme, co říkáš?"

Liz se rozesmála. "Tade, ty jsi cvok."

Usmál se na ni. Byl to trochu zvláštní, trochu nepřítomný úsměv. "Jo," řekl. "Mazaný cvok."

Odnesl Wendy zpátky k jejímu stolu a začal ji přebalovat.

(Jsmnácl

Automatické psaní i

Počkal, až si Liz půjde lehnout, a pak šel do pracovny. Cestou se zasta-4 vil před dveřmi do ložnice a několik minut naslouchal pravidelnému příli-, vu a odlivu jejího dechu, až se ujistil, že skutečně spí. Nebyl si vůbec jist, jestli to, o co se pokusí, bude fungovat, ale jestli ano, mohlo by to být nebezpečné. Neobyčejně nebezpečné.

Pracovnu měl v jednom velikém pokoji - opraveném podkroví - který I byl rozdělený na dvě oblasti; "čítárnu", což bylo zákoutí s policemi plnými I knih a s gaučem, lehátkem a bodovým osvětlením, a na opačném konci I dlouhé místnosti bylo pracoviště. Této části pracovny vévodil staromódní I psací stůl bez jediné příkrasy, která by napravila jeho pozoruhodnou I oSklivost. Byl to otřískaný, poškrábaný, nesmlouvavě užitkový kus nábytku. I Tad ho měl už od svých šestadvaceti let a Liz někdy lidem říkala, že se hol nevzdá, protože je tajně přesvědčen, že je to jeho soukromý Slovní zdroj. I Oba se usmívali, když to říkala, jako by to pro ně byl opravdu jenom vtip. [

Nad tímto dinosaurem visela tři světla s kruhovými skleněnými stínidly, I a když Tad rozsvítil jenom tato

světla, jako to udělal teď, nelítostně, 1 překrývající se světelné kotouče, které lampy vrhaly na nepřehlednou I krajinu na stole, budily dojem, že se tu chystá hrát nějakou podivnou verzi j biliáru - těžko by se asi dalo uhodnout, jaká jsou pravidla hry na tak I složitém poli, ale tu noc po Wendině nehodě by sveřepý výraz jeho obličeje j náhodného pozorovatele přesvědčil, že ve hře budou velmi vysoké sázky, [bez ohledu na pravidla.

Tad by s tím souhlasil na sto procent. Koneckonců, trvalo mu dvacet] čtyři hodiny, než k tomu sebral odvahu.

Chvilku se díval na psací stroj Remington Standard, neforemný pod ochranným přehozem, s nerezocelovou páčkou válce vystrčenou po levé straně jako stopařův palec. Posadil se před něj, chvíli neklidně bubnoval prsty na hraně stolu a pak otevřel zásuvku nalevo od psacího stroje.

Tato zásuvka byla hluboká a široká. Vytáhl z ní svůj deník, potom otevřel zásuvku až na doraz.

Zavařovačka, ve které přechovával Berolovy černé krásky, se zakutálela až dozadu a cestou vysypávala tužky. Vytáhl ji, postavil na obvyklé místo, pak sebral tužky a zastrčil je do ní.

Zavřel zásuvku a podíval se na sklenici. Vhodil ji do zásuvky po tom prvním zatmění, při kterém jednou černou kráskou napsal na rukopis Zlatého psa VRABCI ZNOVU LETÍ Už nikdy žádnou z těch tužek nemínil použít... přesto si před několika dny s jednou hrál a znovu byly tu, postavené na místě, kde stály víc než deset let, po které s ním Stark žil, v něm žil. Dlouhá údobí býval Stark zticha, ani o něm nevěděl.

Potom najednou pfiSel nápad a starý mazaný George mu vyskočil z hlavy jako čertík z krabičky.

HOP-la! Jsem tu, Tade! Jdeme na to, kámo! Vzhůru do sedla!

A následující tři měsíce se Stark dennodenně objevoval přesně v deset hodin dopoledne, včetně víkendů. Vyskočil, popadl jednu Berolovu tužku a pustil se do psaní svých bláznivých nesmyslů - bláznivých nesmyslů, které zaplatily účty, na něž Tadova vlastní práce nestačila. Potom byla knížka hotová a George zase zmizel.

Tad vzal jednu tužku, podíval se na stopy zubů lehce vtištěné do dřeva, a potom ji pustil zpátky do sklenice. Udělalo to drobné cink!

"Moje temná půle," zamumlal.

Byl však George Stark jeho? Byl vůbec někdy jeho? Kromě toho zatmění nebo tranzu, či co to bylo, žádnou z těch tužek nepoužil ani na poznámky, a to od chvíle, kdy napsal Konec na poslední stránku posledního Stárkova románu Cesta do Babylonu.

Koneckonců nebyly k ničemu; byly to tužky George Starka a Slark byl mrtvý... aspoň si to dosud myslel. Časem by je asi vyhodil.

Ale teď to vypadalo, že má pro ně přece jen využití.

Natáhl ruku ke sklenici se Širokým hrdlem, potom ruku odtáhl jako od pece, ze které sálá temný a chtivý žár.

Ještě ne.

Vzal si z kapsy u košile pero, otevřel deník, odšrouboval pero, zaváhal a pak psal.

Když pláče William, pláče i Wendy. Ale zjistil jsem, že spojení mezi nimi je mnohem hlubší a silnější než jen tohle. Včera Wendy spadla zi schodu a udělala si modřina - modřinu, která vypadá jako velká fialová houba. Když se dvojčata probrala z odpoledního spánku. Wil/iam ;;;| modřinu taky. Na stejném místě, stejného tvaru.

Tad sklouzl do stylu typu otázka - odpověď, který byl typický pro velkou část jeho deníku. Přitom si uvědomil, že právě tento zvyk- tento způsob nacházení toho, co si opravdu myslí - naznačuje další formu rozdvojení... nebo to byl možná jen projev jediného rozštěpení jeho mysli a ducha, základního a nezbadatelného zároveň.

Otázka: Kdybys vzal diapozitivy modřin na nohou mých dětí a pak je položil na sebe, dostal bys něco, co by vypadalo jako jediný obraz?

Odpověď: Ano, myslím, že ano. Myslím, zeje to jako s těmi otisky prstů. Myslím, zeje to jako ty hlasové otisky.

Tad chvilku tiše seděl a poklepával koncem pera o stránku v deníku a uvažoval o tom. Potom se znovu naklonil dopředu a začal psát ještě rychleji. Otázka: VíWilliam, že má modřinu? Odpověď: Ne.

Nemyslím, že to ví. Otázka: Ví, co jsou ti vrabci zač nebo co znamenají? Odpověď: Ne.

Otázka: Ale já přece vím, že vrabci JSOU. Tohle vím, ne? Ať si Alan Pangborn nebo všichni ostatní věří, čemu chtějí, já vím, že vrabci JSOU, a vím, že znovu letí, že? Odpověď: Ano.

Pero po papíře jen létalo. Už celé měsíce nepsal tak rychle a překotně. Otázka: Ví Stark, že vrabci jsou?

Odpověď: Ne. Říkal, že to neví, a já mu věřím. Otázka: Ví JISTĚ, že mu věřím? Znovu se krátce zarazil a pak napsal:

Stark ví, že NĚCO je. Ale William taky musí vědět, že něco je - když má na noze modřinu, musí to bolet. Ale tu modřinu mu způsobila Wendy, když spadla ze schodů. William jenom ví, že ho bolí noha.

Otázka: Ví Stark, že ho něco bolí? Že má zranitelné místo? Odpověď: Ano. Asi to ví. Otázka: Jsou ti ptáci moji? Odpověď: Ano.

Otázka: Znamená to, že když psal na zeď u Clawsona a Miriam VRABCI ZNOVU LETÍ, nevěděl, co dělá, a nepamatoval se na to, když skončit?

Odpověď: Ano.

Otázka: Kdo psal o těch vrabcích? Kdo to napsal krví?

Odpověď: Ten, kdo to ví. Ten, komu vrabci patří.

Otázka: Kdo je ten, kdo to ví? Komu ti vrabci patří?

Odpověď: Já jsem ten, kdo ví. Já jsem ten, komu patří.

Otázka: Byl jsem tam? Byl jsem tam, když je vraždil?

Znovu se na chvíli zarazil. Ano. napsal, a potom: Ne. Obojí. Neprožíval jsem zatmění, když Stark zabil Homera Gamachea a Clawsona, aspoň si na žádné nevzpomínám. Myslím, že to, co vím... co VIDÍM... se možná rozrůstá.

Otázka: Vidí tě on?

Odpověď: Nevím. Ale...

"Určitě," zamumlal Tad.

Napsal: Určitě mě má. U?řitě mě vidí Jestli opravdu ty romány NAPSAL zná mě už dlouho. A jeho vlastní vědění, jeho vlastní vidění se také rozrůstá. Všechny ty sledovací a nahrávací přístroje starého mazaného George ani trochu netrápily, že? Netrápily - samozřejmě. Protože starý mazaný George věděl, že tam budou. Nestrávíte skoro deset let psaním detektivek, aniž byste o podobných záležitostech nic nevěděli. To je jeden důvod, proč ho to netrápilo. Ale ten druhý je ještě lepší, že? Když. chtěl se mnou mluvit, soukromě mluvit, přesně věděl, kde. budít a jak mě zastihne, že?

Ano. Stark zavolal do domu, když chtěl, aby ho odposlouchávali, a zavolal k Daveovi do obchodu, když totéž nechtěl. Proč v prvním případě chtěl, aby ho odposlouchávali? Protože chtěl poslat vzkaz policii, o které věděl, že bude poslouchat - vzkaz, že není Georgem Stárkem a v;', že jím není... a že už se zabíjením skončil, že po Tadovi a Tadově rodině nejde. A pak tu byl ještě jeden důvod. Chtěl, aby Tad viděl hlasové otisky, o kterých věděl, že budou vypracovány. Věděl, že policie nebude svým důkazům věřit, ať vypadají jakkoli nezvratně... ale Tad jim věřit bude.

Otázka: Jak věděl, kde budu?

A to byla moc dobrá otázka, není-liž pravda? Přesně jako otázka, jak mohou mít dva rozdílní lidé stejné otisky prstů a hlasové otisky a jak dvě různé děti mohou mít úplně stejnou modřinu... zvlášť když se jenom jedno praštilo do nohy.

Jenomže Tad věděl, že podobná tajemství jsou podrobně zdokumentována a obecně přijímána, aspoň v případech, které se týkaly dvojčat; pouto mezi jednovaječnými dvojčaty bylo ještě přízračnější. V jednom

Časopisu asi před rokem o tom vySel článek. Jelikož dvojčata byla i v jeho životě, Tad si článek pečlivě přečetl.

Existoval případ jedno vaječných dvojčat, která dělil celý kontinent -ale když si jedno v. nich zlomilo levou nohu, druhé dvojče trpělo krutými bolestmi v levé noze. přestože nevědělo, že se jeho sourozenci něco slalo. Existovala jednovaječná dvojčata, dívky, které si vytvořily vlastní zvláštní jazyk, jakému nikdo jiný na světě nerozuměl a neznal ho. Ty dívky se nikdy nenaučily anglicky, přestože měly vysoké, úplně slejné IQ. K čemu jim byla angličtina? Měly jedna druhou... a nic jiného nechtěly. A existovala dvojčata, stálo v článku, která byla hned po narození oddělena, a když se dvojčata - chlapci v dospělosti sešli, zjistili, že se oba oženili stejného dne stejného roku, vzali si ženy, kleré měly stejné křestní jméno a byly si

úžasné podobné. Navíc oba páry pojmenovaly svého prvního syna Robert. Oba Roberti se narodili stejný měsíc stejného roku. Půl na půl. Křížem krážem. Cik a cak.

"Ike a Mike, jedno tělo, jedna mysl," zamumlal Tad. Natáhl ruku a zakroužkoval poslední řádek, který napsal: Otázka: Jak věděl, kde budu? Pod to napsal:

Odpověď: Prowze vrabci znovu letí. A protože jsme dvojčata. Otočil na čistou stránku deníku a odložil pero. Srdce mu bouchalo jako zvon, po těle ho mrazilo strachem, ale natáhl roztřesenou pravou ruku a vytáhl ze sklenice jednu Berolovu tužku. Zdálo se mu, že mu v ruce sálá tlumeným a nepříjemným žářem. Přišel čas pustit se do práce.

Tad Beaumont se naklonil nad prázdnou stránku, zarazil se, a pak velkými písmeny napsal nahoru VRABCI ZNOVU LETÍ.

2

Co přesně chtěl s tou tužkou dělat?

To věděl taky. Chystal se zkusit zodpovědět poslední otázku, otázku tak samozřejmou, že se ani neobtěžoval ji napsat: Mohl by si tranz úmyslně přivodit? Mohl by vrabce přimět, aby letěli?

Tento nápad se v podstatě opíral o praktiku spiritistického kontaktu, o které četl, ale nikdy ji neviděl předvádět: automatické psaní. Osoba, která se touto metodou pokouší navázat styk s duší zemřelého (nebo živého), drží volně v ruce pero nebo tužku, opřenou špičkou očisty papír a prostě čeká, až sní duch pohne - a rozhodně vykouzlí něco vtipného. Tad četl, že automatické psaní, které se dá provádět za pomoci spiritistické tabulky s písmeny, se často považuje za druh zábavy, dokonce společenskou hru, ale že může být velmi nebezpečné - že se tím vlastně dotyčný může otevřít nějaké posedlosti.

Když to Tad četl, zůstal lhostejný; připadalo mu, že je to jeho životu cizí jako uctívání pohanských bůžků nebo trepanace jako lék proti bolestem hlavy. Teď se zdálo, že to má svou vlastní neodvratnou logiku.

Bude muset vrabce přivolat.

Vzpomněl si na ně. Zkusil si vybavit obraz všech těch ptáků, tisíců ptáků, usazených na hřebenech střech a telefonních drátech pod mírným jarním nebem, a čekajících na telepatický signál, aby vzlétli.

A ten obraz se vynořil... ale byl plochý a neskutečný, bez života. Když začínal psát knihu, často to bylo taky takové - jako suché a neplodné stylistické cvičení. Ne, bylo to ještě horší. Začátek mu vždycky připadal trochu obscénní, jako kdyby vášnivě líbal mrtvolu.

Ale poučil se, že když vytrval, když jednoduše dál cpal slova na stránku, naskočilo cosi jiného, co bylo báječné a zároveň hrozné. Slova jako individuální jednotky začala mizet. Postavy, které byly topomé a bez života, se začaly uvolňovat, jako by je držel přes noc v malé komoře a ony si musely rozhýbat svaly, než mohly začít své komplikované tanečky. V mozku se něco začalo dít; skoro cítil, že elektrické vlny mění tvar, ztrácejí úzkostlivě husí krok, mění se v měkké, rozvláčné vlny delta, typické pro spánek plný snů.

Teď se Tad nahrbl nad deníkem, tužku v ruce a snažil se, aby se to stalo. Minuty mýjely a nedělo se nic, a Tad se začal cítit čím dál hloupěji.

Do hlavy se mu vnutila věta ze staré kreslené grotesky a odmítla odejít: Enyky benyky kliky bé, teď musejí promluvit duchové! Co pro pána Boha řekne Liz, jestli se tu ukáže a zeptá se ho, co tu provádí s tužkou v ruce a čistým papírem před sebou a těsně před půlnocí? Že se snaží nakreslit králická na kartónek od zápalek a vyhrát stipendium na slavné umělecké škole v New Havenu? Kruci. vždyť ani žádný kartónek od zápalek neměl

Už už chtěl tužku vrátit, a pak se zarazil. Trochu se v židli natočil, aby viděl z okna po levé straně stolu. Venku byl pták. seděl na okenní římsě a díval se na něj zářivě černýma očima.

Byl to vrabec.

Zatímco se Tad na něj díval, přiletěl další. A další.

"Ach, Pane Bože," vydechl rozechvěle a ochable. V životě se takl nevyděsil... a najednou ho znovu naplnil pocit, že se pohybuje. Bylo to stejné, jako když mluvil po telefonu se Stárkem, ale teď to bylo silnější, mnohem silnější.

Další vrabec přistál, vecpal se mezi původní tři a za nimi uviděl celou řadu ptáků, kteří seděli na střeše staré kůlny na kočáry, kde nechávali zahradní nářadí a Lizino auto. Starožitná korouhvička na jediném štítu kůlny byla vrabci celá pokrytá, až se pod jejich vahou houpala.

"Ach, Pane Bože," opakoval a uslyšel svůj hlas ze vzdálenosti miliónu mil, hlas, který naplnila hrůza a strašlivý úžas. "Ach. můj Pane Bože, oni jsou opravdoví - // vrabci jsou opravdoví.!"

To ho nenapadlo ani v těch nejdivočejších představách... ale teď nebyl čas nad tím uvažovat, nebyla tu ani mysl, která by mohla o tom uvažovat. Najednou pracovna zmizela a místo ní uviděl ridgewayskou Čtvrť Bergen-fieldu, kde vyrostal. Byla tichá a pustá jako dům v noční můře se Stárkem; nahlížel do mlčenlivého předměstí mrtvého světa.

Nebylo však docela mrtvé, protože střechu každého domu lemovali Čimčarající vrabci. Tísnil se na každé televizní anténě. Každý strom jich byl plný. Hřadovali na každém telefonním drátu. Seděli na střechách zaparkovaných aut, na velké modré poštovní schránce, která stála na rohu Duke Street a Marlborough Lané, a na stojanu na kola před krámkem na Duke Street, kam jako kluk chodil kupovat matce mléko a chleba. Ten svět byl plný vrabců, kteří čekali na rozkaz vzlétnout. Tad Beaumont bezvládně seděl na židli, z koutků úst mu stékaly čůrky pěny, chodidla mu mimovolně cukala, ale to už všechna okna pracovny lemovali vrabci, dívali se na něj jako podivní ptačí diváci. Z úst mu uniklo dlouhé zachroptění. Oči se mu obrátily v sloup, až se ukázalo vypoulené blýskavé bělmo.

Tužka se dotkla papíru a začala psát.

naíkrabala tužka na horní řádek. Přesunula se o dva řádky níž. udělala značku
i|Liko odni/ku, která byl;.! typická pro každý nový Síarkiiv odstavec, a psala:

Vrabci se vznesli.

Všichni najednou vzlétli, všichni vrabci v jeho hlavě z dávného Ber-iwnfieldu i ti, kteří byli před jeho domem v Ludlow... ti skuteční. Vzletli do dvou nebi: bílého jarního nebe roku 1960, a temného letního nebe roku 1988.

Vzlétli a zmizeli za tlumeného tlukotu křídel.

Tad se posadil... ale ruku měl stále přikovanou k tužce a tužka se pohybovala.

Tužka psala sama.

Dokázal jsem to, pomyslel si omáineně a utíral si levou rukou z úst a brady sliny a pěnu. Dokázal jsem to... a ze srdce lituju, že jsem lo nenechal být. Co tohle je?

Hleděl na slova, která mu prýštila z pěstí, a srdce mu bouchalo tak silně, že pulz, prudký a rychlý, cítil až v krku. Věly tryskající na modré řádky byly napsané jeho rukopisem - ale všechny Stárkovy romány přece byly napsány jeho rukou. Se stejnými otisky prstů, stejnou značkou cigaret a úplně stejnou hlasovou charakteristikou by bylo divné, kdyby tu byl rukopis někoho jiného, pomyslel si.

Byl to jeho rukopis, stejně jako ve všech ostatních případech, ale odkud přicházela ta slova! Z jeho hlavy ne, to bylo jisté; v té právě teď nebylo nic jiného než hrůza přehlušená burácením zmatku. A v ruce neměl žádný cit. Pravá paže mu jakoby končila zhruba sedm centimetrů nad zápěstím. V prstech neměl ani vzdáleně pocit tlaku, i když viděl, že svírá berolku tak pevně, že špičky palce a prvních dvou prstů zbělely. Bylo to, jako by si píchl pořádnou dávku novokainu.

Dostal se na konec prvního listu. Znečitlivělá ruka ho obrátila, znečitlivělá dlaň přešla po středu rozevřeného deníku, aby stránku uhladila, a začala znovu psát.

Tad si s rostoucí hrůzou uvědomil, že čte popis vraždy Miriam Cowleyové... a tentokrát to nebyly zlomky zmatených slov, ale souvislé, surové vyprávění muže, který byl svým hrůzným způsobem neobyčejně výkonný spisovatel -natolik výkonný, že si jeho beletrii koupily milióny lidí.

Debut George Starka v literatuře faktu, pomyslel si zhnuseně.

Udělal přesně to, co měl v úmyslu: navázal kontakt a napojil se na Stárkovu mysl. přesně jako se předtím Stark musel nějak napojit na Tadvu mysl. Ale kdo uhádne, jaké příšerné, neznámé síly tím pokoušel? Kdo by mohl hádat? Ti vrabci - a objev, že ti vrabci jsou skuteční - byli už tak dost zlí, ale tohle bylo horší. Myslel si předtím, že tužka i zápisník jsou teplé na dotek? Není divu. Mysl toho muže sálala jako pec.

A teď- Ježíši! Tady to bylo! A vychází to zjeho vlastní ruky! Ježíši Kriste!

Copak, Georgi? Docházejí ti dobré nápady?

Není divu, že to toho hajzla mizerného na chvilku zarazilo, když to řekl. Pokud se 10 odehrávalo takhle, potom Stark použil stejných výrazů, než Miriam zabil.

BYL jsem během vraždy napojený na jeho mysl - BYL. Proto jsem tu větu použil, když jsme spolu mluvili u Davea.

Stark už nutil Miriam volat Tadovi, vytočil za ni Číslo, protože Miriam byla tak vyděšená, že si na ně nezapomněla, i když je v jistém období musela vytáčet nejméně pětkrát denně. Tadovi připadala tato zapomnětlivost i Stárkovo pochopení hroživé a zároveň přesvědčivé. A teď Stark vzal břitvu a - Ale tohle cist nechtěl, nebude to Číst. Vytáhl paži nahoru a s ní zvedl svou necitlivou dlaň jako olověné závaží. V okamžiku, kdy přerušil kontakt tužky se zápisníkem, do ruky se vrátil cit. Svaly byly v křeči a prostředník ho ze strany tupě bolel; dřívko tužky v něm zanechaio otisk, který už rudl.

Podíval se na nadržanou stránku, plný hrůzy a otupělého úžasu. Poslední věc na světě, kterou by chtěl udělat, bylo položit tužku zase zpát-

ky, aby uzavřela ten nechutný okruh mezi Stárkem a jím... ale on se do toho přece nepustil, jenom aby si přečetl Stárkovo vyprávění o vraždě Mir Cowleyové, ne?

Co když se ptáci vrátí?

Ale nevrátili se. Pláci poslouchali svému účelu. Okruh, který uzavřel, zůstal zatím neporušený a funkční.

Tad neměl ponětí, jak to ví. ale věděl to.

Kde jsi, Georgi? pomyslel si. Jak to, že té necítím? Je tu lim, ze si neuvědomuješ mou přítomnost, stejně jako si neuvědomuji já tvou? Nebo je v tom něco jiného? Kde sakra JSI?

Podržel tu myšlenku před svým duševním zrakem a představoval si ji jako zářivě červený neónový nápis. Potom znovu popadl tužku a začal ji přibližovat k deníku.

Jakmile se Špička tužky dotkla papíru, ruka se mu znovu zvedla a přesunula se na prázdný list. Dlaň stejně jako předtím uhladila obrácený list podél hřbetu. Potom se tužka vrátila k papíru a psala:

Všude je to stejný. Nejdřív poznal jenom ten řádek a potom celý citát. Byl z první kapitoly Stárkova prvního románu, Machineova způsobu.

Tužka se tentokrát zastavila sama. Zvedl ji a podíval se na naškrábaná slova, chladná a pichlavá. "Jiný je to možná jenom doma. A já poznám, až se tam dostanu."

V knížce Machineův způsob byl domov na Flatbush Avenue, kde Alexis Machine strávil dětství; zametal biliárovou hernu svého nemocného otce alkoholika. Kde byl domov v tomto příběhu?

Kde je domov? Pomyslel na tužku a pomalu ji spustil k papíru.

Tužka provedla řadu rychlých tahů jako šikmá em. Pak se tužka zastavila, znovu se pohnula.

napsala tužka pod ptáky.

Vtipné. Znamenalo to něco? Trvá pořád spojení, nebo si už něco namlouvá? Nenamlouval si nic s ptáky a nenamlouval si nic během toho prv-

ního překotného přívalu psaní, to věděl, ale zdálo se, že se žár i nutkání zmírnily. Ruku měl pořád necitlivou, ale za to možná mohlo křečovitě svírání tnžkv - Jí svíral ji skutečně hodně pevně, soudě podle skvrny nu straně prstu. Copak v tom článku o automatickém psaní nečetl, že si lidé často něco namlouvají, když pracují se spiritistickou tabulkou - že většinou je nevedou duchové, ale podvědomé myšlenky a touhy toho, kdo tabulku obsluhuje?

Domov je tam, kde je začátek. Jestli to byl pořád Slark a jestli ten vtip něco znamenal, pak to znamenalo tady, v tomto domě, ne? Protože George Stark se narodil tady.

Najednou mu na mysli vytanula část toho pitomého článku v časopise People.

"Natočil jsem do psacího stroje lísi papíru... a pak jsem papír zase vyrolovní. Psa! jsem na stroji všechny své knihy, ale George Stark zřejmě psacím strojům nehověl Možná proto, že v žádném z těch zamřížovaných hotelů, kde pobýval, nedávali lekce v psaní na stroji. "

Roztomilé. Velmi roztomilé. Až na to, že s fakty to má málo společného, že? Nebylo to poprvé, co Tad vyprávěl nějakou historku, která jen vzdáleně souvisela s pravdou, a asi to nebude naposledy -

samozejmě za předpokladu, že přežije. Nebylo to vlastné lhaní; nebylo to ani přikrašlování pravdy, přísně vzato. Bylo to téměř nevědomé beletrizování vlastního života či Tad neznal jediného spisovatele románů nebo povídek, který by to nedělal. Nedělali jste to proto, abyste v určité situaci vypadali líp než ve skutečnosti; někdy to tak dopadlo, ale stejné tak jste byli ochotni vyprávět příběh, který na vás vrhal špatné světlo nebo ve kterém jste vypadali komicky, hloupě. Jak se jmenoval ten film, ve kterém jakýsi novinář řekl: "Když si máte vybrat mezi pravdou a legendou, vytiskněte legendu." Možná Muž, který zastřelil Liberty Valance. Z toho se mohly zrodit Špinavé a nemorální reportáže, ale také nádherná beletrie. Zdálo se, že přetékání tvořivosti do Života je nevyhnutelným vedlejším účinkem, který s sebou spisovatelství nese - jako když se vám při hře na kytaru udělají na prstech mozoly nebo si po letech kouření vypěstujete kašel <*

Fakta o Stárkové zrození byla ve skutečnosti docela jiná, než jaká uvedl v časopise People. Žádné mystické rozhodnutí o tom, že bude psát Starka rukou, nepadlo, i když časem se to stalo jakýmsi rituálem. A pokud jde o rituály, spisovatelé jsou stejně pověřiví jako profesionální atleti. Hráči baseballu třeba nosí každý den stejné ponožky nebo se křížují, než vstoupí na post pálkaře, když se jim daří odpalovat; spisovatelé, když jsou úspěšní, mají sklon zachovávat stejný vzorec chování, který se posléze promění v rituál, aby se vyhnuli literární období pálkařské smůly... jíž se říká spisovatelský blok.

Stárkův zvyk psát romány rukou začal prostě, protože Tad zapomněl [řiněsl nové pásky do stroje Underwood ve své maié pracovně v domě v Castle Rock. Neměl pásky do stroje, ale nápad v hlavě byl příliš horký a slibný, než aby čekal, takže se prohrabal Supliky malého stolu, který tam stál, až našel notes a pár tužek a -

V těch časech j.vní v létě odjížděli k jezem mnohem později, protože jsem učil ten třítydenní kurz. -jak nejmenoval? Tvůrčí styly. Pěkná blbost. Takže už končí! červen a pamatuju si, jak jsem šel do pracovny a zjistil, že Htm nejsou žádné páskx. Sakra, vzpomínám si, že jsem Liz. vynadal, že tam není ani kafe- Domov je tam, kde je začátek.

Když mluvil s Míkem Donaldsonem, chlapíkem z časopisu People, a vyprávěl mu napůl vymyšlený příběh o zrození George Starka, provedl záměnu úplně bez přemýšlení - protože, jak si říkal, v Ludlow toho napsal nejvíc a bylo naprosto normální, že tu scénu zasadil sem - zvlášť když tu scénu tvořil a přemýšlel o ní, jako kdyby vymýšlel příběh v knize. Ale George Stark si svůj debut neodbyl zde; nebylo to tady, kde poprvé použil Tadvy oči, aby vykoukl na svět, i když tu Tad odvedl nejvíc práce jako Stark i sám za sebe a oba tady prožili velkou část svých podivných podvojných životů.

Domov je tam, kde je začátek.

V tom případě domov musí znamenat Castle Rock. Castle Rock. kde se nachází také hřbitov Domovina. Hřbitov Domovina, kde se podle Tada. když už ne podle Alana Pangborna. asi před čtrnácti dny poprvé objevil George Stark ve svém vražedném, fyzickém vtělení.

Potom, jako by to byl nejpřirozenější postup na světě (a pokud se Tada týkalo, možná byl), napadla ho další otázka, otázka tak základní a spontánní, že se uslyšel, jak ji mumlá nahlas, jako stydlivý příznivec na setkání s autorem: "Proč se chceš vrátit k psaní?"

Spouštěl ruku dolů, až se špička tužky dotkla papíru. Ruku okamžitě zaplavila a naplnila otupělost, jako by se ponořila do proudu velmi studené, velmi čisté vody.

Ruka se opět nejdřív znovu pozvedla a otočila deník na novou stránku.

Pak se spustila, uhladil;] stránku u hřbetu... ale tentokrát nezačala psát ihned. Tad měl čas si pomyslet, že spojení, at' bylo jakékoli, se přerušilo, přestože mu ruka otupěla, a pak se mu tužka v ruce Škubla, jako by byia živá... živá, ale vážně zraněná. Trhla sebou, nakreslila znak podobný ospalé čarce, znovu sebou Škubla, udělala pomlčku a pak napsala

Ano. Umíš napsat své jméno. A umíš popřít ty ptáky. Velmi dobře. Ale proč se chceš vrátit k psaní?

Proč je to tak důležité? Tak důležité, ie zabijíš lidi?

Jestli nebudu psát, umřu

napsala lůžka.

"Jak to myslíš?" zamumlal Tad. ale cítil, jak mu v hlavě vybuchuje divoká naděje. Mohlo by to být tak

jednoduché? Asi mohlo, zvláště LI spisovatele, který v první řadě vůbec nemá co existovat. Kristepane, vždyť bylo dost skutečných spisovatelů, kteří nemohli existovat, když nemohli psát, nebo aspoň měli ten pocit... a v případě lidí jako Ernest Hemingway 10 skutečně vedlo ke konci, ne?

Tužka se zachvěla, pak nakreslila pod poslední zprávou dlouhou, kostrbatou čáru. Vypadala přízračně jako hlasový otisk. "No tak," zašeptal Tad. "Jak to sakra myslíš?"

ROZPADÁM se

napsala tužka. Písmena byla stojatá, zdráhavá. Tužka sebou škubla a zakývala se mezi jeho prsty, už voskově bílymi. Jestli budu dařit ještě víc; pomyslel si Tad, tužka se zlomí.

Najednou mu ruka vylétla vzhůru. Zároveň si jeho necitlivá dlaň s obratností kabaretního kouzelníka předvádějícího karetní trik tužku pře-

hodila, a místo aby ji držela mezi prsty skoro u špičky, náhle Tad tužku držel v pěsti jako dýku.

Strhl ruku dolů - Stark ji strhl dolů - a tužka zajela do masa mezi palcem a ukazovákem levé ruky.

Grafitová špička, trochu obroušená Stárkovým psaním, prošla téměř skrz. Tužka se zlomila. Prohlubeň, kterou dřívko tužky prorazilo v mase, se naplnila zářivou louží krve, a síla, která niku ovládala, v okamžiku zmizela. Z ruky, jež ležela na stole a z níž trčela lůžka, vystřelila rudá bolest.

Tad prudce zvrátil hlavu a zaťal zuby, aby zadržel bolestné zavylí, které se mu dralo z hrdla.

3

U pracovny byla malá koupelna, a když Tad získal dojem, že už dokáže chodit, vzal tam svou příšerně rozbolavělou ruku a prohlédl si ránu pod ostrým světlem stropní zářivky. Rána vypadala jako po kulce - dokonale kulatá dírka lemovaná černou rozprsklou špínou. Špína připomínala střílný prach, ne grafit.

Otočil ruku a u dlaně uviděl jasně červenou tečku velikosti Špendlíkové hlavičky. Špička tužky.

Takhle málo stačilo, aby prošla skrz, pomyslel si.

Nechal si téct studenou vodu na ránu a do rány, až mu ruka znečistivěla, potom si vzal ze skříňky lahvičku peroxydu. Zjistil, že láhev levou rukou neudrží, proto si ji levou paží přimáčkl k tělu, aby ji mohl odzátkovat. Potom si nalil dezinfekci do díry v ruce, díval se, jak tekutina bělá a pění. a bolestí skřípal zuby.

Vrátil peroxid zpátky, a pak z lékárníčky ve skřínce vytahoval jednu lahvičku s léky na předpis po druhé a prohlížel si jejich nálepky. Před dvěma lety ho po pádu na běžkách sužovaly strašné křeče v zádech a starý dobrý doktor Hume mu předepsal pereodan. Vzal si jich jenom pár: zjistil totiž, že prášky mu rozhodily spánkový cyklus a těžko se mu píSe.

Konečně našel plastovou lahvičku za plechovkou holicího krému Barbamol, který byl aspoň tisíc let starý. Tad pomocí zubů odtrhl víčko a vyklepal jednu pilulku na okraj umyvadla. Rozmýšlel se, jestli nepřidá ještě jednu, a pak nápad zavrhl. Byly silné.

A možná jsou zkažené. Třeba zakončíš tuto divokou noc plnou zábavy nějakou pěknou nevolností a výletem do nemocnice - co ty na to ?

Ale rozhodl se, že to riskne. Nebylo o čem debatovat - ta bolest byla strašná, neuvěřitelná. Co se lýce nemocnice... podíval se znovu na /ranění na ruce a pomyslel si: Asi bych tam měl zajet, aby se mi na to podívali, ale ať se propadnu, jestli to udělám. Uzmi leze krkem, jak se na mě posledních pár ilnů lidí dívají jako na blázna.

Vyklepal další čtyři pereodany, napeal si je do kapsy kalhot a vrátil lahvičku do lékárníčky. Potom si ránu přelepil náplastí. Stačila na to jedna kruhová. Při pohledu na to malé kolečko z umělé hmoty, pomyslel si, nemá člověk ani představu, jak strašně tukové pitominy bolí- Nastražil na mě medvědí past. Past ve své mysli, a já jsem nakráčel přímo do ní.

Opravdu se tohle stalo? Tad nevěděl, nebyl si jist. ale věděl jedno: o reprízu rozhodně nestál.

4

Když se zase ovládal - více méně - vrátil Tad deník do zásuvky stolu, zhasl v pracovně světla a sešel do druhého podlaží. Zastavil se na odpočívadle a chvilku poslouchal. Dvojčata byla potichu. Liz také.

Pereodan zřejmě nebyl tak starý, aby neúčinkoval, zača! zabírat a bolest v Tadově ruce mírně ustupovala. Pokud ruku z nepozornosti sevřel, tlumené cukání se proměnilo v záSleh, ale když si dával pozor, nebylo to tak zlé.

No jo, kamaráde, ale ráno to bude bolet... a co řekneš Liz.?

Pořádně nevěděl. Asi pravdu... nebo aspoň kousek pravdy. Zdálo se, že Liz se v odhalování jeho lži velmi zdokonalila.

Bolest se trochu utišila, ale následky nečekaného soku - všech nečekaných šoků - pořád přetrvávaly, a Tad si pomyslel, že bude chvíli trvat, než dokáže usnout. Odešel do přízemí a velkým oknem v obývacím pokoji se zataženými záclonami vykoukl ven na hlídkové auto státní policie, zaparkované před domem. Uvnitř zahlédl mihotavé světlušky dvou cigaret.

Sedí tam klidně jako dvě okurky, pomyslel si. Ti ptáci je nijak neznepokojili, takže možná opravdu žádní NEBYLI, jenom v mé hlavě. Koneckonců, ti chlapci jsou placení z. a to, aby se znepokojovali.

Bylo to svůdné pomyšlení, ale pracovna se nacházela na druhé straně domu. Do oken nebylo z příjezdové cesty vidět. Ani na kůlnu na kočáry. Takže poicisté stejně ty ptáky vidět nemohli. Aspoň ne když se začali slétat.

A když rak odlétali? Chceš mi vykládat, že to neslyšeli? Viděli jich nejméně stovku, Tade - možná dvě nebo tři stovky.

Tad vyšel ven. Sotva otevřel síťové dveře před vchodem do kuchyně, už byli oba policisté z auta venku, každý na jedné straně. Byli to urostlí chlapci, kteří se pohybovali tiše a rychle jako oceloti.

"Volal znovu, pane Beaumonte?" zeptal se ten, který vystoupil na straně řidiče. Jmenoval se Stevens.

"Ne - nic takového," řekl Tad. "Psal jsem v pracovně a najednou jsem měl dojem, že slyším, jako by se najednou zvedlo celé hejno ptáků. Trochu mě to vystrašilo. Slyšeli jste to taky, hoši?"

Tad jméno policisty, který vystoupil na straně spolujezdce, neznal. Byl mladý a světlavý s kulatým bezelstným obličejem, ze kterého vyzařovala dobrosrdečnost. "Oba jsme je slyšeli a viděli," řekl. Ukázal k nebi, kde nad domem visel měsíc, zrovna přerůstající první čtvrtinu. "Letěli rovnou přes měsíc. Vrabci. Úplný hejno, V noci normálně nelítají." "Odkud si myslíte, že přiletěli?" zeptal se Tad.

"No, mě se neptejte," řekl policista s kulatou tváří. "Pozorování ptactva jsem ve skautu flákal."

Zasmál se. Druhý policista ne. "Nejste dnes v noci ve své kůži, pane Beaumonte?" zeptal se.

Tad se na něj zpříma podíval. "Nejsem. Poslední dobou nejsem ve své kůži každou noc."

"Můžeme teď pro vás něco udělat, pane?"

"Ne," řekl Tad. "Asi ne. Jenom jsem se zajímal, co jsem to vlastně slyšel. Dobrou noc, hoši."

"Dobrou," řekl policista s kulatou tváří.

Stevenx jenom přikývl. Oči měl pod Širokou obrubou policajtského stetsonu jasné a bez výrazu.

Ten si myslí, že jsem vinen, pomyslel si Tad cestou domů, Čím? To neví. Nejspíš ho to nezajímá. Ale má tvář mule, který je přesvědčen, že každý je něčím vinen. Kdo ví? Možná má i pravdu.

Zavřel dveře do kuchyně a zamkl za sebou. Vrátil se do obývacího pokoje a znovu se podíval ven.

Policista s kulatou tváří se vrátil do auta, ale Stevens pořád sfál venku, a Tad měl na okamžik dojem, že se mu Stevens dívá přímo do očí. To samozřejmě nebylo možné: přes zatažené záclony Stevens mohí vidět jenom nezřetelný tmavý obrys... pokud vůbec něco. Presto ten dojem přetrvával.

Tad zatahl přes záclony závěsy a odešel k baru. Otevřel ho a vytáhl láhev Glenlivet, která byla vždycky jeho oblíbeným pitím. Dlouho se na ni díval a pak ji vrátil. Hrozně se mu chtělo dál si skleničku, ale tato chvíle by byla pro napití nejhorším okamžikem v dějinách.

Vyšel do kuchyně a nalil si sklenici mléka, dával přitom bedlivý pozor, aby neohýbal levou dlaň. V ráně ho pronikavě pánilo.

By! hodně nezřetc!n\ \ pomysle! si a srkal mléko. Netrvalo to dlouho -zaostřoval se tak rychle, až to bylo děsivé - ale. začínal neurčitě. Myslím, že spal. Možná se inu zdálo o Miriam, ale to si nemyslím. Já jsem se napojil na něco příliš souvislého, než aby to byl stu. Myslím, že lo byla paměť. Myslím, že to byla podvědomá Síň záznamů George Starka, kde je všechno úhledně zapsáno a pak založeno do vlastní přihrádky. Kdyby se napojil on na moje podvědomí - a pokud vím, asi to už udělal - naše! by totéž. Srkal mléko a díval se na dveře do komory.

Zajímalo by mě, jestli bych se mohl napojit na jeho BDĚLÉ myšlenky... vědomé myšlenky.

Pomyslel si, že odpověď zní ano... ale také si pomyslel, že by se znovu uvedl do zranitelného postavení.

A příště by to nemusela být tužka v ruce. Příště by to mohl být nůž na dopisy v krku.

To nemůže. Potřebuje mě.

Jo, ale je blázen. Bláznům není vždycky jasné, co je v jejich vlastním zájmu.

Díval se na dveře do komory a přemýšlel, že by se do nich mohl dostat... a odtamtud zase ven. na opačné straně domu.

Mohl bych ho přinutit něco udělat? Stejně jako on mě?

Na tuto otázku nedokázal odpovědět. Aspoň zatím ne. A jediný neúspěšný experiment by ho mohl zabít. Tad dopil mléko, opiáchl skleničku a postavil ji do odkapávače. Potom vesel do komory. Uvnitř, mezi policemi s konzervami napravo a policemi s pytlíky nalevo, byty holandské dveře, které vedly na rozlehlý trávník, kterému říkali zadří dvorek. Odemkl dveře, otevřel obě půlky a venku uviděl piknikový stůl a gril, držící tichou hlídku. Vkročil na asfaltový chodník, který lemoval tuto stranu domu a nakonec se napojoval na hlavní chodník vpředu.

Chodník se leskl v chabém světle půlměsíce jako černé sklo. Viděl na něm v nepravidelných rozestupech bílé skvrny.

Vrabčí hovínka, řečeno jasně a bez servítků, pomyslel si.

Tad pomalu Sel po asiallové cestičce, až se ocitl přímo pod okny své pracovny. Nad obzor se vyhoupl náklad'ák Orinco. uháněl po silnici číslo palnácť k domu a na okamžik osvětlil trávník a asfaltovou cestičku. V tom krátkém záblesku Tad uviděl na cestičce ležet mrtvolky dvou vrabců --hromádky peříček, ze kterých ířčely nožky se třemi párátky. Potom náklad'ák zmizel. V měsíčním světle se těla mrtvých vrabců znovu stala nepravidelnými stíny - ničím víc.

Byli skuteční, pomyslel si znovu. Ti vrabci byli skuteční. Slepá, odporná hrůza se vrátila, budila v něm pocit jakési nečistoty. Zkusil sevřít ruce do pěstí a levačka odpověděla raněným zařváním. Trocha úlevy, kterou mu poskytl pereodan. už mýjela.

Byli tady. Byli skuteční. Jak to?

Nevěděl.

Zavolal jsem je, nebo jsem je stvořil z,e vzduchu?

To taky nevěděl. Ale jednu věcí si byl jist: vrabci, kteří dnes v noci přiletěli, opravdoví vrabci, kteří přišli těsně před tranzem, jenž se ho zmocnil, byli jenom zlomkem všech možjřfch vrabců. Možná jen mikroskopickým zlomkem.

Už nikdy víc, pomyslel si. Prosím - už nikdy víc.

Měl však podezření, že na jeho přání nezáleží. To byla ta skutečná hrůza; dotkl se ve svém nitru jakéhosi strašlivého paranormálního nadání, ale nedokázal je ovládat. Už jenom pomyslení, že by tuto záležitost mohl ovládat, znělo jako vtip.

A byl přesvědčen, že než to skončí, vrabci se vrátí.

Tad se oťrásl a vrátil se do domu. Vklouzl do své vlastní komory jako lupič, potom za sebou zamkl dveře a odnesl svou Úpicí ruku do postele. Než se uložil ke spánku, spolkl další pereodan. spláchl ho vodou z kohoutku v kuchyni.

Liz se neprobudila, když si vedle ní lehal. O chvíli později unikl na tři hodiny do trhaného, neklidného spánku, ve kterém kolem něj létaly a kroužily noční můry, ale lapit se nedaly.

Stark nakupuje i

Probuzení .se probuzení moc nepodobalo.

Když to řekne rovnou, měl pocit, že nikdy nebyl opravdu vzhůru nebo že spal, aspoň v tom smyslu, v jakém tato slova používají normální lidé. Měl pocit, jako by pořád spal a pouze přecházel z jednoho snu do druhého. Tím pádem byl jeho život- to málo, co si z něj pamatoval -jako soustava Čínských krabiček, které nemají konce, nebo jako by nakukoval do nekonečné zrcadlové síně.

Dnešní sen byl noční můrou.

Pomalu se probíral ze spánku s vědomím, že ve skutečnosti vůbec nespál. Tadu Beaumontovi se nějak podařilo ho na chvíličku zajmout; podařilo se mu ho na chvíličku podrobit své vůli. Neřekl něco. neprozradil něco, když ho Beaumont ovládal? Měl pocit, že ano... ale také si byl docela jistý, že Beaumont nebude vědět, jak si ty věci vyložit nebo jak rozeznat, co je důležité a co ne.

Ze spánku přešel nejen do bdění, ale také do bolesti.

Najal si dvoupokojový "úsporný" byt v East Village, hned u Avenue B. Když otevřel oči, seděl u nakloněného stolu v kuchyni s otevřeným zápisníkem před sebou. Po vybledlém voskovém plátně, které

zakrývalo stu], tekl čúrek čerstvé krve, a na tom nebylo nic divného, protože ze hřbetu pravé ruky mu trčelo pero.

Ted' se mu ten sen začal vybavovat.

Takto dokázal vyhnat Beaumonta ze své mysli, jedině takto dokázal zlomit pouto, které ten zbabělý mizera mezi nimi ukoval. Zbabělý? Ano.

Ale byl také lstivý a Stark by špatně pochodil, kdyby na to zapomínal. Moc špatně, jen co je pravda. Stark si neurčitě vzpomínal, že Tad byl s ním, v jeho posteli - povídali si spolu, špitati si a nejdřív mu to připadalo příjemné a konejšivé -jako povídání s bratrem, když se v pokoji zhasne.

Jenomže oni dělali něco víc, než si jenom povídali, že?

Oni si vyměňovali tajemství... nebo spíš Tad se ho vyptával a Stark se přistihl, že odpovídá. Odpovídat bylo příjemné, odpovídat bylo uklidňující. Ale taky alarmující. Nejdřív se jeho obavy soustředily na ty ptáky - proč se ho Tad pořád vyptával na praky! } Žádní ptáci nebyli. Kdysi, možná... dávno, dávno... a!e ted' už ne. Byla to jenom hra, vtipný pokus vystrašit ho. Potom, pomaloučku, se jeho obavy začaly propléat s prvotřídně vyladěným instinktem pro přežití - byl stále ostřejší a určitější, jak se dál snažil probudit se. Měl pocit, jakoby ho někdo držel pod vodou, topil ho...

Tak tedy vtom napůl probuzeném, napůl zasněném stavu odešel do kuchyně, otevřel zápisník a vzal do ruky propisku. Tad si nic takového neuvědomil; proč by měl? Copak také nepsal, pět set mi! daleko?

Pera samozřejmě nesouhlasilo - ani mu nesešlo do ruky - ale bude stačit. Prozatím.

ROZPADÁM se, pozoroval svou ruku, jak píše, a v té chvíli se těsně přiblížil k čarovnému zrcadlu, které odděluje spánek od bdění, a ze všech sil soustředil myšlenky na pero, zaměřil veškerou vůli na to, co se na čistém papíru objeví a neobjeví, ale bylo to těžké, Pane Bože, Ježíši Kriste, bylo to tak strašně těžké. Propisku a pět zápisníků si koupil v papírnictví hned poté, co přijel do New Yorku; udělal to ještě dřív, než si najal tady ten mizerný "úsporný" byt. V obchodě byly i tužky Berol a on chtěl koupit je, ale neudělal to. Protože bez ohledu na to, čí mysl tužky řídila, byla to raka Tada Beaumonta, která je držela, a on potřeboval zjistit, jestli to pouto dokáže přetřhnout. Takže nechal tužky být a místo nich si vzal pero. Jestli dokáže psát, jestli dokáže psát sám, všechno bude dobré a nebude tu mizernou, ufnukanou kreaturu z Maine vůbec potřebovat. Ale pero mu bylo k ničemu. Ať se snažil, jak chtěl, ať se soustředil, jak chtěl, jediná věc, kterou dokázal napsat, bylo jméno. Psal je pořád dokola: George Stark, George Stark, George Stark, až na konci stránky se objevilo něco jiného, ale bylo to jenom roztřesené Čmárání předškoláka.

Včera zašel do pobočky newyorské veřejné knihovny a koupil si hodinu Času u jednoho pochmurného šedého elektrického IBM v písámě. Ta hodina

mu připadala jako tisíc let. Seděl v kukani, uzavřené ze tří stran, prsty se I mu trásly na klávesnici, a psal své jméno, tentokrát velkými písmeny: j GEORGE STARK. GEORGE STARK, GEORGE STARK.

Nech toho! křičel n; i sebe. Napiš něco jiného, cokoli, jenom toho rtech! Tak se snažil. Nahrbil se nad klávesnicí, celý upocený, a napsal: Rychlá huhlá liška přeskočila líného psa.

Jenomže když se na papír podíval, uviděl, že napsal Georgový George Stítrk přestávková! Markového starka.

Popadla ho chuť vytrhnout IBM ze zástrček a písárnu jím vybílit, rozmachoval by se počítačem jako barbarskou palicí, Štípal lebky a íamal hřbety: když nedokáže tvořit, ať znetvořme!

Ovládl se však {s nesmírným úsilím) a vykráčel z knihovny ven, za chůze jen zmačkal v jedné silné ruce zbytečný list papíru a hodil ho do koše u chodníku. Ted', s perem v ruce. si vzpomněl na nevýslovný slepý vztek, který ho popadl, když zjistil, že bez Beaumonta nedokáže nic napsat, jenom své jméno. A k tomu strach. Panika.

Ale Beaumonta pořád měl, ne? Beaumont si možná myslel, že je to naopak, ale možná... možná že Beaumonta čekalo jedno sakra velké překvapení.

Uráčím, napsal, a Ježíši, Beaumontovi nemusel povídat nic víc - to, co napsal, bylo už tak dost zlé.

Vyvinul nesmírné úsilí, aby svou zrádnou ruku ovládl. Aby neprobudil.

nezbytnou Soudržnost, napsala jeho ruka, jako by chtěla předchodí myšlenku posílit, a Stark najednou uviděl sebe sama, jak Beaumonta perem propichuje. Pomyslel si: Tohle taky mažu udělat: nemysli si, že ty bys něco takového svedl, Tade, protože když na to přijde, jsi prostě měkkej mličňák,

že? Ale když dojde na lámání chleba... Já to zvládnou, ty hajzle. Myslím, že je Čas, té o lom poučit.

Potom, i když to bylo jako sen ve snu, i když ho pořád svazoval ten strašlivý, závrtný pocit, že neovládá sám sebe, vrátil se mu kus divoké a neotřesitelné sebedůvěry a Stark dokázal štítem spánku proniknout. V tom vítězném okamžiku, kdy se vynořil na hladinu, ještě než ho Beaumont stačil utopit, převzal vládu nad perem... a konečně jím dokázal psát.

Na chvíli - a byla to jen chvílika - měl pocit, že psací náčiní svírají dvě ruce. Ten pocit byl příliš jasný, příliš reálný, než aby vystihoval něco jiného než skutečnost, 1, " ..

rádní pláci nejsou, napsal - první skutečná věta, kterou vůbec kdy napsal jako fyzická bytost. Psát bylo strašně těžké; jenom nadpřirozeně odhodlaný tvor mohl vyvinout takové úsilí. Ale jakmile ta slova byla venku, cítil, jak jeho vláda sílí. Sevření druhé ruky sláblo a Stark ji bez milosti a bez váhání překlil svou pěstí.

Potop se na chvíli, pomyslel si. Uvidíme, jak se to bude líbit tobě.

V náhlém návalu energie, rychlejším a daleko uspokojivějším než ten nejmocnější orgasmus, napsal:

'ŽÁDNÍ ZASRANÍ PTÁCI NEJSOU ty hajzle vypadni z mé HLAVY!

Potom, dřív než ho to napadlo - přemýšlení by mohlo mít za následek osudové zaváhání - se krátkým, mělkým obloukem perem rozmáchl. Ocelová špička se mu zabořila do pravé ruky... a cítil, že stovky mil na sever odtud se Tad Beaumont rozmachuje tužkou značky Berolova černá krása a boří ji do své levé ruky.

Tehdy se probudil - oba se probudili - do skutečnosti.

2

Bolest byla šířavá a skoro nesnesitelná - ale také osvobozující. Stark zařval, zabořil zpocenou hlavu do ohbí lokte, aby výkřik zdusil, ale byl to výkřik nejen bolesti, ale i radosti a veselí.

Cítil, jak Beaumont dusí svůj výkřik v pracovně v Maine. Vědomí sebe samých, které mezi nimi Beaumont navodil, nemizelo; bylo to spíš, jako by spěšně uvázaný uzei povolil pod konečným pořádným trhnutím. Stark cítil, skoro viděl, jak se sonda, kterou mu ten zrádnej hajzl zavrtal do spící hlavy, teď krouží a cuká a smrskává se.

Stark se vzepjal, nikoli fyzicky, ale duševně, a popadl mizící konec Tadvy mentální sondy. Stárkovu duševnímu zraku připadala jako červ. tlustý bílý červ, nechutně nacpaný odpadky a hnilobou.

Napadlo ho, že Tada přinutí popadnout další tužku ze zavařovačky a znovu se jí bodnout - tentokrát do oka. Nebo by ho třeba mohl přinutit zabodnout si tužku hluboko do ucha, aby si propíchl ušní bubínek a zabořil tužku do měkké mozkové hmoty za bubínkem. Skoro už slyšel, jak Tad ječí. Tento výkřik by nedokázal zdusit.

Pak toho nechal. Nechtěl Beaumonta mrtvého.

Aspoň zatím.

Dokud ho Beaumont nenaučí, jak žít na vlastních nohou.

Stark pomalu uvolnil dít a zároveň cítil, jak se pěst, ve které svíral Beaumontovu podstatu - ta duševní pěst, jež se ukázala být stejně rychlá a nemilosrdná jako jeho fyzická pěst - se (aké otevírá. Cítil, jak Beaumont, ten ochablý bílý červ, s kvílením a nářkem klouže pryč.

"Jenom protentokrát." zašeptal a vrátil se k jiným nezbytným záležitostem. Sevřel do levé ruky pero trčící z pravé ruky. Hladce je vytáhl. Potom je vhodil do koše.

3

Na nerezocelovém odkapávači u dřezu stála láhev Glenlivet. Stark ji zvedl a odešel do koupelny. Pravá ruka se mu při chůzi komíhala u boku a rozstříkala po zkrabaceni a vybledlém linoleu krvavé kapky velké jako desetník. Díra v ruce se nacházela asi centimetr a půl nad hřebenem kotníků a kousek vpravo od třetího prstu. Byla dokonale kulatá. Černá inkoustová skvrna kolem okraje díry v kombinaci s vnitřním krvácením a poraněním připomínala ránu po kulce. Zkusil ruku ohnout. Prsty se pohnuly... ale z vlny bolesti, která následovala, se mu udělalo skoro špatně a bylo jasné, že další experimenty nejsou žádoucí.

Zatáhl za řetízek visící z objímky nad zrcadlem lékárníčky a rozsvítila se nahá šedesátiwattová žárovka. Pravou rukou podržel láhev whisky u boku, aby ji mohl odšroubovat. Potom podržel zraněnou ruku s roztaženými prsty nad umyvadlem. Děla! Beaumont v Maine totéž? Pochyboval. Pochyboval, že by

Beaumont měl kuráž vyčistit si vlastní chlív. Touhle dobou už určitě bude na cestě do nemocnice. Stark Šplíchl whisky do rány a paži mu až do ramene vystřelila bolest jako Čistý ocelový nůž. Viděl, jak whisky v ráně bublá, viděl tenké nitky krve v jantarové tekutině a musel znovu zabořit tvář do propoceného rukávu košile. Pomyslel si, že ta bolest nikdy nepoleví. ale nakonec polevila. Pokusil se postavit láhev whisky na polici přibitou na obkládačky pod zrcadlem. Ruka se mu příliš třásla, než aby mohl očekávat úspěch takové operace, tak ji postavil na plechovou podlahu ve sprše, pokrytou rezavými fleky. Za chvilku se napije.

Zvedl ruku ke světlu a pohlédl do díry. Uviděl skrz ni žárovku, ale nejasně - bylo to jako dívat se červeným filtrem, zakaleným nějakým lihnutým svinstvem. Nepropíchl si ruku perem naskrz, ale měl k tomu zatraceně blízko. Beaumont si možná vedl lip.

Vždycky zbývá naděje.

Podržel ruku pod kohoutkem se studenou vodou, roztáhl prsty, aby se díra otevřela co nejvíc, a obrnil se proti bolesti. Zpočátku to bylo zlé - musel zatnout zuby a zadržet další výkřik a rty se mu ztenčily do bílé Čárky - ale pak nika znečitlivěla a bylo to lepší. Přinutil se udržet ruku pod proudem vody celé tři minuty. Potom kohoutek zatáhl a znovu ruku podržel proti světlu.

Žárovka stále dírou prosvítala, ale teď už kalně a vzdáleně. Rána se zacelovala. Zdálo se, že jeho tělo má úžasnou schopnost regenerace, a to bylo dost zvláštní, protože se zároveň rozpadal. Ztrácel soudržnost, jak napsal. A to bylo docela výstižné.

Upřeně se asi půl minuty díval na svou tvář v křivém, flekatém zrcadle na lékárnice, potom sebou trhl a tím se znovu probral. Pohled na vlastní tvář, tak důvěrně známou a přesto novou a cizí, v něm vždycky vyvolával pocit, že upadá do hypnotického tranzu. Kdyby se na sebe díval dost dlouho, asi by se mu to skutečně stalo.

Stark otevřel lékárníčku, tím zrcadlo odstrčil a s ním i svůj odpudivě uhrančivý obličej. Uvnitř se nacházela prapodivná sbírka předmětů: dvě žiletky, jedna použitá; skleničky s make-upem; pudřenka; několik jemným houbiček slonovinové barvy, poskvrněných o něco tmavším pudrem; lahvička obyčejného aspirinu. Žádné náplasti. Náplasti byly jako poldové, pomyslel si - nikdy nebyly po ruce, když je člověk opravdu potřeboval. To však bylo v pořádku - vydezinfikuje si ránu ještě trochou whisky (tedy až si vydezinfikuje vnitřnosti důkladným hltm) a pak si ji ováže kapesníkem. Nemyslel si, že se zanítí; zdálo se, že je vůči infekci imunní. To mu taky připadalo zábavné.

Pomocí zubů otevřel lahvičku s aspiriny, vyplivl zátku do umyvadla, pak lahvičku překlopil a vyklepal si do úst pět prášků. Vytáhl whisky ze sprchy a spláchl aspiriny pořádným douškem. Alkohol mu dopadl do žaludku a zažehl tam konejšivý horký ohníček. Potom si ještě trochu whisky vylil na ruku.

Stark odešel do ložnice a otevřel horní zásuvku stolku, který zažil lepší - mnohem lepší - časy. Stolek a pravěká pohovka byly v pokoji jedinými kusy nábytku.

Horní zásuvka jako jediná obsahovala něco jiného kromě výstelky novin Daily News: tři páry trenýrek, dosud zabalených v papíru, dva páry ponožek s papírovou páskou od výrobce, jedny levisky a kapesník, také v obalu. Pomocí zubů strhl celofán z kapesníku a omotal si ho kolem ruky. Jantarová whisky prosákla tenkou látkou, potom se objevila skvrnka krve. Stark čekal, jestli se skvrnka bude šířit, aie nešířila. Dobrá práce. Velmi dobrá práce.

Uvažoval, jestli je Beaumont schopen zachytit nějaký smyslový vjem? Bylo by možné, aby věděl, že George Stark momentálně táboří v nehostinném bytečku v East Village v podřadném baráku, kde jsou Švábi tak velicí, že by mohli krást šeky sociální podpory? Nemyslel si to, ale nemělo smysl riskovat, když to nebylo nutné. Slíbil Tadovi týden na rozmyšlenou, a i když si byl skoro jistý, že Tad nemá v plánu pustit se znovu do psaní pod Stárkovým jménem, Stark se postará, aby Tad dostal tolik času, kolik mu bylo slíbeno.

Přece dodrží slovo.

Beaumont bude patrně potřebovat malou inspiraci. Na to by stačila jedna malá propanová opalovačka, která se dá koupit v železářství, zažehnutá na pár vteřin u chodidel jeho dětí. pomyslel si Stark, ale to si nechá na později. Prozatím bude hrát na čekanou... a neuškodí, když se začne přesouvat na sever.

Zajistit si pozici v terénu, jak se říká. Měl přece svoje auto - černé Toronado. Bylo v úschovně, ale to

neznamenal, že musí v úschovně zůstat. Mohl by odjet z New Yorku zítra ráno. Ale předtím musí obstarat nějaké nákupy - a zrovna teď by měl použít trochu kosmetiky z koupelňové skříňky.

4

Vytáhl lahvičky s tekutým make-upem, pudr, houbičky. Než začal, znovu si pořádně přihnul z íahve. Ruce se mu už uklidnily, ale v pravé ohavně cukalo. To ho nijak zvlášť neznepokojovalo; pokud mu v nace cukalo, Beaumonlovi musí ruka přímo hořet.

Podíval se do zrcadla, dotkl se levým prstem oblouku kůže pod levým okem, potom si přešel po tváři ke koutku úst. "Ztrácím soudržnost," zamumlá!, a páni draží, byla to holá pravda.

Když se Stark podíval na svou tvář poprvé - vkleče před hřbitovem Domovina nad louží, jejíž klidnou a špinavou hladinu osvětloval kulatý bílý měsíc nedaleké pouliční lampy - byl spokojen. Byla přesně taková, jak se zjevovala ve snech, které měl, dokud byl uvězněný v línovitém sklepení Beaumontovy fantazie. Viděl tehdy běžně hezkého muže, jehož rysy jsou trochu moc široké, než aby přitahovaly zvláštní pozornost. Kdyby čelo nebylo tak vysoké a oči byly trochu blíže u sebe, mohl by to být obii-tcj. za kterým se ženy otáčejí, aby se podívaly ještě jednou. Dokonale nepopsatelný obličej (jestli něco takového existuje) možná přitahuje pozornost tím, že nančm není jediný rys, který by upoutal, než po něm zrak sklouzne a zahledí se jinam; jeho naprostá všednost muže zrak znepokojoval a přimět ho k opětovnému pohledu. Obličej, který Stark uviděl skutečnými očima poprvé v té louži, míjel tento stupeň obyčejnosti o dobrý půl metr. Považoval ho za dokonalou tvář, takovou, jakou nikdo nedokáže později popsat. Modré oči... opálení, které by mohlo připadat trochu zvláštní u někoho s tak světlými vlasy... a to bylo všechno! Všechno! Svědek bude nucen přejít k širokým ramenům, která na něm byla opravdu nejvýraznější... a svět byl plný mužů s širokými rameny.

Teď bylo všechno jinak. Teď byl jeho obličej rozhodně zvláštní... a jestli brzo nezačne znovu psát, bude víc než zvláštní. Bude divný.

Ztrácím soudržnost, pomyslel si znovu. Ale ty to zarazíš, Tade, Až začneš knížku o tý loupeži v obrněném autě, tak se to, co se se mnou děje, začne napravovat. Nevím, jak to vím, ale vím to.

Od chvíle, kdy se poprvé viděl v té kaluži, uplynulo čtrnáct dní a jeho tvář zatím podléhala neodvratné zkáze. Nejdřív nepatrné, tak nepatrné, že dokázal sám sebe přesvědčit, že si jenom něco vymýšlí... ale změny byly stále rychlejší, íakže si už nemohl nic namlouvat. Při pohledu na fotografii pořízenou tehdy a teď by si mohl někdo cizí myslet, že jde o muže, který byl vystaven nějakému příSernému ozařování nebo působení rozkladné chemikálie. George Stark vypadal, jako by prodělával spontánní rozpad všech měkkých tkání najednou.

Vrásky v koutcích očí, obvyklé známky středního věku, které viděl tehdy v kaluži, se proměnily v hluboké rýhy. Víčka poklesla a zhrubla jako krokodýlí kůže. Tváře získaly zrnitou a popraskanou strukturu. Oči měl zarudlé a dodávaly mu smutného vzhledu muže, který neví, kdy má vytáhnout nos ze sklenice. Na tvářích se mu od koutků rtů k čelisti vryly do masa hluboké vrásky a propůjčovaly ústům nepříjemně povislý vzhled břichomluveckého panáka. Světlé vlasy, původně tak jemné, byiy ještě jemnější, ustupovaly mu ze spánků a odhalovaly na šošolce růžovou kůži. Na hřbetech rukou se objevily jaterní skvrny.

Mohl to všechno strpět a nepomáhat si líčením. Vypadal koneckonců jenom staře a stáří je sotva pozoruhodné. Jeho síla, jak se zdálo, nevyprchala. K tomu měl neotřesitelnou jistotou, že jakmile sBeaumontem začnou znovu psát-tedy psát jako George Stark - dojde v rozkladném procesu ke zvratu. Ale teď se mu uvolnily zuby v dásních. A objevily se i boláky. Prvního si všiml před třemi dny v ohbí pravého lokte - mel tam červe, nou skvrnu lemovanou krajkou mrtvé bílé kůže. Byl to flek, jaký si spojoval s pelagrou, endemiekou chorobou sužující americký Jih až do šedesátých let. Předevčím uviděl další skvrnu, tentokrát na krku, pod levým ušním lalúčkem. Daiší dvě včera, jednu na hrudi mezi bradavkami, druhou pod pupkem.

Dnes se objevila první skvrna na obličejí, na pravém spánku. Skvrny nebolely. Hluboko v nich tupě svědilo, ale to bylo všechno... aspoň pokud cítil. Ale rychle se šířily. Pravá paže se už změnila v necitlivou červenou opuchlinu od ohbí lokte až do půli cesty k rameni. Udělal chybu a poškrábal se, a maso nechutně snadno povolilo. Z rýh, které zanechaly jeho nehty, se vyvalila směs krve a nažloutlého hnisu a z rány vyšel příšerný puch. Nebyla to však infekce. Na to by klidně přísahal. Byla to spíš...

hniloba.

Kdyby se teď na něj někdo podíval - možná i školený zdravotník - tipoval by rakovinu, způsobenou snad vystavením vysoké radiaci.

Přesto ho ty boláky zvlášť netrápily. Předpokládal, že se budou množit, šířit se. spojovat se a nakonec ho zaživa sežerou... jestli jim to dovolí. Jelikož to neměl v úmyslu, nemusely ho znepokojovat. Nemohl však splynout s davem, když se mu rysy obličeje měnily ve vybuchující sopku. Proto tedy make-up. Opatrně jednou houpičkou nanesl tekutý podklad, postupoval od lícních kostí ke spánkům, až nakonec zakryl necitlivý červený hrbol za pravým obočím a nový bolák, který se zrovna začal klubat kůži nad levou lící kostí. Stark zjistil, že muž s make-upem vypadá jenom jako jeden z mnoha úkazu na Boží zemi, a to jako muž s make-upem. Protože vypadal buď jako herec z podřadného televizního seriálu nebo jako host z magazínu kuriozit. Ate všechno bylo lepší než ty boláky, a opálení ten šaškovský dojem trochu mírnilo. Jestli se bude držet v Šeru nebo ho někdo uvidí v umělém osvětlení, sotva si něčeho všimnou. Aspoň doufal. Měl ještě jiné důvody schovávat se před přímým sluncem. Podezíral slunce, že tu katastrofální chemickou reakci, která se v něm odehrává, urychluje. Skoro jako by se proměňoval v upíra. To však bylo v pořádku; svým způsobem jím byl. Kromě toho - noc je moje gusto, vidycky to tak bylo; mám to prostě v povaze.

Zazubil se a ukázal zuby jako tesáky.

Zašrouboval víčko tekutého make-upu a začal se pudrovat. Cítím, že \nrdím, pomyslel si, a pěkně brzo to začnou cítit i jiní lidi - htixtej. nepři-icmnej puch, juko z plechovky masa, která stála ceiej den na slunci. To není dobré', přátelé a draží známí. To vůbec není dobré'. "Budeš psát, Tade," řekl a díval se na sebe do zrcadla. „Ale s trochou štěstí se nebudeš muset namáhat dlouho."

Zazubil se ještě víc, až odhalil řezák, který nedávno ztmavil a odumřel.

"Já se učím rychle."

5

Příštího dne v půl jedenácté prodalo papírnictví na Houston Street tři krabice tužek značky Berolovy Černé krásky vysokému muži se širokými rameny v kostkované košili, džínách a s obrovitými slunečními brýlemi. Muž mži na sobě také vrstvu make-upu, jak si prodavač všiml -pravděpodobně pozůstatky nočního mrouskání po pánských barech. A podle toho, jak pach!, si prodavač pomyslel, že dotyčný si na sebe starou dobrou Anglickou kůži nejen nacákal; smrděl, jako by se v ní vykoupal. Kolínská však nezakryla fakt, že ten blbec se širokými rameny smrdí špínou. Prodavače na okamžik napadlo - na velmi krátký okamžik - že utrousí vtípek, ale pak se rozmyslel. Ten pitomec strašně smrděl, ale vypadal na siláka. Nákup se naštěstí odehrál milosrdně rychle. Koneckonců, ten cvok si kupoval jenom tužky, a ne zrovna Rolls-Royce.

Takové je nejlepší nechat na pokoji.

6

Stark udělal ještě krátkou zastávku v "úsporném" bytě v East Vilíage. aby nacpal svých pár věcí do pytle, klerý si koupil v obchodě armádního námořnictva prvního dne ve starém červivém Velkém Jablku.

Kdyby nebylo láhve skotské, nejspíš by se s návratem vůbec neobtěžoval.

Cestou nahoru po drolivých schodech minul tělička tří mrtvých vrabců, aniž si jich všiml.

Z Avenue B odešel pěšky... ale nešel dlouho. Zjistil, že dostatečně rozhodný člověk vždycky najde způsob, jak se svézt, když to doopravdy potřebuje.

Dvacet

Konec lhůty

i

V den, kdy týdenní hájení Tada Beaumonta skončilo, bylo nádherně, spíš jako koncem července než v třetím týdnu června. Tad jel osmnáct mil do mainské univerzity pod nebem barvy zamlženého chrómu, klimatizace jeho Suburbanu jela na plný výkon, přestože tím působil spoušť ve spotřebě benzínu. Za ním jel tmavě hnědý Plymouth. Nikdy se nepřiblížil víc než na déiku dvou aut a nikdy se neopozdil víc než o pět délek. Málokdy dovolil, aby se mezi něj a Tadův Suburban doslalo jiné auto; pokud se náhodou některé prosmýklo mezi dvoučlenný automobilový průvod, třeba na křižovatce nebo před školou ve

Veazie. hnědý Plymouth rychle auto předjel... a pokud by se zdálo, že se to nedá provést okamžitě, jeden z Tadových strážců by stáhl kryt z modré bubliny na přístrojové desce. Několik záblesků a bude vystaráno.

Tad řídil většinou pravou rukou a levou používal, když nebylo vyhnutí. Ruka už byla lepší, ale pořád bolela jako čert, když ji ohnul nebo sevřel příliš rychle, a přistihl se, že odpočítává poslední minuty poslední hodiny předtím, než bude moci polknout další percodan.

Liz nechtěla, aby dnes jel na univerzitu, a státní policisté přidělení Beuamontovým to taky nechtěli. Pro hochy od policie byla věc prostá: nechtěli rozdělovat svůj hlídkový tým. S Liz byly věci trochu složitější. Mluvila o jeho ruce; mohl by sis při řízení otevřít ránu, říkala. To, co měla v očích, bylo docela jiné. Její oči byly plné George Starka.

K čemu pro Krista potřebuješ zrovna dnes jet do práce? chtěla vědět -a to byla otázka, na kterou se připravoval, protože semestr skončil už před nějakou dobou a Tad žádné letní kurzy nevedl. Nakonec si vzal za záminku složky výběrových studentů,

Do Av-7A, Výběrového kurzu tvůrčího psaní, se přihlásilo víc než šedesát studentů. To bylo víc než dvojnásobek počtu, který se přihlásil loni na podzimní kurz psaní, jenomže (elementární, drahý Watsone) loni na podzim svět - včetně té jeho části, která měla jako hlavní předmět angličtinu na mainské univerzitě -ještě nevěděl, že starý nudný Tad Beaumont je náhodou taky odvázaný George Stark.

Takže řekl Liz, že si chce najít jejich složky a začít se jimi probírat, až vytřídí z šedesáti uchazečů patnáct studentů - maximum, které mohl do kurzu tvůrčího psaní přijmout (a pravděpodobně o čtrnáct víc, než mohl skutečně učit).

Liz samozřejmě chtěla vědět, proč to neodloží, aspoň do července, a připomněla mu (opět samozřejmě), že to loni odkládal až do půli srpna. Vrátil se k velkému nárůstu žadatelů a potom virtuózně dodal, že nechce, aby se mu lenost loňského léta stala zvykem.

Nakonec přestala protestovat - ne proto, že by ji jeho argumenty přesvědčily, ale protože viděla, že je odhodlaný jet, ať se děje cokoli. A věděla stejně dobře jako on, že dřív nebo později budou muset začít zase chodit ven - schovávat se v domě, dokud někdo George Starka nezabije nebo nechytí, to nebyla moc příjemná představa. Ale její oči byly pořád plné tupého, tázavého strachu.

Tad jí i dvojčatům dal pusy a rychle odjel. Vypadala, jako by se chtěla rozplakat, a kdyby byl ještě doma, až to udělá, pak by doma zůstal.

Nebyly v tom výběrové složky, samozřejmě.

Končila mu lhůta.

Ráno se probudil plný hrůzy, nepříjemné jako žaludeční křeče. George Stark volal večer desátého června a dal mu týden, aby se pustil do románu o loupeži v obrněném autě. Tad ještě vůbec nezačal... i když s každým oplývajícím dnem viděl stále jasněji, jak by kniha mohla pokračovat. Dokonce se mu o ní několikrát zdálo. Byla to příjemná změna oproti obcházení pustým domem a rozpadání věcí, kterých se dotkl. Ale dnes ráno jeho první myšlenkou byla lhůta. Skončila mi lhůta.

To znamenalo, že je čas znovu si pohovořit s Georgem, i když se mu do toho vůbec nechtělo. Byl čas zjistit, jak moc George zuří. Nu... předpokládal, že odpověďna tuto otázku zná. Ale bylo taky docela dobře možné, že jestli zuřil tolik, až ztrácel sebevládu, a pokud by ho Tad dokázal vyprovokovat tak, až by tu sebevládu ztratil, starý mazaný George by mohl udělat chybu a něco by mu mohlo vyklouznout. Ztrácím soudržnost.

Tad měl pocit, že George už něco vyklouznout nechal, když dovolil Tadové všetečné ruce napsat do deníku ta slova. Kdyby lak jenom věděl, co znamenají. Určitou představu měl... ale nebyl si jist. A chyba v tomto bodě by mohla znamenat víc než jenom jeho Život.

Takže jel na univerzitu, jel do své kanceláře v anglicko-matematické budově. Jel tam, nikoli aby si vyzvedl výběrové složky - i když to udělá -ale protože tam byl telefon, nenapíchnutý, a protože něco udělat musel. Překročil lhůtu.

Pohlédl na svou levou ruku, která spočívala na volantu, a pomyslel si (a nebylo to během toho předlouhého týdne poprvé), že telefon není jediný způsob, jak se s Georgem spojit. Dokázal to... ale cena byla velmi vysoká. Tou cenou nebyla jenom krutá bolest, když si zarazil naostřenou tužku do hřbetu ruky, nebo hrůza, s kterou sledoval, jak jeho neovladatelné tělo samo sebe na Stárkův příkaz zraňuje -

na příkaz starého mazaného George, ducha člověka, kterým nikdy nebyl. Nejvyšší cenu zaplatila jeho mysl. Nejvyšší cenou byl přílet vrabců; hrůza z poznání, že zde pracují síly, které jsou mnohem větší a ještě nepochopitelnější než George Stark.

Vrabci znamenali smít, tím si byl jist stále víc. Aie smrt pro koho?

Děsilo ho pomyšlení, že by měl ty vrabce přivolávat, aby se znovu spojil s Georgem Stárkem.

A Tad je viděl, jak přilétají; viděl je, jak dosedají na tajuplné místo v půli cesty, kde byli oni dva spojeni, místo, na kterém bude muset s Georgem Stárkem zápasit o vládu nad jedinou duší, kterou sdíleli. Báł se, že ví, kdo ten souboj vyhraje.

2

Alan Pangborn seděl u sebe v kanceláři v zadní části okresního úřadu, který zabíral jedno křídlo radnice Castle Rock. 1 pro něj to byl dlouhý, náročný týden... ale to nebyla žádná novinka. Jakmile do Rock dorazilo skutečné léto, vždycky tomu tak bylo. Ode Dne obětí války po Den práce byla ramena zákona v jednom kole.

Před pěti dny došlo na silnici číslo sto sedmnáct k ošklivé bouračce čtyř aut, příčinou byl alkohol a nepřežili ji dva lidé. O dva dny později praštil Norton Briggs svou manželku pánví a manželka se bezvládně

zhroutila v kuchyni na podlahu, Norton svou manželku vzal přes hlavu během jejich rušného dvacetiletého manželství už mnohokrát, ale teď došel zřejmě k přesvědčení, že ji zabil. Napsal krátký dopis plný výčitek u gramatických chyb. a potom si vzal život revolverem osmatřicítkou. Když se jeho manželka, sama žádná intelektuálka, probrala a našla vedle sebe chladnoucí mrtvolu svého mučitele, pustila plynovou troubu a strčila do ní hlavu. Zdravotníci z pohotovosti v Oxfordu ji zachránili. Jen tak tak. Dvě děti z New Yorku si vyšly z domku svých rodičů u Castleského jezera a ztratily se v lese, přesně jako Jeníček a Mařenka. Našli je za osm hodin, vyděšené, ale v pořádku. John LaPointe, Alanův zástupce číslo dvě, nebyl v lak dobré formě; ležel doma s prudkou otravou škumpou jedovatou, kterou si pořídil při hledání dětí. Pak tu měli rvačku mezi dvěma letňáky nad posledním výtiskem nedělního New York Times v bufetu u Nan; jeden sváteční rybář si utrl pŕlku pravého ucha, když se snažil u jezera perfektně nahodit vlasec; tři krádeže v obchodech; a menší množství drog v Universe, místní biliárové a videové herně.

Prostě typický červenový týden na maloměstě, jakási velkolepá oslava na zahájení léta. Alan sotva stačil vypít celý šálek kávy na jedno posezení. A přesto se přistihl, že se v duchu zas a znovu vrací k Tadovi a Liz Beaumontovým... knim a k muži, který je pronásleduje. Ten muž zabil také Homera Gamachea. Alan několikrát telefonoval policistům v New Yorku - byl tam jistý poručík Reardon. který ho už měl patrně plné zuby -ale neměli pro něj žádné novinky.

Alan dnes odpoledne přišel do nečekaně klidné kanceláře. Sheila Brighamová neměla žádné hlášení a Norris Ridgewick klímbal v křesle v odpočíváme s nohama na stole. Alan by ho měl probudit - kdyby vešel Danforth Keeton, první radní, a uviděl Norrise takto pracovat, pořádně by Alana seřval - ale Alan prostě neměl to srdce to udělat. Pro Norrise to byl taky perný týden. Norris dostal za úkol seškrabávat fleky po té bouračce na sto sedmnácté, a odvedl zatraceně dobrou práci, bez ohledu na citlivý žaludek. Alan teď seděl za stolem a dělal stínová zvířátka do slunce, které se opíralo o zed'... a jeho myšlenky se znovu stočily k Tadu Beaumontovi. Poté, co dostal Tádovo požeňnání, ozva! se doktor Hume z Orona a pověděl Alanovi, že Tádovy neurologické testy jsou negativní. Když o tom teď Alan přemýšlel, myšlenky se mu znovu stočily k doktoru Hughu Pritchardovi, který Tada operoval, když bylo Tadeášů Beaumontovi jedenáct let a zdaleka nebyl slavný.

Po zdi zalité sluncem přehopsal králík. Za ním následovala kočka, kočku honil pes.

Nech to být. Je to šílený.

Jistě že to bylo šílené. A jistěže to mohl nechat být. Nebude dlouho trvat a bude se muset obírat další krizovou situací; na to nemusel být jasnovidec. Takhle to prostě tady v Rock v létě chodilo. Měl tolik práce, že skoro neměl na přemýšlení čas, a nemít na přemýšlení čas, to se někdy hodí.

Po psu následoval slon, mával stínovým chobotem, který byl ve ' skutečnosti levým ukazovákem Alana Pangboraa.

"Ále, k čertu," řekl a přitáhl si telefon. Zároveň druhou rukou doloval ze zadní kapsy peněženku. Zmáčkl

knoflík, který ho automaticky spojil s policií v Oxfordu, a zeptal se dispečera, jestli je tam Henry Payton. Ukázalo se, že je. Alan měl čas pomyslet si, že státní policie si také musí pro změnu užívat poklidného dne, a to už se mu ozval Henry.

"Alane! Co pro tebe můžu udělat?"

"Říkal jsem si, jestli bys mi mohl zavolat hlavního správce Yellow-stoneského národního parku. Mohl bych ti dát číslo." Díval se na ně s mírným překvapením. Zjistil je na informacích už skoro před týdnem a napsal si je na zadní stranu navštívenky. Jeho hbité ruce ji vylovily z peněženky skoro samy od sebe.

"Yellowstone!" Henry vypadal užasle. "Není to ten park. kde bydlí Méd'a Béd'a?"

"Ne," usmál se Alan. "To je Jellystone. A toho medvěda stejně nikdo z ničeho nepodezřívá. Aspoň pokud vím. Polřebuju mluvit s jedním chlapem, kterej je tam na prázdninách, Henry. No... nevím, jestli s ním skutečně potřebuju mluvit, ale budu mít aspoň klid. Mám prostě pocit, že jsem něco nedotáhl do konce."

"Má to něco společného s Homerem Gamachem?"

Alan si přesunul sluchátko k druhému uchu a navštívenku, na které měl napsáno číslo yellowstoneského hlavního správce, protahoval mezi prsty jedné ruky.

"Ano," řekl, "ale jestli budeš chtít, abych ti to vysvětlil, budu vypadat jako blázen."

"Něco prostě tušíš?"

"Ano. I" A s překvapením zjistil, že skutečné něco tuší - jenom pořádně nevěděl co. "Ten chlap, se kterým chci mluvit, je doktor v důchodu, jmenuje se Hugh Pntchard. Je tam s manželkou. Hlavní správce nejspíš ví, kde jsou

jestli jsem to dobře pochopil, musíš se při příjezdu zaregistrovat - a nejspíš bude v tábořišti, kde mají přístup k telefonu. Oběma je přes sedmdesát. Kdybys zavolał hlavnímu správci fy, nejspíš tomu chlapovi ten vzkaz předá."

"Jinými slovy si myslíš, že správce z národního parku by mohl hrát poručíka státní policie vážněji než buranského okresního šerifa."

"Umíš se vyjadřovat skutečně diplomaticky, Henry."

Henry Payton se blaženě zasmál. "To teda umínil No, něco ti řeknu, Alane - rád pro tebe takovou maličkost udělám, pokud po mně nechceš, abych se do toho namáčet víc, a pokud-"

"Ne, to je všechno." řekl Alan vděčně. "Nic víc nechci."

"Počkej chvílku, ještě jsem neskončil. Rozuměj mi dobře, nemůžu na ten hovor použít služební telefon. Kapitán je na to jako čert, kamaráde. Tomu by to neušlo. A jestli mě při tom chytí, asi bude chtít vědět, proč utrácím peníze daňových poplatníků na míchání tvý polívčičky. Chápeš, co ti říkám?"

Alan rezignovaně vzdychl. "Můžeš použít číslo mý osobní kreditky a můžeš hlavnímu správci říct, aby Pritchard zavolał na účet volanýho. Zaplatím to z vlastní kapsy."

Na druhém konci se rozhostilo ticho, a když se Henry znovu ozval, byl vážnější. "Pro tebe to asi opravdu hodně znamená, že, Alane?"

"Ano. Nevím proč. ale znamená."

Druhá odmlka. Alan úplně cílil, jak se Henry Payton ovládá, aby se nezačal vyptávat. Nakonec vyhrála Henryho iepší stránka. Nebo možná ta praktičtější, pomyslet si Alan. "Tak jo," řekl Henry. "Zavolám tam a povím hlavnímu správci, že chceš mluvit s tím Hughem Pritchardem ohledně vraždy v okrese Castle v Maine. Jak se jmenuje jeho manželka?"

"Helga."

"Odkud jsou?"

"Z Fort Laramie ve Wyomingu."

"Tak jo, šerife; ted' přijde těžší otázka. Jaký je číslo tvý telefonní kreditky?"

Alan mu to se vzdycháním prozradit.

Za minutku mu po osluněné zdi znovu pochodoval stínový průvod.

Ten chlap nejspíš vůbec nezavolał, pomyslel si, a jestli jo, nebude schopen říct mi jedinou věc, která by mi k něčemu byla -jak by taky mohl?

Jenomže Henry měl v jedné věci pravdu: Alan něco tušil. Něco. A nedávalo mu to pokoj.

Ve chvíli, kdy Alan Pangbom mluvil s Henrym Paytonem, Tad Beaumont parkoval na fakultním parkovišti za anglicko-matematickou budovou. Vystoupil a dával přitom pozor, aby dveře nezabouchl levou rukou. Chvilku jenom stál, vychutnával krásný den a nezvykle ospalý klid kampusu.

Hnědý Plymouth zajel vedle jeho Suburbanu a dva statní muži, kteří vystoupili, zahnali sen o klidu, který by si snad rád dopřál.

"Jdu jenom na pár minut do kanceláře," řekl Tad. "Můžete zůstat tady dole, jestli chcete." Zahleděl se na dvě kolemjdoucí dívky, nejspíš se šly zapsat do letního kurzu. Jedna měla na sobě tílko a modré krat'asy, druhá skoro neviditelné minišaty s holými zády a s okrajem sotva najeden úder srdce silného muže od oblíny zadečku. "Užijte si výhledu."

Oba státní policisté se otočili a sledovali dívky, jako by měli hlavy nasazené na neviditelných čepech. Potom jeden z nich - Ray Garrison nebo Roy Harriman, Tad si nebyl jist - se otočil zpátky a lítostivě řekl: "To bychom moc rádi, ale radši půjdeme s vámi." "Fakt, jdu jenom do prvního poschodí-"

"Počkáme na chodbě."

"Chlapci, vy netušíte, jak mě to všechno začíná deprimovat," pravil Tad. "Máme své rozkazy," odušil Garrison či Harriman. Bylo jasné, že Tordova deprese - nebo pohoda, když na to přijde -- pro něj znamená míň než nic.

"Jo." vzdal se Tad. "Rozkazy."

Zamířil k postranním dveřím. Oba policisté ho následovali ve vzdálenosti asi deseti kroků a v civilních šatech připomínali policisty daleko víc než v uniformách, jak se Tad obával.

Po nehybném, vlhkém vedru připadala Tadovi klimatizace uvnitř jako rána palicí do hlavy. Okamžitě se ho zmocnil pocit, že mu košile přimrzá ke kůži. Budova, během akademického roku od září do května plná života a kraválu, byla toho víkendového odpoledne na konci jara trochu strašidelná. V pondělí se možná naplní do jedné třetiny svého obvyklého ruchu a shonu, až začne první třítydenní letní kurz, ale dneska se Tad přistihl, že se mu maličko ulevilo, když má s sebou policejní ochranu. Pomyslel si, že první patro, kde měl kancelář, bude možná úplně pusté, což mu aspoň umožní vyhnout se nutnosti vysvětlovat své urostlé ostražitě přátele.

Ukázalo se, že není pusté tak docela, ale přesto snadno proklouzl. Po

chodbě Sel Rawlie DeLesseps. mířil ze společenské místnosti katedry ke své kanceláři a pohyboval se svým obvyklým deLessepsovským způsobem... to jest, vypadal, jako by před chvílí dostal pořádnou ránu do hlavy a ta rána mu narušila jak paměť, tak ovládání motoriky. Pohyboval se zasněně a v mírných křivkách z jedné strany chodby na druhou a zkoumal kresby, básničky a oznámení připíchnuté na tabulích na zamčených dveřích svých kolegů. Možná šel k sobě do kanceláře - vypadalo to tak - aie i ten, kdo ho znal dobře, by na to nejspíš nevsázel. Zubní protézou svíral obrovskou troubel žluté dýmky. Protéza nebyla tak žlutá jako dýmka, ale daleko k tomu neměla. Dýmka byla vyhaslá od konce roku 1985, kdy mu doktor zakázal kouřit, jelikož Rawlie prodělal slabý infarkt. Stejně jsem zas tak moc rád nekouřil, vysvětloval Rawlie svým jemným, vzdáleným hlasem, když se ho někdo na dýmku zeptal. Ale bez twubele mezi zuby... pánové, nevěděl bych, kam mám jít nebo co mám dělat, kdybych měl tolik štěstí a vůbec sem dorazil. Stejně většinou budil dojem, že ani tak neví, kam jít a co má dělat... stejně jako teď. Někteří lidé znali Rawlieho celé roky, než zjistili, že vůbec není rozržitým vzdělaným pitomcem, jakým se zdá být. Jiní to nezjistili nikdy.

"Ahoj, Rawlie," pozdravil ho Tad a pobírá! se klíči.

Rawlie na něj zamžikal, přesunul pohled na dva muže za Tadem. nijak ho neupoutali, a tak se zadíval znovu na Tada.

"Ahoj, Tadeáší," odpovědět. "Myslel jsem, že letos žádné letní kurzy neučíš."

"Taky že ne."

"Tak co tě to popadlo, že jdeš zrovna sem, o prvním parném bonafide letním dni?"

"Jenom si vezmu nějaké spisy," řekl Tad. "Nebudu tu ani o chvilku déle, než musím, to mi věř."

"Co sis udělal s rukou? Máš ji modročernou až k zápěstí."

"No," Tad upadl do rozpaků. Až mu to odvypráví, bude vypadat jako opilec nebo idiot, možná obojí... ale pořád to bylo mnohem lepší, než jak by vypadal, kdyby řekl pravdu. Tad nesmírně užasl, když zjistil, že policie přijala jeho vysvětlení stejně snadno jako teď Rawlie - ani jedinkrát nepadla otázka, jak nebo

proč se mu podařilo přibouchnout si vlastní ruku mezi dveřmi skříně v ložnici.

Instinktivně vyrušil, jaké vysvětlení bude nejhodnější - dokonce i v tomto zuboženém stavu to věděl. Čekalo se od něj, že se bude chovat nemotorné -

patřilo to k jeho charakteru. Svým způsobem to bylo jako vyprávět reportérovi z People (Bůh mu dej lehké odpočnutí), že George Stark byl stvořen v Ludlow a ne v Castle Rock a že Stark psal rukou, protože se nenačil psát na stroji.

Liz se ani nepokusil lhát... ale požádal ji, aby se nikomu ani nezmínila o tom, co se skutečně stalo, a ona souhlasila. Její jedinou starostí bylo vymámit z něj slib, že už se nebude snažit Starka kontaktovat. Slíbil to docela ochotně, i když věděl, že tento slib nebude moci dodržet. Měl podezření, že Liz to v hloubi duše také ví.

Rawlie se teď na něj díval s opravdovým zájmem. "Mezi dveřmi skříně," prohodil. "Nádhera. Nehrál sis snad na schovávanou? Nebo šlo o nějaký zvláštní sexuální rituál?"

Tad se zazubil. "Zvláštních sexuálních rituálů jsem zanechal někdy v roce 1981. Poradil mi lo doktor. Prostá jsem nedával pozor, co dělám. Celé je to trochu trapné."

"To bych řekl," pravil Rawlie... a pak mrkl. Bylo to nepatrné mrknutí, staré, napuchlé azvrásněné víčko se sotva zachvělo... ale určitě lo bylo mrknutí. Myslel si Tad, že Rawlieho oblafl? Tůdle nudle.

Najednou Tada napadlo něco nového. "Rawlie, pořád ještě vedeš ten seminář o lidových mýtech?"

"Každý podzim," souhlasil Rawlie. "Copak nečteš katalog naší vlastní katedry, Tadeáši? Proutkaření, čarodějnice, holistické léčení, čarodějna znamení bohatství a slávy. Je to populární jako vždy. Proč se ptáš?"

Na takovou otázku existovala univerzální odpověď, jak Tad zjistil; být spisovatelem má tu velkou přednost, že na otázku Proč se praš? vždycky máte odpověď. "No, mám nápad na knížku. Zatím ve stadiu výzkumů, ale má svoje možnosti."

"Co jsi chtěl vědět?"

"Mají vrabci nějaký význam v amerických pověrách nebo lidových mýtech, víš o tom něco?"

Rawlieho zbrázděné čelo začalo připomínat povrch nějaké cizí planety, která byla očividně nehostinná. Zakousl se do troubele dýmky. "Zrovna teď mě nic nenapadá, Tadeáši, ačkoliv... uvažuji, jestli je to skutečně jádro tvého zájmu."

Tůdle nudle, pomyslel si Tad znovu. "No... možná ne, Rawlie. Možná ne. Možná jsem to řekl jenom proto, že jádro svého zájmu nemůžu tak nahonem vysvětlit." Očima zalétl ke svým hlídacím psům a pak se vrátil k Rawlieho tváři. "Zrovna teď jsem trochu v časové tísní."

Rawlieho rty se zachvěly slaboučkým nádechem úsměvu. "Myslím, že rozumím. Vrabci... takoví obyčejní pláci. Řekl bych, že příliš obyčejní, než aby měli nějaký hluboký význam v pověrách. Ale... když tak o tom přemýšlím... něco tu je. Jenomže si to spojuji s lelky. Já se podívám. Zdržíš se tu?"

„Bohužel nanejvýš půl hodiny."

"No, mohl bych něco najít v Barringerově knížce. Folklor Ameriky, Je to sice jenom taková kuchařka pověr, ale bude se hodit. A vždycky ti můžu zavolat."

"Ano. To můžeš udělat kdykoliv."

"Uspořádali jste s Liz pro Torna Carrola moc milý večírek," řekl Rawlie. "Samozřejmě ty a Liz vždycky pořádáte nejlepší večírky. Tvoje manželka je příliš okouzlující, než aby byla manželkou, Tadeáši. Měla by být tvou milenkou."

"Díky. Doufám, že mám zač."

"Gonzo Tom," pokračoval Rawlie láskyplně. "Těžko můžu uvěřit, že Gonzo Tom Carroll odplul do Šedých přístavů důchodu. Poslouchal jsem víc než dvacet let, jak ve vedlejší kabinetu pouští pšouky jako z trumpety. Předpokládám, že příští soused bude tišší. Nebo aspoň diskrétnější."

Tad se zasmál.

"Vilemína se také bavila," pokračoval Rawlie. Rošťácky spustil víčka. Moc dobře věděl, co si Tad a Liz o Vildě myslí.

"To je fajn," řekl Tad. Připadalo mu, že Vilda Burksová a zábava jsou dva navzájem se vylučující pojmy... ale jelikož Vilda a Rawlie tvořili součást nezbytně nutného alibi, asi by měl být rád, že přišla. "A jestli tě něco napadne o té druhé věci..."

"Vrabci a jejich místo v Neviditelném světě. Ano, jistě." Rawlie kývl na dva policisty za Tadem. "Přeji dobré odpoledne, pánové." Těsně je minul a pokračoval o něco cílevědoměji do své kanceláře. Ne o moc, ale o něco.

Tad se za ním zadumaně díval.

"Co to bylo?" zeptal se Garrison nebo Harriman.

"DeLesseps," zamumlal Tad, "Hlavní gramatik a amatérský folklorista."

"Vypadá jako chlap, který potřebuje mapu, aby našel cestu domů," prohodil druhý policista.

Tad zamířil ke dveřím kabinetu a odemkl je. "Je bystřejší, než vypadá," řekl a otevřel dveře.

Neuvědomoval si, že Garrison nebo Harriman stojí vedle něj. s jednou rukou zastrčenou do speciálně ušitého sportovního saka. dokud policista nerozsvítil

stropní světlo. Tad se opožděně vyděsil, aie kancelář byla samozřejmě prázdná -prázdná a tak uklizená, že po celoročním shonu vypadala mrtvá.

Z nějakého neznámého důvodu ho náhle zaplavil skoro nesnesitelný stesk a pocit prázdnoty a ztráty - směs pocitu připomínající hluboký, nečekaný zármutek- Bylo to jako v tom snu. Bylo to. jako by se sem přišel rozloučit.

Přestaň hloupnout!, říkal si a jiná část jeho mysli mu fiše odpověděla: Překročil jsi lhůtu, Tade. Překročil jsi lhůtu a myslím, že jsi udělal velikánskou chybu, když ses ani nepokusil udělat, co ten chlap po tobě chce. Krátkodobá úleva je lepší. i vůbec žádná úleva.

"Jestli chcete kávu, můžete si dát Šálek ve společenské místnosti," řekl. "Konvice bude plná, jak znám Rawlieho."

"Kde to je?" zeptal se part'ák Garrisona nebo Harrimana. "Na druhé straně chodby, druhé dveře," řekl Tad a odemykal kartotéku. Otočil se a věnoval jim úsměv, který mu seděl nějak nakřivo. "Myslím, že mě uslyšíte, jestli zařvu."

"Jenom abyste vůbec zařval, jestli se něco .stane," zapochyboval Garrison nebo Harriman. "Určitě."

"Mohl bych pro to kafe poslat Manchesteru," řekl Garrison nebo Harriman, "ale mám pocit, že chcete trochu soukromí." "No, vlastně ano. Když se tak o tom zmiňujete." "To je v pořádku, pane Beaumonte." Podíval se vážně na Tada a Tad si najednou vzpomněl, že se jmenuje Harrison. Jako ten z bývalých Beatles. Hloupé, že se mu to vykouřilo z hlavy. "Jenom nezapomeňte, že ti lidé v New Yorku umřeli na předávkování soukromím."

Ano? Myslel jsem, že Phyllis Myersová a Rick Cowley zemřeli ve společnosti policie. Už to měl na jazyku, ale pak se rozmyslel. Tito lidé se koneckonců jenom snažili konat svou povinnost.

"Hlavu vzhůru, policisto Harrison," řekl. "Dneska je tady takové ticho, že by bylo na hony daleko slyšet i bosého člověka." "Takjo. Budeme naproti vtom, jak tomu říkáte?" "Společenská místnost." "Správně." Odešli a Tad otevřel složku označenou UCH. VÝB. V duchu neustále viděl, jak na něj Rawlie DeLesseps rychle, nenápadně mrká. A poslouchal ten hlas, který mu říkal, že překročil lhůtu, že vkročil na temnou stranu. Stranu, kde čekají příšery.

4

Telefon nezazvonil a nezazvonil.

No lak, myslel si a skládal složky na stul vedfe univerzitního psacího stroje. No tak, no tak, tady jsem, hned vedle telefonu, ktejý není napíchnutý, no luk, Georgi, zavolej mi, brkni mi, dej o sobě vědět.

Ale telefon nezazvonil a nezazvonil.

Uvědomil si, že se dívá do skříňky, která není jen vybraná, ale je dokonale prázdná. Ve svém zamyšlení vytahal všechny složky, nejen ty, které patřily výběrovým studentům, zajímajícím se o tvůrčí psaní.

Vytahal si xeroxy těch, kteří chtěli chodit na transformační gramatiku, což bylo Evangelium podle Noama Chomského, přeložené Děkanem vyhaslé dýmky, Rawliem DeLessepsem.

Tad odešel ke dveřím a vykoukl ven. Harrison a Manchester stáli u dveří společenské místnosti a popíjejí kávu. V jejich pěstích velkých jako Simka vypadaly hrnky jako moka šálky. Tad zvedl ruku. Harrison zvedl ruku v odpověď a zeptal se, jestli se tam ještě zdrží.

"Pět minut," řekl Tad a oba policisté přikývli.

Vrátil se ke stolu, vytrídil ze složek ty, které patřily k tvůrčímu psaní, a zbytek začal vracet do zásuvky skříně, dělal to co nejpomaleji, dával telefonu čas, aby mohl zazvonit. Ale telefon mlčel. Zaslechl jedno

zazvonění kdesi daleko na chodbě, ztlumené zavřenými dveřmi, v nezvyklém letním tichu znělo trochu strašidelně. George má možná špatné číslo, pomyslel si a uchechtl se. Skutečností bylo, že George nemínil zavolat. Skutečností bylo, že on, Tad, se spletl. George měl očividně nějaký jiný trik v rukávu. Proč by ho to mělo překvapovat? Triky byly specialitě de la maison George Starka. Ale Tad si byl tak jistý, tak zatraceně jistý -

"Tadeáši?"

Vyskočil a skoro rozsypal obsah pěti složek na podlahu. Když se ujistil, že mu z rukou nevydají, otočil se. Hned za dveřmi stál Rawlie DeLesseps. Dlouhá dýmka trčela dovnitř jako horizontální periskop.

"Promiň," řekl Tad. "Vylekal jsi mě, Rawlie. V duchu jsem byl na hony daleko."

"Někdo ti volá na mou linku," řekl Rawlie přátelsky. "Musel dostat špatné číslo. Štěstí, že jsem byl v kabinetu."

Tad cítil, jak mu srdce začíná pomalu a ztěžka bouchat - jako by měl v hrudi malý bubínek a někdo do něj začal bušit s velkou dávkou odměřované energie.

"Ano," řekl Tad. "To bylo velké štěstí."

Rawlie na něj zkoumavě pohlédl. Modré oči pod napučenými, mírně zarudlými víčky byly tak živé a zvědavé, že byly skoro nerudné, a rozhodně tvořily protiklad k jeho veselým, dobráckým, roztržitě profesorským způsobům. "Děje se něco, Tadeáši?"

Ano, Rawlie. Poslední dobou se někde kolem potuluje šílený zabiják, který je částečně mnou, chlap, který zřejmě dokáže ovládnout! moje tělo a přinutit mě provádět zábavné věci, jako třeba zapíchnout si tužku do vlastní ruky, a každý den, který skončí a já zůstávám přičetný, považuju za vítězství. Skutečnost je vymknuta z kloubů, kamaráde. "Cože? Proč by se něco mělo dít?"

"Připadá mi, že větřím slabý, leč nepochybný odér ironie, Tade." "Pleteš se."

"Opravdu? Proč potom vypadáš ochromeně jako smeč před světlomety?" "Rawlie."

"A ten chlap, se kterým jsem zrovna mluvil, vypadá jako prodavač, od kterého radši nakoupíš po telefonu, jenom abys měl jistotu, že nepřijde k tobě domů osobně." "Nic to není, Rawlie." "Jak chceš." Rawlie nevypadal přesvědčeně. Tad odešel z kanceláře a zamířil chodbou k Rawliemu. "Kam jdete?" zavolał za ním Harrison.

"Rawlie má u sebe v kanceláři pro mě telefon," vysvětlil. "Telefonní čísla tady nahoře na sebe navazují. Ten chlap si ta čísla určitě popletl."

"A náhodou se dovolal k jedinému dalšímu členu fakulty, který tu dnes je?" zeptal se Harrison nedůvěřivě. Tad pokrčil rameny a šel dál.

Kancelář Rawlieho DeLessepe byla přečpaná, příjemná a pořád nasáklá vůní dýmky - dva roky abstinence zjevně nepřekonaly nějakých třicet let požitkářství. Kanceláři vévodil terč na šipky s fotografií Ronalda Reagana. Na Rawlieho stole ležela otevřená tlustá kniha, Folklór Ameriky od Franklina Barringera. Telefon byl vyvěšený, ležel na hromadě prázdných adresářů. Při pohledu na sluchátko Tad cítil, jak ho obklopuje stará hrůza a zapadá do známých upínacích zdířek. Jako by na něj padla deka, která zoufale potřebuje vyprat. Otočil hlavu, byl si jistý, že všichni tři - Rawlie, Harrison a Manchester - budou stát v řadě ve dveřích jako vrabci na telefonním drátu. Ale dveře do kanceláře byly prázdné a odněkud z chodby slyšel tiché chraptění Rawlieho hlasu. Zadržel Tadovy hlídací psy. Tad pochyboval, že to udělal náhodou.

Zvedl sluchátko a řekl; "Ahoj, Georgi."

"Měl jsi svůj týden," řekl hlas na druhém konci. Byl to Stárkův hlas, ale Tad uvažoval, jestli by se hlasové otisky dnes shodovaly tak přesně. Stárkův hlas nebyl stejný. Byl chraptivý a drsný jako hlas muže, který příliš dlouho hulákal na nějaké sportovní události. "Měl jsi svůj týden a nenapsal jsi ani čárku."

"Máš pravdu," odpověděl Tad. Byla mu hrozná zima. Musel se vědomě snažit, aby se netřásl. Zdálo se, že ta zima Číši přímo z telefonu, vylézá z dírek ve sluchátku jako rampouchy. Ale zároveň cítil hrozný vztek. "Já to neudělám, Georgi. Týden, měsíc, deset let, všechno je mi jedno. Proč se s tím nesmíříš? Jsi mrtvý a mrtvý zůstaneš."

"To se pleteš, kamaráde. Jestli se chceš plíst jako mrtvola, tak jenom pokračuj."

"Víš, jak mi připadáš, Georgi?" zeptal se Tad. "Připadáš mi, jako by ses rozpadal. Proto chceš, abych

znovu začal psát, že? Ztrácím soudržnost, to jsi napsal. Rozkládáš se, že? Nebude dlouho trvat a prostě se rozpadneš na kousky jako stará lokomotiva, co patří do šrotu."

"Nic z toho pro tebe nemá význam, Tade," odpověděl chraptivý hlas. Přecházel z hrubého bručení do drsného chrapotu, jako když z vlečky popelářského vozu padá štěrka, pak zase do pisklavého šepotu - jako by hlasivky nedokázaly zvládnout jednu nebo dvě věty - a pak se znovu vrátil k bručení. "Nic z toho, co se mi děje, není tvoje starost. Tím se jenom rozptyluješ, kamaráde. Buď se do večera pustíš do práce, nebo z tebe bude hajzl k politování. A nebudeš jedinej."

"Já ne-"

Cvakl Stark byl pryč. Tad se chvíli zamyšleně díval na sluchátko, pak je položil do vidlice. Když se otočil, Harrison a Manchester stáli za ním.

5

"Kdo to byl? zeptal se Manchester.

"Student," řekl Tad. V této chvíli si ani nebyl jist, proč lže. Jedinou jistotou v té chvíli byl hrozný pocit v břiše. "Jenom student. Jak jsem si myslel."

"Jak věděl, že tu budete?" zeptal se Harrison- "A jak to, že volal na telefon tady toho pána' 1"

"Vzdávám se," řekl Tad pokorně. "Jsem ruský agent. Byl to opravdu můj kontakt. V tichosti půjdu."

Harrison se nerozčiloval - nebo tak aspoň vypadal. Pohled mírně unavené výtky, který kTadovi vyslal, byl mnohem účinnější než vztek. "Pane Beaumonte, my se vám a vaší manželce snažíme pomoci. Já vím, že mít za patami pár chlapů, ať se hnete, kam chcete, může být po chvíli otrava, ale my se vám opravdu snažíme pomoci."

Tad se zastyděl... ale ne tolik, aby pověděl pravdu. Ten nepříjemný pocit zůstával, pocit, že věci vezmou špatný konec, že už možná vzaly špatný konec. A bylo tu ještě něco jiného. Lehký, třeptavý pocit na kůži. Hemžení v kůži. Tlak ve spáncích. Nebyli to vrabci; aspoň si to nemyslel. Presto nějaký duševní barometr, o kterém ani nevěděl, prudce klesal. Nebylo to poprvé, co něco takového cítil. Podobný pocit, i když ne tak silný, prožívá! cestou z Daveova obchodu před osmi dny. Cítil to u sebe v kanceláři, když hledal ty složky. Jakási slabá, neutuchající nervozita.

To je Stark. Je s íebou, v tobě. Sleduje tě. Jestli řekneš něco špatně, dozví se to. A někdo to pak odskáče.

"Omlouvám se." řekl. Uvědomoval si, že Rawlie DeLesseps stojí za policisty a sleduje Tada klidným, zvědavým pohledem. Bude teď muset začít lhat a lži mu přicházely na mysl tak přirozeně a hladce, že ho napadlo, že tam snad sází sám George Stark. Nebyl si tak docela jist, jestli Rawlie pochopí, ale bylo trochu pozdě dělat si s tím starosti. "Mám pocuchané nervy, nic víc."

"Pochopitelně," řekl Harrison. "Jenom chci, abyste si uvědomil, že nejsme vaši nepřátelé, pane Beaumonte."

Tad začal: "Kluk, který mi vola), věděl, že tu jsem, protože vycházel z knihkupectví, když jsem jel kotem. Chtěl vědět, jestli učím letní kurz psaní. Fakultní telefonní adresář je rozdělený na katedry, členové každé katedry jsou uvedeni podle abecedy. Tisk je velmi drobný, jak vám dosvědčí každý, kdo se ho kdy pokusil použít."

"V tomto směru je to velmi ošidný seznam," souhlasil Rawlie přes dýmku. Oba policisté se polekaně otočili a chvíli na něj hleděli. Rawlie je poctil vážným, poněkud sovím pokývnutím.

"Rawlie je v seznamu hned po mně," řekl Tad. "Letos nemáme na fakultě nikoho, komu příjmení začíná na C." Chvilku se na Rawlieho díval, ale Rawlie

vyndal dýmku z úst a zdálo se, že zaujatě studuje její / ačt-rněnou hlavičku. "Výsledkem je," dokončil Tad. "že každou chvíli bem jeho telefony a on zase moje. Říkal jsem tomu klukovi, že má smůlu; nebudu tu až do podzimu."

Nu, a bylo to. Měl pocit, že to s vysvětlováním trochu přehnal, ale skutečným otazníkem bylo, kdy se Harrison a Manchester dostali ke dveřím Rawlieho kanceláře a kolik toho zaslechli. Člověk normálně neříká studentům žádajícím o zápis do kurzu psaní, že se rozkládají a že se brzo rozpadnou na kousky.

"Kéž bych tu já nebyl až do podzimu," vzdychl Manchester. "Už budele končit, pane Beaumonte?"

Tad v duchu vydechl úlevou. "Jenom vrátím složky, které nebudu potřebovat."

(a vzkaz, který musíš napsat, vzkaz, sekretářce)

"A samozřejmě musím napsat vzkaz paní Fenrtwové." slyšel sám sebe, jak říká. Neměl nejmenší ponětí, proč to říká; věděl jenom, že to musí říct. "Je to sekretářka katedry angličtiny."

"Máme ještě čas na jednu kávu?" zeptal se Manchester.

"Jistě. Možná i na pár sušenek, jestli barbarské hordy nějaké nechaly," řekl. Pocit, zeje všechno vymknuto z kloubů, zeje všechno špatně a pořád se to horší, se vrátil a byl silnější než jindy. Nechal vzkaz paní Fentonové? Ježíši, tohle bylo k smíchu. Rawlie se musí dýmkou dusit.

Když Tad odcházel z Rawlieho kanceláře, zeptal se Rawlie: "Můžu s tebou chvíli mluvit, Tadeáši?"

"Jisté," řekl Tad. Chtěl říct Harrisonovi a Manchesterovi, aby je nechali o samotě, že je hned dohoní, ale poznal - s nevolí - že taková poznámka nepatří zrovna k těm, které pronášíte, když chcete zmírnit podezření. A přinejmenším Harrison měl antény vysunuté. Možná ještě ne docela, ale skoro.

Mlčení posloužilo lip. Když se otočil k Rawliemu, Harrison a Manchester pomalu vykročili chodbou. Harrison něco krátce řekl svému partnerovi a pak zůstal stát ve dveřích společenské místnosti, zatímco Manchester hledal sušenky. Harrison je měl na očích, ale podle Tada byli z doslechu.

"To byl skutečně výkon, ta povídačka o fakulním adresáři." poznamenal Rawlie a zastrčil si okousanou troubel dýmky zase do úst. "Jsem přesvědčen, že má hodně společného s tou dívenkou z .Otevřeného okna" od Sakioho, Tadeáši - příběhy na počkání jsou patrně tvou specialitou."

"Rawlie, není to tak, jak si myslíš."

"Nemám nejmenší ponětí, jak to je," řekl Rawlie mírně, "a přestože přiznávám jistou dávku lidské zvědavosti, nejsem si jist, jestli to chci doopravdy vědět."

Tad se pousmál.

"A skutečně jsem nabyt jasného pocitu, že jsi úmyslně opomněl starého dobrého Toma Carrolla. Možná je v důchodu, ale posledně, když jsem se díval, pořád byl v platném fakulním adresáři mezi námi."

"Rawlie, měl bych jít."

"Jisté." řekl Rawtie. "Máš napsat vzkaz paní Fentonové."

Tad cítil, jak ho začínají pálit tváře. Althea Fentonová, sekretářka katedry angličtiny od roku 1961, zemřela v dubnu na rakovinu hrtanu.

"Jediný důvod, proč jsem tě tu zdržel," pokračoval Rawlie, "byl v tom, že jsem možná našel, co jsi hledal. O těch vrbcích."

Tad cítil, jak mu srdce poskočilo. „Co máš na mysli?"

Rawlie odvedl Tada zpátky do kabinetu a zvedl Barringerův Folklór Ameriky. "Vrbci, alky a zvláště pak Ielci jsou psychopompové," řekl nikoli bez jistého vítězství v hlase. "Věděl fora, že to má něco společného s lelky."

"Psychopompové?" zeptal se Tad nedůvěřivě.

"To je z řečtiny," poučil ho Rawlie, "znamená to ty, kdo vedou. V tomto případě ty, kdo převádějí lidské duše mezi zemí živých a zemí mrtvých. Podle Barringera jsou alky a Ielci průvodci živých; prý se shromažďují poblíž místa, kde má dojít k úmrtí. Nejsou to ptáci, kteří jsou zlým znamením. Jejich úkolem je provázet čerstvé mrtvé duše na jejich správné místo v zásvětí."

Zpříma se podíval na Tada.

"Houfování vrbců je trochu zlověstnější, aspoň podle Barringera. Vrbci jsou prý průvodci zemřelých."

"Což znamená?"

"Což znamená, že jejich úkolem je provázet ztracené duše zpátky do země živých. Jinými slovy jsou to heroldové živých mrtvých."

Rawlie vytáhl dýmku z úst a vážně se na Tada zadíval.

"Nevím, v jaké ses octf situaci, Tadeáši, ale navrhuji, abys byl opatrný. Nesmírně opatrný. Vypadáš jako člověk, který je ve velkých potížích. Jestli můžu něco udělat, laskavě mi to řekni."

"To oceňuju, Rawlie. Udělal jsi maximum už tím, že jsi zůstal zticha."

"V tomto ohledu se patrně dokonale shduješ s mými studenty." Ale mírné oči, které přes dýmku hleděly na Tada, byly plné starostí. "Budeš na sebe dávat pozor?"

"Budu."

"A jestli ti pánové, kteří se kolem tebe motají, můžou tvému úsilí napomoci, Tadeáši, možná by bylo moudré svěřit se jim."

To by bylo báječné, kdyby mohl, ale o důvěru nešlo. Kdyby opravdu otevřel ústa, rozhodně by ztratili důvěru oni v něj. A i kdyby důvěroval Harrisonovi a Manchesterovi natolik, aby jim to pověděl, neodvážil by se nk říct, dokud by ten svědivý, plíživý pocit v kůži nepominul. Protože George Stark ho sledoval. A Tad překročil lhůtu.

"Díky, Rawlie."

Rawlie přikývl, znovu mu řekl, aby na sebe dával pozor, a pak se posadil za stůl.

Tad se vrátil do své kanceláře.

6

A samozřejmě musím napsat vzkaz paní Fentonové.

Strnul v půli pohybu při ukládání posledních složek, které omylem vytahal, a podíval se na svůj béžový IBM Selectric. V poslední době se zdálo, že si skoro hypnoticky uvědomuje všechny psací nástroje, velké i malé. Během uplynulého týdne se nejednou ptal, jestli se v každém skrývá další podoba Tada Beaumonta, jako zlí džinové v zástupu láhví.

Musím napsat vzkaz paní Fentonové.

Ale dnes by bylo vhodnější použít spiritistickou tabulku než elektrický psací stroj, aby se mohl spojit s báječnou zesnulou paní Fentonovou, která dělala tak silnou kávu, že v ní lžička téměř stála, a proč to vlastně vůbec říkal? Paní Fentonová byla to poslední, na co myslel.

Tad strčil poslední složky, které nepatřily žadatelům o kurz psaní, do skřínky, zavřel zásuvku a podíval se na svou levou ruku. Masitá blána mezi palcem a ukazovákem začala pod obvazem najednou pálit a svědit. Třel si ruku o nohu v kalhotách, ale tím to jenom zhoršil. A teď v ruce začalo tepat. Pocit hluboko uloženého spalujícího žáru zesílil.

Podíval se z okna kanceláře ven.

Na druhé straně Bennetova bulváru byly telefonní dráty plné vrabců. Další vrabci seděli na střeše ošetřovny, a zatímco se díval, přistálo nové hejno na tenisovém kurtě.

Zdálo se, že se na něj všichni vrabci dívají.

Psychopomповé. Průvodci živého mrtvého.

A další hejno vrabci zakroužilo jako cyklon uschlého listí a přistálo na střeše Bennelovy síně.

"Ne," zašeptal Tad roztřeseně. Záda měl zježená husí kůží. Ruka ho páčila a svědila.

Psací stroj.

Mohl by se těch vrabců a pálivého, nesnesitelného svědění v ruce zbavit jenom tím, že začne psát na psacím stroji.

Nutkáni posadit se před něj bylo příliš silné, než aby mu mohl odolat. Připadalo mu to strašlivě přirozené, jako když chcete strčit popálenou ruku do studené vody.

Musím napsat vzkaz paní Fentonové.

Do večera se puslíš do práce, nebo z tebe bude hajzl k politování. A nebudeš jedinej.

Svědivé pálení pod kůží neustále sílilo. Vyzařovalo ve vlnách z díry v ruce. Připadalo mu, že mu oční bulvy tepají v dokonale stejném rytmu jako to pálení. A před duševním zrakem sílila vidina vrabců. Byli v ridgewayské čtvrti Bergenfieldu; v Ridgewayi pod mírným, bílým, jarním nebem; psal se rok 1960; celý svět byl mrtvý kromě těch strašných, obyčejných ptáků, psychopomповů, a zatímco se na ně díval, všichni se vznesli. Nebe ztemnělo jejich ohromnou, vířící masou. Vrabci znovu vzlétli.

Vrabci na drátech, ošetřovně a Bennetově síni před Tadovým oknem najednou společně třepotavě vzlétli. Několik studentů se zastavilo v chůzi přes dvůr a dívalo se, jak hejno zaláci vlevo přes nebe a mizí na západě.

Tad to neviděl. Neviděl vůbec nic, jenom městskou čtvrt' svého dětství, proměněnou v přízračnou, mrtvou, snovou krajinu. Sedl si k psacímu stroji a tím se ponořil hlouběji do šerého světa tranzu. Ale jedna myšlenka ho neopouštěla. Mazaný George ho mohl přinutit posadit se a běhat prsty po klávesách IBM, ano. ale on knihu psát nebude, i kdyby se dělo kdovíco... a jestli to vydrží, mazaný starý George se buď rozpadne, nebo prostě zhasne jako plamen svíčky. Věděl to. Cítil to.

Připadalo mu, že mu celá ruka pulzuje, a cítil, že kdyby ji mohl vidět, vypadala by jako tlapa kreslené postavičky - třeba Wila E. Coyota - poté, co dostala ránu perlíkem. Nebyla to vlastně bolest; byl to spíš pocit brzo-se-zblázním, jaký vás popadne, když vás uprostřed zad, na místě, kam si nikdy pořádně

nedosáhnete, začne svědit. Nikoli na povrchu, ale v hloubi nervů, k zešílení, až musíte zatínat zuby. Ale i loto mu připadalo vzdálené, nedůležité. Posadil se k psacímu stroji.

7

V okamžiku, kdy stroj zapnul, svědění zmizelo... a vidina vrabců s ním.

Tranz ho však neopouštěl a v jeho středu tkvěl jakýsi tvrdý příkaz; něco mělo být napsáno a Tad cítil, jak celé jeho tělo na něj křičí, aby se do toho pustil, udělal to, skoncoval s tím. Svým způsobem to bylo mnohem horší než vidina vrabců nebo svědění v ruce. Toto svědění vězelo kdesi hluboko v mysli.

Natočil papír do stroje, potom chvíli jen seděl, cítil se nepatřičně a ztraceně. Potom položil prsty do základní pozice profesionálního písaře uprostřed klapek, i když psaní naslepo před mnoha lety zanechal. Prsty se chvíli třásly a potom se všechny kromě ukazováků stáhly. Bylo zřejmé, že když psal na stroji Stark, psal stejně jako Tad - lovil klávesy po jedné. Samozřejmě; psací stroj by si Stark sám nevybral. Když Tad pohyboval prsty ievé ruky, cítil vzdálenou bolest, ale nic víc. Ukazováky pomalu psaly, ale netrvalo dlouho a na bílém listu papíru se objevila zpráva. Byla mrazivě krátká. Hlava stroje s typy bezpatkového písma zavířila a vyprodukovala tiskacími písmeny pět slov:

HÁDEJ, ODKUD JSEM VOLAL, TADE?

Svět rázem znovu zapadl do ostrých kontur. Nikdy v životě necítil takové zoufalství, takovou hrůzu. Pane Bože, samozřejmě - bylo to tak logické, tak jasné.

Ten hajzl volal z mého domu! Dostal Liz a dvojčata!

Začal vstávat, ale neměl ponětí, kam chce jít. Ani si neuvědomoval, co dělá, dokud mu v ruce nevyšlehla bolest jako z doutnající pochodně, kterou prudce máchl vzduchem, aby se jasněji rozhořela. Rty se mu stáhly, až odhalily zuby, a Tad zhluboka zamručel. Dopadl zpátky na židli před IBM, a ještě než si uvědomil, co se děje, ruce se tápavě vrátily ke klávesám a už do nich znovu bušily.

Tentokrát to bylo šest slov:

ZKUS TO NĚKOMU ŘÍCT A UMŘOU

Tupě na ta slova zíral Jakmile napsal poslední U, všechno najednou přestalo -jako by byl lampou a někdo ho vytáhl ze zástrčky. Ruka přestala bolet. Přestalo v ní svědit. Svědivý, dotěrný pocit pod kůží se rozplynul.

Ptáci zmizeli. Pocit zakaleného vědomí zmizel. A Stark zmizel také.

Jenomže Stark ve skutečnosti vůbec nezmizel, že? Ne. Stark zabral dům, zatímco byl Tad pryč. Nechali tam hlídat dva mainské státní policisty, ale na tom nezáleželo. Byl blázen, neuvěřitelný blázen, když si myslel, že pár policajtů něco zmůže. Ani četa zelených baretu Delta Force by nic nezmohla. George Stark nebyl člověk; byl něco jako nacistický tank Tiger, který měl náhodou podobu člověka.

"Jak to jde?" ozval se mu za zády Harrison.

Tad nadskočil jako někdo, koho dloubli do zátylku špendlíkem... a to mu připomnělo Fredericka Clawsona, Fredericka Clawsona, který cpal nos někam, kde neměl co dělat... a spáchal sebevraždu tím, že pověděl, co ví.

ZKUS TO NĚKOMU ŘÍCT A UMŘOU

civělo na něj z listu papíru v psacím stroji.

Natáhl ruku, vytrhl papír z válce a zmačkal ho. Udělal to, aniž se ohlížel a zjiSfoval, jak je Harrison blízko - to by byla velká chyba. Snažil se chovat jakoby nic. Ovšemže se tak necítil; cítil se jako šílenec. Čekal, že se Harrison zeptá, co to napsal a proč to tak nahonem vytahuje z psacího stroje. Když Harrison mlčel, chopil se slova Tad.

"Myslím, že jsem hotový. Na vzkaz se vykašlu. Stejně ty složky vrátím dřív, než paní Fentonová pozná, že jsou pryč." To byla pravda... pokud se Althea náhodou nedívá z nebe. Vstal, jen se modlil, aby ho nezradily nohy a neshodily ho zpátky na židli. Ulevilo se mu, když viděl, že Harrison stojí ve dveřích a vůbec se na něj nedívá. Před chvilkou by Tad přísahal, že mu ten muž dýchá na záda, ale Harrison pojídal sušenku a hleděl přes Tada na několik studentů, kteří se courali po dvoře.

"Páni, tady je ale mrtvo," prohodil policista.

Totěž máze platit i o mé rodině, než se dostanu domů.

"Nepůjdeme?" zeptal se Harrisona.

"Já jsem pro."

Tad zamířil ke dveřím. Harrison se na něj zadumaně díval. "Páni drazí," řekl. "Možná že na těch povídačkách o roztržitých profesorech něco je."

Tad na něj nervózně zamžikal, pak pohlédl dolů a všiml si, že v jedné ruce pořád drží kouli zmuchlaného papíru. Hodil ji do koše, ale roztřesená ruka neposlechla. Papír dopadl na okraj a odrazil se. Než se Tad mohl shýbnout a sebrat ho, předešel ho Harrison. Zvedl kouli papíru a nedbale si ji přehazoval z jedné ruky do druhé. "Vy chcete odejít bez těch složek, pro které jste přišel?" zeptal se. Ukázal na složky adeptů tvůrčího psaní, které ležely vedle psacího stroje, ovázané Červenou gumou. Potom si znovu začal přehazovat kouli papíru se Stárkovými posledními dvěma vzkazy z jedné ruky do druhé, z pravé do levé, z levé do pravé, sem a tam, tam a sem. Tad viděl na jednom záhybu shluk písmem: ÉKOMU ŘÍCT A UMŘ.

"Ach. No jo. Díky."

Tad vzal složky, pak je skoro upustil. Teď ten papír Harrison rozbalí. Udělá to, a i když ho Stark zrovna teď nehlídá - tím si byl Tad docela jist - brzo ho zkontroluje. Až to udělá, pozná to. A až to pozná, udělá Liz a dvojčatům něco nevýslovného.

"Není zač." Harrison hodil zmuchlanou kouli papíru do koše. Koule obtancovala skoro celou obrubu koše a pak spadla dovnitř. "Dva body." pochválil se a vykročil na chodbu, aby mohl Tad zavřít dveře.

8

Šel dolů po schodech s policejním doprovodem za patami. Rawlie De-Lesseps vykoul z kanceláře a popřál mu příjemné léto, kdyby už Tada neviděl. Tad mu popřál totéž hlasem, který jeho vlastním ušim zněl poměrně normálně. Měl pocit, jako by jel na autopilota. Ten pocit mu vydržel, dokud se nedostal k Suburbanu. Hodil složky na vedlejší sedadlo a oči upřel na telefonní budku na druhé straně parkoviště.

"Zavolám manželce," oznámil Harrisonovi. "Zeptám se, jestli nechce něco v obchodě."

"To jste měl udělat nahoře," zabručel Manchester. "Ušetřil byste si čtvrták."

"Zapomněl jsem," řekl Tad. "Možná že na těch roztržitých profesorech něco je."

Policisté si vyměnili pobavený pohled a nasedli do Plymouthu, kde si mohli pustit klimatizaci a pozorovat ho přes čelní sklo.

Tad měl pocit, jako by se mu veškeré vnitřnosti proměnily v drcené střepy. Vylovil z kapsy čtvrták a vhodil ho do zdířky. Ruka se mu třásla

a druhé číslo spletl. Zavěsil, počkal, až se mu čtvrták vrátí, a pak to zkusil znovu a myslel si: Kriste Pane, je to jako v tu noc, kdy umřela Miriam. Všechna je to ztise jako v tu noc.

Bylo to jakési dějá vu, bez kterého by se obešel.

Podruhé vytočil číslo správně a zůstal stát se sluchátkem přitisknutým k uchu tak pevně, až ho ucho bolelo. Zkusil se přinutit stát trochu uvolněněji. Nesmí dopustit, aby Harrison a Manchester poznali, že se něco děje - to je hlavní, to nesmí dopustit. Ale zdálo se, že nedokáže svaly rozuzlovat.

Stark zvedl telefon po prvním zazvonění. "Tade?"

"Co jsi jim udělal?" Jako by plival suché chuchvalce cupaniny. A v pozadí slyšel řvát z plna hrdla dvojčata. Tada jejich řev kupodivu uklidnil. Nebylo to chraptivé hýkání, které vydávala Wendy, když spadla ze schodu; byl to vyděšený křik, možná zlostný, ale ne bolestný.

Ale Liz - kde byla Liz?

"Vůbec nic," odpověděl Stark, "jak můžeš sám slyšet. Nezkřivil jsem ani vlas na jejich vzácných hlavičkách. Zatím."

"Liz," řekl Tad. Najednou ho přemohla osamělá hrůza. Bylo to, jako by se ponořil do dlouhé, studené příbojové vlny.

"Co s ní?" Ten uštěpačný tón byl groteskní, nesnesitelný.

"Dej mi ji k telefonu!" vyštěkl Tad. "Jestli ode mě očekáváš, že někdy ještě napíšu jediné pitomé slovo pod tvým jménem, tak mi ji dej k telefonu!" A část jeho myslí, očividně nedotčená ani tak strašnou hrůzou a překvapením, ho varovala: Pozor na obličej, Tade. Jsi od policajtů odvrácený jenom ze tří čtvrtin. Člověk do telefonu neřve, když volá domů manželce, jestli nemá koupit pár vajec.

"Tade! Tade, kamaráde můj!" Stark vypadal uraženě, ale Tad se strašlivou a děsivou jistotou věděl, že se ten hajzl směje. "Máš omne sakra Špatný mínění, kámo. To je od tebe ošklivý, synku! Uber plyn, tady ji máš."

"Tade? Tade, jsi tam?" Mluvila utrápeně a ustrašeně, ale bez paniky v hlase. Zatím.

"Ano. Miláčku, jsi v pořádku? A děti?"

, Ano, jsme v pořádku. Jsme..." Poslední slovo trochu zakolísalo. Tad slyšel, jak jí ten parchant cosi říká, ale nerozuměl tomu. Řekla ano, jistě, a vrátila se k telefonu. Teď měla slzy na krajíčku. "Tade, musíš udělat, co chce."

"Ano. Já vím."

"Ale on chce, abych ti řekla, že to nemůžeš udělat tady. Policie sem brzy přijede. On... Tade, on říká, že zabil ty dva, co hlídali dům."

Tad zavřel oči.

"Nevím, jak to udělal, ale říká, že lo udělal... a já... já mu věřím." Už plakala. Snažila se pláč zadržet, věděla, že to Tada rozruší, a věděla, že když je rozrušený, mohl by udělat něco nebezpečného. Sevřel sluchátko, zaryl si je do ucha a snažil se vypadat jakoby nic.

Stark v pozadí znovu cosi zamumlal. A Tad jedno slovo zachytil. Spolupráce, Neuvěřitelné. K posrání.

"Chce nás odvézt," řekla. "Prý víš, kam pojedeme. Pamatuješ na tetu Martu? Prý by ses měl zbavit těch chlapů, co jsou s tebou. Prý víš, jak to udělat, protože on to dokázal. Chce, abys knám přijel, než bude úplná tma. Prý-" Vyrazila vyděšený vzlyk. Nadechla se k dalšímu, ale podařilo se jí ho polknout. "Prý s ním budeš spolupracovat, prý když se dáte dohromady, bude to nejlepší knížka všech dob. Prý-"

Mumly, mumiy. mumly.

Och, jak Tad toužil zabořit prsty Georgi Stárkovi do toho hnusného krku a mačkat, až by prsty projely kůží tomu hajzlovi do hrdla.

"Alexis Machine se prý vrátil z mrtvých a je větší než dřív." Potom pronikavě vykřikla: "Prosím tě. udělej, co říká! Má pistoi! A opalovačku! Malou opalovačku! Říká, že jestli se pokusíš o nějakou hloupost-'l "Liz-"

"Prosím tě, Tade, udělej, co říká!"

Její slova se ztratila v dálce, protože Stark jí telefon vzal.

"Něco mi pověz, Tade," řekl Stark a v hlase mu už neznělo žádné škádlení. Mluvil smrtelně vážně. "Něco mi pověz, a snaž se, aby to znělo věrohodně a upřímně, kámo. jinak za to zaplatí. Rozumíš mi?"

"Ano."

"Určitě? Protože ona o tý opalovačce mluvila pravdu."

"Ano! Ano, krucinál!"

"Co tím myslela, když ti říkala, aby sis vzpomněl na tetu Martu? Kdo to sakra je? Je to nějaká šifra, Tade? Snažila se mě podfouknout?"

Tad najednou viděl nitku, na které visí život jeho manželky a dětí. To nebyla metafora; opravdu ji videi.

Ta nitka byla ledově modrá, tenounká, sotva zřetelná v nekonečnu, které ji obklopovalo. Všechno se teď smrškló na pouhé dvě věci - co řekne a čemu George Stark uvěří.

"Nahrávací zařízení je odpojené?"

"Samozřejmě!" odsek! Stark. "Za koho mě máš. Tade?"

"Věděla to Liz, když jsi mi ji dával k telefonu?"

Nastala odmlka a potom Stark řekl: "Stačil jí jedinej pohled. Dráty se tu válejí po zemi, sakra."

"Ale viděla je? Podívala se?"

"Přestaň mlátit prázdnou slámu, Tade."

"Snažila se mí říct, kam pojedete, aniž by to jméno řekla přímo," pověděl mu Tad. Usilovně se snažil o trpělivý, učitelský tón, trpělivý, ale su-ohý. Nepoznal, jestli druhá strana chápe nebo ne, měl však za to, že George mu to dá jasně najevo, a to brzy. "Myslela náš letní dům. V Castle Rock. Marta Tellfordová je Lizinateta. Nemáme ji rádi. Kdykoli zavolá a řekne, že přijede na návštěvu, představujeme si, že odjedeme do Castle Rock a budeme se tam schovávat, dokud neumře. Máš to teda po lopatě, a jestli mají na našem telefonu bezdrátové nahrávání, Georgi, padá to na tvou hlavu."

Čekal celý upocený, jestli to Stark spolkne... nebo jestli ta tenká nitka, která oddělovala jeho drahé od věčnosti, praskne.

"Nemají," řekl Stark konečně a jeho hlas zněl znovu uvolněně. Tad bojoval s chutí opřít se o stěnu budky a zavřít úlevou oči. Jestli tě ještě někdy uvidím. Liz, pomyslel si. zakroučím li krkem za to, že jsi tak

bláznivě riskovala. Měl však podezření, že až a jestli ji znovu uvidí, zlíbá ji, až ztratí dech.

"Neubližuj jim," řekl do telefonu. "Prosím tě, neubližuj jim. Udělám, co chceš."

"Ach. to vím. Já vím. že to uděláš, Tade. A uděláme to společně. Aspoň společně začneme. Jenom sebou mrskní. Setřes svoje hlídací psy a upaluj do Castle Rock. Jeď co nejrychleji, ale zase ne tak rychle, abys upoutal pozornost. To by byla chyba. Možná tě napadne vyměnit auta, ale podrobnosti nechám na tobě - koneckonců, jsi tvůrčí člověk. Dojed' tam před setměním, jestli je chceš najít živý. Neposer to. Rozumíš mi? Neposer to a nezkoušej žádný obezličky."

"Nebudu."

"Tak je to správný. Ty totiž budeš hrát pěkně se mnou, kámo. Jestli to zmršíš. tak až se tam dostaneš, najdeš akorát mrtvolu a nahrávku své manželky, proklínající před smrtí tvý jméno." Cvaknutí. Spojení bylo přerušeno.

9

Když nastupoval do Suburbanu, Manchester sroloval okénko Plymouthu a zeptal se, jestli je doma všechno v pořádku. Tad podle jeho očí poznal, že je to víc než řečnická oláзка. Manchester přece jenom Tadovi na obličejí něco postřehl. Ale to bylo dobře; napadlo ho, že toho využije. Koneckonců, byl tvůrčí člověk a mozek mu patrně uháněl svou vlastní přízračně tichou rychlostí jako japonský super rychlík. Znovu vyvstala otázka: lhát nebo povědět pravdu? A stejně jako předtím to žádná otázka nebyla. "Všechno je v pořádku." Tón jeho hlasu byl přirozený a ledabylý. "Děti jsou mrzuté, nic víc. A z nich je mrzutá zase Liz." Dovolil si trochu zvýšit hlas. "Vy dva jste jako na jehlách, celou dobu, co jsme odjeli z domu. Děje se něco, co bych měl vědět?"

Měl tolik svědomí, dokonce i v té zoufalé situaci, že se cítil trochu provinile. Něco se dělo, jen co je pravda - ale byl to on, kdo věděl, co se děje, a on to nechtěl prozradit.

"Nic," řekl Harrison od volantu. "Nemůžeme se dovolat Chattertona a Ecingse u vašeho domu, nic víc. Možná šli dovnitř."

"Liz říkala, že zrovna udělala trochu ledového čaje," lhal Tad vesele. "Tak to bude ono," řekl Harrison. Usmál se na Tada, kterého znovu, o něco silněji, hryzlo svědomí. "Možná že nám trochu nechají, než přijedeme, co?"

"Všechno je možné." Tad zabouchl dveře Suburbanu a strčil klíček do zdířky rukou, ve které bylo tolik citu jako v kusu dřeva. Hlavou mu vířily otázky, tančily na vlastní pěst divokou a ne moc pěknou gavotu. Odjel už Stark s jeho rodinou do Castle Rock? Doufal, že ano - chtěl, aby byli dávno pryč, než do policejních komunikačních sítí pronikne zpráva o tom, že byli uneseni. Kdyby jeli v Lizině autě a někdo je zahlédl, nebo kdyby byli pořád blízko Ludlow, mohlo by dojít k velkým potížím. Smrtelně nebezpečným potížím. Bylo děsivě ironické, že doufal, že Stark hladce unikne, ale nic jiného mu nezbývalo.

A když už mluvil o hladkém úniku, jakpak se asi zbaví Harrisona a Manchesteru? To byla další dobrá otázka. V Suburbanu jim ujet nemohl, to bylo jisté. Plymouth. ve kterém jeli, vypadal s tím svým šedivým lakem a černými pneumatikami jako pes, ale drsné předení motoru naznačovalo, že pod kapotou se skrývá dravec. Předpokládal, že by jim dokázal vzít roha - už dostal nápad, jak a kde by to šlo - ale jak to zařídí, aby ho znovu neobjevili, až pojede sto šedesát mil do Castle Rock?

Neměl nejmenší ponětí... jenom věděl, že se mu to musí podařit.

Vzpomínáš na letu Martu?

Nakrmil Starka povídkou o tom, co to znamená, a Starkji spokl. Takže ten parchant nemá přístup k celé jeho mysli. Marta Telit'ordová byla Lizi-nou tetou, to ano. a vtípkovali, většinou v posteli, o tom, jak od ní utečou, ale mluvili o tom, že utečou na nějaké exotické místo jako je Aruba nebo Tahiti... protože teta Marta o letovisku v Castle Rock moc dobře věděla. Navštěvovala je tam mnohem častěji než v Ludlow. A oblíbeným cílem vycházek tety Marty Tellfordové v Castle Rock byla skládka. Byla právoplatným členem Národní asociace držitelů kulovnic, pravidelně platila příspěvky a nejraději ze všeho na skládkách střelela krysy.

.Jestli chceš, aby odjela." vzpoměl si Tad, jak jednou říkal Liz. "budeš jí to muset říct ty." Tento rozhovor se také odehrál v posteli, při jedné nekonečné návštěvě tety Marty v létě roku - devětasámdesátého nebo osmdesátého? Na tom asi nezáleželo. "Je to tvoje teta. Kromě toho se bojím, že kdybych jí to řekl já, mohla by tu svou winchestrovku obrátit proti mně."

Liz řekla: "Nejsem si jistá, jestli by naše příbuzenské pouto zapůsobilo. Má v očích takový pohled..." Vzpomněl si, že se vedle něj přehnaně otrásla, pak se zahihňala a dloubla ho do žeber. "Jen do toho. Bůh nenávidí zbabělce. Pověz jí, že jsme konzervativci, i když jde o krysy na skládce. Nakráčej rovnou k ní, Tade, a řekni: .Vypadni, teto Marto! Zastřelila jsi svou poslední krysu na skládce! Sbal si svých pět švestek a vypadni!"

Ani jeden z nich samozřejmě tetě Martě neřekl, aby vypadla; dál chodila na své každodenní výpravy na skládku, kde postřílela desítky krys (a několik racků, když se krysy schovaly, jak ji Tad podezíral). Nakonec přišel ten pozhnaný den, kdy ji Tad odvezl na letiště v Port-landu a naložil ji na letadlo zpátky do Albany. U východu mu podivně mužsky potřásla rukou -jako by uzavírali obchod a ne se loučili - a řekla mu, že je příštího roku možná počastuje další návštěvou. "Sakra dobře jsem si zastřílela," libovala si. "Musela jsem dostat osmdesát nebo devadesát těch bacilonosičů."

Nikdy se nevrátila, i když jednou to bylo jen tak tak (tuto hrozící návštěvu odvrátilo na poslední chvíli milosrdné pozvání do Arizony, kde, jak je teta Marta telefonicky zpravila, se za ulovené kojoty ještě vyplácela odměna).

V letech, která následovala po její poslední návštěvě, se "Vzpomeň si na tetu Martu" stejně jako "Vzpomeň si na Maine" stalo Šifrou. Znamenalo to, že by si měli vzít z komory dvaadvacítka a zastřelit některého obzvlášť

nudného hosta, stejná jako teta Marta střílela krysy na skládce. Teď, když o tom přemýšlel, došel Tad k přesvědčení, že Liz tu větu jednou vyslovila během sedánek nad rozhovory a fotografiemi pro People. Copak se k němu neotočila a nezamumlala: "Zajímalo by mě, jestli ta Myersová pamatuje tetu Martu. Tade'?"

Pak si zakryla ústa a rozesmála se.

Pěkná legrace.

Jenomže teď to nebyl žádný vtíp.

Pokud to celé nepochopil špatně, Liz se mu snažila říct, aby za nimi přijel a zabil George Starka. A jestli to po něm chtěla ona. Liz, která plakala, když se doslechla, že zvířata bez domova jsou v útulku "uspávána", musí být přesvědčena, že jiné řešení neexistuje. Musí si myslet, že zbývají jenom dvě možnosti: smrt pro Starka... nebo smrt pra ni a dvojčata.

Harrison a Manchester se na něj zvědavě dívali a Tad si uvědomil, že sedí za volantem předoucího Suburbanu ponořený do myšlenek skoro celou minutu. Zvedl ruku, krátce je pozdravil, zacouval a zamířil na Maine Avenue, která ho vyvede z kampusu. Snažil se začít vymýšlet, jak unikne těm dvěma, než zaslechnou v policejním rádiu novinu o tom, že jejich kolegové jsou mrtví. Snažil se přemýšlet, ale pořád slyšel Starka, jak mu říká, že jestli to zmršL najde v domě v Castle Rock jenom mrtvoly a nahrávku Liz proklínající ho před smrtí.

A pořád viděl Martu Tellfordovou s winchestrovkou, která byla sakra průraznější než dvaadvacítka zamčená v komoře v letním domě, a která mířila na houf krys pobíhající mezi hromadami odpadků a nízkými oranžovými ohni na skládce. Najednou si uvědomil, že chce Starka zastřelit, a nikoli dvaadvacítkou.

Mazaný George si zasloužil něco většího.

Houfnice by mohla být to pravé.

Krysy vyskakují proti oslepujícímu záblesku roztrštěných sklenic a rozbitých plechovek, jejich těla se nejdřív zkroutí, potom se rozplácnou a vnitřnosti a srst se rozletí.

Ano, dívat se, jak se něco takového děje Georgi Stárkovi, to by bylo moc fajn.

Svíral volant moc křečovitě, až ho levá ruka zabořila. Zdálo se, že kosti a klouby sténají.

Uvolnil se - aspoň to zkusil - a zašátral v náprsní kapse po pereodanu. který si vzal s sebou, našel ho a nasucho polkl.

Začal přemýšlet o křižovatce ve Veazie. O té, na které je značka příkazující zastavit.

A začal přemýšlet i o tom, co říkal Rawlie DeLesseps. Psychopompové, takjeRawlie nazval.

Vyslanci živých mrtvých.

ísvacel Jedna

Stark přebírá velení i

Bez potíží si naplánoval, co chce udělat a jak to chce udělat, i když v životě vlastně v Ludlow nebyl. Stark tam byl dost často ve snu.

Sjel s ukradenou podřadnou Hondou Civic ze silnice na odpočívadlo asi míli a půl od domu Beaumontových. Tad odjel na univerzitu a to se hodilo. Někdy se mu nedařilo uhodnout, co Tad dělá nebo co si myslí, i když skoro vždycky dokázal zachytit ozvěnu jeho pocitů, když se namáhal.

Když bylo hodně těžké navázat s Tadera spojení, prostě si začal hrát s jednou z Berolových tužek, které si koupil v papírnictví na Houston Street.

To pomáhalo.

Dnes to bude snadné. Bude to snadné, protože ať si Tad napovídal svým hlídačům, co chtěl, odjel na univerzitu z jediného důvodu: překročil lžtu a byl přesvědčený, že Stark se s ním pokusí spojit. Stark měl přesně to v úmyslu. Rozhodně.

Jenom neměl v plánu udělat to tak, jak Tad očekával.

A určitě ne z místa, které Tad očekával.

Bylo skoro poledne. Na odpočívadle svačilo několik lidí, seděli u stolků na trávě nebo dřepěli kolem malých kamenných ohnišť u řeky. Nikdo se na Starka nepodíval, když z Hondy vystoupil a odcházel. To bylo dobré, protože kdyby ho viděli, určitě by si ho zapamatovali.

Zapamatovali, to ano.

Ale nedokázali by ho popsat.

Když tak kráčel po asfaltu a pak zamířil po silnici k domu Beaumontových, vypadal Stark skoro jako Neviditelný muž od H. G. Wellse. Čelo mu od obočí po viasy zakrýval šii-oký fáč. Další fáč mu zakrýval bradu a spodní čelist. Na I hlavě měl naraženou baseballovou čapku NBW York Yankees. Dále měl sluneční brýle, prošivanou vestu a na nikou černé rukavice.

Obvazy byly potřísněné žlutou hnisu vitou tekutinou, která neustále prosakovala bavlněnou gázou jako lepkavé slzy. Žlutá tekutina odkapávala i zpod slunečních brýlí typu agent Foster Grant. Občas si ji rukavicemi utíral z tváří. Dlaně a pisty rukavic se lepily přisychající tekutinou. Pod obvazy se mu hodně kůže odchlípovalo. To, co zůstalo, nebylo zrovna lidské maso; byla to tmavá, houbovitá hmota, která pořád mokvala. Ta tekutina vypadala jako hnis, ale trpce a nepříjemně páchla - jako silná káva smíchaná s čínskou tuší.

Kráčel s hlavou mírně nachýlenou dopředu. Cestující v několika autech, která ho minula, viděli muže v baseballové čapce s hlavou skloněnou proti ostrému slunci a s rukama nacpanýma do kapes. Stín ksiltu čapky ho ochránil před všemi pohledy kromě těch nejvytrvalejších, a kdyby se zvědavci podívali pořádně, uviděli by jenom obvazy.auta, která ho předjížděla a jela na sever, z něj samozřejmě viděla jenom záda.

Kdyby se nacházel blíž dvojměstí Bangor a Brewer, procházka by byla o něco obtížnější. Čím blíž, tím hustší je zástavba. Část Ludlow, kde bydleli Beaumontovi, byla tak daleko od města, že se dala považovat za venkov - nikoli zapadákov, ale určitě se nemohla považovat za součást ani jednoho z velkých měst. Domy stály na velkých pozemcích, někdy tak velkých, že vypadaly jako pole. Oddělovaly je nikoli živé ploty, onen znak předměstského soukromí, ale úzké pásy stromů a někdy klikaté kamenné zídky. Tu a tam se na obzoru pochmurně rýsovaly talíře satelitů, vypadaly jako předsunuté hlídky cizorodé invaze.

Stark rázoval po silnici, až minul dům Clarkových. Tadův dům byl ten další. Stark zamířil šikmo přes pozemek Clarkových, zarostlý trávou spíš suchou než zelenou. Jednou pohlédl na dům. Žaluzie měli zatažené proti vedru a garážová vrata byla pevně zavřená. U Clarků to vypadalo víc než opuštěně; odevšad zde čišela bezútěšnost domů, které jsou prázdné už nějaký čas. Za sít'ovými dveřmi neležela zrádná hromada novin, ale Stark přesto došel k závěru, že Clarkovi odjeli na časnou dovolenou, a to mu skvěle vyhovovalo.

Prošel stromy mezi oběma pozemky, překročil zhroucené zbytky kamenné zídky a pak poklesl na koleno. Poprvé se díval přímo na dům svého tvrdohlavého dvojčete. Na cestě k domu pátkovalo policejní auto

a dva policisté, kteří k autu patřili, stáli ve stínu nedalekého stromu, pokuřovali a bavili se. Dobrá.

Měl, co potřeboval; zbytek půjde jako na drátkách. Přesto se tam zdržel ještě chvíli. Nepovažoval se

za muže s fantazií - kromě stránek knih, na kterých se rozhodující měrou podílel - ani za citového muže, takže ho trochu vylekal doutnající vztek a nechuť, které pocítil v útrokách.

Jakým právem ho ten hajzl odmítal? Jakým právem, sakra? Protože vstoupil do reality jako první?

Protože Stark nevěděl, jak, proč ani kdy vstoupil do reality i on? Kecy. Pokud se George Starka týkalo, prvo-rozencství hrálo v této věci nulovou úlohu. Nebyl povinen ulehnout a umřít beze slůvka protestu, jak Tad BeauuK>nt palmě předpokládal, že udělá. Měl povinnost k sobě - a tou bylo prostě přežít. A nejen to.

Měl přece také věrné fanoušky, na které musel myslet, ne?

Podívejte se na len dum. Jenom se na něj podívejte. Prostorný dům koloniálního stylu Nové Anglie, možná jenom chlup mu chybí do panského sídla. Na rozlehlém trávníku automaticky kroužila kropítka a důkladně zalávala. Po jedné straně sytě černé cesty k domu stál dřevěný plot - takový plot měl být patrně "pitoreskní", jak se Stark domníval. Mezi domem a garáží byl průduch - průduch, kristepane! A uvnitř byl dům zařízen elegantním (oni možná říkali graciézním) nábytkem v koloniálním stylu, který ladí s fasádou - dlouhý dubový stůl v jídelně, pěkné vysoké toaletní stolky v pokojích nahoře a židle, které byly delikátní a lahodné na pohled a přitom nebyly vzácné; židle, které jste mohli obdivovat, a přesto se bez obav na ně posadit. Zdi, které nebyly vytapetované, ale nabílené a pak vymalované ještě válečkem. Stark to všechno viděl, viděl to ve snech, o kterých Beaumont ani nevěděl, zeje má, když ještě psal jako George Stark.

Najednou se mu zachtělo spálit ten kouzelný bílý dům na popel. Přiložit k němu zápalku - nebo možná plamen propanové opalovačky, kterou měl v kapse vesty - a spálit ho do základů. Ale dokud bude uvnitř, tak ne. Nejdřív rozmlátí nábytek, vykálí se na koberec v obýváku a rozmaže výkaly po těch pečlivě vymalovaných zdech v tlustých hnědých šmouhách. Nejdřív vezme sekeru na ty, ach, tak převzácné stolečky a nadělá z nich třísky.

Jakým právem měl Beaumont děti? Krásnou ženu? jakým právem vůbec Tad Beaumont žil na světle a byl šťastný, zatímco jeho temný bratr - který z něj udělal boháče a slavného člověka, protože jinak by žil v chudobě a zemřel v zapomnění - umíral v temnotě jako prašivý pes někde na ulici?

Žádné takové právo samozřejmě neměl. Vůbec žádné právo. To jenom

Beuumont věřil, že je má, a nemínil se lé víry pustit. Ale ta víra byla pouhý dým, na rozdíl od George Starka z Oxfordu v Mississippi.

"Přišel čas dál ti první lekci, kámo," zamumlal Stark schovaný mezi stromy. Našel sponky přidržující obvazy na čele, odepjal je a zastrčil si je do kapsy. Potom začal obvaz odmotávat a vrstvy byly stále vlhčí, čím blíže se dostával ke svému zvláštnímu masu. "Na (ohle nikdy, nikdy nezapomeň. To ti sakra zaručuju."

2

Byla to pouhá variace na podfuk s bílou holí, který zahrál na policajty v New Yorku, ale Stárkovi dokonale vyhovovala; pevně věřil, že když padnete na dobrý trik, máte ho používat, dokud ho nevyčerpáte. Poldové stejně nepředstavovali žádný problém, pobud nebude měkkota; byli ve službě už víc než týden, každý den v nich narůstala jistota, že ten blázen v telefonu říkal pravdu, když povídal, že si sebere svých pět švestek a pojedje domů. Jediná divoká karta byla Liz -jestli se náhodou bude dívat z okna, až bude ta prasata zapichovat, mohla by věci zkomplikovat. Bylo však pár minut po poledni; Liz a dvojčata si budou buď dávat šlofika, nebo se na něj chystat.

Vlastně si tím byl jist.

Láska si najde svou cestu.

3

Chatterton zvedl nohu, aby zašlápl cigaretu - měl v plánu zasttít Špaček do popelníku ve voze, až vyhasne; mainská státní policie neznečišťuje příjezdové cesty daňových poplatníků - a když zvedl hlavu, uviděl muže s oloupaným obličejem, který se pomalu sunul po příjezdové cestě. Jednou rukou na něj a na Jacka Eddingse mávai, jako by žádal o pomoc; drahou ruku měl ohnutou za zády, vypadala zlomená. Chatterton dostal skoro infarkt.

Jacku!" křikl a Eddings se otočil. Spadla mu brada.

"-pomozte mi-" zakrákoral muž s oloupanou tváří. Chatterton a Eddings se k němu rozběhli.

Kdyby přežili, mohli by vyprávět svým kamarádům ve službě, že si mysleli, že ten muž je obětí automobilové nehody nebo že ho spálil zášleh benzínu nebo nafty nebo že spadl po hlavě do nějakého farmářského stroje, který se tu a tam vzbouří a zaútočí na své majitele čepelemi, sekáči nebo nemilosrdně rozvířenými přičlemi.

Možná by něco takového svým kamarádům řekli/ ale v té chvíli doopravdy nemysleli vůbec na nic. Mozky jim vybilila hrůza. Zdálo se, že levá strana mužovy tváře přímo kvasí, jako by na syrové maso pod strženou kůží někdo nalil silnou karbolovou kyselinu. Po hrbolech naběhnutého masa stékala lepkavá, nepopsatelná tekutina, zaplňovala černé praskliny a místy hustě přetékala.

Policisté si nic nemysleli; prostě reagovali.

V tom spočívala krása triku s bílou holí.

"-pomozte mi-"

Stark nechal své nohy klopýtnout a začal se kácet. Chatterton zaječel na svého partnera cosi nesrozumitelného a vyrazil vpřed, aby zachytil zraněného muže, než spadne na zem. Stark pravou paží obemkl krk státního policisty a ukázal levou ruku. Skrývalo se v ní překvapení. To překvapení byla břitva s perleťovou rukojetí. Ostří se horečně zamihotávalo ve vlhkém vzduchu. Stark jím vyrazil vpřed a rozčísl Chattertonovi pravou oční bulvu, až to slyšitelně puklo. Chatterton zaječel a přitiskl si raku k tváři. Stark zajel rukou Chattertonovi do vlasů, trhl mu hlavou dozadu a rozčísl mu krk od ucha k uchu. Ze svalnatého krku mu vytryskla krev jako červená záplava. To všechno se stalo během čtyř vteřin. "Co?" zeptal se Eddings tichým a přízračně zamyšleným hlasem. Stál úplně nekrytý půl metru za Chattertonem. a Stárkem. "Co?"

Jedna ruka mu visela vedle pouzdra služebního revolveru, ale jediný pohled Starka přesvědčil, že to prase nemá ponětí o tom, že má pistoli na dosah, stejně jako neví, kolik obyvatel má Mozambik. Poulil oči. Nevěděl, na co se to dívá nebo kdo to krvácí. Ne, je to jinak, pomyslel si Stark, myslí si, že jsem to já. Stojí tam a pozoruje mě, jak podřezávám jeho parťákovi krk, ale on si myslí, že to já krvácím, protože mám půlku obličeje pryč - to krvácím já, musím to být já, protože on a jeho parťák jsou policisté! Oni jsou hrdiny tohoto filmu.

"Tu máš," řekl, "podrž mi to chvíli, jo?" A přistrčil Chattertonovo umírající tělo zpátky k parťákovi.

Eddings vyrazil fistulí výkřik. Pokusil se uskočit, ale bylo pozdě. Sto-kilový umírající býk, který býval Tomem Chattertonem, ho přirazil na policejní auto. Do pozvednutého obličeje mu tekla horká krev jako voda z uražené sprchové růžice. Zaječel a opřel se do Chattertonova těla. Chatterton se pomalu otočil a z posledních sil se poslepu chytil auta. Levá ruka mu dopadla na kapotu, kde zanechala rozmazaný otisk. Pravou rukou chabě zachytil anténu rádia a ulomil ji. Spadl na cestu a přidržoval anténu před svým zbývajícím okem jako vědec svírající příliš vzácný vzorek, než aby se ho vzdal byt' in extremis.

Eddings postřehl rozmazaný obtys cizího muže, který k němu přihrbeně a prudce vyrazil, a pokusil se ustoupit. Narazil na auto.

Stark se rozmáchl nahoru, rozčísl rozkrok Eddingsovy béžové uniformy, rozčísl mu Šourek a mířil břitvou nahoru a ven dlouhým, hladkým pohybem. Eddingsovy koule, náhle od sebe oddělené, se zhouply k vnitřní straně stehů jako těžké uzly na konci posuvného lanka se závažím. Kolem zipu kalhot se objevily krvavé skvmy. Na okamžik mě! pocit, jako by mu někdo nacpal do rozkroku hrst zmrzliny - a potom udeřila bolest, horká a plná rozeklaných zubů. Zaječel.

Stark vyrazil břitvou vpřed, zákeřně rychle a směrem k Eddingsovu krku, ale Eddingsovi se nějak podařilo zvednout ruku a první úder mu jenom rozčísl dlaň ve dvě. Eddings se snažil odkulit vlevo a tím odhalil pravou stranu krku.

Nahá čepel, bledě stříbrná v zamlženém světle, znovu pročísla vzduch a tentokrát skončila tam, kde měla. Eddings klesl na kolena, s rukama mezi nohama. Béžové kalhoty mu zrudly až skoro po kolena. Hlava mu klesla a vypadal jako pohanská oběť.

"Přeju pěkný den, hajzle," řekl Stark konverzačním tónem. Sklonil se, chytil do hrsti Eddingsovy vlasy, trhl mu hlavou dozadu a odhalil krk k poslednímu řezu.

4

Otevřel zadní dveře policejního auta, zvedl Eddingse za límec košile a krvavý zadek kalhot a hodil ho

dovnitř jako pytel zrní. Potom totéž provedl s Chattertonem. Ten musel vážit skoro sto dvacet kilo, s tím svým ověšeným opaskem a pětacítyřicítkou u boku. ale Stark si s ním poradil, jako by to byl pytel peří. Zabouchl dveře a potom vrhl pohled plný bystré zvědavosti na dům.

Tam bylo licho. Jediný zvuk, který bylo slyšet, byli cvrčci ve vysoké trávě vedle cestičky a liché, praskavé vřik! vřik! vřik! kropícího zařízení. K tomu se připojil zvuk přijíždějícího nákladáku - cisterny Orinco. Prohučela devadesátkou na sever. Stark se napjal a trochu se za policejním vozem shýbl, když uviděl, že brzdová světla nákladáku na okamžik červeně zahořela. Uchechtl se, když světla znovu zhasla a cisterna přidala plyn a zmizela za příštím kopcem. Řidič zahlédl policejní auto zaparkované před licaumontovými, podíval se na tachometr a napadlo ho, že se tu měří rychlost. Přirozeně, co jiného. Nemusel si dělat starosti; zde se měřit rychlost nikdy nebude.

Na cestičce byla spousta krve, ale když se tak slila do louže na sytě černém asfaltu, mohla vypadat jako voda... pokud někdo nepřišel až sem. Takže to bylo v pořádku. A i kdyby nebylo, bude to muset stačit. Stark sklapl britvu, podržel ji v jedné lepkavé ruce, přešel ke dveřím. Neviděl hromádku mrtvých vrabců na zápraží ani živé vrabce, kteří lemovali hřeben střechy a seděli na jabloni u garáže a mlčky ho sledovali. Za minutku sešla dolů Liz Beaumontová, pořád ještě rozespálá z odpoledního zdřímnutí, protože někdo zvonil.

5

Nevykřikla. Chtěla, ale sloupaný obličej, který se na ni podíval, když otevřela dveře, jí výkřik zarazil hluboko v hrudi, zmrazil ho, zakázal, zrušil, pohřbil zaživa. Na rozdíl od Tada neměla o Georgi Stárkovi žádné sny, které by si pamatovala, ale možná, že v ní přesto byly, zasuté hluboko v nevědomí, protože jí připadalo, že ten rozšklebený obličej mohla čekat, tak by! hrůzný.

"Hej, paní. nechcete koupit kachnu?" zeptal se Stark přes síťové dveře. Usmíval se a ukazoval spousta zubů. Většina jich byla mrtvá. Sluneční brýle proměnily jeho oči ve velké čemé očnice. Z tváře a čelisti mu stékal jakýsi hnus, kapal mu na vestu.

Opožděně se pokusila dveře zavřít. Stark prorazil síť pěstí v rukavici a znovu dveře rozrazil. Liz klopýtavě ustoupila, pokusila se křičet. Nemohla. Hrdlo se jí sevřelo.

Stark vešel dovnitř a zavřel dveře.

Liz se dívala, jak k ní pomalu jde. Vypadal jako rozpadlý strašák do zelí, klejý nějakým způsobem ožil. Ten škleb byl nejhorší, protože půlka horního rtu nebyla jen ohnila nebo zahnívájící, ale úplně upadla. Viděla šedočerné zuby a dülky, kde až do nedávna byly zuby.

Ruce v rukavicích se k ní natáhly.

"Ahoj. Beth," řekl s tím strašlivým šklebem. "Prosím tě, omluv mě, že ! jsem sem tak vpadl, ale jel jsem okolo a řekl jsem si, že se zastavím. Jmenuju se George Stark a rád tě poznávám. Možná radši, než si umíš představit."

Jedním prstem se jí dotkl brady... pohladil ji. Tkáň pod černou kůží rukavice byla houbovitá, poddajná. V té chvíli si vzpomněla na dvojčata, která spala nahoře, a ochromení pominulo. Otočila se a ulekla do kuchyně. Někde v nepřehledném zmatku svých myšlenek se viděla, jak chňapne řeznický nůž z magnetické destičky nad stolem a zaboří ho hluboko do té nechutné karikatury obličeje.

Slyšela ho za sebou, rychlého jako vítr.

Jeho ruka jí přešla po zádech blůzy, zašátrala po kořisti, ale sklouzla.

Kuchyňské dveře byly lítačky. Dřevěným klínem byly zapřené, aby se nezavíraly. V běhu klín vykopla, věděla, že jestli ho mine nebo jenom trochu posune, druhou šanci mít nebude. Ale udeřila do něj bačkorou naplno a prsty jí okamžitě strnuly ostrou bolestí. Klín přeletěl podlahu v kuchyni, která byla tak zářivě navoskovaná, že se v ní odrážela celá místnost, obrácená vzhůru nohama. Cítila, jak po ní Stark znovu hmatá. Sáhla za sebe a prudce dveře zabouchla. Uslyšela zadunění, když ho dveře udeřily.

Zaječel, rozzuřený a překvapený, ale nezraněný, Zašátrala po nožích -

- a Stark ji popadl za vlasy a záda blůzy. Trhl jí zpět a otočil ji. Uslyšela drsný zvuk párané látky a nesouvisle si pomyslela: Jestli mé znásilní ach Ježíši jestli mé znásilní zblázním se -

Bušila do toho příšerného obličeje pěstmi, až mu sluneční brýle nejdřív pošoupla a pak shodila. Tkáň pod levým okem povolila a odlétla a odhalila celou oční bulvu podlitou krví.

A on se smál.

Popadl jí ruce a stáhl je dolů. Jednu ruku vykroutila a vyrazila mu do obličeje a podrápala ho. Pod prsty jí zůstávaly hluboké rýhy, ze kterých začal lepkavě vytékat hnis a krev. Necítila skoro žádný odpor tkáně; jako by odtrhla kus zkaženého masa. A to už jí z úst začal vycházet jakýsi zvuk - chtěla křičet, vyjádřit tu hrůzu a strach, než ji zadusí, ale dokázala ze sebe vypravit jenom chraptivé, přidušené kašláni. Chytil její volnou ruku ve vzduchu, stáhl ji dolů, sevřel jí ruce za zády a obepnul jí obě zápěstí jednou rukou. Ruka byla houbovitá, ale silná jako železka. Druhou ruku zvedl před blůzu a vzal jí do dlaně prs. Maso jí pod tím dotekem zaúpělo. Zavřela oči a snažila se odtáhnout. "Ale no tak, nech toho," řekl. Teď už se úmyslně nešklebil, ale levá strana úst se stejně šklebila, strnulá jako hnilobná jáma. „Nech toho, Beth. Pro svoje vlastní dobro. Vzrušuje mě, když se bráníš. Nechceš mě přece vzrušovat. To ti zaručuju. Myslím, že by mezi náma, mnou a tebou, měl zůstat platonický vztah.

Aspoň zatím."

Zmáčkkl jí prs tvrději a ona ucítila pod hnilobou nemilosrdnou sílu, jako armaturu kloubnaté oceli, uložené v měkkém plastu.

Jak to, že je tak silný? Jak to, že je tak silný, když vypadá, jako by umíral?

Ale odpověď byla nasnadě. Nebyl Člověk. Nemyslela si, že je doopravdy Živý.

"Nebo to možná chceš?" zeptal se. "Je to tak? Chceš to? Chceš to hned teď?" Jeho jazyk, černý, červený a žlutý, pokrytý prasklinami jako vysušená planina, mu povylezl z rozšklebených, usměvavých úst a zavrtěl se.

Okamžitě přestala bojovat.

"To je lepší," pochválil ji Stark. "Tak - teď té pustím, Bethie, drahoušku, miláčku. Až to udělám, znovu se té zmocní nutkání uběhnout stovku za pět vteřin. To je docela přirozený; sotva se známe a uvědomuju si, že nevypadám zrovna nejlíp. Ale než provedeš nějakou hloupost, chci, aby sis vzpomněla na ty dva polky venku - jsou mrtví. A chci, abys pomyslela na své bambínos, co jsou nahoře v klidném limbu. Děti potřebují odpočívat, že? Zvlášť velmi malé děti, velmi bezbranné děti, jako jsou ty tvoje. Rozumíš? Chápeš mě?"

Němě přikývla. Už ho čichala. Byl to hrozný, masný pach. On hnije, pomyslela si. On hnije přímo přede mnou.

Rázem jí bylo jasné, proč Stark tak zoufale chce, aby Tad začal zase psát.

"Jsi upír," zachraptěla. "Hnusný upír. A on tě odstavil na dietu. Takže sem vtrhneš. Terorizuješ mě a vyhrožuješ mým dětem. Jsi posranej zbabělec, Georgi Starku."

Pustil ji a přitáhl si nejdřív levou rukavici a pak pravou, aby byly znovu hladké a přiléhavé. Bylo to zženštilé, ale nepřijemně zlověstné gesto.

"To není fér, Beth. Co bys dělala fy, kdybys byla na mém místě? Co bys například dělala, kdybys uvízla na ostrově bez jídla a pití? Ladně bys nyla a půvabně vzdychala? Nebo bys bojovala? Opravdu mi vyčítáš, že chci něco tak prostýho jako přežít?"

"Ano!" vyštěkla na něj.

"Mluvíš jako opravdovej partyzán... ale možná změníš názor. Víš, cena za partyzánství může vyběhnout vejš, než si zrovna teď umíš představit, Beth. Když bude odpor dost důmyslný a rozhodný, cena se ti může úplně ztratit z očí. Možná se ti naše spolupráce bude nakonec zamlouvat víc, než sis kdy uměla představit."

"Ani náhodou, hajzle jeden!"

Pravá strana jeho úst se pozvedla, věčné usměvavá levá strana sebou cukla ještě výš a pocítil ji přiřemým šklebem, který měl být patrně okouzlující. Jeho ruka, pod tenkou rukavicí nechutně houbovitá, jí pohladila po předloktí. Jeden prst se jí výmluvně vtiskl do levé dlaně, než ruku spustil. "Tohle není sen, Beth - ujišťuju tě. Tad a já budeme spolupracovat na novém románu... nějakou dobu. Jinými slovy mě Tad trochu popostrčí. Jsem jako zaseknutý auto. víš. Jenomže místo ticpanýho karburátoru trpím spisovatelským blokem. To je všechno. To je jedinej problém, řekl bych. Jakmile se rozjedu, zařadím dvojku, pustím spojku a vruuum! Odfrčím!"

"Jsi biázen," zašeptala.

Jo. To byl ale Tolstoj taky. Stejně jako Richard Nixon a ti, kdo zvolili toho umašlěného psa prezidentem Spojených států." Stark otočil hlavu a podíval se z okna. Liz nic neslyšela, ale najednou jí připadalo, že Stark soustředěně naslouchá a snaží se rozeznat nějaký slabý, skoro neslyšný zvuk.

"Co to-" začala.

"Zavři na moment pusinku, zlato," nařídil jí Stark. "Dej si do ní ponožku."

Zaslechla siabé třepotání křídel ptáků, kteří odlétali. Ten zvuk by nemožně vzdálený, nemožně krásný. Nemožně volný.

Stála tam a dívala se na něj, srdce jí bouchalo příliš rychle, uvažovala, jestli se mu dokáže vytrhnout. Nebyl přímo v tranzit, nic takového, ale jeho pozornost určitě něco upoutalo. Možná by mohla utéct. Kdyby našla pistoli -

Shnilá ruka jí znovu sevřela zápěstí.

"Můžu se dostat do tvýho muže a podívat se kolem, víš. Cítím, jak myslí. S tebou to nejde, ale můžu se ti podívat do tváře a leccos uhodnout. Ať už teď myslíš na co chceš, Beth, vzpomeň si na ty poldy... a svoje děti. Mysli na to, pomůže ti to zachovat si správný názor na situaci."

"Proč mi tak říkáš?"

"Jak? Beth?" Zasmál se. Byl to ohavný zvuk, jako by se mu v krku přesýpali štěrky. "Takhle by ti říkal on, kdyby byl tak chytřej, aby ho to napadlo, víš."

"Jsi M-"

"Blázen, já vím. Okouzlující, drahoušku, ale tvý názory na mou přičetnost budeme muset odložit na později. Teď se děje moc věcí najednou. Poslouchej: musím zavolat Tadovi, ale ne do jeho kanceláře. Telefon tam může být napíchnutej. Jeho to nenapadne, ale poldové to mohli udělat a nic mu neříct. Tvůj muž je starej důvěřivec. Já ne."

Jak můžeš-"

Stark se k ní naklonil a promluvil velmi pomalu a pečlivě, jako učitel k pomalému školáčkovi. "Chci, abys na mě přestala zkoušet tuhle šaškárnu. Beth, a odpověděla mi na otázky. Protože jestli z tebe nedostanu, co potřebuju, třeba to dostanu z dvojčat. Uvědomuju si, že ještě neumějí mluvit, ale třeba je to naučím. Správná motivace dělá zázraky."

Přestože bylo vedro, přes košili měl ještě prošivanou vestu se spoustou kapes na zip, jakou s oblibou nosí lovci a turisté. Rozepnul jeden postranní zip na místě, kde mu polyesterové prošívání nadouval nějaký válcovitý předmět. Vytáhl malou plynovou opalovačku. "I kdybych je nenaučil mluvit, vsadím se, že bych je naučil zpívat. Vsadím se, že bych je naučil zpívat jako párek skřivánek. Možná bys tu muziku nechtěla poslouchat, Beth."

Pokusila se od opalovačky odtrhnout pohled, ale neslo to. Bezmocně ji sledovala očima, když si ji přehazoval z jedné ruky v rukavici do druhé. Připadalo jí, že má oči přišpendlené k trysce.

"Povím ti všechno, co chceš vědět," řekla a myslela si: zatím.

"Toje od tebe milý." poznamenal a zastrčil plynovou opalovačku zase do kapsy. Vesta se trochu stáhla na stranu, když to udělal, a Liz zahlédla rukojeť velmi velké pistole. "Ataky rozumný, Beth. Teď poslouchej. Dneska je tam ještě někdo, na katedře angličtiny. Vidím ho stejně jasně jako teď tebe. Je to malej chlapík, bílý vlasy, v hubě má dýmku, velkou skoro jako je on. Jak se jmenuje?"

"To vypadá na Rawlieho DeLessepse," řekla sklíčeně. Uvažovala, jak Stark může vědět, že tam Rawlie dneska je... a došla k závěru, že to radši vědět nechce.

"Mohl by to být někdo jinej?"

Liz se krátce zamyslela a pak zavrtěla hlavou. "Určité je to Rawlie."

"Máš tu fakultní adresář?"

"Jeden je v zásuvce telefonního stolku. V obývacím pokoji."

"Dobře." Proklouzl kolem ní, dřív než si uvědomila, že se pohnul -z olejnaté kočičí pružnosti toho hniječícího kusu masa se jí udělalo trochu zle - a sebral z magnetické destičky jeden dlouhý nůž. Liz ztuhla. Stark na ní pohlédl a z hrdla mu znovu vyšlo to štěrkové rachtání. "Neboj se, neporežu tě. Jsi přece můj malej pomocníček, ne? Pojď." -

Kolem zápěstí jí znovu vklouzla ruka, silná, ale nepříjemně houbovitá. Když se pokusila odtáhnout, stisk jenom zesílil. Okamžitě se přestala vzpírat a dovolila mu, aby ji vedl.

"Dobře," řekl.

Vzal ji do obývacího pokoje, kde se posadila na pohovku a přitiskla si kolena k sobě. Stark na ni pohlédl, přikývl sám pro sebe, a pak se soustředil na telefon. Když došel k závěru, že tu není namontovaný žádný alarm - a to bylo lajdáctví, prostě lajdáctví - vytrhl dráty, které tam přidala stárni policie; drát, který vedl k sledovacímu zařízení, a drát, který vedl do sklepa k hlasově aktivovanému záznamníku.

"Umíš se chovat a to je moc důležité," prohodil Stark k temeni Liziny hlavy. "Teď poslouchej. Najdu číslo toho Rawlieho DeLessepse a chvílku pokecám s Tadera. A ty zatím půjdeš nahoru a sbalíš saky paky, který budou potřebovat tvoje děti na výlet do Rock. Až skončíš, vytáhneš je z postele a přineseš je sem dolů."

".lak jsi věděl, kde jsou-"

Trochu se nad jejím překvapením usmál. "Ach, já vím, jak to u vás chodí," řekl. "Vím (o možná fip než ty. Běž je vzbudit, Beth. a připrav je a přines je sem dolů. Znam uspořádání domu stejně jako tvůj denní rozvrh, a jestli se mi pokusíš utéct, zlato, poznám to. Nemusíš je oblékat; jenom si sbal, co budou potřebovat, a přines je dolů v dupačkách. Můžeš je obléct později, až se vydáme na svou veselou cestu." "Do Castle Rock? Ty chceš jet do Castle Rock?"

"Mhm. Ale o tom teď nemusíš přemýšlet. Zrovna teď přemýšlej jenom o tom, že jestli ti to bude trvat déle než deset minut podle mých hodinek, budu muset zajít nahoru a podívat se, co tě zdržuje." Upřené se na ni podíval, tmavé brýle vypadaly pod sloupaným, mokvavým čelem jako prázdné oční důlky v lebce. "A přijdu s tou malou opatovačkou už zapálenou a připravenou k akci. Rozumíš?"

"A... ano."

"A hlavně, Beth, si zapamatuj jednu věc. Jestli se mnou budeš spolupracovat, nic se ti nestane. A tvým dětem taky ne." Znovu se usmál. "Být dobrá matka, to je myslím pni tebe to nejdůležitější, fenom chci. abys nedělala hlouposti a nesnažila se mě přechytračit. Ti dva policajti jsou venku na zadním sedadle tý svý káry a sedají na ně mouchy, protože měli tu smůlu, že byli zrovna na kolejích, když projížděl můj rychlík. V New Yorku je hejno mrtvých poldů, kteří měli stejnou smůlu... jak dobře víš. Pomocť si můžeš tím. i svým dětem - a Tadovi taky, protože jestli udělá, co chci, nic se mu nestane - pomocť si můžeš tím. že zůstaneš němá a ochotná. Rozumíš?"

"Ano," zachraptěla.

"Možná dostaneš nápad. Víím, že se to stává, když má člověk pocit, že je zahnaný do rohu. Ale jestli tě něco napadne, radši ten nápad zažeň. To si zapamatuj, i když možná nevypadám nijak skvěle, uší mám výtečný. Jestli se pokusíš otevřít okno. uslyším to. Jestli se pokusíš sundat síťku, uslyším to taky. Bethie, já jsem chlap, kterej slyší anděly zpívat na nebesích a čerty kvílet v nejhlubším pekle. Musíš se zeptat sebe sama, jestli se odvážíš riskovat. Jsi chytrá ženská. Myslím, že se rozhodneš správně. Dělej, holka. Pohni se."

Díval se na hodinky, skutečně jí měřil čas. A Liz zamířila ke schodům na nohou, ve kterých snad neměla žádné nervy.

6

Slyšela ho dole krátce hovořit do telefonu. Potom nastala dlouhá pauza a potom začal mluvit znovu. Hlas se mu změnil. Nevěděla, s kým před tou odmlkou mluvil - asi s Rawliem DeLessepsem - ale když začal mluvit znovu, byla si skoro jistá, že je na druhém konci Tad. Nerozeznala slova a neodvážila se zvednout sluchátko paralelního telefonu, ale přesto si byla jistá, že je to Tad. Na odposlouchávání však neměla čas. Požádal ji, aby se zeptala sebe sama, jestli se odváží riskovat a rozčilit ho. Neodvážila se.

Hodila do pytle pleny, do kufříku šaty. Do kabely přes rameno naházela krémy, zásyp, ubrousky, špendlíky na pleny a další krámy.

Rozhovor dole skončil. Už šla pro dvojčata, chystala se je vzbudit, když na ni zavolal.

"Beth! Už je čas!"

,)7.jdu\ - Zvedla Wendy, která začala ospale kňourat.

"Chci tě lady dole - čekám jeden telefonát a vy budete zvuková kulisa."

Ale to už skoro neslyšela. Oči upírala na umělohmotnou krabičku na špendlíky, která ležela na dětském prádelníku.

Vedle krabičky ležely nablýskané velké nůžky.

Vrátila Wendy do postýlky, ohlédla se ke dveřím a pak přispěchala k prádelníku. Vzala nůžky a dva zavírací špendlíky. Zastrčila si špendlíky do úst jako žena, která si upravuje šaly. a rozeplala si sukni. Připnula si nůžky ke kalhotkám a pak si znovu sukni zapnula. Na místě, kde byly rukojeti nůžek a hlavičky špendlíků, se jí sukně trochu vyboulila. Nemyslela si, že by si toho obyčejný muž všiml, ale George Stark nebyl obyčejný muž. Nechala si blůzu venku přes sukni. To bylo lepší.

"Beth!" Ten hlas už neměl daleko ke vzteku. A co hůř, ozýval se z půli schodiště a Liz Starka vůbec neslyšela přicházet, i když kdysi prohlásila, že v tom starém domě je nemožné vyjít po hlavním schodišti a nezpůsobit tím celou plejádu vrzání a stenů.

Zrovna v té chvíli zazvonil telefon.

"Okamžitě je přines dolů!" zařval na ni nahoru a ona spěšně zvedla Williama. Neměla čas počínat si jemně a výsledkem bylo, že když scházela dolů, měla na loktech děti řvoucí na nejvyšší obrátky. Stark byl u telefonu a Liz čekala, že ho ten hluk rozzuří ještě víc. Jenže on naopak vypadal docela potěšené... a pak si uvědomila, že jestli mluví s Tadem, není divu, že má radost. Sotva by pořídil lip. kdyby si přinesl vlastní zvukovou nahrávku.

II mí dokonale přesvědčovat, pomyslela si a projela jí mocná vlna nenávisti k té shnilé mrše, která nemá co existovat, ale odmítá zmizet.

Stark držel v jedné ruce tužku, gumou na konci jemně ťukal o okraj telefonního stolku a Liz si s úlekem všimla, že je to Berolova černá kráska. Jedna Tadova tužka, pomyslela si. Byl v pracovně?

Ne - samozřejmě že v pracovně nebyl a nebyla to ani Tadova tužka. NLkdy to nebyly Tadvy tužky, ne tak docela - jenom je občas kupoval. Černé krásky patřily Stárkovi. Tužkou cosi napsal tiskacími písmeny na zadní stranu fakultního adresáře. Když se k němu přiblížila, dokázala přečíst dvě věty. HÁDEJ, ODKUD JSEM VOLAL, TADE? zněia první věta. Druhá byla surově přímá: ZKUS TO NĚKOMU ŘÍCT A UMŘOU.

Jako by to Stark potvrdzoval, řekl: "Vůbec nic, jak můžeš sám slyšet. Nezkřivil jsem ani vlas na jejich vzácných hlavičkách."

Otočil se k Liz a mrkl na ni. To bylo nejúděsnější ze všeho - jako by

byli spiklenci. Stark vrtěl slunečními brýlemi mezi palcem a ukazovákem levé niky. Oční bulvy mu svítily z obličejů jako mramorové koule v obličejí tající voskové figuríny.

"Zatím." dodal.

Poslouchal, pak se zazubil. I kdyby se jeho obličej nerozkládal přímo před očima, připadal by jí ten škleb škodolibý a zlý.

"Co s ní?" zeptal se Stark hlasem, který skoro zpíval, a v té chvíli u ní zuřivost přehlušila strach a poprvé si vzpomněla na tetu Manu a krysy. Přála si, aby tu teď teta Marta byla a postarala se speciálně o tuto krysu. Liz měla nůžky, ale to neznamenalalo, že jí Stark dá možnost, aby je použila. Ale Tad... Tad o tetě Martě věděl. A to jí vnušlo nápad.

7

Když rozhovor skončil a Stark zavěsil, zeptala se ho, co míní dělat.

"Rychle se přemístit," řekl. "To je moje specialita." Vztáhl paže. "Dej mi jedno to děcko. Je mi jedno, který."

Stáhla se před ním, reflexivně si přitiskla obé děti pevněji k hrudi. Předtím už se utišily, ale když je tak křečovitě mačkala, obě začaly kňourat a vrtět se.

Stark se na ni trpělivě díval. "Nemám čas se s tebou hádat. Beth. Nenut' uie, abych tě přesvědčoval tímhle." Poklepal na válcovitou vyboulenu v kapse lovecké vesty. "Tvým dětem neublížím. Jistým způsobem, což je zábavný, jsem přece taky jejich tatínek."

"Tohle neříkej!" zaječela na něj a odtáhla se ještě dál. Trásla se a málem utíkala.

"Radím ti, aby ses ovládala, ženská."

Ta slova zněla hlouše, nevzrušeně, smrtelně chladně. Měla z nich pocit, jako by jí do tváře chrstlo vědro studené vody.

"Nastav uši, zlato. Musím jít ven a zajet s tím policajtským autem do garáže. Nepotřebuju, aby ses zatím rozběhla po silnici opačným směrem. Když budu mít v ruce jedno tvoje děcko -jako pojistku, dá se říct -

nebudu si s tím muset dělat starosti. Vážně s várna nemám zlý úmysly... a i kdyby jo, co bych z toho měl, kdybych jednomu tvému děcku ublížil? Potřebuju, abys spolupracovala. A takhle bych si tě nezískal. Takže mi jedno z nich okamžitě dáš, jinak něco udělám oběma - nezabiju je, ale ublížím jim, opravdu ublížím - a bude to tvoje vina."

Natáhl nice. Zpustošený obličej byl přísný a nehybný. Při pohledu na něj Liz viděla, že ho žádný argument neoblomí, žádná prosba ceobměkčí. Ani by ji neposlouchal. Prostě by udělal, čím hrozil. Přešla k němu. a když chtěl od ní vzít Wendy, znovu se jí paže napjala, chvilku se mu vzpírala. Wendy začala vzlykat hlasitěji. Liz se uvolnila, pustila holčičku a sama se taky rozplakala. Podívala se mu do očí. "Jestli jí něco uděláš, zabiju tě."

"Je mi jasný, že bys to zkusila," řekl Stark vážně. "Mám k mateřství velkou úctu, Beth. Považuješ mě za příšeru, a možná máš pravdu. Ale skutečný příšery nikdy nejsou bez citu. Myslím, že právě kvůli tomu jsou tak děsivé, ne kvůli zjevu. Já ty maličký neublížím, Beth. Je se mnou v bezpečí... dokud budeš spolupracovat."

Liz teď držela Williama oběma rukama... a kruh náruče jí nikdy nepřipadal tak prázdný. Nikdy v životě nebyla tak přesvědčená, že udělala chybu. Ale co jiného mohla dělat?

"Kromě toho... podívej se!" vykřikl Stark a v jeho hlase bylo cosi, čemu nemohla, nedokázala věřit. Něha, kterou slyšela, musela být falešná, byla to jenom další zlomyslnost té příšery. Ale Stark se díval na Wendy se zvláštní a znepokojivou pozorností... a Wendy se dívala vzhůru na něj, zaujatě, bez pláče. "Ta maličká neví, jak vypadám. Nebojí se mě ani trochu, Beth. Ani trochu."

Liz pozorovala s tichou hrůzou, jak zvedl pravou ruku. Už hodnou chvíli neměl rukavice a Liz viděla na ruce vrstvu obvazu, na úplně stejném místě, kde měl Tad ovázanou levou ruku. Stark otevřel dlaň, sevřel ji, znovu ji otevřel. Podle zaťaté čelisti bylo jasné, že mu svírání ruky působí bolest, ale stejně to udělal. Tad to laky dělá a on lo dělá laky tak, ach. Pane Bože, on to dělá ÚPLNĚ STEJNĚ -

Wendy vypadala docela klidně. Hleděla vzhůru Stárkovi do tváře, prohlížela si ho důkladně a pozorně, klidně šedé oči upírala do Stárkových kalně modrých. Jeho oči, mezi nimiž kůže dávno odpadla, vypadaly, jako by každou chvíli také mohly vypadnout a zůstat viset na tvářích za nervové provazce. A Wendy mu zamávání oplatila.

Otevřela ručku; zavřela ručku: otevřela ručku.

Wendin pozdrav.

Liz pocítila v náručí pohyb, pohlédla dolů a viděla, že William se dívá na George Starka stejným upřeným šedomodrým pohledem jako Wendy. Usmíval se.

Williamova ručka se otevřela; zavřela; otevřela.

Williamův pozdrav.

"Ne." zaúpěla skoro neslyšně. "Ach pane Bože, ne. tohle přece nedopustíš."

"Vidíš?" Stark na ni pohlédl. Šklebil se svým utkvělým sardonickým úsměvem a nejstrašnější věc byla, že pochopila, že se snaží být něžný... a přitom takový být nemůže. "Vidíš? Mají mě rádi, Beth. Mají mě rádi"

8

Stark si znovu nasadil imavé brýle a odnesl Wendy ven na cestičku. Liz se rozběhla k oknu a úzkostně se za ním dívala. Částečně byla přesvědčená, že Stark chce vskočit do policejního auta a odjet s jejím děckem na sedadle vedle sebe a dvěma mrtvými policisty vzadu.

Ale Stark chvíli nedělal vůbec nic -jenom stál v slunečním oparu u dvířek řidiče, hlavu měl skloněnou, dítě v náručí. Zůstal v té nehybné pozici nějakou dobu, jako by vážně rozmlouval s Wendy nebo se snad modlil. Později, když byla Liz více informovaná, došla k závěru, že se snažil navázat spojení s Tadem, možná mu chtěl číst myšlenky a zjistit, jestli Tad zamýšlí udělat to, co po něm Stark chtěl, nebo jestli má své vlastní plány.

Asi po půl minutě Stark zvedl hlavu, prudce jí potřásl, jako by si ji chtěl vyčistit, pak nastoupil do vozu a nastartoval. Klíčky byly v zapalování, pomyslela si tupě. Nemusel ani trhat dráty, nebo jak se to dělá. Ten chlap má z pekla štěstí.

Stark zajel s autem do garáže a zhasl motor. Potom Liz zaslechla bouchnout dveře a Stark zase vyšel ven, zastavil se jen na tak dlouho, aby zmáčkl knoflík, kterým se vrata spouštěla s rachotem dolů.

Za několik okamžiků byl zase v domě a podával jí Wendy zpátky.

"Vidíš?" zeptal se. "Je v pořádku. Teď mi pověz o těch lidech vedle Clarkových."

"Clarkových?" zeptala se a cítila se neobyčejně hloupě. "Co o nich chceš vědět? Letos odjeli na léto do Evropy."

Usmál se. Byla to svým způsobem zatím nejstrašnější věc, protože za obvyklejších okolností by to byl úsměv vyjadřující upřímné potěšení...

a jistě vítězství, jak ho podezřívala. A nepocítila snad na okamžik jistou přitažlivost? Zrůdný záblesk?"

Bylo to šílené, samozřejmě, ale znamenalo to, že to mohla popřít? Liz si to nemyslela, a dokonce chápala, proč by to bylo možné. Koneckonců, provdala se za nejbližšího příbuzného toho muže.

"Báječné!" zvolal. "Nemohl jsem si přát nic lepšího! A mají auto?"

Wendy začala plakat. Liz se na ni podívala a viděla, že dcera se dívá na muže se shnilým obličejem a vypoulenýma mramorovými očima a natahuje k němu malé a boubelaté ručky. Neplakala strachem; plakala, protože chtěla jít zpátky k němu.

"To je zlatíčko!" řekl Stark. "Chce zpátky k tatínkovi,"

"Sklapni, ty příšero!" plivla po něm.

Mazaný George Stark zvrátil hlavu a rozesmál se.

9

Dal jí pět minut, aby zabalila ještě nějaké věci pro sebe a pro dvojčata. Řekla mu, že za tak krátkou dobu je nemožné sbalit aspoň půlku z toho, co budou potřebovat, a on jí řekl, ať se snaží.

"Máš štěstí, že ti dávám vůbec nějaký čas, Betli, vzhledem k okolnostem -ve vaší garáži jsou dva mrtví policajti a tvůj manžel ví, co se děje. Jestli chceš strávit svých pět minut tím, že se se mnou budeš dohadovat, je to tvoje věc. Zbývá ti už jenom..." Pohlédl na hodinky, pak se na ni usmál. "Čtyři a půl."

Udělala tedy, co mohla, házela sklenice s dětskou výživou do nákupní kabely a jeti jednou se zastavila, aby se na své děti podívala. Seděly na podlaze bok po boku, hrály si spolu něco na způsob paci paci. a dívaly se na Starka. Strašně se bála, že ví, co si děti myslí.

To je zlatíčko.

Ne. Nebude na to myslet. Nebude na to myslet, ale na nic jiného myslet nedokázala: Wendy pláče a natahuje své tlusté ručky. Natahuje je k tomu cizímu vrahovi.

Chtějí zpátky k tatínkovi.

Stál v kuchyňských dveřích, pozoroval ji, usmíval se a ona měla chuť v té chvíli popadnout nůžky. Nikdy v životě po ničem tak zoufale netoužila. "Nemůžeš mi pomoci?" křikla na něj zuřivě a máchla rukou směrem ke dvěma kabelám a přenosné chladničce, které naplnila.

„Ale jistě, Beth." Vzal jí jednu tašku. Druhou ruku, levou, si nechal volnou.

10

Přešli trávník vedle domu, prošli pásem stromů mezi usedlostmi a pak kráčeli po Clarkově trávníku k příjezdové cestě. Stark ji nutil, aby šla rychle, a než se zastavili před zavřenými garážovými dveřmi, lapala Liz po dechu. Stark jí nabídl, že jí jedno dítě ponese, ale odmítla.

Postavil chladničku, vytáhl ze zadní kapsy peněženku, vyndal z ní úzký proužek kovu, který se zužoval do špičky, a zastrčil ho do zámku garážových vrat. Otočil jím nejdřív doprava a potom doleva, s uchem těsně u zámku. Ozvalo se cvaknutí a Stark se usmál.

"Dobře," řekl. "I ty nejpitomějši zámky na dveřích do garáže můžou člověku zavařit. Mají velký pružiny. Těžko se překlápějí. Tahle je utahaná jako kunda starý děvky za svítání. Máme štěstí." Otočil rukojeť a zatáhl. Dveře vyjely nahoru.

V garáži bylo vedro jako na seníku a uvnitř Volva dárkových bylo vedro ještě větší. Stark se sklonil pod přístrojovou desku a odhalil tak zátylek před Liz, která seděla vedle něj. Prsty jí zacukaly. Stačila by vteřina, než by nůžky vyškubla zpod sukne, ale to by pořád bylo moc dlouho. Viděla, jak rychle reaguje na nečekané pohyby. Vlastně ji nepřekvapovalo, že jeho reflexy jsou rychlé jakou divokého zvířete, protože nic jiného nebyl.

Vytrhl z desky hrst drátů, pak vyláhl z přední kapsy zakrvavenou břitvu. Liz se trochu zachvěla a musela dvakrát rychle po sobě polknout, aby překonala nutkání zvracet. Stark rozložil čepel, znovu se sklonil, stáhl ze dvou drátů izolaci a spojil měděná jádra. Vyletěla modrá jiskra a pak se motor začal protáčet. Za

chvilku auto běželo.

"Tak, výborně!" zajásal George Stark. ..Pojedeme, co říkáte?"

Dvojčata se zahihňala a zamávala mu. Stark jim pozdrav vesele oplatil. Když couval s autem z garáže, Liz kradmo sáhla za Wendy, která jí seděla na klíně, a dotkla se oblých rukojetí nůžek. Teď ne. ale brzo. Neměla v úmyslu čekat na Tada. Příliš ji zneklidňovalo, co by si ta temná zrůda zatím mohla usmyslet a provést jejím dvojčatům.

Nebojí.

Jakmile ho něco pořádně rozptýlí, vytáhne nůžky z úkrytu a zaboří mu je do krku.

III

Přílet psychopompů

"Básníci mluví o Lísce," řekl Machine a přetahoval břitvu po řemeni sem a tam v klidném, hypnotickém rytmu, "a to je v pořádku. Láska je. Politici mluví o povinnosti, ;i to je taky v pořádku. Povinnost je. Eric Hoffer mluví o postmodernismu, Hugh Hefner o sexu, Hiinter Thompson mluví o drogách a Jimmy Swaggart mluví o Bohu Všemohoucím. Stvořiteli nebe i země. To všechno existuje a je to všechno v pořádku. Vis, co tím myslím, Jacku?"

Jo, asi jo," řekl Jack Rangely. Ve skutečnosti neměl nejmenší ponětí, ale když byl Machine v takové náladě, jenom blázen by se s ním hádal.

Machine stočil břitvu ostřím dolů a najednou přesekl řemen ve dvě. Delší konec dopadl na podlahu biliárové herny jako odříznutý jazyk. "Ale já mluvím o zkáze," řekl. "Protože nakonec .se počítá jenom ona."

-Cesta do Babylonu George Stark

Dvacetidva

Tad na útěku i

Představuj si, ie píšeš knihu, nabádá! se, když zabočoval vlevo na Colle-ge Avenue a nechával kampus za sebou. A jako ie jsi postavou v téknize.

Byla to kouzelná myšlenka. Hlavu mu zaplňovalo burácení paniky -jakési duševní tornádo, ve kterém se útržky jakéhosi plánu točily jako hroudy ze zrušených polí. Ale pomyslení, že by mohl předstírat, že jde jen o neškodnou beletrii, že by mohl ovládat nejen sebe, ale i jiné postavy v tomto příběhu (například Harrisona a Manchesteru), jako ovládal postavy na papíře v bezpečí pracovny s jasnými světly nad hlavou a vychlazenou plechovkou pepsicoly nebo šálkem horkého čaje po ruce... to pomyslení stačilo, aby vítr, který mu vyl mezi ušima, najednou kamsi odletěl. Všechen balast odletěl s ním a zůstaly po něm jenom poházené kousky plánu... kousky, které dokázal docela snadno poskládat. Zjistil, že má něco, co by mohlo dokonce zabrat.

Mělo by to zabrat, pomyslel si Tad. Jestli ne, ocitneš se ve vazbě a Liz a děti nejspíš na onom .světě.

Ale co ti vrabci? Kam zapadali ti vrabci?

Nevěděl. Rawlie mu řekl, že jsou to psychopomповé, heroldové živých mrtvých, a to sedělo, ne? Ano. Až na jednu věc. Starý mazaný George už byl zase živý, ale starý mazaný George byl taky mrtvý... mrtvý a ohnily. Takže ti vrabci seděli... ale ne úplně. Jestli ti vrabci přivedli George zpátky ze (země mrtvých).

at' byl. kde byl. jak to, že George o nich vůbec nic neví? Jak to, že si nepamatuje, že napsal VRABCI ZNOVU LETÍ, a to krví na zeď dvou bytů?

"Protože jsem to napsal já" zamumlal Tad a v duchu zalétl zpátky k věcem, které napsal do deníku, když seděl v pracovně a byl na pokraji tranzu.

Otázka: Jsou ti ptáci moji?

Odpověď: Jsou.

Otázka: Kdo psal o těch vrabcích ?

Odpověď: Ten, kdo ví... a já jsem ten, kdo ví. Já jsem ten, komu patří.

Najednou se všechny odpovědi chvěly téměř na dosah - strašlivé, děsivé odpovědi. Tad slyšel, jak mu z vlastních úst vychází dlouhý, roztřesený zvuk. Zasténal.

Otázka: Kdo přivedl George Starka zpátky k životu ?

Odpověď: Ten, komu patří. Ten, kdo ví.

"To jsem nechtěl!" zakřičel.

Byla to však pravda? Skutečně? Cožpak něco v něm vždycky nemilovalo Stárkovu jednoduchou, násilnickou povahu? Cožpak něco v něm vždycky George neobdivovalo, toho muže, který o nic nezakopává a do ničeho nevrází, muže, který nikdy nevypadá slabě nebo hloupě, muže, který se nikdy nebude muset bát démonů zamčených v baru s alkoholem? Muže bez ženy a dětí, na které by musel brát ohled, bez lásky, která by ho svazovala nebo zpomalovala? Muže, který se nikdy neprodíral odbytou studentskou písemkou ani netrpěl na schůzích rozpočtového výboru? Muže, který měl ostrou, přímou odpovědná všechny obtížnější životní otázky?

Muže, který se nebál tmy, protože mu tma patřila?

"Ano, ale je to HAJZL." zaječel Tad do horkého ovzduší svého rozumného amerického auta s pohonem na čtyři kola.

Správně-a cosi v robě přitahuje, že?

Možná že on, Tad Beaumont, George vlastně nestvořil... Nebylo však možné, že něco v něm příliš roztouženého připustilo, aby byl Stark stvořen znovu?

Otázka: Jestli mi vrabci patří, můžu je využít?

Nepřišla žádná odpověď. Chtěla přijít; cítil, jak se jí chce. Ale tancovala těsně mimo dosah a Tad se přistihl, že se najednou bojí, že on sám - něco v něm, co Starka miluje -ji možná zadržuje. Něco v něm, co nechce, aby George zemřel.

Já jsem ten, kdo ví. Já jsem ten, komu patří. Já jsem ten, kdo přivolává.

Zastavil u oronského semaforu a potom zamířil po silnici číslo dvě k Bangoru a pak Ludlow.

Součástí jeho plánu byl Rawlie - aspoň této součásti rozuměl. Co udělá, jestli se mu skutečně podaří policisty setřást a pak zjistí, že Rawlie už / kanceláře odešel?

Nevěděl.

Co udělá, jestli tam Rawlie bude, ale odmítne mu pomoci?

To taky nevěděl.

Mosty začnu pálit, až a jestli k nim přijdu,

A přijde k nim docela brzy.

Po pravé straně teď míjel Golda. Goldův podnik byla dlouhá, válcovitá budova postavená z prefabrikovaných hliníkových částí. Byla natřená obzvlášť útočným odstínem modré a obklopovaly ji hromady automobilových vraků. Jejich Čelní skla se třpytila v kalném slunci jako galaxie bílých hvězdných bodů. Byla sobota po poledni - už aspoň dvacet minut. Liz a její únosce už budou na cestě do Rock. A i když v budově z prefabrikátu, kde Gold obchodoval, zůstal nějaký ten pomocník prodávající náhradní díly víkendovým mechanikům, mohl Tad rozumně předpokládat, že vrakoviště bude pusté. Bylo tam skoro dvacet tisíc aut v různém stavu rozpadu, nahrubo naskládaných do desítek klikatých řad. takže by se tam jeho Suburban měl lehce schovat... a on ho schovat musel. Vysoký, hranatý a šedivý s jasně červenými boky všude trčel jako bolavý palec.

UBER PLYN, ŠKOLNÍ ZÓNA. varovala značka. Tad cítil, že mu do vnitřností vrazil rozžhavený drát. Bylo to tu.

Pohlédl do zpětného zrcátka a viděl, že se Plymouth pořád drží trochu /pátky. Nebylo to tak dobré, jak si mohl přát, ale lepší to asi být nemohlo. Dál bude muset spoléhat na štěstí a moment překvapení. Přece nečekali, že jim ujede; proč by to dělal? A okamžik pomýšlel na to, že to neudělá. Co kdyby místo toho prostě zastavil? A kdyby zastavili za ním Lt Harrison vystoupil a zeptal se, co se děje, řekne: Spousta se toho děje. Stark má moji rodinu. Vrabci zase letí, víte.

"Tade, říká, <e zabil iy dva, kteří hlídali dům. Nevím, jak to udělal, ale on říká, že to udělal... a já... mu věřím. "

Tad mu věřil taky. To bylo to peklo. A byl to důvod, proč prostě nemohl zastavit a požádat o pomoc. Kdyby zkusil nějakou hloupost, Stark by se 10 dozvěděl. Nemyslel si, že mu Stark umí číst myšlenky, aspoň ne tak, jako to dělají mimozemšťané v komiksech a sci-fi filmech, ale umel se na Tada "vyladit"... Dokázal získat velmi dobrou představu o tom, k čemu se lad chystá. Možná by dokázal připravit Georgeovi malé překvapení - tedy

kdyby si dokázal vyjasnit ten svůj nápad o těch zatracených ptácích - ale prozatím měl v úmyslu hrát podle scénáře. Kdyby to dokázal, o to šlo.

A už tu byla školní křižovatka a Čtyřsměrná stopka. Bylo tu hodně rušno, jako vždy; celé roky se na této křižovatce omloukaly chladiče, většinou vinou lidí, kteří prostě nedokázali pochopit, že se jedná o čtyřsměrnou stopku, kde se všichni střídají, jednoduše profrčeli na plný plyn. Po každé nehodě následoval přívál dopisu, většinou od ustaraných rodičů, požadujících, aby město dalo na křižovatku červené světlo, a pak následovalo prohlášení místního radního o tom, že se o červené světelné stopce "uvažuje"... a pak celá záležitost usnula až do dalšího pomačkaného chladiče.

Tad se zařadil do řady aut čekajících, až budou moci projel do jižního pruhu. zkontroloval, jestli je hnědý Plymouth pořád pozadu, a pak sledoval zdvořilé střídání přednosti na křižovatce. Uviděl auto plné dam s modrými vlasy, které skoro vletělo do mladého páru v Datsunu Z, viděl dívku v Zetku, jak vystrčila na modrovlasé dámy prostředník, a už viděl, jak on sám přejede silnici těsně předtím, než pojedou dlouhá mlékařská cisterna. To bylo nečekané vylepšení.

Auto před ním projelo a byla řada na Tadovi. Znovu ten rozžhavený drát v útrobách. Naposledy se podíval do zpětného zrcátka. Harrison a Manchester byli pořád o něco pozadu.

Dvojice aut před ním postupně projela. Po jeho levé sírane si začala najíždět mlékařská cisterna. Tad se zhluboka nadechl a klidně projel se svým Suburbanem křižovatkou. V druhém pruhu kolem něj projela dodávka směrem na Orono.

Když projel, popadlo ho skoro neodolatelné nutkání - nutnost - dupnout na plyn a rozpálit Suburban, co to dá. Místo toho se dál šinul klidnou a naprosto legální pětadvacítkou za hodinu, která byla před školou předepsaná, oči přikované ke zpětnému zrcátku. Plymouth pořád čekal ve frontě, až bude moci projet.

Hej, cisterno! pomyslel si soustředěně, skutečně se soustředil ze všech sil, jako by ji mohl přivolat prostou silou vůle... jako nutil prostou silou vůle k činu lidi a věci ve svých románech. Cisterno, teď!

A ona vyjela, projížděla křižovatkou s pomalou stříbřitou důstojností jako mechanizovaná matrána. Ve chvíli, kdy mu zakryla ve zpětném zrcátku tmavě hnědý Plymouth, Tad šlápl Suburbanu na plyn.

2

O půl bloku dál byla odbočka vpravo, lad zabučí! a šedesátkou vyrazil krávkou ulicí, jen se modlil, aby se v tom okamžiku nikde nevynořilo nějaké dítě a nevběhlo za míčem do ulice.

Prožil ošklivou chvíli, když se zdálo, že ulice bude slepá, potom uviděl, že přece jenom může ještě jednou zabočit doprava - příčnou ulici částečně zakrýval vysoký živý plot, který patřil k domu na rohu.

Na křižovatce ve tvaru T dupl na brzdy a strhl volant vpravo, pneumatiky jenom potichu zakvílely.

Dalších sto osmdesát metrů, další odbočka vpravo a už ujížděl na plný plyn ke křižovatce se silnicí číslo dvě. Propracoval se zpátky na hlavní silnici asi o čtvrt míle výš na sever od stopky. Pokud mlékařská cisterna kryla jeho odbočku vpravo, jak doufal, potom hnědý Plymouth pořád mířil po dvojce na jih. Třeba ještě ani netušili, že se něco děje... i když Tad vážně pochyboval, že by Harrison byl tak hloupý. Manchester možná, ale Harrison ne.

Zabočil vlevo, vnikl do velmi úzké mezery mezi auty tak, že řidič Ford-ky ve frontě na jižní pruh musel dupnout na brzdy. Řidič Fordu Tadovi pohrozil pěstí, když mu Tad protřel před blatníkem, a pak už Tad zamířil zpátky ke Golciovu vrakovišti, pedál znovu sešlápnutý až k podlaze. Jestli si nějaký zatoulaný policista náhodou všimne, že nejenže překračuje omezenou rychlost, ale přímo seji snaží zničit, pak mě] smělu. Mírnější tempo si nemohl dovolit. Musel své auto, příliš velké a příliš nápadné, dostat ze silnice co nejrychleji.

K vrakovišti to bylo asi půl míle. Tad jel s očima upřenýma většinou do zpětného zrcátka a vyhlížel Plymouth. Pořád nebyl nikde vidět, když zabočoval vlevo ke Goidovi.

Pomalou projel se Suburbanem otevřenou bránou v drátěném plotě. Vybledlá červená písmena na špinavě bílém pozadí hiásala VSTUP POUZE PRO ZAMĚSTNANCE! O pracovním dni by ho skoro okamžitě zahlédli a vrátili. Byla však sobota a doba oběda.

Tad jel uličkou lemovanou rozbitými auty. nakupenými po dvou nebo i po třech na sobě. Auta úplně dole ztratila původní tvar a vypadala, že se pomalu vsakují do země. Půda byla lak zčernalá olejem, že byste nevěřili, že tu může něco růst, ale místy zahlédl uprášené trsy zeleného plevele a mohutné, micky se pohupující slunečnice, které vypadaly, jako by přežily atomovou katastrofu. Jedna velká slunečnice

prorůstala

rozbitým předním skleni pekařské dodávky, klenci ležela na zádech jako mrtvý pes. Chlupatý zelený stonek se kroutil jako uzlovatá pěst kolem sloupku volantu a druhá pěst se zachytila ozdobou na kapotě starého Ca-dilíaku, který ležel na dodávce. Tadovi se zdálo, že na něj civí jako čer-nožluté oko mrtvé příšery.

Byla to rozlehlá a lichá detroitská nekropole a Tadovi z ní naskakovala husí kůže.

Zabočil vpravo, potom vlevo. Najednou všude viděl vrabce, seděli na střechách a kufrech a umaštných vykuchaných motorech. Uviděl trojici malých ptáčků, kteří se koupali v poklici na kolo plné vody.

Neodletěli, když se blížil, ale přestali se koupat a pozorovali ho korálovými černými očima. Vrabci lemovali hranu čelního skla, které se opíralo o bok starého Plymouthu. Míjel je ve vzdálenosti jednoho metru. Nervózně zalřepetalí křídly, ale jinak se nepohnuli.

Průvodci živých mrtvých, pomyslel si Tad. Ruka mu zajela k malé bílé jizvě na čele a začala ji nervózně mnout.

Při pohledu do čehosi, co vypadalo jako díra po meteoritu v čelním skle Datsunu, který zrovna míjel, si všiml velkého eákance uschlé krve- IUI přístrojové desce.

Tu díru neudělal meteorit, pomyslel si a žaludek se mu pomalu a nepříjemně obrátil.

Na předním sedadle Datsunu sněmovali vrabci. "Co mi chcete?" zeptal se chraptivě. "Co proboha chcete?" A připadalo mu, že v duchu slyší odpověď; v duchu jako by slyšel pronikavý jednolitý hlas jejich ptačí inicligncL-: Ne. Tade - co TY chceš po NÁS? Patříme tobě. Ty/.si ten, kdo přivoiává. Ty jsi ten, kdo ví. "Vím hovno," zamumlal.

Na konci této řady bylo místo před starým modelem Cutlass Supreme - někdo mu urazil celý předeek. Zacouval se Suburbanem a vystoupil. Když se tak rozhlédl na jednu stranu úzké uličky a pak na druhou, připadal si trochu jako krysa v bludišti. Páchlo to lu olejem a pronikavějším, kyselejším puchem tekutiny z převodovky. Vládlo !u ticho, jenom od silnice Číslo dvě sem doléhalo hučení aut.

Odevšad se na něj dívali vrabci - mlčenlivé shromáždění malých hnědočerných ptáčků.

Potom všichni najednou vzletli - byly jich stovky, možná tisíc. Na okamžik se ovzduší zaplnilo drsným šustotem křídel. Proletli nebem, pak

zamířili na západ - směrem, kde ležel Castle Rock. A Tada se najednou znovu zmocnil ten svčdivý pocit... ani ne tak na kůži, jako spíš uvnitř. Snažíš se nakukovat, Georgi ?

Potichu si začal prozpěvovat písničku od Boba Dylana: "John Wesley Harding... byl přítelem chudých... cestoval s pistolí v každé ruce..."

Zdálo se, že to svědění a pálení sílí. Soustředilo se do díry v levé ruce. Možná se dokonale pletl, možná přání bylo otcem myšlenky a nic víc. ale Tadovi připadalo, že cítí vztek... a nespokojenost.

"A tak telegrafovali... jenom jméno nešířili..." prozpěvoval si Tad potichu. Vpředu na promaštěné hlině ležela zrezivělá podložka motoru jako pokroucený zbytek bizarní ocelové sochy, na kterou se nikdy nikdo nechtěl doopravdy podívat. Tad ji zvedl a vrátil se k Suburbanu a pořád si potichu prozpěvoval úryvky "Johna Wesleyho Hardinga" a vzpomínal na svého starého raývalího kamaráda stejného jména. Kdyby dokázal zakamuflovat Suburban tím, že by ho trochu otloukl, kdyby si mohl povolit dvě hodiny navíc, mohlo by to znamenat rozdíl mezi životem a smrtí pro Liz a dvojčata.

"Po celém kraji... promiň, kamaráde, ale bolí mě to víc než tebe... otevřel mnohé dveře..." Hodil podložku na dvířka spolujezdce a vyrobil v nich proláklinu velkou jako umyvadlo. Znovu zvedl podložku, obešel Suburban zepředu a mrštil jí na chladič tak tvrdě, že si natáhl rameno. Umělá hmota se rozštípla a rozletěla se. Tad otevřel kapotu a trochu ji zvedl, takže Suburban získal vzhled mrtvého rozšklebeného aligátora, což byla Gol-dova verze automobilové haute couture.

"...nikdo ale nemoh říct, Že zranil poctivého člověka..."

Znovu zvedl podložku a přitom si všiml, že mu obvaz na zraněné ruce začíná zabarvovat čerstvá krev. V tu chvíli s tím ovšem nemohl nic dělat.

"...se svou dámou po boku, vydržel stát..."

Naposledy se rozehnal a podložka proletěla předním sklem s důkladným křupnutím, které - i když to možná bylo směšné - ho zabořilo až v srdci.

Pomyslel si, že Suburban se teď dostatečně podobá vraku, aby zapadl mezi ostatní.

Tad se vydal pěšky uličkou. Na první křižovatce zabočil vpravo a zamířil zpátky k bráně a obchodu s náhradními součástkami. Když sem vjížděl, zahlédl na zdi u dveří telefonní automat. V půli cesty se zastavil a přestal zpívat. Nachýlil hlavu. Vypadal jako člověk, který se snaží zaslechnout nepatrný zvuk. Ve skutečnosti naslouchal svému tělu, zkoumat je.

Svědivé píchání zmizelo.

Vrabci zmizeli a s nimi i George Stark, aspoň prozatím. Tad se pousmál a vyrazil ostřejším tempem.

3

Po dvou zazvoněních se Tad začal potit. Jestli tam Rawlie ještě byl, měl by už telefon zvednout. Fakultní kanceláře v anglicko-matematickém křídle nebyly zas tak velké. Komu jinému by mohl zavolat? Kdo sakra zbýval? Na nikoho jiného nepřipadl.

V půlce třetího zazvonění Rawlie telefon vzal. "Haló, DeLesseps."

Tad při zvuku toho prokouřeného hlasu zavřel oči a na chvíli se opřel o studenou kovovou stěnu obchodu.

"Hafó?"

"Ahoj. Rawlie. Tady je Tad."

"Ahoj, Tade." Rawlie nevypadal nijak překvapeně, že ho slyší. "Něco jsi zapomněl?"

"Ne. Rawlie, mám problém"

"Ano." Nic víc, a nebyla to otázka. Rawlie řekl jen to slovo a pak čekal.

"Pamatuješ se na ty dva -" Tad na okamžik zaváhal, „-ty dva chlapy, co byli se mnou?"

"Ano," řekl Rawlie klidně. "Policejní doprovod."

"Zdrhl jsem jim." řekl Tad a pak se rychle ohlédl přes rameno, protože zaslechl hučení auta, které zajíždělo na udusaný plácek, jenž sloužil Goldovým zákazníkům jako parkoviště. Na okamžik si byl jist, že je to hnědý Plymouth, že ho skutečně vidí... ale bylo to nějaké zahraniční auto, a barva, která mu nejdřív připadala hnědá, byla tmavě červená, poprášena silničním prachem; řidič se tu jenom otáčel.

"Aspoň doufám, že jsem jim zdrhl." Odmlčel se. Došel až k místu, kde měl jenom dvě možnosti; buď skočit, nebo neskočit, a on neměl čas s rozhodováním otálet. Při důkladnějším pohledu však bylo jasné, že se žádné rozhodování nekonalo, protože neměl na vybranou. "Potřebuju pomoct. Rawlie. Potřebuju auto, které neznají." Rawlie mlčel.

"Říkal jsi, že kdybys pro mě mohl něco udělat, stačí říct." "Uvědomuji si, co jsem říkal," odpověděl Rawlie mírně. "Také si vzpomínám, že jsem řekl, že jestli tě ti dva muži siedonojí z ochranných důvodů, možná by od tebe bylo moudré vycházet jim co nejvíc vstříc." Odmlčel se. "Soudím, že sis mou radu patrně nevzal k srdci."

Tad mu málem řekl Nemohl jsem, Rawlie. Ten chlap, co má mou ženu a naše děli, by je zabil. Ne že by se neodvažoval Rawliemu říct, co se děje, protože by si pak Rawlie myslel, že je blázen; vysokoškolská univerzitní profesori mají mnohem pružnější názory na bláznivost než většina jiných lidí, a někdy na ni nemají vůbec žádný názor a radši lidi považují za tupé (ale přičetné), poněkud výstřední (ale přičetné), nebo velmi výstřední (ale pořád přičetné. kamaráde). Držel pusou zavřenou, protože Rawlie DeLesseps patřil k těm, kdo se drží hodnot poznaných v mládí, takže Tad by ho asi nedokázal přesvědčit vůbec ničím... a cokoli by mu řekl, mohlo by jeho zájem jenom poškodit. Ale ať byl jaký chtěl, gramatik Rawlie měl dobré srdce... byl svým způsobem statečný... a Tad věřil, že Rawlieho hodně zajímá, co se s Tadem děje, co má znamenat jeho policejní doprovod a zvláštní zájem o vrabce. Nakonec prostě došel k přesvědčení -nebo jen naději - že je v jeho nejlepším zájmu zůstat zticha.

Přesto bylo těžké čekat.

"Dobře," řekl Rawlie nakonec. "Půjčím ti svoje auto, Tade."

Tad zavřel oči a musel propnout kolena, aby se mu nepodlomila. Utřel si krk pod bradou, ruka mu zvlhla potem.

"Ale doufám, že budeš mít tolik slušnosti, že uhradíš jakékoli opravy, kdyby se mi auto vrátilo..."

poškozené," řekl Rawlie. "Jestli utíkáš před spravedlností, velmi pochybuji, že by mi pojišťovna něco vyplatila."

Jestli utíkám před spravedlností? Protože vyklouzl dozoru poldů, kteří ho prostě nemohli ochránit?

Nevěděl, jestli se tím dopouští nějakého přestupku. Byla to zajímavá otázka, později o ní bude muset

přemýšlet. Později, až nebude napůl šílený starostí a strachem.

"Víš přece, že ano."

"Mám jeStě jednu podmínku," pokračoval Rawlie.

Tad znovu zavřel oči. Tentokrát zoufalstvím. "Jakou?"

"Až bude po všem, chci všechno vědět," řekl Rawlie. "Chci vědět, proč tě skutečně zajímá význam vrabců ve folklóru a proč jsi zbledl, když jsem ti pověděl, jací jsou to psychopomповé a co mají dělat."

"Já že jsem zbledl?"

"Jako křída."

"Všechno ti budu vyprávět." slíbil Tad. Zazubil se, "Možná budeš i něčemu věřit."

„Kde jsi?" zeptal se Rawlie.

Tad mu to vysvětlil. A požádal ho, aby přijel co nejdříve.

4

Zavěsil telefon, prošel zase bránou v drátěném plotě a posadil se na Široký nárazník školního autobusu, který byl z nějakého důvodu rozštípnutý v půli. Bylo to dobré místo k čekání, pokud jste museli cekat. Od silnice byl schovaný, ale když se naklonil, viděl na prašné parkoviště před obchodem se součástkami. Rozhlížel se po vrabcích a neviděl ani jednoho - jenom velkou, tlustou vránu, která lhostejně klovala do blýskavých kusů chrómu v uličce mezi vraky aut. Z pomýšlení, že teprve před půlhodinou skončil svůj druhý rozhovor s Georgem Stárkem, se ho zmocňoval mírný pocit neskutečna. Připadalo mu, že od té chvíle uplynuly celé hodiny. Bez ohledu na úzkost, která ho nemínila opustit, byl ospalý, jako by už padla noc.

To svědivé mravenčení začalo znovu asi za čtvrt hodiny po rozhovoru s Rawliem. Zpíval si úryvky z "Johna Wesleyho Hardinga", na které si vzpomínal, a po pár minutách ten pocit pominul.

Možná je to psychosomatické, napadlo ho, ale věděl, že je to blbost. Ten pocit znamenal, že se George snaží propíchnout Tadovi do mysli klíčovou díрку, a jak si to Tad stále víc uvědomoval, byl na to i citlivější. Předpokládal, že to bude fungovat i opačným směrem. A dřív nebo později by se o to mohl i pokusit... ale to by znamenalo přivolat vrabce a na to se rozhodně netěšil. A ještě něco - když se mu naposledy podařilo do George Starka nakouknout, skončil s tužkou zapíchnutou do levé ruky.

Minuty se vlekly k nesnesení pomalu. Když jich bylo pětadvacet, Tad se začal bát, že si to Rawlie rozmyslel a nepřijede. Zvedl se z nárazníku rozpadlého autobusu a postavil se do brány mezi automobilovým hřbitovem a parkovištěm a nedbal na to, jestli ho někdo ze silnice uvidí. Začal uvažovat o tom, jestli se má odvážit stopovat.

Rozhodl, že ještě jednou zkusí zavolat k Rawliemu do kanceláře, a už byl v půli cesty k prodejně náhradních dílů, když na parkoviště zajel uprášený brouk Volkswagen. Okamžitě ho poznal, rozběhl se a trochu pobaveně si vzpomněl na Rawlieho starosti s pojistkou. Tadovi připadalo, že by mohl brouka úplně zrušit a škodu zaplatit taškou vratných láhví. Rawlie zastavil u rohu prodejny náhradních součástek a vystoupil. Tad

byl trochu překvapený, když viděl, že má zapálenou dýmku a bafá velká inr. ičtui něčclio, cu by v uzavřené mísuosii působilo nesmírně prubojně.

„Neměl bys kouřit!, Rawlie." bylo první, co ho napadlo.

"Nemel bys běhat," oplatil mu Rawlie vážně.

Chvíli se na sebe dívali a pak se překvapeně rozchechtali.

"Jak se dostaneš domů?" zeptal se Tad. Teď když přišlo na věc - stačilo prostě skočil do Rawlieho autíčka a uždět po dlouhé cestě plné zákrutů do Castle Rock - mu připadalo, že mu v konverzační zásobě zůstaly jen

"Patrně si zavolám taxi." řekl Rawlie. Zahleděl se na třpytivé hory a údolí rozbitých aut. "Myslím, že sem jezdí docela často pro chlapíky, kteří se připojují k Opěšalým velikánům."

"Aspoň ti dám pár dolaru-"

Tad vytáhl ze zadní kapsy peněženku, ale Rawlie mávl rukou. "Jsem v balíku, aspoň na učitele angličtiny o prázdninách. Určitě mám víc než čtyřicet dolaru. Je to div, že mě Vilda nechá chodit bez ochranky." S velkým potěšením zabafal z dýmky, vytáhl ji z úst a usmál se na Tada. ..Ale vezmu si od taxikáře účel a ve správné chvíli li ho předložím, Tade, žádný strach."

"Už jsem si začal myslet, že vůbec nepřijedeš."

..Zastavil jsem se u pumpy," vysvětloval Rawlie. "Vzal jsem tam pár věcí. o kterých jsem si myslel, že by se ti hodily. Tadeáší." Naklonil se zpátky do brouka (který se viditelně naklonil nalevo na pérování, které bylo buď zlomené, nebo se k tomu brzy chystalo) a po chvíli prohrabování, mumlání a bařání nových mračen smogu vytáhl papírový sáček. Podal sáček Tadovi, ten se do něj podíval a uviděl sluneční brýle a baseballovou čepici s nápisem Boston Red Sox. která mu pěkně schová vlasy. Podíval se na Rawlieho. nečekaně dojatý.

"Děkuju ti. Rawlie."

Rawlie mávl rukou a potutelně se usmál koutkem úst. "Možná že bych já měl děkovat tobě," řekl. "Už deset měsíců hledám záminku, abych toho starého smradbeha zapálil. Občas se něco naskytlo - rozvod nejmladšího syna, noc, kdy jsem prohrál padesát babek v pokeru u Torna Carrola - ale nic mi nepřipadalo dost... apokalyptické,"

"Tohle teda apokalyptické je," řekl Tad a trochu se otrásl. Podíval se na hodinky. Táhlo na jednu. Stark měl náskok nejméně hodinu, možná víc. "Musím jet. Rawlie."

"Ano - je to naléhavé, že?"

"Bohužel ano."

"Mám tu ještě něco - strčil jsem si lo do kapsy saka. abych to neztratil. Není to 7. obchodu u pumpy. Našel jsem to u sebe ve stole."

Rawlie začal metodicky prohledávat kapsy starého károvaného sportovního saka, které nosil v zimě i v létě.

"Jestli se li rozsvítí kontrolka oleje, někam zajed' a nalej do toho hrnek Sapphire," řekl a pořád lovil po kapsách- "Ten je recyklovaný. Aha! Tady to je! Už jsem si začal myslet, že jsem to nakonec nechal v kanceláři."

Vytáhl z kapsy váleček z oloupaného dřeva. Byl dlouhý asi jako Tadův. ukazovák a dutý. Na jednom konci byl zářez. Vypadal starý.

"Co je to?" zeptal se Tad a vzal si to. Ale už to věděl a cítil, jak další kus čehosi, jakkoli nepředstavitelného, zapadá na své místo.

"Je io vábnička na ptáky," odpověděl Rawlie a upřeně ho pozoroval přes dýmající hlavičku dýmky.

"Jestli si myslíš, že ti k něčemu bude, chci, aby sis ji vzal."

"Děkuju ti." Tad si zastrčil vábničku do náprsní kapsy trochu roztřesenou rukou. "Možná se mi bude hodit."

Rawlieho oči se pod houštím obočí rozšířily. Vytáhl dýmku z úst. "Nevím, nevím, jestli ji budeš potřebovat," řekl tichým, rozechvělým hlasem. "Cože?!" "Ohlédni se."

Tad se otočil, ale věděl, co Rawlie uviděl, ještě než to uviděl sám. Byly tam teď nikoli stovky vrabců, ani tisíce; mrtvá auta a dodávky uložené na deseti akrech Goldova vrakoviště byly pokryty vrabci. Byli všude... a Tad nezaslechl přilétat ani jediného.

Dva muži se na ně dívali čtyřma očima. Ptáci jim pohled opláceli dvaceti tisíci očí... možná čtyřiceti tisíci. Nevydali ani hlásku. Jenom seděli na kapotách, oknech, střechách, výfucích, náraznicích, blocích motorů, kardanových kloubech a kostrách.

"Ježíši Kriste," zachrptěl Rawlie. "Psychopompové... co to znamená, Tade? Co to znamená?"

"Myslím, že už mi to začíná být jasné," řekl Tad.

"Pane Bože." Rawlie zvedl nice nad hlavu a hlasitě zatleskal. Vrabci se nepohnuli. A Rawlie je vůbec nezajímal; dívali se jenom na Tada Beaumonta. "Najděte George Starka," řekl Tad tiše - opravdu jen trochu hlasitějším šepotem. "George Starka. Najděte ho. Let' te!"

Temná pídě

Vrabci se zvedli do kalně modrého nebe jako černé mračnu, třepotání křídel připomínalo hromobití proměněné v nejjemnější krajku a z plných hrdel Čřikali. Dva muži, kteří stáli ve dveřích obchodu s náhradními součástkami, vyběhli ven se podívat. Na nebi se jednolitá černá masa stočila a zakroužila stejně jako předchozí hejno a zamířila na západ.

Tad se na ně díval a skutečnost se na okamžik ocitla na hranici vidění, které věstilo nástup tranzu; na okamžik se minulost a současnost spojily v jedno, propletly se jako divný a nádherný prasečí ocásek.

Vrabci byli pryč.

"Bože Všemohoucí!" hulákal muž v šedých montérkách mechanika. "Viděli jste ty ptáky? Odkud se sakra všichni ti ptáci vzali?"

"Já mám lepší otázku," řekl Rawlie a díval se na Tada. Už se zase ovládal, ale bylo zřejmé, že byl silně otřesen. "Kam letí? Ty to víš, vid', Tade?"

"Ano, samozřejmě," zamumlal Tad a otevřel dveře brouka. "Taky už musím jet, Rawlie - opravdu musím. Nevím, jak ti mám poděkovat."

"Bud' opatrný, Tadeáší. Velmi opatrný. Žádný člověk neovládá prostředníky posmrtného života. Ne dlouho - a vždycky je nutné za to zaplatit."

"Budu opatrný, jak to jen půjde."

Řadicí páka brouka zaprotestovala, ale nakonec se podvolila a zaskočila. Tad už si jenom nasadil tmavé brýle a baseballovou čepici, pak zvedl ruku na pozdrav Rawliemu a vyjel.

Když zatáčel na silnici číslo dvě, zahlédl Rawlieho, jak se sune ke stejnému telefonu, který použil sám. a Tad si pomyslel: Teď MUSÍM udržel Starka mimo. Pmtoze tedmám tajemství. Možná nedokážu psychopompy ovládat, ale aspoň na chvíli mi patří- nebo já patřím jím -a on to nesmí vědět.

Zařadil dvojku a Volkswagen Rawlieho DeLessepse se začal protřásat do neprozkoumaných říší rychlostí nad padesát kilometrů za hodinu.

J-Svíiceltrři

Dva telefonáty pro šerifa Pangborna i

První ze dvou teleJbnáů, které vrátily Alana Pangborna zpět do středu událostí, přišel lesně po třetí hodině, zrovna když Tad naléval lři čtvrtiny kanystru motorového oleje značky Sapphir do Ravvlieho žíznivého Volkswagenu u pumpy v Auguste. Alan Sel právě k Nan na šálek kávy.

Sheihl Brighamová vystrčila hlavu z kanceláře dispečera a zaječela: „Alane? Máte tu telefon na účet volaného - znáte nějakého Hughha Pritcharda?"

Alan byl v mžiku zpátky. "Ano! Vezmi to!"

Vběhl do kiincclíře a zvedl telefon právě včas, aby si poslechl, jak Sheila přijímá poplatky.

"Doktor Pritchard? Doktore Pritcharde, jste tam?"

"Ano. jsem tu." Spojení bylo docela dobré, ale Alana se na okamžik zmocnily pochybnosti - ten chlap vůbec nemluvil jako sedmdesátník. Možná čtyřicátník, ale ne sedmdesátník.

„Jste ten doktor Hugh Pritchard, který pracoval v Bergenfieldu v New Jersey?"

"V Bergenfieldu, Tenaflý, Hackensacku. Englewoodu, Englewood Height.s... sakra, spravoval jsem hlavy až v Patersonu, Jste ten šerif Pangbom. který se mě snaží sehnat? Moje manželka a já jsme byli v horoucích peklech na cestě k DeviPs Knob. Museli jsme se vrátit. Mám dojem, že i moje bolesti trpí bolestmi."

"Ano, to je mi líto. Chci vám poděkovat za to, že jste zavolal, doktore. Vypadáte podle hlasu mnohem mladší, než jsem čekal."

"No. to je iajn," řekl Pritchard, "ale mel byste vidět ten zbytek. Vypadám jako aiigálor. co chodí po dvou. Co pro vás můžu udělat?"

Alan o otázce zauvažoval a rozhodl se pro opatrný přístup. Vmáčkl si telefon mezi ucho a rameno, zaklonil se v židli a na zdi se objevil průvod stínových zvířátek.

"Vyšetřuju vraždu tady v okrese Castle, v Maine," řekl. "Obětí byl místní člověk, jmenoval se Homer Gamache. Možná existuje svědek toho zločinu, ale s tím mužem je to dost ožehavá situace, doktore Pritcharde. Jsou k tomu dva důvody. Za prvý je slavnej. Za druhý vykazuje příznaky, se kterými jste se kdysi setkal. Říkám to, protože jste ho před osmadvaceti rokama operoval. Měl mozkovej nádor. Bojím se, že jestli se ten nádor znovu objevil, jeho svědectví nebude nic-"

"Tadeáš Beaumont," přerušil ho Pritchard okamžitě. "A jestli vykazuje nějaké příznaky, velmi pochybuji, že je má na svědomí obnovení toho starého tumoru."

"Jak jste poznal, že jde o Beaumonta?"

"Protože jsem mu v roce 1960 zachránil život," odpověděl Pritchard a s nevědomou arogancí dodal:

"Kdyby nebylo mě, nenapsal by jedinou knížku, protože by se nedožil dvanáctých narozenin. S j istým zájmem jsem sledoval jeho kariéru od chvíle, kdy za svůj první román skoro získal státní knižní cenu."

Stačil mi jediný pohled na fotku na obalu a věděl jsem, že je to stejný člověk. Tvář se mu změnila, ale oči zůstaly stejné. Neobvyklé oči. Zasněné, tak bych je nazval. A samozřejmě jsem věděl, že bydlí v Mamě, protože to stálo nedávno v Článku v People. Vyšel těsně předtím, než jsme odjeli na prázdniny."

Na chvíli se odmlčel a pak řekl něco tak ohromujícího a zároveň to vyslovil tak samozřejmým tónem, že Alan nebyl chvíli mocen odpovědi.

"Říkáte, že byl možná svědkem vraždy? Víte určitě, že ho ve skutečnosti nepodezříváte, že ji spáchal?"

"No... já..."

"Jenom jsem se ptal," pokračoval Pritchard, "protože lidé s mozkovými nádory často dělají velmi zvláštní věci. Zdá se, že podivnost jejich činů stoupá v přímé úměře k inteligenci postiženého muže nebo ženy. Ale ten chlapec vůbec neměl mozkový nádor, víte - aspoň ne v obvyklém slova smyslu. Byl to nezvyklý případ. Velmi nezvyklý. Od roku 1960 jsem četl jenom o třech podobných případech - o dvou z nich po odchodu do důchodu. Dělal mu běžné neurologické testy?"

"Ano."

„AT

"Byly negativní."

"To mě nepřekvapuje." Pritchard na chvíli zmlkl a pak dodal: "Vy ke mně nejste docela upřímný, mladíku, že?"

Alan přestal vytvářet stínová zvířátka a posadil se na židli rovné. "Ano, asi máte pravdu. Ale hrozně nutně potřebuju vědět, co jste tím myslel, když jste říkal, že Tad Beaumont neměl mozkovej nádor ‚v obvyklém slova smyslu‘. Víím, že existuje lékařský tajemství, a nevím, jestli můžete důvěřovat člověku, se kterým mluvíte poprvý v životě - a navíc po telefonu - aie doufám, že mi uvěříte, když vám řeknu, že jsem na Tadově straně a jsem přesvědčen, že by chtěl, abyste mi pověděl, co chci vědět. A já nemám tolik času, abych ho sháněl, aby vám zatelefonoval a dal vám svoje požehnání - potřebuju to vědět hned?" A Alan s překvapením zjistil, že je to pravda - nebo je o tom přesvědčený. Začalo se ho zmocňovat podivné napětí, pocit, že se něco děje. Něco, o čem ještě neví... ale brzy se to dozví.

"Bez problémů vám o tom případu všechno řeknu." řekl Pritchard klidně. "Často jsem si říkal, že bych se měl s Beaumontem spojit, už jenom abych mu pověděl, co se stalo tehdy v nemocnici těsně poté, co operace skončila. Měl jsem pocit, že by ho to mohlo zajímat."

"Co to bylo?"

"Dostanu se k tomu, ujišť' uji vás. Jeho rodičům jsem neřekl, co jsme při operaci objevili, protože to nebylo důležité - z praktického hlediska - a nechtěl jsem mít s nimi už nic společného. Zvlášt' s jeho otcem. Ten chlap se měl narodit v jeskyni a celý život iovit mamuty. Tehdy jsem se rozhodl, že jim řeknu, co chtějí slyšet, a zbavím se jich co nejdřív. Potom samozřejmě zapracoval čas. Člověk ztrácí s pacienty kontakt. Napadlo mě, že bych mu měl napsat, když mi Helga ukázala jeho první knihu, a pak mě to napadlo ještě několikrát, ale měl jsem taky pocit, že by mi třeba nevěřil... nebo by ho to nezajímalo... nebo že by si mohl myslet, že jsem cvok. Neznám žádné slavné lidi, ale lituju je - mám podezření, že jejich životy jsou defenzivní, rozvrácené, plné strachu. Připadalo mi lehčí nechat spící psy ležet. A teď tohle. Jak by řekli moji vnuci, je to slupka."

"Co tehdy Tadovi bylo? Co ho k vám přivedlo?"

"Výpadky paměti. Bolesti hlavy. Fantomové zvuky. A nakonec -"

"Fantomové zvuky?"

"Ano - ale musíte mě nechat vyprávět po mém. šerife." Alan znovu zaslechl v jeho hlase bezděčnou aroganci.

"Dobře."

"Nakonec došlo k záchvatu. Všechny problémy způsoboval malý útvar v předním laloku mozkovém. Operovali jsme v domnění, že jde o nádor. Z nádoru se vyklubalo dvojče Tada Beaumonta."

"Cože!"

"Ano, je to tak." Zdálo se, že Pritcharda nefalšovaný šok v Alanově hlase docela potěšil. "Není to zas tak výjimečné - dvojčata jsou Často absorbována in ulero a ve vzácných případech není absorpce úplná - ovšem lokalizace byla nezvyklá, stejně jako obnovení růstu cizorodé tkáně. Taková tkáň skoro vždy zůstává inertní. Podle mého názoru Tadovy problémy mohl způsobit časný nástup puberty."

"Počkejte," řekl Alan. "Počkejte chvíli." Jednou nebo dvakrát v knihách četl výraz "mozek mu běžel na plné obrátky", ale poprvé takový pocit zažíval sám na sobě. „Vy mi říkáte, že Tad byl z dvojčat, ale že... nějak... nějak svého bratra snědl?"

"Nebo sestru," přisvědčil Pritchard. "Ale mám podezření, že to byl bratr, protože jsem přesvědčen, že v případě dvou vaječných dvojčat je absorpce mnohem vzácnější. Je to podloženo statistickou frekvencí, nikoli nezvratnými fakty, ale věřím tomu. A jelikož jednovaječná dvojčata jsou vždy stejného pohlaví, odpověď na vaši otázku zní ano. Jsem přesvědčen, že plod Tad Beaumont kdysi v matčině lůně snědl svého bratra."

"Ježíši," zašeptal Alan. Nevzpomínal si, že by někdy v životě slyšel něco tak strašného - a tak nepřijatelného.

"Zdá se, že vás to pobouřilo," řekl doktor Pritchard vesele, "ale 10 skutečně není nutné, jakmile si tu záležitost zasadíte do správných souvislostí. Nemluvíme o Kainovi, který se pozvedl a zabil Ábela kamenem. Tohle nebyla vražda; prostě zde funguje nějaký biologický zákon, kterému nerozumíme. Třeba Spatný signál, který spouští něco v matčině endokrinním systému. Nemluvíme dokonce ani o plodech, přísně vzato; v době absorpce existovaly v lůně paní Beaumontové dva shluky tkáně, nejspíš nebyly ani humanoidní. Živí obojživelníci, jestli chcete. A jeden z nich - ten větší, silnější - se prostě vplazil na slabšího, obklopil ho... a vtělil ho do sebe."

"Připomíná mi to nějaké hnusnej hmyz," zamumlal Alan.

"Skutečně? Možná ano. trochu. Každopádně ta absorpce nebyla úplná. Kousek z dnihého dvojčete si zachoval integritu. Tato cizorodá tkáň -nevím, jak jinak ji nazvat - skončila zarostlá v tkáni, ze které byl nakonec

mozek Tadeáše Beaumonta. A z nějakého důvodu se zaktivizovala krátce poté, co chlapec překročil jedenáctý rok. Začala růst. Neměla ovšem žádné místo. Proto bylo nutné vyříznout ji jako bradavici. Což jsme učinili, a s velkým úspěchem."

"Jako bradavici," opakovat Alan zhnuseně a fascinovaně.

Hlavou tnu vířily všechny možné myšlenky. Byly to temné myšlenky, temné jako netopýři v opuštěné kostelní věži. Jedna byla docela souvislá: Onjedvnu lidma- VŽDYCKY byl dvěma lidma. Takové} je určitě kazdej muž nebo žena, kletí se živí fantazií. Musí být tím, kdo existuje v normálním světě... a tím, který ty světy tvoří. Jsou dva. Vždycky nejmíň dva.

"Tak nezvyklý případ bych si zapamatoval v každém případě," říkal Pritchard, "ale těsně předtím, než se chlapec probudil, se stalo něco, co bylo snad ještě méně obvyklé. Něco, co mi nepřestalo vrtat hlavou."

"Co to bylo?"

"Malý Beaumont slyšel před každým záchvatem bolesti hlavy ptáky," řekl Pritchard. "To samo o sobě nebylo neobvyklé; je to doložený příznak v případech mozkového nádoru nebo epilepsie. Říká se lomu syndrom sensorického prekuizoru. Ale těsně po operaci došlo k podivné příhodě, která se týkala skutečných ptáků. Na bergenfieldskou okresní nemocnici v podstatě zaútočili vrabci."

"Jak to myslíte?"

"Zní to absurdně, že?" Zdálo se, že Pritchard má sám ze sebe radost. "O takových věcech bych vůbec nemluvil, jenomže tato byla neobyčejně pečlivě zdokumentována. Dokonce se o ní objevil článek na první straně bergenfieldského Kurýra, i s fotografií. Těsně po druhé hodině odpolední dvacátého osmého října 1960 neobvykle velké hejno vrabců vletělo do západní části okresní nemocnice. To byla ta část, kde se tehdy nacházela jednotka intenzivní péče a samozřejmě tam po operaci ležel malý Beaumont. Vrabci rozbili spoustu oken a údržbáři po té příhodě odklidili víc než tři stovky mrtvých vrabců. V článku v Kurýru citovali jednoho ornitologa, jak si vzpomínám - zdůraznil, že západní strana budovy byla skoro celá prosklená, a měl teorii, že ptáky možná přivábilo jasné sluneční světlo, které se ve skle odráželo."

"To je blbost," vyhrkl Alan. "Ptáci vletí do skla, jenom když ho nevidí."

"Jsem přesvědčen, že reportér, který s ním rozhovor vedl, se o tom také zmínil, ale ornitolog zdůraznil, že ptáci v hejnu patrně disponují jakousi skupinovou telepatí, která spojuje jejich jednotlivé mysli dojedná -jestli

se dá říct, že ptáci mají mysl. Trochu jako u mravenců. Říkal, že jestli se jeden vrabec rozhodl vletět do skla, ostatní ho nejspíš prostě následovali. Nebyl jsem v nemocnici, když se to stalo - dokončil jsem

operaci malého Beaumonta, zkontroloval jsem, jestli jsou jeho vitálky stabilní -"

"Vitálky?"

"Vitální funkce, šerife. Pak jsem odjel hrát golf. Ale jak jsem pochopil, vyděsili ti ptáci půlku nemocnice k smrti. Dva lidi pořezaly letící střepiny skla. Mohl bych tu ornitologovu teorii přijmout, ale pořád mi v hlavě něco nesedělo,, protože jsem věděl o tom sensorickém prekurzoru mladého Beaumonta, víte. Nešlo jen tak o nějaké ptáky. ale o určité ptáky vrabce."

„Vrabci znovu letí," zamumlal Alan nepřítomně a plný hrůzy.

"Promiňte, nerozuměl jsem, šerife."

"To nic. Pokračujte."

"Příští den jsem se ho vyplaval na jeho symptomy. Někdy dojde u sensorických prekurzorů k lokální amnézii po operaci, která odstraní jejich příčinu, ale v tomto případě nenastala. Pamatoval si je dokonale. Viděl ty ptáky, stejně jako je slyšel. Ptáci byli všude, říkal, všude po domech a trávnících a ulicích v Ridgeway, což byla čtvrť Bergenfieldu, kde bydlel.

Zajímalo mě to natolik, že jsem si prošel jeho záznamy, a porovnat je se zprávami o té příhodě. Hejno vrabců narazilo do nemocnice asi ve dvě hodiny pět minut. Chlapec se probudil ve dvě deset. Možná o něco dřív." Pritchard se odmlčel a pak dodal: "Vlastně jedna sestra z jednotky intenzivní péče je přesvědčená, že ho probudil zvuk tříštěného skla."

"Páni," výdech! Alan potichu.

"Ano," řekl Pritchard. "Páni to přesně vystihuje. Nemluvil jsem o té věci celé roky, šerife Pangborne. Je vám to k něčemu?"

"Nevím," odpověděl Alan upřímně. "Možná. Doktore Pritcharde, možná jste to nedostal celé - chci říct, jestli jste to nedostal celé, možná to začalo znovu růst."

"Říkal jste, že byl na testech. Byl i na tomografu?"

"Ano."

"A samozřejmě i na rentgenu."

"Mhm."

"Jestli byly testy negativní, tak je to tím, že není nic, co by mohly ukázat. Co se mě týče, jsem přesvědčen, že jsme to celé dostali."

"Děkuju vám, doktore Pritcharde." Měl trochu problémy s výslovností; rty měl necitlivé a cizí.

„Povíte mi trochu podrobněji, co se stalo, až tu záležitost vyřešíte, šerife? Byl jsem k vám velmi upřímný a zdá se, že bych mohl oplátkou žádat malou laskavost. Jsem velmi zvědavý."

"Udělám to, jestli to půjde."

"Nic víc ani nežádám. Teď vás pustím zase zpátky k práci a já se zase vrátím ke svým prázdninám."

"Doufám, že se vám a vaší manželce daří dobře."

Pritchard vzdychl. "Ve svém věku musím vynakládat stále větší úsilí, abych se měl aspoň průměrně, šerife. Strašně rádi jsme jezdili kempovat, ale myslím, že příští rok zůstaneme doma."

"No, rozhodně oceňuju, že jste si udělal čas a zavolal mi."

"Bylo mi potěšením. Stýská se mi po práci, šerife Pangborne. Nikoli po mystice chirurgie - ta nič nikdy moc nebrala - ale po tajemství. Tajemství myslí. To bylo velmi vzrušující."

"Asi ano," souhlasil Alan a myslel si, že by byl moc šťastný, kdyby v jeho životě zrovna teď bylo trochu méně duševních tajemství. "Ozvu se vám, až a jestli se věci... vyjasní."

"Děkuju vám, šerife." Odmlčel se a pak řekl: "Vám ta věc dělá velké starosti, že?"

"Ano. To máte pravdu."

"Chlapec, kterého si pamatuji, byl velmi příjemný. Plachý, ale příjemný. Jaký je z něj muž?"

"Dobřej, aspoň myslím," řekl Alan. "Drobet chladnej, možná, a drobet otažitej. ale přesto dobřej." A opakoval: "Aspoň myslím."

"Děkuju vám. Už vás nechám pracovat. Sbohem, šerife Pangborne."

Ozvalo se cvaknutí a Alan pomalu zavěsil sluchátko. Opřel se v židli, siožiJ ohebné ruce a nechal velkého černého ptáka pomalu proletět po skvrně slunečního světla na zdi kanceláře. Na mysl mu vytanula věta z Čaroděje ze země Oz a nenechala se zahnat: "Věřím ve strašidla, věřím ve strašidla, věřím, věřím, věřím ve strašidla!" To byl Zbabělý lev, ne?

Otázka zněla, čemu věřil on?

Lehčí pro něj bylo vzpomenout si na věci, kterým nevěřil. Nevěřil, že Tad Beaumont někoho zabil. Nevěřil ani, že Tad napsal tu nesrozumitelnou větu na zed'.

Tak jak se tam dostala?

Jednoduše. Starej doktor Pritchard prostě odletěl na východ z Fort La-ramie, zabil Fredericka Clawsona, napsal mu na zed' VRABCI ZNOVU

LETÍ, pak odletěl z D. C. do New Yorku, vyloupl Miriam Cowleyový zámek svým oblíbeným skalpelem a totéž provedl s ní. Operoval je. protože se mu stýská po tajemství chirurgie.

Ne. jistěže ne. Ale Pritchard nebyl jedinej. kdo věděl o Tadově - jak tomu říkal? - sensorickým prekiirzoru. Nebylo to v tom Článku v Peopie, to je fakt, ale -

Zapomínáš na otisky prstů a hlasový otisky. Zapomínáš na Tadův a Lizin klid, samozřejmý přesvědčení, že George Starkje skutečnej; ze je ochotnej vraždit, aby ZŮSTAL skutečnej- A ty se teď sakra snaž neobírat se faktem, Že začínáš věřit, ze by to všechno mohla být pravda. Mluvil jsi s nimi o tom, jak bláznivý by bylo věřit nejen v pomstychlivýho ducha, ale navíc v ducha muže, kterej nikdy nežil. Ale spisovatelé třeba PŘ IVO LÁVAJÍ duchy; taky herci a umělci jsou jedinými obecně přijímanými médii v naší společnosti. Vytvářejí světy, který nikdy nebyly, zalidňují je lidma, kteří nikdy neexistovali, a pak nás zvou, abychom se k nim v jejich fantazírování připojili. A my to děláme, ne? Ano. PLATÍME jim za to. Alan si pevně propletl ruce, natáhl malíčky a vyslal na let přes osluněnou zed' mnohem menšího ptáčka. Vrabce.

Nedokážeš vysvětlit hejno vrabců, který skoro před třiceti lety narazilo do bergenfieldský okresní nemocnice, stejně jako nedokážeš vysvětlit, jak můžou mít dva lidi stejný otisky prstů a siejný hlasový otisky, ale teď víš, že Tad Beaumont se dělil o matčino luno ještě s někým. S nějakým cizincem.

Hugh Pritchard se zmínil o časném nástupu puberty.

Alan Pangbom najednou zjistil, že ho zajímá, jestli růst cizí tkáně časově nesouhlasí ještě s něčím jiným. Zajímalo ho, jestli tkáň nezačala růst ve stejné době, kdy Tad Beaumont začal psát.

2

Interkom na stole pípl, až se lekl. Byla to znovu Sheila. "Na lince jedna je Mazavka Martin, Alane. Chce s vámi mluvit." "Mazavka? Co sakra chce?" "Nevím. Nechtěl mi to říct." "Ježíši," vzdychl Alan. "To mi dneska chybělo." Mazavka měl velký kus pozemku u městské silnice číslo dvě, asi čtyři míle od Castleského jezera. Bývala to kdysi prosperující mlékařská farma, ale to bylo v dobách, kdy se Mazavkovi říkalo jeho křestním jménem Albert a kdy byl dosud pánem sklenice s whiskou a ne naopak. Jeho děti byly velké, manželka mu dala vale před deseti lety a teď Mazavka vládl sárn asi sedmadvaceti akrům polí, která se pomalu, ale jistě měnila v divočinu. Na západní straně jeho pozemků, kde se silnice Číslo dvě vinula směrem k jezeru, stál dum a chlív. Chlív, který byl kdysi domovem pro čtyřicet krav, byl ohromná budova, se střechem už přešedlou, oprýskanou malbou, s okny většinou zabeđenými lepenkou. Alan a Trevor Hartlan-dovi. hlavní hasiči Castle Rock, už nějaké čtyři roky čekali, že Martinův dum, Martinův chlív nebo obojí najednou lehne popelem.

"Mám mu říct, že tu nejste?" zeptala se Sheila. "Zrovna přisel Clut -mohla bych to přepojit k němu."

Alan o tom skutečně chvilku uvažoval, potom vzdychl a zavrtěl hlavou. "Promluvím s ním, Sheilo. Díky."

Zvedl telefon a zapasoval si sluchátko mezi ucho a rameno. "Šéf Pangborn?" "Tady šerif, ano."

"Tady Mazavka Mariin, jsem venku na dvojce. Možná tu máte problém, šéfe."

"Jo?" Alan si přitáhl druhý telefon na stole blíž k sobě. Byla to přímá linka do ostatních kanceláří na radnici. Špička prstu mu jezdila po hranatém tlačítku s číslem čtyři. Stačilo, aby zvedl sluchátko a zmáčkl knoflík, a dostal by Trevora Hartlanda. "Jakej problém?"

"No, šéfe. ať se poseru, esli tomu rozumím. Nazval bych to Velká automobilová loupež, kdyby to bylo auto. kerý znám. Ale nebylo. V životě jsem ho neviděl. Ale stejně mi vyjelo přímo z chlíva." Mazavka mluvil protahovaným a trochu směšným mainským přízvukem, který dělal z prostého slova jako chlív něco, co znělo jako zapištění: chlívív.

Alan zatlačil místní telefon zpátky na místo. Blázný a opilce Bůh ochraňuje - to je skutečnost, o které se častokrát za léta policejní práce přesvědčil - a zdálo se, že Mazavkův dum a chlív pořád stojí, přestože tam měl ve zvyku odhazovat hořící cigarety, a nejen tam, ale všude, když měl v hlavč. Teď jenom slučí,

pomyslel si Alan, když budu seděl, dokud mi nevysvětlí, co je to za problém. Potom se rozhodnu - nebo se o to pokusím - jestli ten problém existuje ve skutečném světě nebo jenom v tom, co zbylo Mazavkovi; mozku.

I

Přistihl své ruce, jak nechávají létat po zdi dalšího vrabce, a přinutil je klesnout na stůl.

"Jaký auto ti to vyjelo z chléva, Alberte?" zeptal se Alan trpělivě. Skoro všichni v Rock říkali Albertovi Mazavko (včetně Alberta) a Alan to možná taky zkusí, až pobude ve městě dalších deset let. Nebo možná dvacet.

"Zrovna jsem vám řekl, že jsem ho v životě neviděl," vyjel Mazavka Martin tónem, který říkal ty blbče pitoměj tak jasně, že to mohl říct rovnou a nahlas. "Proto vám volám, šéfe. Určitě to nebylo žádný z mejch."

Alanovi se konečně začalo v hlavě něco rýsovat. Bez krav, dětí a manželky nepotřeboval Mazavka Martin moc peněz - půda nebyla ničím zatížená, když ji po otci zdědil, jen daněmi. Pokud Mazavka nějaké peníze viděl, pak pocházely z různých podivných zdrojů. Alan se domníval, vlastně to skoro věděl, že každých pár měsíců se k senu v Mazavkově stodole připojí nějaký ten žok marihuany, a to byl jenom jeden Mazavkův drobný švindlík. Čas od času přemýšlel o lom, že by se měl vážně pokusit na Mazavku došlápnout za držení drog s úmyslem prodávat, ale pochyboval, že Mazavka trávu někdy kouřil, nemluvě o tom, že by měl dost chytrosti, aby ji prodával. Nejspíš jenom občas shrábl stovku nebo dvě za poskytnutí skladového prostoru. A dokonce i v tak malém městečku jako Castle Rock byly důležitější věci na práci než zavírání ochlastů za držení trávy.

Další Mazavkova skladová služba - tentokrát aspoň legální - spočívala v tom, že nechával letním hostům u sebe ve stodole auta. Když Alan poprvé přijel do města, Mazavkova stodola fungovala jako normální garáž k pronajmutí. Mohli jste tam zajít a vidět i patnáct aut - většinou patřila lidem, kteří měli letní domy u jezera - a ta auta stála v místech, kde kdysi zimovaly krávy. Mazavka vytloukl přepážky, aby dostal jednu velkou garáž, a auta tam čekala dlouhé měsíce přes podzim, a zimu v měkkých stínech provoněných senem, nárazník na nárazníku, bok u boku, až jim zářivý lak zmatněl neustálým spadem starých plev z půdy.

Postupem času Mazavkovo podnikání v tomto oboru prudce upadlo. Alan předpokládal, že se prolákly Mazavkovy ležérní kurácké zvyky, a to stačilo. Nikdo nechtěl přijít o auto při požáru chléva, i když to byla jenom stará kraksna, kterou jste používali na různé letní pojiždění. Když byl Alan u Mazavky naposled, viděl ve chlévě jenom dvě auta: T-Bird ročník padesát devět Ossieho Brannigana - auto, které by bylo veteránem, kdyby nebylo tak prorezlé a omlácené - a starý Ford Woody Tada Beaumonta. Znovu Tad.

Dneska se zdálo, že všechny cesty vedou k Tadu Beaumontovi.

Alan se v židli narovnal, nevědomky si přitáhl telefon blíž.

"Nebyla to stará Fordka Tada Beaumonta?" zeptal se Mazavky. "Víte to jistě?"

"Jasně že lo viní jistě. Nebyla to žádná Fordka a jsem si sakra jistej, že to nebyla žádná Woodka. Bylo to černý Toronado."

Alanovi projel mozkiem další zášleh... ale nevěděl pořádně proč. Někdo mu něco říkal o černém Toronadu a nebylo to dávno. Nemohl si vzpomenout, kdo to byl a kdy to bylo, teď ne... však se mu to časem vybaví.

"Zrovna jsem byl v kuchyni, dělal jsem si limonádu pro osvěžení," pokračoval Mazavka, "když jsem zahlídl to auto couvat z chléva. Jako první mě napadlo, jak je to možný, když žádný lakový auto nemám. Jako druhý mě napadlo, jak to, že se tam vůbec někdo dostal, když mám na dveřích do chléva pořádný zámek a klíč mám jenom já."

"Co ti lidi, kteří auta u vás mají? Ti klíče nemají?"

"Ne, pane!" Zdálo se, že takový nápad Mazavku urazil.

"Poznávacího čísla jste si náhodou nevšiml, co?"

"To teda sakra všim!" zařval Mazavka. "Mám přece v kuchyni na okně ty pitomý starý brejle, ne?"

Alan, který chodil na inspekce s Trevorem Hartlandem do chléva, ale nikdy nebyl o Mazavky v kuchyni (a nemel ani v úmyslu takovou návštěvu v brzké době vykonat, díky) řekl: "Aha. Brejle. Na nejsem

zapomněl."

"No, já teda ne!" řekl Mazavka spokojeně a bojovně. "Máte tužku?"

"Jasně, Alberte."

"Šéfe, proč mi neříkáte Mazavko jako všichni ostatní?"

Alan vzdychl. "Tak jo, Mazavko. A když už jste u toho, proč mi neříkáte šerife?"

"Jak ráčíte. Tak chcete to číslo nebo ne?"

"Poslouchám."

"Tak hlavně, byla to mississippiská značka," řekl Mazavka z nějakého důvodu triumfálně. "Co si o tomhle sakra myslíte?"

Alan nevěděl přesně, co si o tomhle myslí..., až na to, že mu hlavou projel třetí záblesk, ještě jasnější než předešlé. Toronado. A Mississippi. Něco o Mississippi. A nějaké město. Oxford? Byl to Oxford? Jako to dvojměstí kousek odtud?

"Nevím," rekt Alan a potom, protože měl za to, že to Mazavka chce slyšet: "Vypadá to zatraceně podezřele."

"Ať se propadnu, esli nemáte pravdu!" zajásal Mazavka. Potom si odkašlal a znovu nasadil věčný tón.

"Tak jo. Mississippi číslo 62284. Máte to, šéfe?"

"62284."

"62284, jó, můžete lo rovnou rozhlásit do éteru. Podezřelý! No jó! Přesně to jsem si myslel. Ježíš zpucnul plechovici fazolí!"

Představa Ježíše, jak se láduje plechovkou fazolí značky B&M. přiměla Alana znovu na okamžik zakrýt mluvítko.

"Tak co," pokračoval Mazavka, "co teď podniknete, šéfe?"

Pokusím se vyváznout z tyhle konverzace bez úhony na rozumu, pomyslel si Alan. To udělám ze vSeho nejdřív. A potom se pokusím vzpomenout! si, kdo se zmiňoval -

Došlo mu to v záblesku studeného světla, při kterém mu na pažích naskočila husí kůže a vypjala mu maso na zátylku jako kůži bubnu.

Při tom telefonátu s Tadem. Chvilí poté. co ten šílenec volal zbytu Miriam Cowleyové. Tu noc. kdy začalo to zabíjení ve velkém.

Slyšel, jak Tad říká: Přestěhoval se z New Hampshiru do Oxfordu v Mississippi se svou matkou... ztratil svůj jižanský přízvuk, až na nepatrné stopy.

Co ještě Tad říkal, když do telefonu popisoval George Starka?

Poslední věc: možná jezdí v černém Toronadu. Nevím, který rok výroby. Každopádně v jednom z těch starých, co mají pod kapotou nadupáno. V černém. Možná ;>íá mixsissippiskou poznávací značku, ale nepochybně je mění.

„Nejspíš měl trochu napilno, aby to udělal," zamumlal Alan. Po těle mu pořád naskakovala husí kůže jako tisíce drobných nožiček.

"Co ste říkali, šéfe?"

"Nic, Alberte. Mluvím sám se sebou."

"Moje máma říkávala, že to znamená, že máte na cestě prachy. Možná bych to měl taky začít provozovat."

Alan si najednou vzpomněl, že Tad dodal ještě něco - poslední podrobnost.

"Alberte-"

"Říkejte mi Mazavko, Šéfe. Už sem vám to fikal."

"Mazavko, mělo to auto. který jste viděl, na nárazníku nějakou nálepku? Možná jste si všiml-"

"Jak to sakra víte? Máte tu káru na horkým seznamu, šéfe?" vyptával se Mazavka dychtivě.

"Vykašlete se na otázky, Mazavko. To je policejní záležitost. Viděl jste, co jsem říkal?"

"Jasně že jo," přisvědčil Mazavka Martin. "HAJZL PAR EXCELLENCE, to tam stálo. Věřil byste tomu?"

Alan pomalu zavěsil, věřil tomu, ale fikal si, že to nic nedokazuje, vůbec nic... až na to, že Tad Beaumont byl možná chytřej jako opice. Bylo by prostě nebetyčná hloupost myslet si, že to, co Mazavka viděl, dokazuje něco... no, něco nadpřítvzenýho, když už nemá lepšÍ slovo.

Potom si vzpomněl na hlasové otisky a otisky prstu, vzpomněl si na stovky vrabců, narážejících do oken bergenfieldské okresní nemocnice a přemohl ho záchvat nezvládnutelné zimnice, který trval skoro celou minutu.

3

Alan Pangborn nebyl zbabělec ani pověřivý venkovan, který dělá znamení proti uhranuli, kdykoli vidí vrány, a nepouští těhotné ženské k čerstvému mléku ve strachu, že by se srazilo. Nebyl vesnický balík; nepodléhal vemlouvání městských Šizuňků, kteří lacino prodávali slavné mosty; nebyl prostě včerejší. Věřil v logiku a rozumná vysvětlení. Takže počkal, až třesavka přejde, potom si před sebe přitáhl příruční kartotéku a našel Tadovo telefonní číslo. S trpkým pobavením si všiml, že číslo na kartičce a číslo v jeho hlavě souhlasí. Bylo zřejmé, že mu zdejší význačný "ten spisovatel" uvízl v hlavě - aspoň někde v koutku - hlouběji, než tušil.

V tom nule musel být Tad. Když člověk vyřadí všechny ty cvokaňny, jaká jiná možnost zbývá? Tad auto popsal. Jak že se jmenovala ta stará rozhlasová soutěž? Poznej to a je to tvé?

Na bergenfieldskou okresní nemocnici skutečně zaútočili vrabci.

A byly tu další otázky - bylo jich příliš mnoho.

Tad a jeho rodina byli pod ochranou mainské státní policie. Kdyby se rozhodli sbalit se a přijet sem na víkend, chlupci od policie by mu zavolali - částečně proto, aby ho poplašili, částečně ze zdvořilosti. Ale policisté by se snažili Tada od takového výletu odradit, když už si zvykli na rutinní ostrahu v Ludlow. A kdyby ten výlet byl momentálním nápadem, tím spíš by se mu to snažili rozmluvit.

Potom tu byla věc, kterou Mazavka neviděl - doprovodné auto nebo auta, která by byla Beaumontovým přidělena, kdyby se přece jenom rozhodli nasadit si toulavé boty... což mohli udělat; nakonec nebyli vězni.

Lidé s mozkovými nádory často dělají velmi zvláštní věci.

Jestli to bylo Tadovo Toronado a jestli si Tad pro ně k Mazavkovi zašel a jestli byl sám, vedlo to k závěru, který Alanovi vůbec nebyl po chuti, protože si Tada jistým způsobem oblíbil. Ten závěr zněl, že Tad rodině a svým ochráncům úmyslně utekl.

Přesto by mi i tak měla policie zavolat. Vyhlásili by pátrání a věděli by zatraceně dobře, že tohle je místo, kde by se mohl vyskytovat.

Vytočil číslo Beaumontových. Zvedli to při prvním zazvonění. Odpověděl hlas, který neznal. Což znamenalo, že pouze nedokázal přiřadit k tomu hlasu jméno. To, že mluví s policistou, bylo patrné z první slabiky.

"Haló, dům Beaumontových."

Ve střehu. Připraveni zaklínit do příští odmlky otázku, jestli ten hlas bude náhodou správný... nebo nesprávný.

Co se stalo? uvažoval Pangborn a vzápětí: Jsou mrtví. Ten, kdo tam venku pobíhá, zabil celou rodinu stejně rychle, bez námahy a nemilosrdně jako ostatní. Ochrana, výslechy, sledovací zařízení., to všechno bylo k ničemu.

Když odpovídal, v hlase se mu neobjevil z těchto myšlenek ani náznak.

"Tady je Alan Pangborn." řekl suše. "Šerif, okres Castie. Volal jsem Tadu Beaumontovi. S kým mluvím?" Odmika. Potom ten hlas odpověděl: "Tady je Steve Harrison, šerife. Mainská státní poiiicie. Chtěl jsem vám volat. Měl jsem to udělat už nejmíň před hodinou. Ale tady... tady se všechno zesralo až na půdu. Můžu se zeptat, proč voláte?"

Bez rozmýšlení - to by jeho odpověď určitě změnilo - Alan zalhal. Udělal to, aniž se zeptal sebe sama, proč to dělá. To přijde později.

"Chtěl jsem jenom zkontrolovat Tada," řekl. "Nemluvili jsme spolu už nějakou dobu a chtěl jsem vědět, jak se jim vede. Asi se vyskytl problém."

"Problém tak velikej, že byste tomu neuvěřil," řekl Harrison chmurně. "Dva moji muži jsou mrtví. Jsme si celkem jistí, že to udělal Beaumont."

Jsme si celkem jistí, že to udělal Beaumont.

Zdá se, že podivnost činů roste v přímé úměře k inteligenci postiženého muže nebo ženy.

Alan cítil, jak se mu dějá vu nejen vkrádá do mysli, ale přímo mu pochoduje celým tělem jako

nepřátelská armáda. Tad, vždycky se to vrátilo kTadovi. Samozřejmě. Byl inteligentní, byl zvláštní, a jak sám přiznal, trpčí příznaky, které ukazovaly na mozkový nádor.

Ten chlapec vůbec neměl mozkový nádor, víte.

Jestli se testy ukázaly negativní, pak proto, že neměly co ukázat.

Zapomeň na nádor. Ted' budeš přemýšlet o vrabcích - protože vrabci znovu letí.

"Co se stalo?" zeptal se policisty Harrisona.

"Rozřezal Torna Chattertona aJacka Eddingse skoro na kusy, to se stalo!" zařval Harrison a polekal Alana silou svého vzteku. "Vzal s sebou rodinu a já toho hajzla chci."

"Co... jak utekl?"

"Nemám čas se pouštět do výkladů," odsekl Harrison. "Je to k pláči a k posrání, šerife. Jel v Červenošedým Chevroletu Suburban, což je úplná velryba na kolečkách, ale myslím, že to auto někam strčil a přesedlal. Má tam u vás letní dům. Víte, kde a jak to tam vypadá, že?"

"Ano," řekl Alan. Mozek mu jel na plné obrátky. Podíval se na hodiny na zdi a viděl, že je asi tak patnáct čtyřicet. Čas. Vždycky se to vrátí k času. A uvědomil si, že se Mazavky Martina nezeptal, v kolik hodin viděl Toro-nado ze svého chléva vyjždět. Tehdy mu to nepřipadalo důležité. Ted' ano. "V kolik jste ho ztratili, Harrisone?"

Měl dojem, že úplně cítí, jak Harrison nad tou otázkou zuří, ale když odpověděl, mluvil bez zlosti i omlouvání. "Kolem půl jedné. Chvilí mu trvalo, než vyměnil auto, a to určitě udělal, a potom zajel do domu v Ludlow-"

"Kde jste ho ztratili? Jak daleko od domu?"

"Šerife, rád bych vám odpověděl na všechny otázky, ale není Čas. Jde o to, že jestli míří tam k vám - a tak to vypadá, jenomže je to blázen, takže člověk nikdy neví - tak ještě nedorazil, ale bude tam brzo. On a celá jeho rodina, krucinál. Bylo by fajn, kdybyste tam na něj čekali s pár chlupama a pořádně ho přivítali. Jestli ho tam zmerčíte, zavolejte Henryho Paytona z oxlbrdské policejní stanice a my vám pošleme víc záloh, než jste viděl za celý život. Za žádných okolností se ho nepokoušejte zatknout sám. Předpokládáme, že vzal manželku jako rukojmí, pokud už není mrtvá, a to platí dvojnásob o dětech."

"Ano, musel vzít manželku násilím, když zabít ty policisty ve službě, že?" souhlasil Alan a přistihl se, že si myslí: Ale ty bys je do toho s chutí namočil, kdybys mohl, že? Protože jsi dávno rozhodnutý a nebudeš svůj

náz.or měnit. Sakra, chlape, ty ani nechceš myslet, dokud krev na tvých kamarádech neuschne.

Chtěl se zeptat na deset věcí a odpovědi by nejspíš měly za následek dalších čtyřicet otázek - ale Harrison měl v jedné věci pravdu. Nebyl čas.

Chvilku váhal, strašně moc se chtěl Harrisona zeptat na nejdůležitější věc ze všech, chtěl se zeptat na klíčovou věc: byl si Harrison jistý, že Tad měl čas odjet domů, zabít hlídku a sbalit rodinu, to všechno dřív, než dorazily první posily? Ale položit takovou otázku by znamenalo drásat bolavou ránu, se kterou se ted' Harrison snažii vypořádat, protože v té otázce se skrýval nelichotivý, nezvratný závěr: Ztratili jste ho. Nějak jste ho ztratili. Měli jste úkol a posrali jste ho.

"Můžu se na vás spolehnout, šerife?" zeptal se Harrison a hlas už nezněl zlostně, jenom unaveně a vyčerpaně a Alanovi usedalo srdce.

"Ano. Můžu to tam mít pod palcem skoro hned."

"Jste prima chlap. A spojte se s oxfordskou stanicí?"

"Určitě. Henry Payton je můj přítel."

"Beaumont je nebezpečnej. šerife. Velmi nebezpečnej. Jestli se tam ukáže, dejte si bacha."

"Dám."

"A průběžně mě informujte." Harrison se ani nerozloučil a přerušil spojení.

4

Jeho mysl - ta část, která se zaměstnávala protokolem - se probudila a začala se vyptávat... aspoň se o to snažila. Alan se rozhodl, že nemá na protokol čas. V žádné jeho podobě. Jednoduše si nechá všechny možné obvody otevřené a bude pokračovat. Měl pocit, že věci dospěly k bodu, kde se některé obvody brzy začnou samy uzavírat.

Aspoň zavolej některý svoje lidi.

Ale do toho se mu moc nechtělo. Norris Ridgewick, ten, kterého by zavola, měl volno a nebyl ve městě. John LaPointe pořád ležel s otravou škumpou jedovatou. Seat Thomas byl na hlídce. Andy Clutterbuck byl tady, jenomže byl zelenáč a tohle byla ošemetná práce.

Chvilí prostě pojedete na vlastní triko.

Jsi blázen! zakřičel mu protokol v hlavě.

"Možná k tomu nemám daleko," pronesl Alan nahlas. Podíval se do adresáře na číslo Alberta Martina a zavola mu, aby mu položil otázku, kterou měl položit hned poprvé.

5

"Kolik bylo, když jste viděl couvat to Toronado z chlěva, Mazavko?" zeptal se, když Martin zvedl telefon, a pomyslel si: Nebude vědět. Sakra, ani si nejsem jistej, jestli umí poznávat hodiny.

Ale Mazavka bleskově dokázal, že je šerif lhář. "Vo kundí chlup po třetí hodině, šéfe." Zamyšlená pauza.

"Vomlouvám se za ty výrazy."

"A vy jste zavola až-" Alan pohlédl na denní záznamy, kam si Mazavkuv telefonát bez přemýšlení zapsal.

"Až ve tři dvacet osm."

"Musel jsem se rozmyslet," bránil se Mazavka. "Člověk vždycky nejdřív kouká, než někam skočí, šéfe, aspoň takhle to vidím já. Než jsem vám zavola, šel jsem se do chlěva podívat, jestli tam ten cizák nenadělal nějaký brajgl."

Brajgl, pomyslel si Alan pobaveně. Nejspíš jsi šel zkontrolovat lok iiii-jiínky na píidČ, když už jsi tam byl, co, Mazeivka?

"A byl?"

"Co jako?"

"Nějaký brajgl."

"Né. Ani bych neřek."

"Jak vypadal zámek?"

"Otevřenej," řekl Mazavka důrazně.

"Rozbitej?"

"Né. Prostě visel na petlici, zástrčku měl otevřenou."

"Myslíte, že to byl klíč?"

"Nevím, kde by k nějakýmu ten hajzl přišel. Myslím, že ho prostě vyloupl."

"Byl v tom autě sám?" zeptal se Alan. "Nevzpomínáte si?"

Mazavka se odmlčel, přemýšlel. "Nevím jistě," řekl nakonec. "Já vim, co si myslíte, šerife - když jsi si molť zapamatovat značku a tu frajerskou nálepku, měl jsi si taky všimnout, kolik lidí bylo uvnitř. Ale od skla se odráželo slunce, a myslím, že to stejně nebylo obyčejný sklo. Myslím, že bylo trochu zabarvený. Moc ne, aie trochu jo."

"Tak jo, Muzavko. Díky. Prověříme to."

"No, tak vocád' odjel," protáhl Maivka a pak se zábleskem důvtipu dodal: "Ale někde musí bejt."

"To máte pravdu," řekl Alan. Slíbil, že Mazavkovi poví, "jak se to všechno vyvrtilo", a zavěsil. Odstrčil se od stolu a podíval se na hodiny.

Tři, říkal Mazavka. Vo kundí chlup po třetí hodině. Vomlouvám se za ty výrazy.

Podle Alanova názoru nebylo možné, aby se Tad dostal byt' i raketovou rychlostí z Ludlow do Castle Rock za necelé tři hodiny, pokud se pro dobrou míru počítá izajíždka domů - malá zajíždka, při které mimochodem unese manželku a děti a zabije pár státních policistů. Možná kdyby to z Ludlow vzal rovnou sem, ale kdyby jel odjinud, měl se zastavit v Ludlow a potom sem přijet právě včas, aby vyloupl zámek a odjel v Toronadu, které měl náhodou příhodně ustájené v chlěvě Mazavky Martina? V žádném případě.

Ale co když policisty před domem Beaumontových zabil a Tadovu rodinu unesl někdo jiný? Někdo, kdo se nemusel párat s ujížděním eskortě, vyměňovat auta a dělat si zajíždky? Někdo, kdo prostě strčil Liz Beau-montovou s dvojcáty do auta a vyrazil do Castle Rock? Alan si myslel, že takhle by to sem stihli, aby je Mazavka Martin zahlédl těsně po třetí hodině. Stihli by to, ani by se nezadýchali.

Policie - aspoň prozatím a podle Harrisona - si myslela, že to byl Tad, ale Harrison a jeho compadres

nevěděli o Toronadu.

Mississippská značka, řekl Mazavka.

Mississippi byl rodný stát George Starka podle fiktivního životopisu, který mu vymyslel Tad. Kdyby byl Tad natolik schizofrenní, že by se považoval za Starka, aspoň na nějakou dobu. možná by si sehnal i černé Toronado, aby iluzi posílil, nebo fantazii nebo co to bylo... ale aby sehnal poznávací značku, to by musel do Mississippi nejen zajet, ale musel by se tam přihlásit k pobytu.

To je blbost. Prostě by mississippskou značku ukradl. Nebo by nějakou starou koupil. Mazavka neříkal, jak stará ta značka byla |- z domu by to stejně nemohl přečíst, ani s brýlemi.

Ale nebylo to Tadovo auto. Nemohlo být. Liz by o něm věděla, ne?

Možná ne. Jestli byl Tad dost ve tkej blázen, možná to nevěděla.

Potom tu byla ta zamčená vrata. Jak se mohl Tad dostat do chléva a nerozbít zámek? Byl spisovatel a učitel, žádný kasař.

Náhradní klíče, šeptalo mu cosi v hlavě, ale Alan si to nemyslel. Jestli Mazavka skutečně občas vedl netradiční trafiku, určitě by si dával ztraceně pozor, kde nechává klíče ležet, i když byl na nedopalky mnohem méně úzkostlivý.

A poslední otázka, otázka zabiják: Jak to, že Mazavka ještě nikdy to černé Toronado neviděl, jestli bylo celou dobu u něj v chlévě? Jak to bylo možné?

Zkus to takhle, šeptal mu hlásek v koutku mysli, když si Alan bral klobouk a odcházel z kanceláře. Je to docela zábavná myšlenka, Alane. Zasměješ se. Budeš se smát k prasknutí. Dejme tomu, že Tad Beaumont měl pravdu hned od začátku. Dejme tomu, že příšera jménem George Slark skutečně pobíhá někde kolem... a elementy jeho života, elementy, který vytvořil Tad, ožívají, když je potřebuje. KDYŽ je potřebuje, ale ne vždycky tam, KDE je potřebuje. Protože se pokaždý ukážou na místech, co mají něco společného s životem původního tvůrce. Takže Strk si vezme auto z garáže, ve který garážuje Tad svoje auto, přesně jako když vstal z hrobu, kam ho Tad symbolicky pohřbil. Copak se ti to nelíbí? Nemí to k sežrání?

Nelíbilo se mu to. Nebylo to k sežrání. Nebylo to zábavné ani zbla. Vyrývalo to ošklivý škrábanec nejen přes všechno, čemu věřil, ale i přes způsob, jakým ho učili myslet.

Přistihl se, že si vzpomíná na něco, co Tad říkal. Nevím, kdo jsem, když píšu. Nebylo to úplné přesné, ale něco v tom smyslu. A ještě úžasnější je, že mě nikdy nenapadlo nad tím uvažovat, až teď.

"Ty jsi byl on, že?" řekl Alan potichu. "Ty jsi byl on a on byl ty a takhle ten zabiják rostl, až se vyklubal na světlo."

Otřásl se a Sheila Brighamová vzhledla od psacího stroje na dispečerském stole právě včas. aby si toho všimla. "Na to je moc horko, Alane. Nejspíš na vás leze chřipka."

"Taky bych řekl, že na mě něco leze," souhlasil Alan. "Postarej se o telefon, Sheilo. Menší věci dávej Seatu Thomasovi. Všechno velký mně. Kde je Clut?"

"Jsem tady!" dolehl k němu Clutův hlas ze záchodu.

"Měl bych být zpátky tak za tři čtvrtě hodiny!" křikl na něj Alan. "Sed' za stolem, dokud se nevrátím!"

"Kam jdete, Alane?" Clut vyšel z pánské umývárny a zastrkoval si khaki košili do kalhot.

"K jezeru," řekl Alan neurčitě a odešel, než se Clut nebo Sheila mohli zeptat ještě na něco... nebo než si mohl rozvážit, co dělá. Odejít bez udání cíle v takové situaci byl moc špatný nápad. Koledoval si víc než o problém; koledoval si o zabití.

Ale to, co si myslel

(vrabci letí]

prostě nemohla být pravda. Nemohla. Muselo existovat rozumnější vysvětlení.

Přefikával si to pořád dokola, zatímco jel hlídkovým autem z města a mířil do nejhoršího průšvihů svého života.

6

Asi půl míle od pozemků Mazavky Martina bylo u silnice číslo pět odpočívadlo. Alan tam zabočil, jednal napůl podle tušení a napůl z okamžitého nápadu. To lušení bylo dost prosté: černé Toronado neToronado. nepřijeli sem z Ludlow na kouzelném koberci. Museli jet autem. Což znamenalo, že tu někde poblíž bude schované auto. Ten muž. po kterém slídl, zastrčil dodávku Homera Gamachea na

parkoviště u silnice, když už ji nepotřeboval, a co zločinec udělá jednou, udělá zas.

Na odpočívadle stála tři vozidla: dodávka pivovaru, nový Ford Escort a zaprášené Volvo.

Když vystoupil z hlídkového vozu, z pánské umývárny vyšel muž v zelených montérkách a šel ke kabině pivovarského nákladáku. Byl malý, tmavovlasý, měl úzká ramena. Žádný George Stark.

"Pane," pozdravil Alana pohybem ruky. Alan na něj kývl a odešel k místu, kde u piknikového stolu seděly tři postarší dámy, popíjely kávu z termosky a povídaly si.

"Dobrý den, pane," řekla jedna z nich. "Můžeme pro vás něco udělat?" Nebo jsme udělaly něco špatně? ptaly se chvilku úzkostné oči.

"Jenom jsem si říkal, jestli ten Ford a Volvo patří vám, dámy," řekl Alan.

"Ford je můj," pravila druhá paní. "Přijely jsme v něm všechny. O Volvu nic nevím. Mám prošlou nálepku technické kontroly? Zase mám starou nálepku? Má se o ni starat můj syn. ale je tak zapomnětlivý! Je mu třiačtyřicet a pořád mu musím vy-"

"Nálepka je v pořádku, paní," usmál se Alan svým nejlepším úsměvem typu Policista je váš přítel.

"Nevšimla si některá z vás, kdo tím Volvem přijel?"

Zavrtěly hlavami.

„Viděly jste někoho během posledních několika minut, komu by to auto mohlo patřit?"

"Ne," řekla třetí paní. Dívala se na něj jasnýma očkama jako malý iarbík. "Jste na stopě, pane?"

"Prosím, paní?"

"Chci říct, jestli sledujete zločince."

"Aha," řekl Alan. Na chvilku se ho zmocnil pocit neskutečna. Co tu vlastně dělal? Co si vlastně myslel, že tu najde? "Ne, paní. Prostě mám rád Volva." Páni, to znělo inteligentně. To znělo prostě... k posrání... důvěryhodně.

"Ach," řekla první paní. "Nu, nikoho jsme neviděly. Nechtěl byste šálek kávy, pane? Určité tam ještě jeden vrchovatý zbyl."

"Ne, děkuji vám," řekl Alan. "Přeji vám pěkný den, dámy."

"My vám také, pane," odpověděly sborem v dokonale sladěném trojhlasii. V Alanovi tím jen posílily pocit neskutečna.

Přesel zpátky k Voivu. Zkusil dvířka u řidiče. Otevřely se. Uvnitř aula vládlo zatuchlé vedro. Už se lam nějakou dobu střádalo. Podíval se na zadní sedadlo a uviděl na podlaze malý balíček. Naklonil se mezi sedadla a zvedl ho.

UBROUSKY, stálo na balíčku a Alan měl pocit, jako by ho do žaludku někdo udeřil kuželkářskou koulí.

To nic neznamená, promluvil hlas Protokolu a Rozumu najednou. Aspoň ne nutně. Vím, co si myslíš: myslíš na děti. Ale Mane, ubrousky se dávají u pouličních stánků, když si u nich koupíš smažený kuře, kristepane.

Ale přesto -

Alan zastrčil balíček do kapsy košile a vystoupil z auta. Už chtěl zavřít dveře, a pak se znovu naklonil dovnitř. Chtěl nahlédnout pod přístrojovou desku a ve stoje to dost dobře nešlo. Musel si kleknout.

Někdo po něm hodil další kuželkářskou kouli. Vydal zdušený zvuk -jako člověk, kicrý dostal pořádnou ránu.

Dole visely dráty zapalování, měděná jádra byla holá a lehce zakrou-cená. To zakroucení, jak Alan věděl, pocházelo z toho, že dráty byly spletené dohromady. Volvo, někdo ukradl a vedl si velmi zdatně, jak bylo vidět. Řidič sevřel dráty nad obnaženými jádry a znovu je roztrhl, aby motor zhasl, když tu zaparkovali.

Takže to byla pravda... aspoň částečně. Velkým otazníkem zůstávalo, nakolik to byia pravda. Začínal mít pocit Člověka, který se blíží stále víc a víc k smrtelné nebezpečné propasti.

Vrátil se k hlídkovému autu. nasedl, nastartoval a vzal mikrofon z vidlice.

Co je pravda? zašeptal Protokol s Rozumem. Pane Bože. ten hlas ho doháněl k šílenství. Že je někdo v domě Beaumontových u jezera? Ano to mohla být pravda. Že někdo jménem Ceorge Static vycouval s černým Toronadem z chléva Mazavky Martina? Ale no tak. Alane.

Skoro najednou ho napadly dvě myšlenky. První zněla, že jestli se spojí s Henrym Paytonem z policejní

stanice v Oxfordu, jak mu Harrison radil, možná se nikdy nedozví, jak to dopadlo. Jezerní silnice, u kleré stál letní dům Beaumontových, byla slepá. Policie mu řekne, aby se k domu na vlastní pěst nepřibližoval - nebude tam smět ani noha, když je ten chlap, který drží Liz a dvojčata, podezřelý nejmíň z pul tuelu vražd. Budou po něm chtít, aby zablokoval silnici a nic víc, a sami vyšlou flotilu aul, možná vrtulník a několik torpédoborců a stíhaček navrch, jak si Alan kysele pomyslel.

Druhá myšlenka patřila Stárkovi.

Oni o Stárkovi nepřemýšleli; ani o Slarkovi nevěděli.

Ale co když byl Stark skutečný?

Jestli to tak bylo, pak Alan začínal docházet k přesvědčení, že posílil hordu nevědomých policistů na Jezerní silnici by bylo jako nahnat lidi do mlýnku na maso.

Zahákl mikrofon zase do vidlice. Půjde lam. a půjde sám. Možná dělá chybu, nejspíš ano, aie stejně to udělá. Dokáže žít s vědomím, že se zachoval jako hlupák; Bůh věděl, že to pro něj není nic nového. Ale nemohl by žít s vědomím, že třeba zavinil smrt ženy a dvou dětí tím, že zavolal vysílačkou pro posily dřív, než obhlédl skutečnou situaci.

Alan vyjel z odpočívadla a zamířil k Jezerní silnici.

Uvacel clyři

Vrabci přilétají i

Tad se cestou vyhnul dálnici (Stark nařídil Liz, aby po ní jela, a tím ušetřili půl hodiny), a lak musel jet buď přes Lewiston-Auburn nebo Oxford. L. A., Jak místní říkali, byl mnohem větší metropolitní oblastí... ale v Oxfordu se nacházela velká stanice státní policie.

Vybral si Lewiston-Auburn.

Zrovna čekal u semaforu v Auburnu a neustále se díval do zpětného zrcátka, jestli za ním nejede policie, když ho znovu napadla myšlenka, která se mu poprvé jasně vynořila v hlavě při rozhovoru s Rawliem na parkovišti u vrakoviště. Tentokrát to nebylo jen zalechtání: bylo to jako tvrdá rána otevřenou dlaní.

Já jsem ten, kdo ví. Já jsem ten, komu patří Já jsem len, kdo pnvolává.

Máme tu co dělat s magií, pomyslel si "Vad, a každý kouzelník, který za něco stojí, musí mít kouzelnou hůlku. To ví každý. Naštěstí vím, kde ji hledat. Kde je prodávají po desítkách.

Nejbližší papírnictví bylo na Court Street a Tad tam leď zamířil. Byl si jist, že v domě v Castle Rock Berolovy černé krásky jsou, a stejně tak si byl jist, že Stark přivezl vlastní zásobu, ale Tad je nechtěl.

Chtěl tužky, kterých se Stark nikdy nedotkl, ani jako Tordova součást, ani jako oddělená bytost.

Tad našel místo k parkování asi půl bloku od papírnictví, zadusil motor Rawlieho Volkswagenu (zhasínal dost těžce, s hvízdáním a několikerým odchrchláním) a vystoupil. Bylo příjemné na chvíli uniknout duchovi Rawlieho dýmky na čerstvý vzduch.

V papírnictví koupil krabici tužek Beroiovy černé krásky. Prodavač mu řekl, jen si poslužte, když se Tad zeptal, jestli může použít ořezávatko na

zdi. Ořezal si šest berolek. Zastrčil si je do náprsní kapsy, vyrovnal si je jednu vedle druhé. Špičky trčely ven jako válečné hlavice malých, smrtonosných střel.

Presto a abrakadabra, pomyslel si. Ať radovánky začnou.

Vrátil se k Rawlieho autu, nasedl a chvíli jenom seděl, potil se ve vedru a potichu zpíval "Johna Wesleyho Hardinga". Vybavila se mu skoro všechna slova. Bylo skutečně úžasné, co lidský mozek pod tlakem dokáže.

To by mohlo být velmi, velmi nebezpečné, pomyslel si. Zjistil, že o sebe se ani moc nestará. Koneckonců přivedl George Starka na svět a tím pádem byl za něj zodpovědný. Nepřipadalo mu to moc spravedlivé; nestvořil přece George s nějakým zlým úmyslem. Nedokázal .se na sebe dívat jako na ty neslavné doktory, pány Jekylla a Frankensteřna, i když se mohl zbláznit starostí o manželku a děti. Nepustil se do psaní série románů, aby mu vydělaly hromadu peněz, a určitě se nepustil do tvoření příšery. Jenom se snažil po hmatu najít cestu kolem balvanu, který mu zatarasil stezku. Jenom chtěl najít způsob, jak napsat další dobrý příběh, protože při psaní byl šťastný.

Místo toho chytil nějakou nadpřirozenou chorobu. A existovaly choroby, celé spousty chorob, které se usídlily v tělech lidí, kteří si je ničím nezasloužili - mozková obrna, svalová dystrofie, epilepsie, Alzheimerova choroba - ale když už jste ji dostali, museli jste se s ní vypořádat. Jak že se jmenovala ta

stará rozhlasová soutěž? Poznej to a je to tvé?

Pro Liz a děti by to mohlo být velmi nebezpečné, nabádal ho rozum.

Ano. Operace mozku může být taky nebezpečná... ale když vám tam roste nádor, máte na vybranou? Stark se bude dívat. Nakukovat. Ty tužky jsou fajn; možná mu to ipolichotl. Ale jestli vycítí, co mas s nimi v plánu, nebo jestli najde Tu vábničku... jestli uhodne to o těch vrabcích... sakra, jestli uhodne už jenom to, že by měl něco hádat... tak jsi v prdeli.

Ale mohlo by to vyjít, zašeptalo mu v jiném koutu mysli. Krucinál, ty víš, že by to mohlo vyjít.

Ano. Věděl to. A protože v hloubi duše věděl, že opravdu nic jiného nemůže dělat ani zkoušet, nastartoval brouka a zamířil ke Castle Rock.

Za čtvrt hodiny nechal Aiiburn za sebou a znovu ujížděl volnou krajinou, po silnici na západ k jezerní oblasti.

2

Posledních čtyřicet mil cesty Stark neustále mluvil o Ocelovém Mctchi-neovi, knížce, kterou s Tadem napíšíou. Pomohl Liz s dětmi - pořád si ale nechával jednu ruku volnou a držel ji dost blízko pistole zastrčené za opasek, aby nenechával Liz na pochybách - a Liz zatím odemykala dům a otevírala dveře. Doufala, že zahlédne parkovat auta aspoň u některých cestiček odbočujících z Jezerní silnice, nebo že zaslechne hlasy nebo řetězové pity, ale slyšela jen ospalé bzucení hmyzu a silné burácení motoru Toronada. Zdálo se, že tomu parchantovi nadržuje sám d'ábel.

Celou dobu, co vytahovali věci z auta a nosili je dovnitř, Stark pořád mluvil. Nepřestal, ;ini když pomocí břitvy amputoval všechny telefonní přípojky kromě jedné. A knížka vypadala podle jeho vyprávění dobře. To byla opravdu děsivá věc. Ta knížka vypadala opravdu moc dobře. Vypadala, že by mohla být stejně senzační jako Machineův způsob - možná ještě lepší.

"Musím jít do koupelny," přerušila ho uprostřed věty, když byla zavazadla uvnitř.

"Klidné," řekl mírně a stočil k ní pohled. Po příjezdu si sundal sluneční brýle a Liz teď před ním musela odvrátit hlavu. Ten upřený, práchnivějící pohled bylo víc, než dokázala snést. "Půjdu prostě s tebou."

"Mám ráda trochu soukromí, když si chci ulevit. Ty ne?!"

"Mně to nevadí, tak ani onak," řekl Stark blahovlnně. V takové náladě byl od chvíle, kdy u Gates Falls sjeli z dálnice - vyzářovala z něj pohoda člověka, který ví, že všechno bude zase v pořádku.

"Ale mně ano," řekla, jako by mluvila s obzvláště tupým dítětem. Cítila, jak se jí prsty krouží jako drápy. V duchu už drápala ty upřené bulvy z povadlých důlků... a když to riskla a vzhlédla na něj a viděla jeho pobavený výraz, poznala, že on ví, co si Liz myslí a cítí.

"Zůstanu prostě mezi dveřmi," řekl jakoby pokorně. "Budu hodnej chlapec. Nebudu nakukovat."

Děti se hemžily po koberci v obývacím pokoji. Byly veselé, rozjásané, Šili s nimi všichni čerti. Zdálo se, že je blaží, že jsou tady, i když tu zatím byly jenom jednou, o prodlouženém zimním víkend.

"Nemůžou zůstat o samotě," namítla Liz. "Koupelna je vedle ložnice. Jestli zůstanou tady, něco se jim stane."

"Žádnej problém, Beth," řekl Stark a bez námahy je sebral, každé pod jednu paži. Ještě dnes ráno by Liz věřila, že kdyby něco takového zkusil

někdo jiný kromě ní nebo Tada, Wiliiam a Wendy by se rozeřvali na celé kolo. Ale když to udělal Stark. vesele se zahihňali, jako by to byla nejzábavnější věc pod sluncem. "Odnesu je do ložnice a budu se dívat na uč místo na tebe." Otočil se a najednou si ji chladně měřil. "Budu na ně dávat dobrý pozor. Nechtěl bych, aby se jim něco stalo. Beth. Mám je rád. Jestli se jim něco stane, nebude to moje vina."

Vešla do koupelny a on zůstal stát ve dveřích, zády k ní, jak slíbil, a díval se na dvojčata. Když zvedala sukni, stahovala si kalhotky a usedala, doufala, že Stark dodrží slovo. Neumřela by, kdyby se otočil a uviděl ji dřepět na mise... ale mohla by, kdyby zahlédl velké nůžky přišpendlené k prádlu.

A jako obvykle když spěchala, nešlo to a nešlo. No tak, no tak, myslela si ustrašeně a zároveň našťvaně. Co se děje. myslíš, že li z toho narostou úroky ?

Konečně. Úleva.

"Ale když se pokusí vyjít ze stodoly," vyprávěl už zase Stark, "Machine zapálí benzín, kterej v noci nalili do příkopu kolem. Nebude to skvělý? Je v tom i film, Beth - ti pitomci, co točí filmy, milujou oheň."

Použila toaletní papír a velmi opatrně si natáhla kalhotky. Nespouštěla oči ze Stárkových zad, když si

upravovala šaty, a modlila se, aby se neotočil. Neotočil se. Byl hluboce zabraný do vyprávění.

"Westerman a Jack Rangely skočí dovnitř, chtějí projet autem přímo ohněm. Ale Ellington zpanikaří a-"
Najednou se přerušil, nachýlil hlavu na stranu. Potom se kní otočil, /rovna když si upravovala sukni.

"Ven," zavelel a všechna dobrá nálada mu z hlasu zmizela. "Okamžitě vypadni, sakra."

"Co-"

Hrubě ji popadl za paži a vhodil ji do ložnice. Vešel do koupelny a otevřel lékárníčku. "Máme společnost a na Tada je moc brzo."

Já ne-"

"Motor auta," vysvětlil zkrátka. "Silnej motor. Mohla by to být policejní hlídka. Slyšíš?"

Stark zabouchl lékárníčku a trhnutím otevřel zásuvku napravo od umyvadla. Našel roličku náplasti a odtrhl z ní tenký prstenec.

Nic neslyšela a řekla mu to.

"To je v pořádku." pravil. "Slyším za nás oba. Ruce za záda."

"Co chceš-"

"Sklapni a dej ruce za záda!"

Poslechla a okamžitě měla zápěstí svázaná. O vazová! náplast křížem krážem, sem a tam, sem a tam. a utahoval ji do pevných osmiček.

"Motor zrovna zhasl," hlásil. "Na silnici asi čtvrt míle odtud. Někdo se snaží být nenápadnej."

Měla pocit, že v poslední chvíli nějaký motor zaslechla, ale spíš to byla jenom fantazie. Vědčila, že by neslyšela vůbec nic. pokud by neposlouchala s veškerým soustředěním. Pane Bože, ten má ale bystrý sluch.

"Musím tu náplast ustříhnout!," řekl. "Promiň, že budu na okamžik osobní, Beth. Na zdvořilosti není čas." A než si mohla uvědomit, co dělá, sáhl jí vepředu pod sukni. Za okamžik měl nůžky venku. Ani se jí špičkami nedotkl kůže.

Na vteřinu jí pohlédl do očí, když sahal za ni a přestříhával náplast. Znovu vypadal pobaveně.

"Tys je viděl," řekla otupěle. "Přece jenom jsi videi, jak se mi boulí sukně."

"Ty nůžky?" Zasmál se. "Viděl jsem je, ale boušil ne. Viděl jsem ti je na očích, milá Bethie. Viděl jsem je už v Ludlow. Věděl jsem, že tam jsou, v minutě, kdy jsi sešla dolů."

Klekl si před ní s náplastí, vypadalo to absurdně - a zlověstně - jako nápadník žádající o ruku. Potom vzhlédl k ní. "Ať tě ani nenapadne mě kopnout nebo tak něco, Beth. Nevím to jistě, ale myslím, že je to policajt. A já nemám čas se s tebou párat, i když bych hrozně rád chtěl. Takže se ani nehni."

"Děti-"

"Zavřu dveře." řekl Stark. "Nejsou tak velký, aby dosáhly na knoflík, i když se postaví na nohy. Možná se nadýchají trochu prachu pod postelí, ale myslím, že nic horšího se jim stát nemůže. Vrátním se za chvíli." Teď jí náplast vykreslovala osmičky kolem kotníků. Usdělil náplast a znovu vstal.

"Budeš hodná, Beth," varoval ji. "Ať se ti do hlavy nevloudí nějaký nešťastnej nápad. Přinutil bych tě za to zaplatit... ale nejdřív bych tě přinutil dívat se, jak platí oni."

Potom zavřel dveře do koupelny, dveře do ložnice a byl pryč. Zmizel rychlostí schopného kouzelníka, který předvádí úspěšný trik.

Pomyslela na dvaadvacítka zamčenou v komoře. Byly tam i náboje? Věděla to docela určitě. Na horní polici ležela poloprázdná krabička Winchester ráže dvaadvacet Long Rifle.

Liz začala vrtět zápěstím sem a tam. Propletl náplast velmi důmyslné a chvíli si nebyla jistá, jestli ji dokáže vůbec uvolnit, natož si ruce vyprostit.

Potom ucítila, že náplast trochu povoluje, a začala vrtět zápěstím ještě rychleji, až se zadýchala.

William se připlazil k ní, položil jí ruce na nohu a tázavě se jí podíval do tváře.

"Všechno bude v pořádku," usmála se na něj.

Will jí úsměv oplatil a vydal se po čtyřech hledat sestru. Liz si prudkým trhnutím hlavy odhodila pramen vlasů z očí a znovu se pustila do práce na zápěstí, sem a tam, sem a tam, sem a tam.

3

Pokud Alan Pangborn mohl soudit, Jezerní silnice byla úplně pustá... aspoň tak daleko, kam až se odvážil zajet. Odvážil se zajet k šesté odbočce ze silnice. Byl přesvědčený, že mohl bezpečně zajet ještě kousek

dál -nebylo možné, aby motor jeho auta slyšeli u Beaumontových z takové dálky, když jsou mezi nimi dva kopce-ai je jistota je jistota. Zajel k chalupě se sedlovou střechou, která patřila Williamsovým, letním hostům z Lynn v Massachusetts, zaparkoval na koberci jehliček pod starou omšelou borovicí, zhasl motor a vystoupil.

Vzhlédl a uviděl vrabce.

Seděli na hřebenu střechy domu Wiliamsových. Seděli na vysokých větvích stromů kolem. Seděli na kamenech u břehu jezera; prali se o místo na přístavním můstku Williamsových - bylo jich tolik, že úplně zakrývali dřevo. Byly jich stovky a stovky.

A byli úplně zticha, jenom se na něj dívali drobnýma černýma očkama.

"Ježíši," zašeptal.

Ve vysoké trávě, která rostla kolem základří domu Williamsových, zpívali cvrčci a doléhalo sem měkké pleskání vln o můstek a hukot letadla letícího na západ, k New Hampshire. Jinak bylo všude ticho. Na jezeře nebzučel jediný motorový člun.

Byli tu jenom ti ptáci.

Všichni ti ptáci.

Alan cítil, jak mu kostmi proniká rezavá hrůza. Viděl houťování vrabců

na jaře nebo na podzim, někdyjich byla pohromadě stovka nebo dvě, ale něco takového jako dnes v živote neviděl.

Přišli si pro Tada... nebo pro Starka?

Znovu se ohlédl po mikrofonu, uvažoval, jestli by přece jenom neměl zavolat. Bylo to prostě příliš přízračné, příliš nevládnutelné.

Co když všichni najednou odletí? Jestli tam je a jestli má tak dobré uši, jak říká Tad, lak je uslyší Moc dohřeje uslyší.

Vykročil. Vrabci se nepohnuli... aie objevilo se další hejno a usadilo se ve stromech. Ted' byli všude kolem něj, hleděli dolu na něj jako nemilosrdná porota na vraha. U cesty ještě nebyli. Lesy lemující Jezeraí silnici byly zatím čisté.

Rozhodl se, že se tam vrátí.

Napadla ho zoufalá myšlenka, jen chlup jí chyběl do předtuchy - totiž, že je to možná největší chyba jeho kariéry.

Půjdu to tam prostě jenom obhlídnout, pomyslel si. Jestli ti ptáci neodletí-a nezdá se, že by se jim chtělo - mělo by to být v pohodě. Můžu jít po téhle cestičce, přejít Jezerní silnici a propracovat se k Beaumomovým přes les. Jestli je tam to Toronado, uvidím ho. Jestli uvidím Toronado, možná uvidím i jeho. A jestli ho uvidím, aspoň budu vědět, na čem jsem. Budu vědět, jestli je to Tad, nebo... někdo jinej.

Namysli mu vytanula ještě jedna myšlenka. Taková, na kterou se Alan sotva odvážil pomyslet, protože by si tím mohl zakřiknout štěstí. Kdyby majitele černého Toronada zahlédl, možná by se naskytla příležitost k čisté ráně. Mohl by toho hajzla složit a skoncovat s ním rovnou na místě. Kdyby to takhle dopadlo, dostai by pořádné zabrat od státní policie za to, že jednal v rozporu s jasnými příkazy... ale Liz a děli by byly v bezpečí, a to ho v této chvíli zajímalo nejvíc.

Další vrabci se nehlasně snesli. Pokrývali asfalt příjezdové cesty Williamsových jako koberec. Jeden dosed! něco přes metr od Alanových bot. Naznačil kopnutí a okamžité toho zalitoval, naplil čekal, že ptáka vyplaší -as ním celé to příšerné hejno.

Vravec trochu poskočil. To bylo všechno.

Další vravec dosedl Alanovi na rameno. Nemohl tomu uvěřit, ale seděl tam. Smetl ho a vrabec mu skočil na ruku. Sklonil hlavu, jako by ho chtěl klovnout do dlaně... a pak se zarazil. Alanovi bouchalo srdce jako zvon, zvolna ruku spustil. Pták vyskočil, zatřepotal křídly a dosedl na cestu mezi kamarády. Hleděl na něj jasnýma, nečitelnýma očima.

Alan polkl. V krku mu slyšitelně cvaklo. "Co jste zač?" zamumlal. "Co jste sakra zač?"

Vrabci na něj jenom hleděli. A ted' už se zdálo, že každá borovice a javor na této straně Castleského jezera jsou obložené vrabci. Uslyšel, jak pod jejich hromadnou váhou kdesi praská větev.

Moji duté kosti, pomyslel si. Skoro nic neváži- Kolik jich musí být. aby pod nimi takhle praskala větev?

Nevěděl. Nechtěl to vědět.

Alan rozepjal přezku na rukojeti osmatřicítky a prošel zpátky po příkré příjezdové cestě Williamsových, pryč od vrabců. Než se dostal k Jezerní silnici, což byla jenom prašná cesta s pruhem trávy mezi vyježděnými koleje, obličej mu zvlhl potem a košile se mu lepila na záda. Ohlédl se. V místech, odkud přišel, viděl samé vrabce - seděli už na jeho autě, hřadovali na kapotě a kufru a na majácích - ale tady nahoře nebyl ani jeden.

Jako by se nechtěli moc přibližovat..., napadlo ho, aspoň zatím. Jako by si tu dali sraz.

Z úkrytu za vysokým keřem Škumpy, o které doufal, zeje dost hustá, se rozhlédl po Jezerní silnici oběma směry. Na dohled nebyla živá duše - kromě vrabců, a ti byli až pod kopcem, kde stála chalupa Williamsových. Nebylo slyšet vůbec nic kromě cvrčků a několika komárů, kteří mu pískali kolem obličejů.

Dobře.

Alan obezřetně přeběhl silnici jako voják na nepřátelském území, s hlavou zataženou mezi rameny, na druhé straně skočil do strouhy zarostlé křovím a plné kamení a zmizel v lese. Jakmile ho kryly stromy, soustředil se na to, aby se dostal k domu Beaumontových co nejrychleji a nejtíšeji.

4

Východní břeh Castleského jezera ležel u paty táhlého, příkrého kopce. Jezerní silnice se nacházela asi v půlce svahu a většina domů byla tak hluboko pod silnicí, že Alan ze své pozice, tedy asi dvacet metrů nad silnicí, viděl jenom špičky střech. Viděl však silnici a příjezdové cesty, které z ní odbočovaly, a pokud se nesplete v počítání, nic se nestane.

Když dospěl k páté odbočce za Williamsovými, zastavil se. Ohlédl se, jestli za ním vrabci neletí. Ta myšlenka byla bizarní, ale nějak se jí nemohl

zbavit. Neviděl však ani peříčko a napadlo ho, že jeho přetížený mozek si to všechno jenom vymyslel. Na to zapomeň, řekl si. Nevymyslel sis to. Byli tam... a pořád tam jsou.

Pohlédl dolů na cesiu k Beaumontovým, ale ze své momentální pozice nic neviděl. Začal se tedy sunout dolů, pomalu, příkrčeně. Pohyboval se naprosto potichu a zrovna si k tomu chtěl blahopřát, když mu k levému uchu přiložil George Stark pistoli a řekl: "Jestli se hneš, kamaráde, většina mozku ti přistane na pravém rameni."

5

Pomalu, pomalounku otočil hlavu.

To, co uviděl, ho skoro přimělo litovat, že se nenarodil slepý.

"Asi by mě nikdy nevyfotili na obálku GQ, co?" zeptal se Stark. Zubil se. Jeho škleb odhaloval víc zubů a dásní (a prázdných děr tam, kde kdysi zuby byly), než by to dokázal ten nejširší úsměv. Tvář měl plnou boláků a kůže se mu loupala z tkáně. Ale to nebylo všechno - z toho se Alanův žaludek hrůzou a odporem neobracel. Zdálo se totiž, že se spodní vrstvou tkáně v obličejí toho muže není něco v pořádku. Jako by nejen prostě hnila, ale nějakým děsivým způsobem mutovala.

Přesto věděl, kdo je ten muž s pistolí.

Vlasy, mrtvé jako stará paruka přilepená na slaměnou hlavu strašáka do zelí, byly světlé. Ramena byla široká skoro jako ramena fotbalového hráče s vycpávkami. V jeho postoji se skrýval jakýsi arogantní, lehkonožný půvab, i když se nehýbal, a z pohledu na Alana vyzařovala dobrá nálada.

By! to muž, který nemohl existovat, který nikdy neexistoval

Pan George Stark, hajzl par excellence z Oxfordu v Mississippi.

Všechno to byla pravda.

"Vítej na karnevalu, kámo," řekl Stark mírně. "Pohybuješ se docela slušně na tak velkého chlapa.

Nejdřív jsem tě skoro neviděl, a ne že bych tě nehledal. Půjdem do domu. Chci tě představit tý drobný ženičce. A jestli uděláš jedinej nesprávněj pohyb, budeš mrtvěj a ona taky a taky ty roztomilý dětičky.

Na celým širým světě nemám co ztratit. Věříš mi?"

Stark se na něj zubil svým rozpadlým, strašlivě neuvěřitelným obličejem. Cvrčci v trávě zpívali dál. Nad jezerem se zvedlo pronikavé volání alky. Alan si přál z celého srdce, aby byl tím ptákem, protože když se

podíval do Stárkových upřených očních koulí, viděl v nich kromě smrti už

Náhle, naprosto jasně si uvědomil, že už nikdy neuvidí manželku a syny.

"Věřím ti," odpověděl.

"Tak si strč pistoli zase do kalhot a půjdeme."

Alan poslechl. Se Stárkem za zády sestoupil k cestě. Přešli ji a pak zamířili po svažitě cestě k domu Beaumontových. Trčel z úbočí kopce na těžkých dřevěných pilotech, skoro jako plážový dům v Malibu. Pokud Alan mohl vidět, vrabci nikde nablízku nebyli. Vůbec žádní.

Toronado parkovalo u dveří, lesklo se v pozdním slunci jako černá tarantule. Vypadalo jako projektil.

Alan si přečetl nálepku na nárazníku jen s mírným úžasem. Všechny jeho pocity byly podivně utlumené. Podivně mírné, jako by to byl sen, ze kterého se brzy probudí.

Tohle si nemysli, varoval se. Když budeš takhle myslet, zabije tě.

To bylo k smíchu, protože už byl stejně mrtvý muž, ne? Klidně se plížil k cestě Beaumontových, plánoval si, jak proklouzne přes cestu jako špión, pořádně se rozhlédne, okoukne situaci... a Stark mu prostě strčil pistoli do ucha a řekl, aby odhodil pistoli - a už to jelo.

Neslyšel jsem ho; dokonce jsem ho ani nevyčítal. Lidi si o mně myslí, že se pohybuju potichu, ale tenhle chlup ze mě udělal nemehlo, co má obě nohy levý.

"Líbí se ti moje auto?" zeptal se Stark.

"Myslím, že momentálně se musí tvoje auto líbit každému policajtovi v Maine," odpověděl Alan, "protože ho všichni hledají."

Stark se vesele rozesmál. "Pročpak tomu nevěřím?" Hlaveň pistole se zabořila Alanovi do zátylku. "Tak mazej dovnitř, kamaráde zlatej. Čekáme zrovna na Tada. Až se sem Tad dostane, myslím, že to budeme moct pořádně roztočit."

Alan se ohlédl na Stárkovu volnou ruku a uviděl prazvláštní věc: zdálo se, že na dlani té ruky nejsou vůbec žádné čáry. Vůbec žádné čáry.

6

"Alane!" vykřikla Liz. "Jste v pořádku?"

"No, jestli je možný, aby se člověk cítil jako totálně vygumovanej a přesto byi v pořádku, tak asi v pořádku jsem," odpověděl Alan.

"Nikdo nemohl čekat, že jim budete věřit." utěšoval ho Stark mírně. Ukázal na nůžky, které vytáhl Liz z kalhotek. Položil je mimo dosah dvojčat na toaletní stůl u manželské postele. "Uvolněte jí nohy. policista Alane. Se zápěstím se nemusíte obtěžovat: vypadá to, že už je má skoro venku. Nebo jste velitel?"

"Šerif," řekl a pomyslel si: On to ví. Zná MĚ - šerifa Alana Pangborna z okresu Caslle ~ protože mě zná Tad. Ale i když má výhodu, neprozradí všechno, co ví. Je mazanej jako lasička, která se usadila v kurníku.

A podruhé si otupěle přiznal, že se blíží jeho vlastní smrt. Zkusil myslet na vrabce, protože vrabci byli jediný prvek této noční můry, o kterém George Stark patrně nevěděl. Pak si to rozmyslel. Ten chlap byl příliš bystrý. Kdyby si připustil naději, Stark by mu to poznal na očích... a ptal

Alan vzal nůžky a přestříhl náplast na nohou Liz Beaumontové, zatímco si Liz uvolnila ruku a začala si odmotávat náplast ze zápěstí.

"Chceš mi ubližovat?" zeptala se Starka bojácně. Zvedla ruce, jako by ho červené skvrny, které jí na zápěstí zanechala náplast, od toho mohly odradit.

"Ne," pousmál se. "Nemůžu ti vyčítat něco, co je docela přirozený, že, miláBeth?"

Zhnuseně, vyděšeně se na něj podívala a pak popadla dvojčata. Zeptala se Starka, jestli je může odnést do kuchyně a dát jim něco k jídlu. Děti spaly, dokud Stark nezaparkoval ukradené Volvo Clarkových na odpočívadle, a teď byly živé a veselé.

„Klidně." řekl Stark. Zdálo se, že má radostnou, vzrušenou náladu... ale v jedné ruce držel pistoli a jeho oči neustále poletovaly mezi Liz a Alanem. "Můžeme jít všichni. Chci si popovídat tady s Šerifem."

Vpochodovali do kuchyně a Liz začala připravovat dvojčatům jídlo. Alan pozoroval dvojčata. Byly to roztomilé děti - roztomilé jako párek králíčku a při pohledu na ně si vzpomněl na dobu, kdy byli s Annie mnohem mladší, dobu, kdy Toby. teď už v posledním ročníku střední školy, nosil plínky a Todd byl ještě celé roky na houbách.

Děti vesele rejdlily sem a tam a Alan musel každou chvíli některé nasměrovat jinam, než stačilo převrhnout židli nebo praštit hlavou zespodu do umakartového stolu v kuchyňské uličce.

Stark s ním pntom mluvil.

"Myslíte, že vás zabiju," začal. "Nemusíte zapírat, šerife; vidím vám to na očích a ten pohled dobře znám.

Mohl bych zalhat a říct, že to není

pravda, ale myslím, že byste pochyboval. Máte v těchto záležitostech jistý zkušenosti, je to tak?"

"Asi ano," řekl Alan. "Ale tohle je trochu... no. mimo běžnou policejní

Stark zvrátil hlavu a rozesmál se. Dvojčata se ohlédla po zvuku a rozesmála se s ním. Alan pohlédl na Liz a uviděl jí ve tváři hrůzu a nenávist. A bylo tam ještě něco, ne? Ano. Alan měl pocit, že je to žárlivost. A maně ho napadlo, jestli tu není ještě něco jiného, o čem George Stark neví. Uvažoval, jestli má Stark vůbec představu, jak nebezpečná mu ta žena může být.

"To jste správně vystihl!" řekl Stark a pořád se uchechtával. Potom zvážněl. Naklonil se k Alanovi a Alan ucítil sýrový odér rozpadajícího se masa. „Ale takovej obrat nemusí být nutnej, šerife. Není moc pravděpodobný, že vyváznete živej, to vám klidně odsouhlasím, ale možnost tu je. Mám tu něco na práci. Musím trochu psát. Tad mi pomůže -nahodí mi motor, dalo by se říct. Myslím, že budeme pracovat pres noc. on a já, ale než zítra ráno vyjde slunce, měl bych mít už nhrubo uklizeno."

"Chce, aby ho Tad naučil psát samostatně," ozvala se Liz z uličky. "Říká, že budou spolupracovat na knize."

"To není tak docela přesný," řekl Stark. Chvilku na ni hleděl a po dosud nezkalené hladině jeho dobré nálady proběhla vlnka podráždění. "A dluží mi to, však víš. Možná uměl psát, než jsem se ukázal, ale já byl ten, kdo naučil jeho, jak psát věci pro lidi. K čemu je dobrý napsat knížku, kterou nikdo nechce číst?"

"Tomu bys nerozuměl, co?" zeptala se Liz.

"Já po něm chci," obrátil se Stark k Alanovi, "něco jako transfúzi. Připadá mi, že mi přestaly fungovat nějaký... nějaký žlázy. Dočasně. Mysím, že Tad ví, jak tu žlázu zase uvést do chodu. Měl by, protože mě ze sebe jaksi nakloňoval, jestli víte, co myslím. Asi by se dalo říct, že většinu tný výbavy má na svědomí on."

Ale ne, kamaráde, pomyslel si Alan. To není pravda. Možná to nevíš, ale není to tak. Udělali jste to spolu, vy dva, protože ty jsi tu celou dobu byl. A byl jsi strašlivě vytrvalej. Tad se pokusil se tě zbavit, ještě než ses narodil, a nepovedlo se mu to tak docela. Potom, po jedenácti letech, to zkusil doktor Pritchard, a to zabralo, ale jenom na nějakou dobu. Nakonec tě Tad pozval zpátky. Udělal to, ale nevěděl, co dělá... protože o TOBĚ

nevěděl. Pritchard mu to nikdy neřeU. A ty jsi přišel, že? Ty jsi duch jeho mrtvého bratra... ale zároveň jsi mnohem, mnohem míň ne? to.

Alan chytil Wendy, která stála u krbu. než se stačila skácet do bedny s dřívím.

Stark se díval na Williama a Wendy, potom zase na Alana. „Tada a mě spojuje dlouhá historie dvojčat, víte. A existovat jsem začal samozřejmě po smrti dvojčat, co se mohly narodit tady před těma dvěma.

Říkejte tomu třeba transcendentální obnovení rovnováhy, jestli chcete."

"Říkám tomu šílenost," zahučel Alan.

Stark se zasmál. "Já vlastně taky. Ale stalo se to. Slovo se stalo tělem, mohl byste říct. Jak k tomu došlo, na lom nezáleží - záleží na tom, že jsem tady."

To se pleteš, pomyslel si Alan. Jak k tomu došlo, je možná všechno, na čem teď ZÁLEŽÍ. Nám, když už ne tobě... protože je to možná to jediný, co nás může zachránit.

"Jakmile věci dospěly na určitou úroveň, stvořil jsem se sám" pokračoval Stark. "A vlastně není zas tak zvláštní, že mám problémy s psaním, ne? Když někdo tvoří sebe samého... to vyžaduje spoustu energie. Nemyslíte si přece, že se takový věci dějí každé den. že?"

"Bůh chraň." zavrčela Liz.

To byl přímý zásah, nebo k němu neměl daleko. Stark trhl hlavou směrem k ní rychlostí útočícího hada a tentokrát to podráždím' bylo silnější než vlnka. "Myslím, že bys měla zavřít klapačku, Betli," řekl tiše, "než způsobíš potíže někomu, kdo ještě nemůže za sebe mluvit."

Liz se podívala do hrnce na sporáku. Alan měl dojem, že zbledla.

"Přineste je, Alane, ano?" požádala ho tiše. "Už je to hotové."

Vzala si Wendy na klín, aby ji nakrmila, a Alan si vzal Williama. Užasl, jak rychle se mu vybavila známá technika, když krmil baculatého chlapečka. Strčit lžičku dovnitř, naklonit ji, a když jste ji vytáhli, rychle a zlehka přejet lžičkou od brady ke spodnímu rtu. aby zůstalo co nejméně kapek a drobečků. Will neustále po lžičce hmatal, očividně přesvědčený, že už je dost velký a zkušený, aby ji řídil sám, děkuji pěkně.

Alan mu jemně bránil a chlapec se docela brzy soustředil jen na jídlo.

"Faktem je, že vás můžu potřebovat," řekl mu Stark. Opíral se o kuchyňský pult a líně přejížděl hledím pistole nahoru a dolů po přední části prošivané vesty. Vydávalo to drsný, Šepotavý zvuk, "Volala vám státní policie, řekli vám, abyste sem přijel a zkontroloval to tu? Proto jste tady?"

Alan rozvážil přednosti a zápory Ihaní a rozhodl se. že bude bezpečnější říct pravdu, hlavně proto, že nepochyboval, že ten člověk - pokud to byl člověk - měl velmi účinný vestavěný detektor lži.

"Ne tak docela," řekl a pověděl Stárkovi o telefonátu od Mazavky Martina.

Stark přikyvoval, ještě než skončil. "Myslel jsem si. že vidím v okně farmy nějaký záblesk," uchechtl se. Zdálo se, že se mu dobrá nálada vrátila. "Venkovani si nemůžou pomoci a jsou trochu zvědaví, že, šerife Alane? Mají toho tak málo na práci, že by byl div, kdyby zvědaví nebyli! Takže co jste udělal vy, když jste zavěsil?"

Alan mu to pověděl taky. a tentokrát nelhal z přesvědčení, že Slark stejně ví, co udělal - prostý fakt, že tu byl sám, na mnohé otázky odpověděl. Alan si myslel, že Stark chce ve skutečnosti zjistit, jestli je natolik hloupý a pokusí se zalhat.

Když dovyprávěl, Stark řekl: "Tak jo. dobře. To vylepšuje vaše vyhlídky, že se dožijete dalšího dne, šerife Alane. Teď mě poslouchejte, přesně vám povím, co budeme dělat, až budou děti nakrmený."

7

"Víte určitě, co říct?" zeptal se Stark znovu. Stáli u telefonu v přední hale, u jediného fungujícího telefonu, který v domě zbyl.

"Ano."

"A nepokusíte se nechat dispečerce nějaký tajný vzkaz, kterej by pochopila?"

"Ne."

"Dobře," řekl Stark. "Dobře proto, že by se teď naprosto nehodilo, abyste zapomněl, že jste už velkej, a začal si hrát na Pirátskou jeskyni nebo Loupežníky. Někdo by určitě přišel k úrazu."

"Byl bych rád, kdybyste na chvíli přestal s tím vyhrožováním."

Stárkův škleb se rozšířil, předváděl hodokvas hniloby. Před chvílí si vzal Williama, aby měl jistotu, že Liz se nepřestane chovat slušně, a lechtal chlapečka pod paží. "To dost dobře nemůžu," řekl. "Člověk, kterej jedná proti své nátuře, dostává zácpu, šerife Alane."

Telefon stál na stolku u velkého okna. Když ho Alan zvedl, pohlédl na zalesněný svah za cestou, jestli tam nejsou vrabci. Neviděl ani jednoho. Aspoň zatím.

"Na co se díváte, kamaráde?"

"Co?" Podíval se na Starka. Stárkovy oči na něj lhostejně hleděly z uhnílych důlků.

"Slyšel jste." Stark máchl rukou směrem k cestě a Toronadu. "Nedíváte se z okna jako člověk, kterej tu dělá jenom proto, že tam okno je. Mále výraz člověka, kterej čeká, že něco uvidí. Chci vědět, co to je." Alan cítil, jak mu středem zad projíždí hrůza jako ledový drát.

"Tada." slyšel se, jak klidně odpovídá. "Pořád vyhlížím Tada, stejně jako vy. Už by tu měl každou chvíli být."

"Bylo by fajn, kdyby to byla celá pravda, nemyslíte?" zeptal se ho Stark a zvedl Williama trochu výš.

Začal pomalu přejíždět hlavní pistole nahoru a dolů po Williamově příjemné buclaté bránici a lechtat ho. William se hihňal a něžně hladil Stárkovu shnilou tvář, jako by říkal Nech toho, zlobíš mě... ale nemusíš hned, protože je to legrace.

"Rozumím." řekl Alan a suše polkl.

Stark vklouzl ústím pistole k Williamově tváři a polechtal jím dvojitou bradičku. Děcko se smálo.

Jev!//1 Liz nakoukne za roh a uvidí, co dělá, zešílí, pomyslel si Alan.

"Víte jistě, že jste mi řekl všechno, šerife Alane? Nezatajujete mi něco?"

"Ne," řekl Alan. Jenom vrabce v lese kolem Williamsových. "Nic nezatajuju."

"Tak jo. Věřím vám. Aspoň prozatím. Teď se dejte do práce."

Alan vytočil číslo šerifovy kanceláře okresu Castle. Stark se naklonil blíž -tak blízko, že se z jeho sytého puchu Alanovi zvedá! žaludek - a poslouchal.

Sheila Brighamová vzala telefon při prvním zazvonění.

"Ahoj, Sheilo - tady je Alan. Jsem u Castleského jezera. Zkoušel jsem se dovolat vysílačkou, ale víš. jak je to tady dole se signálem."

"Neexistuje," zasmála se.

Stark se usmíval.

8

Když zmizeli za rohem, Liz otevřela zásuvku pod kuchyňským pultem a vytáhla největší řeznický nůž.

Ohlédla se k rohu, věděla, že Stark může každou chvíli vystrčit hlavu, aby ji zkontroloval. Ale zatím to šlo dobře. Slyšela je hovořit. Stark říkal něco o tom, jak se Alan dívá z okna.

Musím to udělat, pomyslela si, a musím to všechno udělat sama. Stark sleduje Alana jako kočka, a i kdybych mohla něco říct 'Indovi, všechna bx se jenom zhoršilo... protože on se do Tadvy myslí dostane.

Držela Wendy na ohbí lokte, vyklouzla z bol a bosá rychle prošla do obývacího pokoje. Stála tam pohovka, postavená tak, aby se z ní člověk mohl dívat na jezero. Založila nůž pod volán... ale ne moc hluboko. Když se posadí, bude na dosah.

A jestli se posadí spolu, ona a mazaný George Stark. on bude taky na

Možná ho k tomu přiměju, pomyslela si a spěchala zpátky do kuchyně. Ano, mokla bych. Přitahuji! ho.

Je to strašné... ale ne zas tolik, Liby .se lo nedalo využít.

Vešla do kuchyně a čekala, že uvidí, jak tam Stark slojí a blýská na ni zbylými zuby v děsivém, hnílném šklebu. Ale kuchyň byla prázdná a z haly bylo pořád slyšet Alana, který telefonoval. Uměla si představit, jak Stark stojí hned vedle něj a poslouchá. Takže tohle bylo v pořádku. Pomyslela si: S trochou štěstí už bude George Stark mrtvý, až se .\cm Tael dostane.

Nechtěla, aby se ti dva setkali. Nechápala všechny důvody, proč tak hrozně nechce, aby se to stalo, ale chápaia aspoň jeden: bála se. že by jejich spolupráce mohla být skutečně plodná, a ještě víc se bála toho, jaké ovoce by ten úspěch přinesl.

Nakonec by si mohla činit nárok na podvojnou povahu Tada Beaumonta a George Starka jenom jedna osoba. Jenom jedna tělesná bytost mohla přežít tak hluboké rozštěpení. Jestli Tad dokáže Stárkovi udělit potřebný počáteční impulz, jestli Stark začne psát sám; začnou se mu ty rány a boláky hojit?

Liz si myslela, že začnou. Stark by dokonce mohl postupně přebírat manželovu tvář a postavu.

A jak dlouho by trvalo (za předpokladu, že by je Stark nechal všechny naživu a spokojil se s útekem), než by se Tadvy objevily na tváři první boláky?

Moc dlouho asi ne. A velmi pochybovala, že by se Stark postaral, aby Tad nezačal hnít a nakonec se nerozpadl na prach a s ním i všechny jeho dobré myšlenky.

Liz si znovu nazula střevíce a začala umývat nádobí po časně večeři dvojčet. Ty mizero, pomyslela si, nejdřív otevřela pult a polom začala napouštět do dřezu horkou vodu. TY jsi pseudonym, TY jsi vetřelec, a ne můj manžel. Vlíla trochu přípravku na mytí nádobí do dřezu a pak odešla ke dveřím do obývacího pokoje zkontrolovat Wendy. Lezla po podlaze.

nejspíš hledala bratra. Za zasunovacími skleněnými dveřmi vyrývalo odpolední slunce jasně zlatou cestičku do modré vody Castleského jezera.

Ty sem nepatříš. Jsi hnus, urážíš oči i ducha.

Podívala se na pohovku, kde se pod kanýrem, snadno na dosah, skrýval dlouhý, ostrý nůž.

Ale já to můžu napravit. A jestli mi Bůh dovolí, tak to NAPRAVÍM.

9

Stárkův pach ho ničil - měl pocit, že každou chvíli začne zvracet - ale snažil se, aby to nedal hlasem najevo. "Už se vrátil Norris Ridgewick, Sheilo?"

Slark vedle něj začal znovu iechtat Williama pětačtyřicítkou.

"Ještě ne, Alane. Je mi líto."

"Až přijde, řekni mu, ať převezme velení. Do té doby ho má Clut."

"Směna mu-"

Jo, směna mu už skončila, já vím. Město bude muset zaplatit nějaký přesčas a Keeton mé za to sjede, ale co můžu dělat? Uvázl jsem tady s vysílačkou k ničemu a autem, který jankovatí, sotva se na něj křivě podívá. Volám od Beaumontových. Policajti chtěli, abych to sem přišel zkontrolovat, ale je to plácnutí do vody."

"To je špatné. Chcete, abych někomu podala zprávu? Policii?"

Alan se podíval na Starka, který vypadal, že ho zcela zaměstnává iechání veselého, rozdováděného chlapečka v náručí. Stark na Alanův pohled nepřítomně přikývl.

"Ano. Zavolej místo mě na oxfordskou stanicí. Myslím, že bych si mohl stihnout dát něco na zub v tom kuřecím grilu a potom bych zajel zase sem a zkontroloval to tu ještě jednou. Teda jestli naslartuju auto. Jestli ne, možná se podívám Beaumontovým do špajzu. Zavoláš tam místo mě, Sheilo?"

Spíš cítil, než viděl, že se Stark vedle něj mírně napjal. Ústí pistole se zastavilo, mířilo Williamovi na pupek. Alan cítil, jak mu po hrudníku pomalu stékají studené potůčky potu.

"Jasně. Alane."

"A tenhle člověk má mít fantazii. Myslím, že by si měl najít lepší místo na schovávání klíčů než pod rohožkou."

Sheila Brighamová se zasmála. "Vyřídím to."

Ústí pětačtyřicítky vedle něj se znovu začalo pohybovat a William se znovu začal zubit. Alan se trochu uvolnil.

"Měla bych promluvit s Henrym Paytonem, Alane?"

"Mhm. Nebo s Dannym Eamonsem, jestli tam Henry nebude."

"Tak jo."

"Díky, Sheilo. Další pokyny od státní policie, to je vSechno. Dávej na sebe pozor."

"Vy taky, Alane."

Zavěsil jemně telefon a otočil se ke Stárkovi. "V pořádku?"

"V nejlepším," pochvaloval si Stark. "Zvlášť se mi líbila ta část o klíči pod rohožkou. To tomu dodalo potřebnej šmnc, kterej hodně znamená."

"Chytrolíne," ulevil si Alan. Za daných okolností to nebylo moc moudré, ale překvapil ho záchvat vzteku. Stark ho překvapil taky. Rozesmál se. "Nikdo mě nemá moc rád, že, Šerife Alane?"

"Ne," odpověděl Alan.

"No, to je v pořádku - já se mám rád za vSechny ostatní. V tomto směru jsem skutečně typ New Age. Důležitý je, že podle mě máme docela dobrou pozici. Myslím, že to popřítí jedna radost." Omotal si telefonní drát kolem ruky a vytrhl ho ze zásuvky.

"Asi ano," řekl Alan, ale zamyslel se nad tím. Bylo to vachrlaté -mnohem vachrlatější, než si Slark uvědomoval; Stark byl asi přesvědčený, že všichni policajti severně od Poitlandu jsou bandou ospalých hlídacích psů. Dana Eamonse v Oxfordu to pravděpodobně nenadzvedne, pokud mu někdo z Orona nebo Augusty nezapálí oheň za zadkem. Ale Henry Payton? Ten by jenom horko těžko spolkl hlášení, že Alanovi stačil jediný zběžný pohled, jestli se poblíž nepotuluje vrah Homera Gamachea, a pak že odešel na kuře do grilu. Henry zvěřil kysu na sto honů.

Při pohledu na Starka, který lechtal dítě ústím pětačtyřicítky, Alan uvažoval, jestli chce, aby na to Henry přišel nebo ne, a zjistil, že neví.

"Co teď?" zeptal se Starka.

Stark se zhluboka nadechl a s očividnou radostí se podíval ven na lesy zalité sluncem. "Zeptáme se Bethie, jestli nám ukuchtí nějaký dlabanec. Mám hlad. Život na venkově je báječnej, že, Šerife Alane? Sakra!"

"Dobře," řekl Alan. Začal couvat ke kuchyni a Stark ho jednou rukou popadl.

"Ten kec o jankovatém autě," sykl. "To neznamenalo nic zvláštního, že ne?"

"Ne," řekl Alan. "Byl to jenom další- jak jsi to říkal? Šrame, kterej tolik znamená. Několik našich aut mělo loni potíže s karburátorem."

"Radím vám, aby to byla pravda," řekl Stark a díval se na Alana nehybnýma očima. Z vnitřních koutků mu vytékal hustý hnís a tekl mu po stranách oloupaného nosu jako lepkavé krokodýlí slzy- "Byla by

hanba, kdyby jedno z dětí přišlo k úhone jenom proto, že jste se neovládl a dělal chytrýho. Tad nebude pracovat zdaleka tak dobře, až zjistí, že jsem musel ustřelit jeho děcku hlavu, abych vás udržel v lajně." Zazubil se a vtiskl ústí pětačtyřicítky Williamovi do podpaždí. William se hihňal a mrskal sebou. "Je roztomilej jako teploučkový koťátko, že?"

Alan polkl něco jako veliký suchý chlupatý míč, který se mu v krku vytvořil.,,Sakra mě znervózňuješ, chlape."

"Jen tak dál a buďte nervózní," usmál se na něj Slark. "Jsem prostě takovej chlap, ze kterýho jsou lidi pořád nervózní. Najíme se, Šerife Alane. Tomuhle se začíná stýskat po sestřičce."*

Liz ohřála Stárkovi v mikrovlnce talíř polévky. Nabídla mu nejdřív mraženou večeři, ale zavrtěl hlavou, usmál se, pak si sáhl do úst a vytáhl zub. Vyjel z dásně nechutně snadno.

Odvrátila hlavu, když zub hodil do koše, pevně sevřela rty, tvář proměnila v napjatou masku hnusu.

"Neboj se," řekl klidně. "Nebude trvat dlouho a zlepší se to. Všechno se zanedlouho zlepší. Tatínek se brzy vrátí."

Pořád ještě srkal polévku, když o deset minut později se objevil Tad za volantem Rawlieho brouka.

Dvticel pěl

Ocelový Machine i

Letní dům Beaumontových byl vzdálený od siinice Číslo pět asi míli po Jezerní silnici, ale Tad zastavil už asi po sto padesáti metrech a užasle třeštil oči.

Všude byli vrabci.

Každou větev každého stromu, každý kámen, každý kousek holé země zakrývali hřadující vrabci. Svět, který viděl, byl groteskní jako halucinace; jako by tomuto kusu Maine narostlo peří. Cesta před ním zmizela. Naprosto zmizela. Tam, kde byla, se teď mezi přetíženými stromy táhl neklidný koberec mlčenlivých vrabců.

Kdesi praskla větev. Jinak bylo slyšet jenom Rawlieho brouka. Když Tad vyrazil na útěk na západ, byl tlumič ve špatném stavu; teď se zdálo, že přestává fungovat docela. Motor pšoukal a řval, občas střelil! a takový rachot měl to přízračné hejno okamžitě vyplašit, ale ptáci se nepohnuli.

Hejno začínalo ani ne čtyři metry před místem, kde s autem zastavil a trhl jankovitou řadicí pákou na neutrální. Demarkační Čára byla tak zřejmá, jako by ji nakreslili podle pravítka.

Nikdo už celé roky neviděl takové hejno ptáků, pomyslel si. Od doby, co vyhynul holub stěhovavý, to bylo někdy na konci minulého století... pokud se tak houfovalii tehdy. Je to jakož, románu od Daphne du Maurier.

Na kapotu brouka dosedl vrabec a zdálo se, že nakukuje dovnitř na Tada. Tad vycítil v černých očkách malého ptáčka děsivou, chladnou zvědavost.

Jak daleko asi hejno sahá? uvažoval. Až k domu? Jestli ano, George vrabce uviděl... a to mé bude sakra něco stát, jestli už nestálo. A i kdyby

nesahali lak daleko, jak se tam mám dostat? Jsou po celé cestě; a nejen to, oni JSOU cesta.

Samozřejmě věděl, jaká je odpověď. Jestli se chtěl dostat k domu, bude muset jet přes ně.

Ne, záupěl v duchu. Ne, to nejde. Fantazie mu začala spřádat hrozný obrazy: praskání a lupání tisíců malých tělíček, výtrysky krve pod koly, mokré chuchvalce peří přilepené na pneumatikách.

"Ale já pojedu," zamumlal.,,Pojedu, protože musím." Roztřesený škleb začal proměňovat jeho obličej do grimasy urputného, poiošilého soustředění. V té chvíli vypadal přízračně jako George Stark. Zařadil jedničku a začal si potichu broukat "Johna Wesleyho Hardinga". Rawlieho Volkswagen zabafal, skoro zhasl, potom vyrazil tři hlasité rány do výfuku a začal se sunout vpřed.

Vrabec na kapotě odletěl a Tad zadržel dech, když čekal, že se všichni vynesou, jako to dělali v jeho tranzových vizích: veliké stoupající tmavé mračno provázené tlumeným hukotem, podobným hurikánu v láhvi.

Místo toho se povrch cesty před čumákem Volkswagenu začal vrtět a hýbat. Vrabci - aspoň někteří - se odtahovali a ustupovali a nechávali dva holé pruhy... pruhy, které přesně odpovídaly rozteči kol Volkswagenu.

"Ježíši," zašeptal Tad.

A už byl mezi nimi. Najednou přešel ze světa, který vždycky znal, do cizího světa, který byl obydlýný

jenom těmito hlídkami, jež střežily hranici mezi zemí živých a zemí mrtvých.

Tam teď jsem, pomyslel si, když pomalu jel po kolejích, které mu ptáci uvolnili. Jsem v zemi živých mrtvých a Bůh mi pomáhej.

Stezka se před ním otvírala stále dál. Pořád měl před sebou asi čtyři metry volných kolejí, a když je projel, otevřely se před ním další čtyři metry. Šasi Volkswagenu se sunulo nad vrabci, kteří se shlukli mezi kolejemi, ale zdálo se, že je nezabíjí; za sebou ve zpětném zrcátku aspoň žádného mrtvého ptáka neviděl. Bylo to však těžké poznat, protože vrabci za ním zase koleje zaplňovali, až plochý, pematý koberec obnovili.

Čichal je - byl to lehký, prašný pach, který mu ležel na hrudi jako vrstvička kostní moučky. Jednou jako chlapec strčil obličej do pytlíku králíčích bobků a zhluboka se nadýchl. Ten pach byl podobný. Nebyl špinavý, ale silný. A byl cizí. Začala ho zaměstnávat představa, že takové množství ptáků odebrává ze vzduchu všechn kyslík a že se udusí, ještě než dojede k cíli.

Teď mu k uším dolehlo shora lehké tak-tak~tak, představoval si, že vrabci, kteří sedí na střeše Volkswagenu, nějak komunikují se svými druhy, navigují je, říkají jim, kdy mají uhnout a vytvořit koleje a kdy už se zase můžou bezpečně vrátit.

Vyjel na hřeben prvního kopce na Jezerní silnici a vpředu se mu otevřel výhled do vrabčeho údolí - vrabci byli všude, vrabci pokrývali každý předmět a zaplňovali každý strom, měnili krajinu v přízračný ptačí svět, který se zcela vymykal schopnostem jeho fantazie; zcela se vymykal nejvypjatějším možným jeho chápáním.

Tad cítil, jak se o něj pokouší mdloba, a vrazil si důkladnou facku. Byl to slabý zvuk - plesk! - ve srovnání s chraptivým burácením motoru Volkswagenu, ale viděl, že kobercem shromážděného ptactva proběhla vlnka... vlnka, jako by se otřásl.

Já tam dolů nemůžu jet. Nemůžu.

Musíš. Ty jsi ten, kdo ví. Ty jsi ten, kdo přivotává. Ty jsi ten, komu patří.

A kromě toho - kam jinam by jel? Vzpomněl si, jak mu Rawlie říkal: Buď velmi opatrný, Tadeáši. Žádný člověk neovládá prostředníky posmrtného života. Aspoň ne dlouho. Co kdyby se pokusil zacouvat zpátky na silnici číslo pět? Ptáci se před ním přece rozestupovali... ale nemyslel si, že by se rozestoupili i za ním. Byl přesvědčen, že následky pokusu měnit úmysly v této chvíli by byly nepředstavitelné.

Tad začal pomalu sjíždět z kopce dolů... a vrabci mu opět otvírali cestu.

Nikdy si už přesně nevzpomněl, jak jízda skončila; jeho mysl nad ní spustila milosrdnou oponu.

Vzpomněl si, že si pořád dokola v duchu říkal: Jsou to jenom VRABCI, kristepane... nejsou to tygři ani aligátoři ani pirani... jsou to jenom VKABCI!

To byla sice pravda, ale když jich viděl tolik najednou, když je viděl všude, namačkané na každé větvi a strkající se na každém padlém kmeni... to s hlavou něco udělá. Ublíží jí to.

Kolik jich je? Kolik miliónů? Nebo jsou to miliardy?

V lese zapraskala další větev a povolila se zvukem, který připomínal vzdálené hromobití. Projel kolem Williamsových, ale jedlová střecha se pod vahou vrabců proměnila v neforemnou hromadu. Neměl tušení, že ti příjezdové cesty k Williamsovým stojí vůz Alana Pangborna; viděl jenom pernatý kopeček. Projel kolem Saddlerových. Massenburgových. Payneových. Jiné neznal nebo si nemohl na jména vzpomenout. A potom, pořád ještě čtyři sta metrů

od svého domu, ptáci najednou přestali. Najedná straně byli celým světem vrabci; o deset centimetrů dál už nebyli vrabci vůbec žádní. Znovu se zdálo, že někdo narýsoval přes cestu čáru podle pravítka. Ptáci uskočili a shlukli se po straně, vyklidili koleje, které už přecházely do holé udusané hlíny Jezerní silnice. Tad zajel na Čisté prostranství, prudce zabrzdil, otevřel dveře a vrhl se na zem. Sténal a utíral si proudy potu z čela. Před sebou viděl po obou stranách cesty les a vlevo jasně modré záblesky světla od jezera. Ohlédl se a uviděl černý, mlčenlivý, vyčkávající svět.

Psychopomповé, pomyslel si. Bůh mi pomoz, jestli se io zvrtně, jestli Stark nad nimi nějak získá kontrolu. Bůh pomoz nám všem.

Zabouchl dveře a zavřel oči.

Ovládni se, Tade. Neprose! jsi tím jenom proto, abys teď všechno zkazil. Ovládni se. Na vrabce zapomeň.

Nemůžu na né zapomenout', kvílel mu v koutku mysli nějaký hlas. Byl vystrašený, uražený, balancující na pokraji šílenství. Nemůžu. NEMŮŽU!

Ale mohl. Udělá to.

Vrabci čekali. Počká taky. Počká, až přijde ta pravá chvíle. Bude si důvěřovat, že pozná, až ta chvíle přijde. Nemohl by to udělat pro sebe, ale udělá to pro Liz a dvojčata.

Dělej, jako zeje to příběh. Prostě příběh, který píšeš. Příběh, ve kterém Žádni ptáci nejsou.

"Tak jo," zamumlal. "Tak jo, zkusím to."

Znovu se rozjel. Zároveň si začal potichu broukat "Johna Wesleyho Hardinga".

2

Tad vypnul motor Volkswagenu - zhasl s posledním vítězným prásknutím do karburátoru - a pomalu z malého auta vystoupil. Protáhl se. Ze dveří vyšel George Stark. držel teď Wendy; vykročil na verandu, podíval se na Tada.

Stark se taky protáhl.

Liz stála vedle Alana a cítila, jak se jí dere výkřik nikoli do krku, ale do hlavy. Ze srdce toužila odtrhnout oči od těch dvou mužů, ale zjistila, že nemůže.

Pozorovat je, to bylo jako pozorovat muže, který se protahuje před zrcadlem.

Vůbec si nebyli podobní - i když se odmyslí Stárkův pokročilý rozklad. Tad byl štíhlý a spíš tmavý, Stark měl široká ramena a byl spíš světlý, přestože byl opálený (i když z opálení zbývalo jen málo). Přesto byli jako zrcadlové odrazy. Podoba byla přízračně dokonalá, protože na nich nebylo jediného rysu, na kterém by se protestující, vyděšený zrak mohl zachytit. Podoba spočívala sub rosa, hluboce zasutá mezi řádky, ale byla tak nepopíratelná, že přímo křičela: způsob, jakým překřížili nohy, když se protahovali, jak ztuhle roztáhli prsty u stehů, napjaly se záhyby u očí.

Uvolnili se přesně ve stejné chvíli.

"Ahoj, Tade." Stark mluvil skoro stydlivě.

"Ahoj, Georgi," řekl Tad nevzrušené. "Co rodina?"

"Má se dobře, díky. Chceš to udělat? Jsi připravený?"

"Ano."

Za nimi. směrem k silnici číslo pět, zapraskala větev. Stárkovy oči tím směrem zalétly.

"Co to bylo?"

"Větev stromu," řekl Tad. "Před čtyřmi lety tu řádilo tornádo, Georgi. Vyvrácené stromy pořád padají. Přece to víš."

Stark přikývl. "Jak se máš, kámo?"

"Docela dobře."

"Vypadáš trochu pohuble." Stárkovy oči se zabodly kamsi za Tadův obličej; Tad úplně cítil, jak se mu snaží proniknout do myšlenek.

"Ty taky nevypadáš moc fešácky."

Stark se tomu zasmál, ale nebyl to veselý smích. "Asi ne."

"Necháš je na pokoji?" zeptal se Tad. "Jestli udělám, co chceš, opravdu je necháš na pokoji?"

"Ano."

"Dej mi své slovo."

"Dobře," souhlasil Stark. "Máš je mít. Slovo jižana, to se nerozdává jen tak na potkání." Falešný, skoro posměšný jižanský přízvuk docela zmizel. Mluvil s prostou a děsivou důstojností. Oba muži stáli proti sobě v odpoledním slunci, tak jasném a zlatém, až vypadalo neskutečně.

"Tak jo," řekl Tad po dlouhé chvíli a pomyslel si: On to neví. Opravdu neví. Ti vrabci... pořád jsou mu utajení. Tajemství patří mně. "Tak jo, pustíme se do toho."

3

Když oba muži stanuli u dveří, Liz si uvědomila, že právě měla dokonalou příležitost povědět Alanovi o noži pod pohovkou... a nechala šiji uniknout.

Nebo ne?

Liz se k němu otočila a v té chvíli Tad zavolal: "Liz?"

Zavolal na ni ostrým, rozkazovačným tónem, který málokdy používal, a skoro to vypadalo, že ví, k

Čemu se chystá... a nechce, aby to udělala. To bylo samozřejmě nemožné. Nebo ne? Nevěděla. Nevěděla už vůbec nic.

Podívala se na něj a viděla, že Stark podává dítě Tadovi. Tad pevně Wendy chytil. Wendy vzala tatínka kolem krku stejně roztomile jako předtím Starka.

Ted! křičela na sebe Liz v duchu. Ted' mu to pověz! Pověz mu, ať utíká! Ted', dokud máme dvojčata! Ale Stark mě! samozřejmě pistoli a Liz si nemyslela, že by někdo z nich běhal tak rychle, že by předběhl kulku. A moc dobře znala Tada; nikdy by to neřekla nahlas, ale najednou ji napadlo, že by byl schopen zakopnout o vlastní nohy.

A teď už byl Tad těsně u ní a Liz si nemohla namlouvat, že výrazu jeho očí nerozumí.

Nech to být, Liz, říkaly ty oči. To je moje hra.

Potom ji vzal volnou paží kolem ramen a celá rodina se schoulila v neohrabaném, ale vřelém čtyřobjetí. "Liz," líbal ji na studené rty. "Liz, Liz, je mi to líto, je mi toho všeho moc líto. Nechtěl jsem, aby se stalo něco takového. Nevěděl jsem to. Myslel jsem, zeje to... neškodné. Vtip."

Pevně ho objímala, líbala, nechala jeho rty, aby zahřívaly její.

"To je v pořádku. Bude to v pořádku, vid', Tade?"

"Ano." Odtáhl se, aby se jí mohl podívat do očí. "Bude to v pořádku."

Znovu ji políbil a pak se podíval na Alana.

"Ahoj, Alane," pousmál se. "Změnil jste v něčem názor?"

"Ano. V pěkný řádce věcí. Mluvil jsem dneska s jedním vašim starým známým." Podíval se na Starka.

"Taky tvým."

Stark pozvedl zbytky obočí. "Nemyslel jsem, že máme s Tadem nějaký společný přítele, šerife Alane."

"Ach, měl jsi s tím chlapem velmi úzkej vztah," řekl Alan. "Vlastně tě kdysi zabil."

"O čem to mluvíte?" zeptal se Tad prudce.

"Mluvil jsem s doktorem Pritchardem. Moc dobře se na vás oba pamatuje. Víte, je to velmi neobvyklá operace. To, co vám vyndal z hlavy, by) on" Kývl směrem ke Stárkovi.

"O čem to mluvíte?" zeptala se také Liz a hlas se jí při posledním slově zlomil.

Alan jim tedy pověděl, co mu vyprávěl Pritchard... ale v poslední chvíli vynechal tu část o sebevražedném vrabcím útoku na nemocnici. Udělal to, protože Tad o vrabcích nic neřikal... a Tad musel jet kolem Williamsových, aby se sem dostal. Z toho vyplývaly dvě možnosti: buď vrabci zmizeli, než Tad přijel nebo Tad nechtěl, aby Stark věděl, že tam jsou.

Alan se důkladně na Tada zadíval. Něco se v něm děje. Má nápad. Modlím se k Bohu, aby by! dobře. Když Alan domluvil, Liz vypadala ohromeně. Tad příkyvoval. Stark - od kterého Alan očekával nejsilnější reakci - vypadal naprosto nevzrušeně. Jediný výraz, který Alan dokázal na té zničené tváři vyčíst, vyjadřoval pobavení.

"Tím se hodné vysvětluje," řekl Tad. "Děkuju vám, Alane."

"Mně to nic nevysvětluje ani za mák!" vykřikla Liz tak pronikavě, že dvojčata začala kňourat.

Tad se podíval na George Starka. "Jsi duch," řekl. "Zvláštní duch. Všichni tu stojíme a díváme se na ducha. Není to úžasné? To není jenom psychický úkaz; je to impozantní!"

"Myslím, že na tom nezáleží," řekl Stark lehce. "Pověz jim tu příhodu s Williamem Burroughsem. Tade, Dobře si ho pamatuju. Byl jsem samozřejmě uvnitř... ale poslouchal jsem."

Liz a Alan se tázavě zadívali na Tada.

"Víš, o čem mluví?" zeptala se Liz.

"Jistěže," řekl Tad. "Ike a Mike, jedno tělo, jedna mysl."

Stark zvrátil hlavu a rozchechtal se. Dvojčata přestala kňourat a rozesmála se s ním. "To je dobrý, kámo! To je dobrýýýý!"

"Byl jsem - možná bych měl říct byli jsme - v roce 1981 na Burroughsově přednášce. V New School v New Yorku. Když došlo na volné dotazy, nějaký kluk se Burroughse zeptal, jestli věří v posmrtný život. Burroughs řekl, že ano - že si myslí, že ho už všichni žijeme."

.Je to chytřej chlap," usmíval se Stark. "Střílí jako prase, aleje chxirej. Tak vidíte? Vidíte, jak málo na tom záleží?"

Ale záleží, pomyslel si Alan a pozorně se díval na Tada. Hodně na tom záleží. Taduv obličej to říká... a ti

vrabci, o kterých nevíš, to taky říkají.

Tadovo tajemství bylo nebezpečnější, než sám věděl, říkal si Alan. Ale možná to bylo všechno, co měli v rukou. Došel k závěru, že udělal dobře, když si nechal konec Pritchardova vyprávění pro sebe... ale pořád se cítil jako člověk na pokraji útesu, který se snaží žonglovat příliš mnoha zapálenými pochodněmi. "Konec tlachání, Tade," prohlásil Stark.

Tad přikývl. "Ano. Už toho necháme." Podíval se na Liz a Alana. "Nechci, aby se někdo z vás pokoušel o něco... no... o něco mimo hřiště. Udělám, co chce."

"Tade! Ne! To nemůžeš!"

"Šššš." Položil jí prst na rty. "Můžu a udělám to. Žádné triky, žádné zvláštní efekty. Slova na papíře ho stvořila a slova na papíře jsou to jediné, co nás ho zase zbaví." Nachýlil hlavu směrem ke Stárkovi.

"Myslíš, že on ví, že to zabere? Neví. Jenom doufá."

"Správně," řekl Stark. "Naděje věčně prýští ze straku lidstva." Zasmál se. Znělo to bláznivě, šíleně, a Alan pochopil, že i Stark žongluje se zapálenými pochodněmi na pokraji útesu.

Koutkem oka zachytil náhlý pohyb. Alan pootočil hlavu a uviděl, že na zábradlí terasy před západní prosklenou stěnou obývacího pokoje dosedl vrabec. Připojil se k němu druhý a třetí. Alan se podíval zase na Tada a všiml si, že spisovatelovy oči se lehce pohnuly. Také je viděl? Alan si myslel, že ano. Takže měl pravdu. Tad to věděl... aie nechtěl, aby to věděl Stark.

"My dva prostě půjdeme trochu psát a pak se rozloučíme." řekl Tad. Jeho oči zalétly ke Stárkovu zničenému obličejí. "Tohle uděláme, že, Georgi?"

"Přesně tak, hochu."

"Tak mi pověz," obrátil se Tad k Liz. "Tajíš něco? Máš něco za lubem? Nějaký pián?"

Zoufale se dívala manželovi do očí, neuvědomovala si, že William a Wendy se mezi nimi drží za ruce a blaženě se na sebe dívají jako dávno ztracení příbuzní, kteří se konečně našli.

To nemyslíš vážně, Tade? ptaly se ho její oči. Je to jenom trik, že? Trik, abys ho ukolébal, aby přešla! být podezřivý?

'Ne, odpovídal Tadův pohled. Pěkně přímočaře. Tak to chci.

A nebylo v tom pohledu ještě něco? Něco tak hlubokého a skrytého, že možná byla jediná, kdo to mohl zahlédnout?

Postarám se o něj, děvče. Vím jak. Dokážu to.

Ach, Tade, doufám, že máš pravdu.

"Pod pohovkou je nůž," řekla pomalu a dívala se mu do tváře. "Vynesla jsem ho z kuchyně, když Alan a... a on... byli v přední hale a telefonovali."

„Líz, kristepane!“ Alan skoro zařval a děti nadskočily. Ve skutečnosti nebyl tak rozčilený, jak doufal, že vypadá. Došel k poznání, že pokud má tahle záležitost skončit způsobem, který nebude znamenat totální zkázu pro všechny, pak Tad bude ten, kdo to zařídí. Udělal Starka; tak ho zase oddělá.

Liz se ohlédla po Stárkovi a viděla, že mu zbytek tváře pokrývá nenávidný škleb.

"Vím, co dělám," řekl Tad. "Důvěřujte mi, Alane. Liz, vezmi ten nůž a hoď ho přes palubu."

Mám tu sehrát nějakou úlohu, pomyslel si Alan. Je to malá úloha, ale pamatuj, co říkával ten chlap na koleji při hodinách dramatu - není malých rolí, jsou jen malí herci. "Myslíte, že nás pustí?" zeptal se Alan nedůvěřivě. "Že prostě zmizí za kopec s ocáskem vesele rozkmitaným jako Mařenčino jehňátko?"

Chlape, jste blázen."

"Jasně, jsem blázen," zasmál se Tad. Přízračně to připomínalo Stárkův smích - smích muže, který tancuje na hraně zapomnění. "On je blázen a vyšel ze mě, ne? Jako laciný démon z Čela podřadného Dia. Ale já vím, jak to musí být." Otočil se a poprvé se na Alana podíval zpřímá a vážně. "Vím, jak to musí být," opakoval pomalu a velmi důrazně. "Tak do toho, Liz."

Alan si hrubě, znechuceně odfrkl a otočil se zády, jako by s nimi nechtěl mít nic společného.

Liz, která měla pocit, že se pohybuje ve snu, přešla obývací pokoj, klekla si a vylovila nůž zpod pohovky.

"Opatrně s tou věcí," řekl Stark. Mluvil velmi ostražitě, velmi vážně. "Tvoje děti by ti řekly totéž, kdyby uměly mluvit."

Rozhlédla se, odhrnula si vlasy z tváře a uviděla, že Stark míří pistolí na Tada s Williamem.

„Jsem velmi opatrná!“ řekla rozřeseným, káravým tónem, který neměl daleko k slzám. Rozevřela francouzské okno a vystoupila na terasu. Na zábradlí už sedělo půl tuctu vrabců. Rozestoupili se na dvě trojice, když se přiblížila k zábradlí a prudkému srážu za ním, ale neodletěli.

Alan uviděl, že na okamžik strnula, zamyslela se nad nimi s rukojetí nože zastrčenou mezi prsty a špičkou ostří namířenou dolů na terasu jako olovnice. Pohlédl na Tada a viděl, že Tad ji napjatě pozoruje.

Nakonec pohlédl na Starka.

Ten pozorně sledoval Liz, ale na jeho tváři nebylo ani stopy po překvapení nebo podezření, a Alanovou myslí najednou proletěla divoká myšlenka: On je nevidí! Nepamatuje si, co napsal na zdi v těch bytech, 'a teď je nevidí! Neví, že tam jsou!

Potom si najednou uvědomil, že se Stark dívá zase na něj a zkoumá ho chladným, rozpadajícím se pohledem.

"Proč se na mě díváte?" zeptal se Stark.

"Chci se ujistit, že si zapamatuju, co to znamená být doopravdy ošklivej." řekl Alan. "Chtěl bych o tom jednou vyprávět vnoučatům."

"Jestli si nedáte na tu nevymáchanou hubu pozor, nebudete si muset s vnoučaty dělat starosti," upozornil ho Stark. "Ani trochu. Přestaňte civět, šerife Alane. Není to moudrý."

Liz přehodila řeznický nůž přes zábradlí terasy. Když uslyšela, jak přistál v křoví o osm metrů níž, přece jenom začala plakat.

4

"Pojďme všichni nahoru," poručil Stark. "Tam má Tad pracovnu. Počítám, že budeš chtít svůj psací stroj, co, kámo?"

"Na tohle ne," řekl Tad. "Víš to moc dobře."

Popraskané Stárkovy rty zvlínil úsměv. "Fakt?"

Tad ukázal na tužky, které mu lemovaly napraní kapsu. "Tohle používám, když chci navázat spojení s Alexisem Machinem a Jackem Rangelym."

Stark vypadal nesmyslně potěšené. "No jo, správně, že jo? Asi jsem si myslel, že tentokrát to budeš chtít udělat jinak."

"Vůbec ne, Georgi."

"Přinesl jsem si svoje," pokračoval. "Tři krabice. Šerife Alane, buďte hodnej chlapec a zaběhněte mi do aula a přineste mi je. Jsou v přihrádce na rukavice. My ostatní zatím pohlídáme děti." Podíval se na Tada, zasmál se svým šíleným smíchem a zavrtěl hlavou. "Ty pse, ty!"

"Správně, Georgi." Tad se pousmál. "Jsem pes. Ty taky, A starého psa novým kouskům nenaučíš."

"Ty se na to docela těšíš, co, kámo? Říkej si, co chceš, ale něco v tobě jenom dychtííí. aby ses už do toho pustil. Vidím ti to na očích. Chceš to."

"Ano," řekl Tad prostě a Alan si pomyslel, že nelže.

"Alexis Machine," řekl Stark. Žluté oči mu svítily.

"Správně," přizvukoval Tad a i jeho oči zasvítily. "Podřízni ho, dokud tu stojím a dívám se."

"Přesný!" vykřikl Stark a rozchechtal se. "Chci vidět téct krev. Ať ti to nemusím říkat dvakrát."

Ted' se rozchechtali oba.

Liz se dívala z Tada na Starka a pak zase na manžela a krev jí vyprchala z tváří, protože nepoznala rozdíl.

Zčistajasna se okraj útesu ocitl blíž než dřív.

5

Alan vyšel ven pro tužky. Hlavu měl v autě jenom chvilku, ale připadalo mu to jako celá věčnost a byl velmi rád, že je zase venku. V autě panoval temný a nepříjemný puch, ze kterého se mu trochu motala hlava. Hrabat se ve Stárkově Toronadu bylo jako strkat hlavu do komory, kde někdo rozlil láhev chloroformu.

Jestli takhle smrdí sny, pomyslel si Alan, už nikdy žádný nechci mít.

Chvilku stál vedle čemého auta s krabicí Berolových tužek v ruce a díval se nahoru po příjezdové cestě. Vrabci tu byli.

Cesta mizela pod kobercem ptáků. Zatímco se díval, přilétali stále další. A stromy jich byly plné. Jenom

dosedli a seděli a dívali se na něj, přízračně mlčenliví, živoucí záhada.

Jdou si pro tebe, Georgi, pomyslel si a zamířil zpátky k domu. V půli cesty se najednou zarazil, protože ho napadlo něco ošklivého.

Nebo si jdou pro nás?

Dlouho se díval zpět na ptáky, ale ti mu neprozradili žádné tajemství, a tak zašel dovnitř.

6

"Nahoru," zavelel Stark. "Vy jděte první, šerife Alane. Jděte ložnicí pro hosty až dozadu. Je tam u zdi prosklená skříňka plná fotek a skleněných těžitek a drobných suvenýrů. Když zatlačíte do levé strany skříňe, otočí se na ose dovnitř. Za ní je Tadova pracovna."

Alan se podíval na Tada, který přikývl.

"Sakra dobře se tu vyznáš," poznamenal Alan, "na někoho, kdo tu nikdy nebyl."

"Ale já tu byl," řekl Stark vazně. "Byl jsem tu často, ve snu."

7

Za dvě minuty se všichni shromáždili před unikátními dveřmi do Tadovy malé pracovny. Prosklená skříň byla otočená dovnitř, takže tvořila dva vchody oddělené tloušťkou skříňe. V pracovně nebyla žádná okna; kdybych měl výhled na jezero, řekl Tad kdysi Liz, napíšu jenom dvě slova a pak budu dvě hodiny zírat ven a dívat se na lodičky.

Lampa s pružným husím krkem a zářivá halogenová žárovka vrhala světelný bílý kruh na stůl.

Kancelářská židle a skládací kempová židlička stály za stolem vedle sebe, každá čelem k jednomu prázdnému notesu, které ležely vedle sebe v kruhu světla. Na každém notesu ležela Beroiova černá kráska. Elektrický psací stroj, který tu Tad někdy používal, byl vytažený ze zásuvky a zastrčený v rohu. Tad osobně přinesl skládací židličku z komory a pokoj teď zosobňoval podvojnost, která Liz připadala zářející a strašně nepřijemná. Svým způsobem to byla další verze zrcadlového efektu, jehož byla svědkem, když přijel Tad. Tam, kde vždycky byla jedna židle, stály najednou dvě; tam, kde mělo být jedno pracovní místo, byla vedle sebe dvě. Psací pomůcka, kterou si spojovala s Tadvým (lepším)

normálním já, byla odstrčená stranou, a když se posadili, Stark na Tadvou kancelářskou židli a Tad na skládací židličku, dezorientace byla úplná. Liz skoro dostávala mořskou nemoc.

Každý si vzal na klín jedno dvojče.

"Kolik máme času, než někdo dostane podezření a zajede se sem podívat?" zeptal se Tad Alana, který stál s Liz mezi dveřmi. "Budte upřímný a co nejpřesnější. Musíte mi věřit, když vám říkám, že je to jediná šance, kterou máme."

"Tade, podívej se na nej!" vybuchla Liz divoce. "Copak nevidíš, co se s ním děje? On nechce, abys mu pomohl napsat knihu! On ti chce ukrást Živou Copak to nevidíš!!"

"Šššš," tišil ji. "Vím, co chce. Myslím, že to vím od začátku. Tohle je jediná možnost. Vím, co dělám.

Kolik máme času, Alane?!"

Alan se důkladně zamyslel. Řekl Sheile, že si půjde něco zakousnout, a už se odhlásil, takže bude chvíli trvat, než znervózní. Věci by mohly ovšem dostat spád, kdyby se nablízku vynořil Nonis Ridgewick.

"Možná dokud nezavolá manželka a nezeptá se, kde jsem," řekl. "To může nějakou dobu trvat. Je manželkou policajta už dost dlouho. Dlouhý čekání a neklidná noc ji nepřekvapí." Nelíbilo se mu, když to slyšel z vlastních úst. Takhle se ta hra neměla hrát; to byl přesný opak toho, jak se ta hra měla hrát.

Tadovy oči ho povzbuzovaly. Stark jako by vůbec neposlouchal; zvedl břidlicové těžítko, které sedělo na nepořádné hromadě starého rukopisu na rohu stolu, a hrál si s ním.

"Myslím, že to bude trvat aspoň čtyři hodiny." A potom neochotně dodal: "Možná celou noc. Předal jsem velení Andymu Clutierbuckovi a Ciut není zrovna mistr důvtipu. Jestli ho někdo probere, tak to bude nejspíš Harrison - ten, kterému jste zdrhl - nebo někdo z policejní stanice v Oxfordu, koho tam znám. Jmenuje se Henry Payton."

Tad se podíval na Starka. "Bude to stačit?"

Starkovy oči, zářivé jako diamanty v poničeném obličejí, byly vzdálené, zamlžené. Ovázaná ruka si nepřítomně pohrávala s těžítkem. Vrátil těžítko na místo a usmál se na Tada. "Co myslíš fy? Víš o lom tolik co já."

Tad uvažoval. Oba víme, o čem mluvíme, ale nemyslím, že to některý z nás dokáže vyjádřit slovy. Tady nejde o psaní, ve skutečnosti ne. Psaní je jenom obřad. Mluvíme o předávání jakési maršálské hole. O výměně moci. Nebo, což je mnohem příhodnější, o obchodu: život Liz a dvojčat výměnou Z,a... za co? Za co vlastně?

Samozřejmě to věděl. Bylo by divné, kdyby to nevěděl, protože přesně o tomto tématu rozjímal před několika málo dny. Bylo to oko, co Stark chtěl - ne, vyžadoval. To liché třetí oko, které, zasuté v jeho mozku, mohlo nahlížet jen dovnitř.

Znovu pocítil svědění a zahnal je. Žádné nakukování, Georgi. Ty máš palebnou sílu; já imiirt jenom hejno hubených vrabci-, lak žádné nakukování.

"Myslím, že to nejspíš bude stačit," prohlásil. "Poznáme, až se to stane, že?"

"Ano."

"Jako na houpačce, když jeden konec prkna stoupá nahoru... a druhý klesá dolů."

"Tade, co mi tajíš? Co to přede mnou tajíš?"

V místnosti na okamžik zavládlo elektrizující licho, najednou zde bylo příliš těсно na pocity, které v ní zavířily.

"Mohl bych se zeptat na totéž," řekl Tad konečné.

"Ne," odpověděl Stark pomalu. "Moje karty jsou všechny na stole. Pověz mi to, Tade." Jeho studená, shnilá ruka sevřela Tadovi zápěstí nemilosrdně jako ocelová želízka. "Co mi tajíš?"

Tad se přinutil otočit se a podíval se Stárkovi do očí. Svědění ho už zachvátilo po celém těle, ale nejvíc se soutředilo do díry v ruce.

"Chceš napsat tu knihu, nebo ne?" zeptal se.

Liz poprvé uviděla, že výraz ve Stárkově tváři - ne na ní, ale v ní - se změnil. Najednou v ní byla nejistota. A strach. Možná. Možná ne. Ale i kdyby ne, bylo to něco dost podobného a čekalo to na příležitost.

"Nepřišel jsem k tobě na přátelskou svačinu, Tade."

"Tak si to přeber sám," odsek! Tad. Liz zaslechla vyjeknutí a uvědomila si, že to vyjekla sama.

Stark na ni krátce pohlédl a pak se zadíval zase na Tada. "Neser mě, Tade," řekl potichu. "Radši mě neser, kámo."

Tad se zasmál. Byl to chladný a zoufalý smích... ale nepostrádal veselí. To bylo na něm nejhorší.

Nepostrádal veselí a Liz v tom smíchu slyšela George Starka, stejně jako ve Stárkových očích viděla Tada Beaumonta, když si hrál s dětmi.

"Proč ne, Georgi?7rím, co můžu ztratit. To je taky vyložené na stole. Tak chceš psát, nebo se chceš vybavovat?"

Stark se na něj dlouho zkoumavě díval, upíral Tadovi do obličeje chladný a zlověstný pohled. Potom řekl: "Ále, vykašleme se na to. Jedem."

Tad se usmál. "Proč ne?"

"Ty a ten polda běžte pryč," poručil Stark Liz. "Tohle teď bude jenom pro kluky. Pustíme se do práce."

"Odsesu děti," slyšela se Liz říkat a Stark se zasmál.

"To je ale legrace, Beth. Cha cha. Děti jsou pojistka. Jako ochrana proti přepsání diskety, že, Tade?"

"Ale -" začala Liz.

"To je v pořádku," přerušil ji Tad. "Nic se jim nestane. George na ně dohlédne, zatímco se budu rozjíždět. Mají ho rády. Copak sis toho nevšimla?"

"Samozřejmě že jsem si toho všimla!" zasyčela tichým nenávisným hlasem.

"Jenom nezapomeňte, že jsou tady s námi," řekl Stark Alanovi, "Mějlc to na paměti, šerife Alane.

Nebud'te moc vynalézavej. Jestli na mě zkusíte vytasit nějaký roztomilý překvapení, bude to tu jako v Jonestownu. Všechny nás vynesou nohama napřed. Rozumíte?"

"Rozumím," řekl Alan.

"A až půjdete ven, zavřete dveře." Stark se otočil k Tadovi. "Je čas."

"Správné," souhlasil Tad a vzal tužku. Otočil se k Liz a Alanovi a z obličeje Tada Beaumonta na ně hleděly oči George Starka. "Dělejte. Běžte pryč."

Liz se zastavila v půli schodů. Alan do ní skoro narazil. Hleděla přes obývací pokoj prosklenou stěnou ven.

Svět se proměnil v ptáky. Terasa jimi byla pokrytá; svah k jezeru se jimi ve skomírajícím světle Čemal; nebe nad jezerem jimi od západu k domu Beaumontových kypělo a temnělo.

"Ach, Pane Bože," vydechla Liz.

Alan ji popadl za paži. "Buďte zticha. Ať vás nezaslechne."

"Ale co-"

Odvedl ji po schodech dolů a nepouštěl jí paži. Když se dostali do kuchyně, Alan jí pověděl zbytek toho, co mu odpoledne, před tisíci lety, pověděl doktor Pritchard.

"Co to znamená?" zašeptala. Obličej měla mrtvolně bledý. "Alane, já se tak bojím."

Vzal ji kolem ramen, a přestože byl hrozně vyděšený, uvědomil si, že je to krásná žena.

"Nevím," řekl, "ale vím, že jsou tady, protože je buď Tad nebo Stark zavolal. Jsem si celkem jistej, že to byl Tad. Protože je určitě viděl, když sem jel. Viděl je, ale nezmínil se o nich."

"Alane, už není stejný."

"Já vím."

"Něco v něm Starka miluje. Něco v něm miluje Stárkovu... temnotu."

"Já vím."

Odešli k oknu u telefonního stolku v hale a dívali se ven. Příjezdová cesta byla plná vrabců, i stromy, i malý větrací prostor kolem kůlny, kde byla pořád zamknutá dvaadvacítka. Rawlieho Volkswagen pod vrabci zmizel.

Na Toronadu George Starka však žádní nebyli. A zůstával kolem něj čistý kruh, jako by byl v karanténě. S měkkým bouchnutím do okna vletěl pták. Liz tlumeně vykřikla. Ostatní ptáci se neklidně zavrtěli - pohyb se jako velká vlna převalil přes kopec - a potom se znovu uklidnili.

"I když jsou Tadovi," řekla, "třeba je na Starka nepoužije. V Tadovi je kus blázna, Alane. Vždycky v něm byl kus blázna. Jemu... se to líbí."

Alan nic neřekl, ale taky to věděl. Vycítil to.

"Tohle všechno je jako hrozný sen," pokračovala. "Kéž bych se mohla probudit. Kéž bych se mohla probudit a všechno bylo jako dřív. Ne, jako před Clawsonem; jako před Stárkem."

Alan přikývl.

Podívala se na něj. "Tak co teď budeme dělat?"

"Čeká nás těžká práce," odpověděl. "Budeme čekat."

9

Zdálo se, že večer se táhne celou věčností, světlo pomalu krvácelo z nebe a slunce zapadalo za hory na západní straně jezera, za hory, které se táhly až k Prezidentskému hřebeni.

Přiletěla poslední hejna vrabců a připojila se k hlavnímu hejnu. Alan a Liz je cítili na střeše nad hlavou, jako mohly stvořené z vrabců, ale mlčeli. Čekali.

Když přecházeli po pokoji, otáčeli hlavu jako talíře radarů zaměřené na signál. Poslouchali, co se děje v pracovně, a nejhorší bylo, že za tajnými dveřmi, které do ní vedly, nebylo slyšet vůbec nic. Liz neslyšela ani broukání dětí. Doufala, že usnuly, ale nedokázala umlčet hlas, který tvrdil, že Stark je obě zabil a Tada taky.

V tichosti.

Břitvou, kterou si přinesl.

Říkala si, že kdyby se něco takového stalo, vrabci by to poznali, něco by udělali, a to pomáhalo, ale jenom trochu. Vrabci byli velkou neznámou. Bůh věděl, co udělají... a kdy.

Šero se pomalu měnilo v úplnou tmou, když Alan zachrptěl: "Vymění se, když to bude trvat dost dlouho, že? Tadovi se začne dělat špatně... a Stark se začne uzdravovat."

Polekala se tak, že skoro upustila šálek neslazené kávy, který držela,

"Ano. Asi ano."

Na jezeře zavolala alka - bylo to osamělé, bolestné volání. Alan si vzpomněl na ty dva nahoře, na dvojce dvojčata, jedna pohroužená do spánku, druhá do strašlivého zápasu v šeru společné fantazie.

Ptáci venku se dívali a čekali, zatímco šero houstlo.

Houpačka se převažuje, pomyslel si Alan. Tadyv konec prkno jde nahoru, Stárkův zase dolů. Tam nahoře, za dveřmi, za kterými se otvírá dvojí vchod, když se otevřou, už ta změna začala.

Vije skoro konec, pomyslela si Liz. Takový nebo onaký.

A jako by to způsobila tato myšlenka, zaslechla závan větru - divného, hučivého větru. Jenomže jezero bylo hladké jako talíř.

Vstala, vytřeštila oči, rukama si sáhla k hrdlu. Hleděla ven prosklenou stěnou. Alane, snažila se říct, ale hlas ji zradil. Nezáleželo na tom.

Nahoře se ozval zvláštní, přízračný pískot, jako tón vyfouknutý z prasklé flétny. Stark najednou zakřičel: "Tade? Co to děláš? Co to děláš?" Následovala rána jako z kapsle. Za okamžik se rozbrečela Wendy. A venku v houstnoucím šeru milión vrabců zatřepotalo křídly a připravovalo se vzlétnout.

ísvaceil šest

Vrabci letí i

Když Liz zavřela dveře a nechala oba muže o samotě, Tad otevřel zápisník a chvíli se díval na prázdnou stránku. Pak si vzal jednu ořezanou Berolovu tužku.

"Začnu s tím dortem," řekl Stárkovi.

"Ano," souhlasil Stark. Oblíčeji mu zaplnila toužebná dychtivost. "Správně."

Tad podržel tužku nad prázdnou stránkou. To byla chvíle, která byla vždycky nejlepší - těsně před prvním tahem. Bylo to jako operace, na jejímž konci pacient skoro vždycky zemřel, ale stejně jste to udělali. Museli jste, protože proto jste byli stvořeni. Jenom proto.

Jenom nezapomeň, pomyslel si. Nezapomeň, co děláš.

Ale kus v něm - kus, který chtěl Ocelového Machinea opravdu psát -se bránil.

Tad se naklonil vpřed a začal zaplňovat prázdný prostor.

OCELOVÝ MACHINE

George Stark Kapitola 1: Svatba

Alexis Machine málokdy trpěl vrtochy a mít vitochy právě v lakové situaci, to se mu ještě nikdy nestalo. Ale dnes k tomu došlo. Ze všech lidí, co jich na světě je - kolik? Pět miliard? - zrovna já stojím uvnitř svatebního dortu s poloautomatem Heckler &, Koch ráže 223 v rukou.

Nikdy nebyl zavřený v tak stísněném prostoru. Vzduch se skoro okamžitě

zkazil, ale Stark se nemohl v žádném případě zhluboka nadechnout. Poleva trojského dortu byla pravá, ale pod ní byia jenom tenká vrstva jakési sádry, která se jmenuje Nartex - něco jako lepší karton.

Kdyby se pořádně nadechl, ženich s nevěstou na vršku dortu by se nejspíš překnili. /"okva by určité praskla a...

Psal skoro čtyřicet minut, nabíral rychlost, hlava se mu postupně plniia obrazy a zvuky svatebního veselí, které skončí nebyvalým popraskem.

Nakonec tužku odložil. Úplně ji ztupil.

"Dej mi cigaretu," zahučel.

Stark pozvedl obočí.

"Jo," řekl Tad.

Na stole ležela krabička palímallek. Stark jednu vyklepl a Tad šiji vzal. Byl to divný pocit, mít po tolika letech cigaretu mezi rty... připadala mu nějak moc velká. Ale připadala mu dobrá. Připadala mu správná. Stark škrtl sirkou a podržel ji před Tadem, který zhluboka potáhl. Kouř mu zaútočil na plíce starým známým a nemilosrdným způsobem. Okamžitě se mu začala motat hlava, ale vůbec si toho pocitu nevšimal.

Teď se poříbeju napít, pomyslel si. A jestli to skončí a já budu pořád naživu a na vlastních nohou, bude to první věc, kterou udělám.

"Myslel jsem, že jsi přestal," poznamenal Stark.

Tad přikývl. "Já taky. Co na to můžu říct, Georgi? Spletl jsem se." Podruhé si zhluboka potáhl a vyfoukl kouř nosem. Otočil zápisník ke Stárkovi. "Jsi na radě." řekl.

Slark se sklonil nad zápisníkem a přečetl si poslední odstavec, který Tad napsal; opravdu nebylo nutné číst víc. Oba věděli, o co v příběhu jde.

Jack Rangely a Tony Westerman byli uvnitř v kuchyni a Rollick měl být už nahoře. Všichni tři byli

ozbrojení poloautomaty Steyr-Aug, což je jediný dobrý samopal, který se v Americe vyrábí, a i kdyby někteří strážci převlečení za hosty byli velmi rychlí, ti tři by je měli pokropit takovou salvou, že by měli svůj ústup krýt víc než přiměřeně. Jenom mě pusťte z toho dortu, myslel si Machine. Víc nechci. Stark si taky zapálil pallmallku. vzal jednu berolku, otevřel svůj zápisník... a pak strnul. Podíval se na Tada s nehranou upřímností. "Bojím se, kámo." řekl. A Tad pocítil se Stárkem najednou soucit - přes to všechno, co věděl.

Bojí se. Ano, jistěže se bojíš, pomyslel si. Jenom ti, lálo začínají - děti - se nebojí. Roky jdou a slova na stránce nijak netmavnou... ale bílý prostor mezi nimi rozhodně bělá čím dá! víc. Bojíš se ? Byl bys ještě větší blázen, než jsi, kdyby ses nebál.

"Já vím," řekl. "A ty víš, co z toho plyne - jediný způsob, jak to překonat, je udělat to."

Stark přikývl a sklonil se nad zápisníkem. Ještě dvakrát zkontroloval poslední odstavec, který napsal Tad... a pak začal psát.

Slova se objevovala v Tadvé mysli bolestně pomalu.

Machine... se nikdy... nezajímal... Dlouhá pauza, potom najednou:

...jaké by to bylo mít asíma, ale jestli se ho po tomhle na to někdo zeptá... Kratší pauza.

...vzpomene si na práci na Scorettim.

Přečetl si, co napsal, potom se užasle podíval na Tada.

Tad přikývl. "Dává to smysl, Oeorgi." Sáhł si ke koutku úst, kde ho náhle zasnědilo, a nahmatal si tam čerstvý bolák. Podíval se na Starka a viděl, že podobný bolák z koutku Stárkových úst zmizel.

Ono se to děje. Ono se to opravdu děje.

"Pusť se do toho, Georgi," pobídl ho. "Popadni to pořádně pod krkem."

Ale Stark už se znovu sklonil nad svým zápisníkem a psal rychleji.

2

Stark psal skoro půl hodiny a nakonec se spokojeným vydechnutím tužku odložil.

"Je to dobrý," řekl potichu a se zadostiučiněním. "Lepší to být nemůže." Tad vzal zápisník a pustil se do ctem' - a na rozdíl od Starka si to přečetl celé.

To, co hledal, se začalo objevovat na třetí z devíti stránek, které Stark napsal.

Machine zaslechl škrábavé zvuky a ztuhl, rukama pevně sevřel Heckler & Vrabce a potom pochopil, co se děje. Hosté - byly jich asi dvě stovky -shromážděni u dlouhých stolů pod mohutnou markýzou s ra o dro žlutými pruhy, odsunovali své skládací vrabce na prkna, která bylapoložena přes trávník, aby byli chráněni před důlky od vysokých ženských vrabců. Hosié povstali a zdravili vrabčí dort zasraným potleskem.

On to neví, pomyslel si Tad. Píše to slovo vrabci pořád dokola a nemá nejmenší... zasrané... tušení.

Slyšel je nad hlavou, jak se neklidně vrtí, a dvojčata několikrát zvedla hlavu, než usnula, takže věděl, že si toho děti všimly laky.

Ale George nikoli.

Pro George vrabci neexistovali.

Tad se vrátil k rukopisu. To slovo se vkrádalo do textu stále častěji a v posledním odstavci se začala objevovat celá ta věta.

Machine později zjistil, že vrabci letí a že jediní z přepečlivě vybraných lidí, kteří byli jeho opravdovými vrabci, byli Jack Rangeiy a Lester Rollick. Všichni ostatní vrabci, se kterými létal deset let, byli do toho namočení. Vrabci. A rozletěli se ještě dřív, než Machine křikl do své vrabčí vysílačky.

"Tak co?" zeptá! se Stark, když Tad rukopis položil. "Co myslíš?"

"Myslím, že je to slušné," řekl Tad. "Ale ty jsi to věděl taky, ne?"

"Ano... ale chtěl jsem to slyšet od tebe, kámo."

"Taky si myslím, že vypadáš mnohem líp."

Což byla pravda. Jakmile se George ponořil do vzteklého, násilnického světa Alexise Machinea, začal se uzdravovat.

Boláky mizely. Popraskaná, shnilá kůže znovu růžověla; okraje nové kůže se přitahovaly přes zahojené boláky k sobě, místy se už spojily. Obočí, jež zmizelo v kaši shnilého masa, se znovti objevovalo.

Potůčky hnisu, které proměnily límeček Stárkovy košile v odpornou mokvavou žlut, usychaly. Tad zvedl levou ruku, dotkl se boláku, který mu začal pukát na levém spánku, a chvíli si podržel před očima bříška prstů. Byla vlhká. Znovu ruku zvedl a dotkl se čela. Kůže byla hladká. Malá bílá jizva, suvenýr z operace, jež na něm byla provedena toho roku, kdy začal jeho skutečný život, zmizela. Jeden konec houpačky stoupá nahoru, druhý konec musí klesat dolů. Prostě další přírodní zákon, hochu. Další přírodní zákon.

Byla už venku tma? Tad si říkal, že určitě - tma nebo skoro tma. Podíval se na hodinky, ale ty mu moc nepomohly. Zastavily se ve tři čtvrtě na pět. Na čas nezáleželo. Bude to muset udělat brzy.

Stark zamáčkł cigaretu v přetékajícím popelníku. "Chceš pokračovat, nebo si dáš přestávku?"

"Proč nepokračuješ ry?" zeptal se Tad. "Myslím, že můžeš."

"Jo," řekl Stark. Nedíval se na Tada. Oči měl jenom pro slova, slova, slova. Prohrábl si světlé vlasy, které znovu získávaly lesk. "Taky si myslím, že můžu. Vlastně vím, že můžu."

Znovu začal Škrábat. Krátce vzhlédl, když Tad vstal ze židle a šel k ořezávátku, pak zase oči sklopil k zápisníku. Tad si ořezal jednu berolku, až byla jako jehla. A když se otočil zády, vytáhl z kapsy vábničku, kterou mu dal Rawlie. Sevřel ji v dlani, znovu se posadil a zahleděl se do zápisníku před sebou.

Bylo to tu; přišel čas. Věděl to tak dobře a nepochybně, jako hmatem poznal tvar svého obličejce.

Zbývala jediná otázka, totiž jestli má nebo nemá odvalu to zkusit.

Kus v něm to nechtěl udělat; kus v něm pořád po té knize toužil. Ale s překvapením zjistil, že ten pocit není tak silný jako ve chvíli, kdy Liz a Alan odcházeli z pracovny, a měl dojem, že ví proč. Začalo docházet k oddělování. Obscennímu zrození. Už to nebyla jeho kniha. Alexis Machine byl s osobou, které patřil od začátku.

Tad sevřel vábničku pevně v levé dlani a sklonil se nad zápisníkem.

Já jsem ten, kdopHvoiává, napsal.

Neklidné vrtění ptáků nad hlavou ustalo.

Já jsem ten, kdo ví, napsal.

Zdalo se, že celý svět ztichl a naslouchá.

Já jsem ten, komu patří.

Zarazil se a pohlédl na spící děti.

Ještě tři slova, pomyslel si. Už jenom tři.

A zjistil, že je chce napsat víc než jakákoli jiná slova, která napsal za celý život.

Chtěl psát příběhy... ale víc než po nich, víc než po líbezných obrazech, které mu třetí oko občas ukazovalo, toužil po volnosti.

Ještě tři slova.

Zvedl levou ruku k ústům a sevřel vábničku mezi rty jako doutník.

Teď se nedívej, Georgi. Nedívej se, nezvedej oči od světa, který tvoříš. Teď ne. Prosím tě, dobrotivý Bole, ať se nepodívá do světa shuicčmch věcí zrovna v této chvíli.

Na prázdný list papíru před sebou napsal chladnými tiskacími písmeny slovo PSYCHOPOMPOVÉ.

Zakroužkoval je. Pod to slovo nakreslel šipku a pod šipku napsal: VRABCI LETÍ.

Venku zafoukal vítr - jenomže to nebyl žádný vítr; bylo to třepotání miliónů pírek. A znělo Tadovi v hlavě. Najednou se mu v mysli otevřelo třetí oko, otevřelo se víc než kdy dřív, a uviděl Bergent'ield v New Jersey -prázdné domy, prázdné ulice, mírné jarní nebe. Všude viděl vrabce, bylo jich tam víc než kdy dřív. Svět, ve kterém vyrostl, se stal rozlehlou voliérou.

Jenomže to nebyl Bergenfield.

Byla to Konečná.

Stark přestal psát. Oči se mu rozšířily náhlým, opožděným úlekem.

Tad se zhluboka nadechl a foukl. Vábnička od Rawlieho DeLessepse vydala zvláštní, kvilivý tón.

"Tade? Co to děláš? Co to dilás?"

Stark po vábničce chňapl. Ještě než se jí dotkl, ozvala se rána a vábnička se v Tadových ústech rozštípla, až mu pořezala rty. Ten zvuk probudil dvojčata. Wendy se rozbřečela.

Šustění vrabců venku se proměnilo v burácení.

Vzlétli.

3

Liz vyrazila ke schodům, když uslyšela plakat Wendy. Alan chvilku stál na místě, uhranutý tím, co viděl venku. Krajina, stromy, jezero, nebe - všechno zmizelo. Vrabci se zvedli jako velká vlnivá opona, zatemnili okno od shora až dolů a z jedné strany na druhou.

Když první malá tělíčka začala narážet do tvrzeného skla, Alanovo ochromení pominulo.

"Liz!" zakřičel. "Liz, kzemi!"

Ale Liz si nemínila lehat; plakalo její dítě a na nic jiného nedokázala myslet.

Alan přesprintoval pokojem k ní, vyvinul téměř přízračnou rychlost, která byla jeho tajemstvím, a složil ji právě v okamžiku, kdy prosklená stěna pod vahou dvaceti tisíc vrabců vybuchla dovnitř. Za nimi následovalo dalších dvacet tisíc, a dalších dvacet tisíc, a dalších dvacet tisíc. V okamžiku jich byl obývací pokoj plný. Byli všude.

Alan se vrhl na Liz a vtáhl ji pod pohovku. Svět byl plný pronikavého vrabčího pípání. Teď slyšeli, jak povolují další okna, všechna okna. Dům se třásl pod nárazy drobných sebevražedných bombardérů. Alan vykoukl ven a viděl jen hnědočerný pohyb.

Detektory kouře začaly povolovat, když do nich ptáci narazili. Někde se ozvala strašlivá rána, to vybuchla obrazovka televizoru. Klepání obrazů, které padaly ze stěn. Řada kovových xylofonových cinknutí, když vrabci naráželi do hrců pověšených na zdi u sporáku a shazovali je na zem.

A pořád slyšel plakat děti a křičet Liz.

"Pusťte mě! Moje děti! Pusťte mě! MUSÍM JÍT ZA SVÝMI DĚTMI!"

Zmítala se, až se napůl uvolnila, a horní půlku těla jí okamžitě pokryli vrabci. Zapletli se jí do vlasů a bezhlavě se jí tam třepotali. Divoce se po nich oháněla. Alan ji chytil a vtáhl zpátky. Přes vířící vzduch v obývacím pokoji zahlédl obrovský černý provazec vrabců, kteří proudili po schodišti nahoru - nahoru k pracovně.

4

Stark hmátl po Tadovi, když první vrabci začali narážet do tajných dveří. Tad slyšel, jak za zdi tlumeně bouchají těžítka a cinká rozbíjené sklo. Teď už plakaly obě děti. Jejich křik sílil, mísil se s šiléným pípáním vrabců a dohromady tvořili pekelnou harmonii.

"Nech toho!" ječel Stark. "Nech toho, Tade! Co to sakra děláš, nech toho!"

Hmátl po pistoli a Tad zabodl tužku, kterou držel v ruce, Stárkovi do krku.

Krev vytryskla proudem. Stark se kněmu otočil, dával se, hmatal po tužce. Poskakovala nahoru a dolů, jak se snažil polknout. Jednou rukou ji sevřel a vytáhl ji. "Co to děláš?" zakrákoral. "Co to je?" Teď už ptáky slyšel; nerozuměl jim, ale slyšel je. Oči se mu stočily k zavřeným dveřím a Tad v těch očích poprvé spatřil skutečnou hrůzu.

"Píšu konec, Georgi," řekl Tad tichým hlasem, který Liz ani Alan dole neslyšeli. "Píšu konec ve skutečném světě."

"Dobře," zachřčel Stark. "Tak ho napíšeme pro všechny."

Otočil se k dvojčatům se zakrvácenou tužkou v jedné ruce a s pěta-čtyřicítkou v druhé.

5

Na konci pohovky ležela složená silná afghánská pokrývka. Alan po ní hmátl a do ruky se mu okamžitě zabodlo deset žhavých jehel. "Krucí," zaječel a strhl ruku zpátky.

Liz se mu pořád snažila vykrotit. Celý vesmír zaplnilo příšerné třepotání a Alan už děti neslyšel... ale Liz Beaumontová je slyšela. Mrskala sebou a kroutila se a vytahovala se ven. Alan ji chytil levou rukou za límec, cítil, jak látka praská.

"Počkejte chvilku!" zařval na ni, ale bylo to k ničemu. Nemohl ji ničím zastavit, dokud její děti brečely.

Annie by se chovala stejně. Alan znovu hmátl pravou rukou nahoru, tentokrát si zobáků nevěšmal, a strhl pokrývku dolů. Při pádu z pohovky se rozložila do zamotaných záhybů. Z ložnice se ozvalo hrozné zařinčení, jak nějaký kus nábytku - možná toaletní stolek - spadl na zem. Alanův roztěkaný, přetížený mozek se pokusil představit si, kolik vrabců je potřeba, aby převrhli stolek, ale nedokázal to.

Kolik vrabců je potřeba na zašroubování žárovky? ptal se v duchu jako cvok. Tři drží Žárovku a tři miliardy otáčejí domem! Zalkl se bláznivým smíchem a potom velká skleněná koule pověšená ve středu

obývacího pokoje vybuchla jako bomba. Liz zaječela a na okamžik se stáhla zpět, a Alan jí tak mohl přehodit pokrývku přes hlavu. Přikryl se taky. Nebyli sami dokonce ani pod ní; nějakých pět vrabců jim dělalo společnost. Cítil, jak se mu opeřená křídla mihotají u tváře, na levém spánku ucítil pronikavou bodavou bolest a praštil se přes deku. Vrabcem mu spadl na rameno a potom pod dekou na zem. Přimáčkl Liz k sobě a zakřičel jí do ucha. "Půjdeme pomalu! Pomalu, Liz! Pod touhle dekou! Jestli se rozběhnete, praštím vás! Kývněte hlavou, jestli jste rozuměla!"

Snažila se odtáhnout. Deku se napjala. Vrabci na ní krátce přistáli, poskakovali na ní, jako by to byla trampolína, pak zase odlétli. Alan jí přitáhl zase k sobě a zatřásl jí ramenem. Pořádněji zatřásl. "Kývněte, jestli rozumíte, krucifix!"

Cítil, jak ho na tváři polechtaly její vlasy, když kývla. Vyplazili se zpod pohovky. Alan jí pevně držel kolem ramen, bál se, že mu uteče. A pomalu

začali procházet rozvířeným pokojem, skrz řídká, šílená mračna křičících ptáku. Vypadali jako maska Čtyrmožce na karnevalu - tancující osel s Mikem jako hlavou a Ikem jako zadkem.

Obývací pokoj domu Beaumontových byl prostorný a s vysokým klenutým stropem, aie teď se zdálo, že tu nezbyvá žádný vzduch. Procházeli poddajnou, pohyblivou, lepkavou atmosférou složenou z ptáků. Nábytek praskal. Ptáci se odráželi od stěn, stropů a zařízení. Na světě nebylo nic než ptačí pach a podivné perkuse.

Nakonec došli ke schodům a začali se pod dekou pomalu kolébat nahoru a afghánská deka už byla pokrytá peřím a výkaly. A když začali stoupat, v pracovně nahoře bouchla rána z pistole.

Teď už Alan dvojčata zase slyšel. Řvala.

6

Tad hmátl po stole, když Stark zamířil pistoli na Williama, a nahmátl těžítka, se kterým si Stark předtím hrál. Byl to těžký kus šedočerné břidlice, na jedné straně zploštělý. Praštil jím Starka do zápěstí o zlomek vteřiny dřív, než statný blondák vystřelil, a přerazil mu kost a srazil hlaveň dolů. Rána byla v tak malém prostoru ohlušující. Kulka se zabořila do podlahy pár centimetrů od Williamovy levé nohy a vyrazila spršku třísek na nohavice modrého pyžama. Dvojčata začala řvát, a když se Tad pustil do Starka, viděl, že se děti objaly ochranným gestem.

Jeniček a Mařenka, pomyslel si a potom mu Stark zabodl tužku do ramene.

Tad zaječel bolestí a odstrčil Starka. Stark zakopl o psací stroj, který stál v rohu, a dopadl pozpátku na zeď. Snažil se přehodit si pistoli do pravé ruky... a upustil ji.

Teď už se nárazy ptáků do dveří proměnily v jednolitě dunění... a dveře se začaly na středové ose pomalu otáčet. Dovnitř vnikl vrabcem se zlomeným křídlem, zacukal sebou a spadl na podlahu.

Stark sáhl do zadní kapsy... a vytáhl břitvu. Rozevřel ji pomocí zubů. Oči nad ocelí se mu šíleně třpytily.

"Chceš tohle, kámo?" zeptal se a Tad viděl, že se mu do tváře znovu vrací hniloba, vrací se všechna najednou, jako když se vyklopí náklad cihel. "Opravdu to chceš? Tak jo. Máš to mít."

7

Alan a Liz uvízli v půli schodiště. Vběhli do poddajné, proměnlivé zdi z ptáků a prosté sejí nedokázali prodrat. Vzduch se třepotal a šustil vrabci. Liz vykřikla hrůzou a vztekem.

Ptáci se proti nim neobraceli, neútočili na ně; jenom jim bránili v chůzi. Zdálo se, že sem byli přivoláni všichni vrabci světa, sem, do prvního patra domu Beaumontových v Castle Rock.

"Dolů!" zakřičel na ni Alan. "Možná se můžeme plazit pod nimi!"

Padli na kolena. Nejdřív to šlo, i když příjemné to nebylo; zjistili, že se plazí po křupavém, krvavém koberci z vrabců, hlubokém nejméně půl metru. Potom znovu narazili na zeď. Alan vyhlédl pod okrajem deky a viděl jenom namačkanou, zmatenou masu, která se vymykala jakémukoli popisu. Vrabci na stupních schodů byli rozmačkaní. Vrstvy a vrstvy živých vrabců - brzy mrtvých - stály na sobě. A výš - možná metr nad schody - létali vrabci v jakési sebevražedné zóně, sráželi se a padali, někteří se zvedali a znovu vzlétli, jiní se zmítali v mase svých padlých druhů se zlomenýma nohama nebo křídly. Vrabci, jak se Alan upamatoval, se nedokážou vznášet.

Odněkud nad nimi, na druhé straně této přízračné Živé bariéry, zakřičel muž.

Liz Alana sevřela a přitáhla ho blíž. "Co můžeme dělat?" křičela. "Co můžeme dělat, Alane?"

Neodpověděl jí. Protože odpověď zněla nic. Nebylo nic, co by mohli dělat.

8

Stark vykročil proti Tadovi s břitvou v pravé ruce. Tad couval k pomalu se pohybujícím dveřím do pracovny a oči upíral na ostří. Popadl ze stolu další tužku.

"Ta ti nebude k ničemu, kámo," zachroptěl Stark. "Teď ne." Potom jeho oči zalétly ke dveřím. Už se otevřely natolik, že dovnitř vlétli vrabci, celá řeka vrabců... a letěli k Georgi Stárkovi.

V okamžiku se jeho výraz proměnil v čirou hrůzu... a pochopení.

"Ne!" křičel a zacai se po nich ohánět břitvou Alexise Machinea. "Ne, já nechci! Nevrátím se zpátky! Nemůžete mě přinutit!"

Jednoho vrabce čistě přerážl na půl; vrabec spadl na zem ve dvou šubajících se kusech. Stark se rozmachoval a řezal do vzduchu kolem sebe. A Tad najednou pochopil, (Nepůjdu zpátky) co se tu děje. Psychopomповé, samozřejmě, přišli posloužit jako doprovod George Starka. Doprovod George Starka zpátky na Konečnou; zpátky do země mrtvých.

Tad upustil tužku a couvl k dětem. Vzduch se zaplnil vrabci. Dveře se už skoro úplně otevřely; z řeky se stala záplava.

Vrabci se posadili Stárkovi na Široká ramena. Usadili se mu na pažích, na hlavě. Vrabci mu vráželi do hrudi, nejdřív po desítkách, potom po stovkách. Kroutil se sem a tam v mračnu padajících pírek a rozkmitaných zobáků a snažil se oplácet, co dostával.

Pokryli i břitvu; její zlovolný stříbřitý lesk zmizel, pohřbený pod pírkou, která se k ní přilepila.

Tad se podíval na děti. Přestaly plakat. Dívaly se vzhůru do přečpaného, kypícího vzduchu s naprosto totožným výrazem úžasu a blaha. Ručky měly zvednuté, jako by zkoušely, jestli prší. Drobné prstíky měly roztažené. Stáli na nich vrabci... a neklovali. Ale klovali do Starka.

Z obličejů mu na stovce míst vytryskla krev. Jedno modré oko se zavřelo. Vrabec mu přistál na límci košile a zabořil zobák do díry, kterou Tad udělal tužkou Stárkovi v krku - pták to udělal třikrát, rychle, ra-ra-fa, jako samopal, než ho Stárkova sátrající ruka popadla a rozmáčkla jako kus živé papírové skládačky.

Tad se přikrčil vedle dvojčat, ptáci teď sedali i na něj. Neklovali; jenom stáli.

A dívali se.

Stark zmizel. Proměnil se v živou, pohyblivou ptačí sochu. Mezi třepotavými křídly a peřím prosakovala krev. Odněkud zdola Tad uslyšel pronikavý, tříštivý zvuk - povolovalo dřevo.

Probourali se do kuchyně, pomyslel si. Krátce si vzpomněl na plynové potrubí, které vedlo ke sporáku, ale byla to myšlenka vzdálená, nedůležitá. A teď začal slyšet vlhké plácání a pleskání živé tkáně, která se odtrhovala od kostí George Starka,

"Přišli si pro lebe, George," slyšel se, jak Šeptá. „Přišli si pro tebe. Teď ti pomoz Bůh."

9

Alan nad sebou znovu ucítil prostor, vykoukl tedy skrz hranaté dírky v tlusté pokrývce. Na tvář mu skápl ptačí výkal, utřel ho. Šachta schodiště byla pořád plná ptáků, ale jejich počet řídil. Většina těch, kteří žili, se zřejmě dostala tam, kam chtěla.

"Pojďte," řekl Liz a začali znovu stoupat vzhůru po příšerném koberci z mrtvých ptáků. Podařilo se jim dospět na odpočívadlo, když zaslechli Tadův řev; "Tak si ho vezměte.' Vezměte si ho! VEZMĚTE HO ZPÁTKY DO PEKLA, KAM PATŘÍ!"

A třepotání ptáků se proměnilo ve vichřici.

10

Stark se naposledy křečovitě pokusil vymanit se jim. Neměl kam jít, neměl kam utéct, ale stejně to zkusil. Byl to jeho styl.

Sloup ptáků, který ho pokrýval, se pohnul s ním; obří. nafouklé paže pokryté pírkou a hlavami a peřím se zvedly, udeřily do těla, znovu se zvedly, zkrřížily se na hrudi. Ptáci, někteří zranění, jiní mrtví, padli na podlahu a na okamžik se Tadovi naskytl pohled, který ho bude strašit do konce života.

Vrabci požírali George Starka zaživa. Oči měl pryč; zbyly z nich jenom veliké tmavé důlky. Nos se zmenšil na krvácející díru. Čelo a většina vlasů byla odtržená, až byl vidět slizem potažený povrch lebky. Límeček košile stále obepínal krk, ale zbytek zmizel. Žebra trčela z kůže jako bílé hrboly. Ptáci mu otevřeli břicho. Přehršle vrabců mu seděly na nártách nohou a pozorně vzhlížely vzhůru a klovaly mu vnitřnosti,

které se vyhrnuly v mokřích, pomačkaných chuchvalcích.

A viděl ještě něco.

Vrabci se ho pokoušeli zvednout. Pokoušeli se o to... a brzo, až jeho tělesnou váhu dostatečně zmenší, se jim to podaří.

"Tak si ho vezměte!" zakřičel. "Vezměte si ho! ODNESTE HO ZPÁTKY DO PEKLA, KAM PATŘÍ!"

Stárkův řev ustal, protože se mu pod stovkou bušících, ostrých zobáků rozpadlo hrdlo. Vrabci se mu namačkali do podpaždí a na vteřinu se chodidla zvedla z krvavého koberce.

Divoce strhl paže - jejich zbytky - zpátky k bokům a desítky jich rozmačkal... ale na jejich místa přiletly desítky desítek.

Ťukání a zvuky praskajícího dřeva po Tadově pravici najednou zesílily a zazněly dutě. Podíval se tím směrem a viděl, že dřevěná stěna na východní straně pracovny se rozpadá jako buničina. Na okamžik zahlédl tisíc žlutých zobáků, které najednou pronikly dovnitř, a pak popadl dvojčata a převalil se na ně, vyklenul nad nimi tělo, aby je chránil, a možná jedinkrát v životě se pohyboval s opravdovým půvabem. Stěna se zhroutila dovnitř v prašném mračnu třísek a pilin. Tad zavřel oči a přitiskl děti k sobě.

Víc toho nevidě!

11

Jenomže Alan Pangborn viděl a Liz taky.

Stáhli si deku na ramena, když mračno ptáků nad nimi a kolem nich prořídlo. Liz klopytavě vyrazila k ložnici pro hosty a k otevřeným dveřím do pracovny, a Alan ji následoval.

Chvilí do pracovny neviděl; uvnitř vládlo jenom jednolitě hnědočerné třepotání. A potom rozeznal nějaký tvar - přišemě nafouklou postavu. Byl to Stark. Ptáci ho obalili, požírali zaživa, a přesto Stark pořád žil. Přiletěli další ptáci; a další. Alan si myslel, že ho to přišerné pronikavé pípání připraví o rozum. A potom uviděl, co dělají.

"Alane!" zakřičela Liz. "Alane, oni ho zvedají!"

Ta věc, která bývala Georgem Stárkem, věc, která teď jen vzdáleně připomínala člověka, se na polštáři vrabců zvedla do vzduchu. Pohnula se přes pracovnu, skoro upadla, potom se nejspíše zvedla ještě jednou. Přiblížila se k veliké, třískami ježaté díře ve východní stěně.

Dřrou vletěli další vrabci; ti, kteří pořád zbývali v pokoji pro hosty, vlétli do pracovny.

Ze Stárkovy cukající se kostry padalo maso jako přišerný déšť.

Tělo proletělo dírou, obklopeno třepotajícími se vrabci, kteří mu odtrhávali zbytky vlasů.

Alan a Liz se přebrodili kobercem mrtvých ptáků do pracovny. Tad se pomalu zvedal na nohy, v každé ruce jedno naříkající děcko. Liz se k nim rozběhla a vzala je k sobě. Ruce jí jen létaly, hledala zranění.

„V pořádku," vypravil ze sebe Tad. "Myslím, že jsou v pořádku."

Alan přešel k zubaté díře ve stěně pracovny. Vyhlédl ven a uviděl scénu jako z přízračné pohádky. Nebe zčernalo ptáky, a přesto bylo na jednom místě přímo ebenové, jako by se tam v tkanivu skutečnosti protrhla díra.

Ta černá díra měla nepochybně tvar vzpírajícího se člověka.

Ptáci ho zvedli výš, výš a výš. Už byli nad vrcholky stromů, zdálo se, že se tam zastavili. Alan měl pocit, že ze středu toho mračna slyší pronikavý, nelidský výkřik. Polom se vrabci znovu dali do pohybu. Pohled na ně svým způsobem připomínal film puštěný pozpátku. Černé proudy vrabců se hmuly ze všech rozbitých oken domu; vzlétali z příjezdové cesty, stromu a oblé střechy Rawlieho Volkswagenu.

Všichni mířili ke středu temnoty.

Skvrna ve tvaru člověka se znovu dala do pohybu... nad stromy... do temného nebe... a pak se ztratila z dohledu.

Liz seděla v rohu s dvojčaty na klíně, kolébala je, tišila je - ale zdálo se, že ani jedno už není zvláště rozrušené. Vesele se dívala do jejího strhaného, uslzeného obličejce. Wendy ji hladila, jako by maminku chtěla utěšit. William natáhl ruku nahoru, vytáhl jí z vlasů pírko a pozorně si ho prohlížel.

"Je pryč," zachraptěl Tad. Připojil se k Alanovi, který stál u díry ve stěně pracovny.

"Ano," řekl Alan. Najednou propukl v pláč. Neměl tušení, že se mu chce brečet; prostě se to stalo.

Tad se ho pokusil vzít kolem ramen a Alan ustoupil, boty mu suše zapraskaly v závějích mrtvých vrabců.

"Ne," zahučel. "Budu v pořádku."

Tad se znovu zadíval zubatou dírou ven, do noci. Ze tmy přiletěl vrabec a posadil se mu na rameno.

"Děkuju ti," řekl mu Tad. "Dě-"

Vrabec ho klovl, nečekaně a pořádně, a Tadovi těsně pod okem vytryskla krev.

Potom odletěl za svými druhy,

"Proč?" zeptala se Liz. Dívala se na Tada otřeseně a užasle. "Proč to udělal?"

Tad neodpověděl, ale myslel si, že odpověď zná. Pomyslel si, že Rawlic

DeLesseps by ji taky znal. To, co se právě stalo, bylo dost tajuplné... ale nebyla to žádná pohádka.

Možná že toho posledního vrabce vedla síla, která cítila, že Tad Eo potřebuje připomenout. Pořádně připomenout.

Bud' opatrný, Tadeáš. Žádný člověk neovládá prostředníky posmrtného života. Ne dlouho - a vždycky je potřeba za to zaplatit.

Jakou cenu budu muset zaplatit já? uvažoval stříživě. A ten účet... kdypak bude splatný?

Ale to byla otázka pro jinou dobu, jiný den. A potom - třeba už ten účet zaplacený byl.

Možná že našel konečně klid.

"Je mrtvý?" ptala se Liz... skoro prosila.

"Ano," odpověděl Tad. „Je mrtvý, Liz. Do třetice všeho dobrého. Knížka o Georgi Stárkovi skončila.

Pojďte - půjdeme odtud pryč."

A přesně to udělali.

Epilog

Henry toho dne Mnry Lou nepolíbil, ale ani tK-odešel beze slova, což mohl udělat. NavStfvll |l, přestál nápor jejího vzteku :i počkal, až se ponoří do zarputilého mlčení, které tuk dobře "nal. Dávno došel k poznání, že valná část všech trápení je jen její, trápení, o něž se nedělila, ani o nich nehovořila. Mary Lem vždycky tančila nejlépe, když tančila

Nakonec prošli přes pole a ještě jednou se podívali na dětský domeček, kde před třemi lety zemřela Evelyn. Nebylo to zvláštní loučení, ale lip je nesvedli. Henry měl pocit, že je to tak docela dobré.

Položil clo vysoké trávy u pobořeného zápraží Evelyniny papírové balerínky, i když věděl, že vítř a naposledy ten starý domeček opustili. Nebylo to dobré, ale bylo to v pořádku. Docela v pořádku.

Nebyl člověkem, který věří v Šťastné konce. Ta trocha klidu, která mu byla dopřána, pramenila právě z této skutečnosti.

-Nečekaní tanečníci Tadeáš Beaumont

Lidské sny - ty skutečné, oproti spánkovým halucinacím, které přicházejí, jak se jim zachce - končí v různou dobu. Sen Tada Beaumonta o Georgi Stárkovi skončil ve čtvrt na deset loho večera, kdy psycho-pompové odnesli jeho temnou půli pryč, kdo ví na jaké místo, které mu bylo určeno. Sen skončil černým Toronadem, tarantulí, v níž vždycky on a George v opakovaných nočních mürách přijížděli k domu.

Liz a dvojčata stáli na konci příjezdové cesty v místech, kde se napojovala na Jezerní silnici. Tad a Alan stáli u černého auta George Starka, které už nebylo černé. Bylo šedivé ptačimi výkaly.

Alan se nechtěl na dům dívat, ale nemohl od něj odtrhnout oči. Byla to rozštípána troska. Hlavní nápor zachytila východní strana - lam, kde byla pracovna - ale celý dům vypadal jako vrak. Všude zely ohromné díry. Zábradlí viselo z terasy nad jezerem jako kloubový dřevěný žebřík. V kruhu kolem domu se vršily ohromné závěje mrtvých ptáků. Zachytili se ve výklencích střechy; ucpali okapy. Zrovna vyšel měsíc a jeho stříbrné světlo se odráželo od střepů rozbitého skla. Jiskry stejného elřiho světla utkvěly hluboko ve skelných očích mrtvých vrabců.

"Víte určitě, že vám to nezpůsobí potíže?" zeptal se Tad.

Alan přikývl.

"Ptám se proto, že je to ničení důkazů."

Alan se drsně zasmál. "Věřil by někdo, čeho je to důkaz?"

"Nejspíš ne." Tad se odmlčel. "Víte, jednu dobu jsem měl pocit, že se vám docela líbím. Ted' už ten pocit nemám. Vůbec. Nerozumím tomu. Jsem podle vás zodpovědný za... to všechno?"

"Na to z vysoká seru," zahučel Alan. "Už je to za náma. To je to jediný, na co neseru, pane Beaumonte. V tyhle chvíli je to jediná věc na celém světě, na kterou neseru."

Uviděl na Tadově unaveném, strhaném obličejí bolest a přinutil se pokračovat.

"Podívejte se. Tade. Je toho prostě moc. Příliš mnoho najednou. Zrovna jsem viděl, jak hejno vrabců odneslo chlapa do nebe. Dejte mi pauzu na oddech, jo?"

Tad přikývl. "Rozumím."

Ale ne, nerozumíš, pomyslel si Alan. Nechápeš, co jsi, a pochybuji!, že to někdy pochopíš. Možná tvoje ženu... i když by mě zajímala, jestli se mezi vámi dvěma po tomhle všechno zase urovná, jestli Liz. vůbec někdy bude chtít porozumět a odvážit se tě zase milovat. Tvoje děli možná, jednoho dne... ale tebe ne, Tade. Stát vedle tebe je jako stát vedle jeskyně, ze které vyšla příšerná nestvůra. Příšera je teď pryč, ale člověk přesto nerad postává příliš blízko místa, odkud se vynořila. Protože by tam mohla být další.

Nejspíš není; tvoje mysl to ví, ale tvoje city - ty hrají jinou notu, že? Pane jo. A ikdylye ta jeskyně navěky prázdná, zbývají sny. A vzpomínky. Je tu například Homer Gamache, umlácený k smrti vlastní protézou ruky. Kvůli tobě, Tade. Jenom kvůli tobě.

Nebylo to spravedlivé a Alan lo v koutku duše věděl. Tad se neprosil, aby byl dvojče; nezničil svého bratra v lůně matky ze zlé vůle (Nemluvíme o Kainovi, který povstal a zabil Ábela kamenem, řekl doktor Pritchard); nevěděl, jaká příšera na něj číhá, když začal psát jako George Stark.

Přesto byli dvojčaty.

A nemohl zapomenout na to, jak se Stark a Tad společně chechtali.

Na ten bláznivý, šílený smích a výraz v jejich očích.

Uvažoval, jestli někdy dokáže zapomenout Liz.

Zafoukal vítr, přivál k němu odporný pach plynu.

"Spálíme to," řekl najednou. "Ať to všechno shoří. Nezájímá mě, co si kdo bude později myslet. Skoro nefouká; hasiči se sem dostanou dřív, než se oheň příliš rozšíří. Jestli to vezme i pár stromů kolem, tím líp."

"Já to udělám/" nabídl se Tad. "Vyjděte nahoru s Liz. Pomozte jí s dvoj-"

"Uděláme to společně," přerušil ho Alan. "Dejte mi svoje ponožky."

"Cože?"

"Slyšel jste - chci vaše ponožky."

Alan otevřel dveře Toronada a podíval se dovnitř. Ano - ruční řazení, jak si myslel. Takový chlapák jako George Stark by se s automatikou nespokojil; ta byla pro bačkorovité ženáče jako je Tad Beaumont. Nechal dveře otevřené, postavil se na jednu nohu a stáhl si pravou botu a ponožku. Tad se na něj díval a začal dělat totéž. Alan si botu zase nasadil

a zopakoval celou proceduru i s druhou nohou. Rozhodně neměl v úmyslu dotknout se vrstvy mrtvých vrabců holou nohou, ani na okamžik.

Když byl hotový, svázal dvě bavlněné ponožky dohromady. Potom si vzal Tadovy ponožky a navázal je na svoje. Přešel k zadní části auta, mrtví vrabci mu praskali pod botami jako novinový papír, a odklopil víčko nádrže Toronada. Odšrouboval uzávěr a zastrčil provizorní knot do hrdla nádrže. Když ho zase vytáhl, byl pořádně nacucaný. Otočil ho, zastrčil dovnitř suchý konec a mokřý konec nechal viset na boku auta potřísněném gua-nem. Potom se otočil k Tadovi, který přešel za ním k nádrži. Alan zašátral v kapse košile a vytáhl zápalky. Byly to zápalky, jaké dostanete u novinového stánku k cigaretám.

Nevěděl, kde dostal zrovna tyhle, ale na obalu měly inzerát pro sběratele známek.

Na známce byf obrázek ptáka.

"Ponožky zapalte, až se auto začne rozjíždět," řekl Alan. "Ani o chvíli dřív, rozumíte?"

"Ano."

"Dá to pořádnou ránu. Dům chytne. Potom chytne plynový nádrže vzadu. Až sem přijdou inspektoři od hasičů, bude to vypadat, jako by váš přítel ztratil kontrolu nad vozem, narazil do domu a auto vybuchlo. Aspoň doufám."

"Tak jo."

Alan znovu obešel auto.

"Co se tam dole děje?" zavolala Liz nervózně. "Dětem začíná být zima!"

„Ještě minutku!“ zavolal Tad.

Alan se natáhl do nepříjemně páchnoucího Toronada a povolil ruční brzdu. „Počkejte, dokud se nerozjede,“ opakoval přes rameno.

„Ano.“

Alan zmáčkl nohou spojku a zařadil převodovku Hurst na neutrál.

Toronado se začalo okamžitě rozjíždět.

Stáhl se zpátky a okamžik si myslel, že Tad to nezvládl... a potom se na zadku auta rozsvítil knot jako svítivá plamenná čára.

Toronado pomalu sjelo po posledních pěti metrech cestičky, přehouplo se přes nízký asfaltový obrubník a unaveně dojelo na malou zadní verandu. Vrazilo do stěny domu a zastavilo se. Alan mohl v oranžovém světle knotu zřetelně přečíst nálepku na nárazníku; HAJZL PAR EXCELLENCE.

„Už ne,“ zamumlal.

„Co?“

„To nic. Schováme se. Auto bouchne.“

Vrátili se o deset kroků, když se Toronado proměnilo v ohnivou kouli. Plameny vyšlehly po proděravělé a rozštípané východní stěně domu a proměnily díru ve stěně pracovny v upřenou černou očníci.

„Pojďte,“ pobídl ho Alan. „Dojdeme k mému autu. Teď, když jsme s tím skončili, musíme spustit poplach. Není potřeba, aby všichni u jezera kvůli tomu přišli o dům.“

Ale Tad ještě chvíli otálel a Alan otálel s ním. Dům s cedrovými šindeli byl ze suchého dříví a rychle se vznal. Tam, kde byla Tadova pracovna, vířily plameny, a v průvanu, který požár vytvořil, začaly létat listy papíru ven a vzhůru. V tom jasnu Alan viděl, že papíry jsou pokryty slovy, psanými rukou. Listy papíru se krabatily, chytaly, uhelnatěly a černaly. Vylétaly vzhůru do noci nad plameny jako vířící ietka tmavých ptáků.

Jakmile se ocitnou nad průvanem, pomyslel si Alan, chopí se jich obyčejný vítr. Chopí se jich a odnese je pryč, možná až na konec světa.

Dobře, pomyslel si a vydal se s hlavou skloněnou vzhůru po cestičce k Liz a dětem.

Tad Beaumont za ním pomalu zvedl ruce a zakryl si jimi tvář.

Dlouho tam tak stál.

3. listopadu 1987- 16. března 1989

Doslov

Jméno Alexis Machine jsem nevymyslel já. Čtenáři Mrtvého města od Shane Stevense v něm poznají jméno hlavního chuligána z tohoto románu. Jméno tak dokonale vystihovalo povahu George Starka a jím vymyšleného zločineckého bossa, že jsem je přejal do díla, které jste si právě přečetli... ale mínil jsem to také jako poctu panu Stevensovi, mezi jehož další romány patří Rat Pack, By Reasons of Insanity a The Anvil Chorus. Tyto knihy, v nichž se prolíná tak zvané "kriminální uvažování" s nevyčísitelnou psychózou, aby vytvořily uzavřený systém čistého zla, jsou tři nejlepší romány všech dob o temné stránce amerického snu. Svým způsobem jsou stejně úžasného McTeague od Franka Norrisa nebo Sister Carrie od Theodora Dreisera. Vřele je doporučuji... pouze však čtenářům se silným žaludkem a ještě silnějšími nervy.

S. K.

Stephen King

CHRISTinA

Will ztuhl, když uslyšel klakson. Tři krátká pronikavá houknutí. Z oken uviděl Christinu, přišla si pro něj.

Auto stálo na začátku zasněžené cesty - prázdné. Vytočil telefonní číslo Arntdio, ale nikdo to nebral. V tu chvíli motor zaječel, zabral. Christina vyrazila přes sněhový násyp přímo do tabulového okna. Will

ustoupil, pevně svíral inhalátor. Lapal po dechu. Christina couvla, vracela se po vlastních stopách a vrazila clo stěny domu. Sklo se rozletělo po místnosti. Will vytočil policii, ale dusil se, sípal a nemohl mluvit. Christina mezitím prorazila stěnu, i když celá omlácená, byla uvnitř. Will zděšením pustit inhalátor, dusil se a spadl ze schodů. Christina do něj najela, rozbila schody. Podpěry domu se začaly štípat, Christina se zastavila, jako by naslouchala. Dvě pneumatiky měla píchlé, kapotu i mřížku promáčklou, odřenou. Řadící páka dala zpátečku. Auto se pomalu potácelo. Jeden světlomet zablikal, pneumatika se začala nafukovat, pak druhá, kapota se vyrovnávala a barvila červeným lakem. Počítadlo kilometrů se hladce přetáčelo zpět.

Vyšlo v našem nakladatelství v roce 1997.

Vázané, 480 síran, cena 239 Kč

Stephen King

TOMMYKNOCKERI

Bobbi křičela a křičela. Křičela mu v mozku.

Pokusil se kohoutek natáhnout znovu. Málem se mu to podařilo, pak mu vyklouzl. Cvak.

Prosím, Bože, ach, prosím, nech mě naposledy být jejím přítelem!

Tentonkrát doslal kohoutek až dozadu. Znovu zmáčkl spoušť. A pistole spustila.

V jeho hlavě se náhle křik proměnil v hlasitý bzukot. Věděl, že naslouchá zvuku smrtelného odpojení.

Vzhlédl a z roztátého stropu mu na obličej dopadl pruh slunečního světla. Rozděлил ho na dva díly a Gardener vykřikl.

Bzukot náhle ustal a rozhostilo se ticho.

Bobbi Andersonová - nebo to, v co se proměnila - byla mrtvá jako hromada seschlých těl v řídicí místnosti lodi. Mrtvá jako otroci z galeji, kteří poháněli loď.

Byla mrtvá a Gard by v tu chvíli také rád zemřel... ale ještě to neskončilo.

Ještě ne.

Vyšlo v našem nakladatelství v roce 1997.

Vázané, 616 stran, cena 359 Kč

Napínavý seriál začíná...

Stephen King

ZELENÁ MÍLE

Šestidílný román

Přípravte se na nejodvážnější pokus Stephena Kinga, jak Čtenáři zalírat na nervy. Několikadílný seriál začíná na křesle smrti a pokračuje k odhalením, v jejichž světle se smrt zdá být milostí. Je to rozhodně neodolatelná a nejnapiavější cesta, kterou se Stephen King kdy pustil.

Částprvní: DVĚ MRTVÉ HOLČIČKY

Byly sestry a obě vypadaly jako naprostý obrázek nevinnosti. Nikdo nemohl pochopit brutalitu, s jakou byly zavražděny, ani muže, který je zabil. John Coffey získá nový pohled na svůj život ve vězení a na muže, který ho má odvést k Zelené míli... k osudu.

První díl vychází v říjnu 1997, další následují každý měsíc.

Brožované, 100 stran, cena cca 80 Kč

Do konce roku 1997 vám nabídne naše nakladatelství ještě další romány Stephena Kinga a Petera Strauba:

Stephen King: Kose Madder

Příběh mladé ženy kose, provdané za sadistického policistu-detektiva, který s ni nesmírně bmtátnS zachází. Jednoho dne se Rose rozhodne od svého muže utéct azaít nový život. Její rozzuřený a krvelačný manžel ji pronásleduje...

Feter Straub; Ghost Story

(se S. Kingem napsali společná mimo jiné román Taíisman)

Kniha, kterou označil Stephen King za nejlepšSi dílo novodobého hororu. Román o skupince starších mužů, kteří si vyprávějí na pravidelných setkáních strašidelné příběhy, uložené ve vlastním podvědomí, aby se nakonec postavili společné hrůze, která poji jako velké tajemství jejich ži-

Feter Straub: Koko

Koko je nestárnouc! člověk, který nemůže umřít a věří, že násilím ostatním poskytuje vykoupení a spásu, které sám nedokáže najít...

Knihy jsou vázané, v rozsahu cca 500 stran.

Nakladatelství BETA - Dobrovský a Ševčík 149 00 Praha 4, Květnového vítězství 332

tel./fax 02 79107 33 a 02 79138 30 301 (10 Plzeň, Sedláčkova 17

tel./fax 019 22 44 77

NAKLADATELSTVÍ - KIMŽřfl DISTRIBUCE - KNIHKUPECTVÍ

TEMNÁ PŮLE

Stephen King

Z anglického originálu THE DARK HALF,
vydaného nakladatelstvím Penguin Books, New York

přeložila Linda Bartošíková

Obálka Petr Bauer

Jazykový redaktor Jana Faloutová

Ve spolupráci vydala nakladatelství

BETA - Dobrovský a Ševčík

(Praha 4, Květnového vítězství 332)

PRAHA-PLZEŇ 1997

Sazba Filip Cubr, Plzeň

Tisk Těšínské papírny, s. r. o.,

Střelniční 54, Český Těšín

Vydání první